ATINGEREA LUMILOR SPIRITUALE

Ghid de descoperire spirituală

ATINGEREA LUMILOR SPIRITUALE

Ghid de descoperire spirituală

De

***RAV* MICHAEL LAITMAN**

COMPILATĂ DE BENZION GIERTZ

Editor Executiv varianta în engleză: Benzion Giertz

Website Editor Cabala Laitman:

www.kabbalah.info.ro

E-mail Editor Cabala Laitman:

info@kabbalah.info.ro

ATINGEREA LUMILOR SPIRITUALE

Copyright 2003 de Michael Laitman

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi folosită sau reprodusă fără aprobarea scrisă a editorului, cu excepţia citatelor incluse în articole sau recenzii.

ISBN: 0-9731909-0-6

martie 2012

Traducere din limba engleză: Doina Zamfirescu

Cuprins

Este mai presus de mintea umană înţelegerea esenţei unor calităţi spirituale precum altruismul şi iubirea. Însăşi existenţa acestor sentimente este dincolo de înţelegerea noastră; se pare că avem nevoie de un stimulent pentru a executa o acţiune în care nu există perspectiva unui câştig personal.

Acesta este motivul pentru care o calitate precum altruismul poate fi dată numai de Sus, şi numai aceia dintre noi care au experimentat-o o pot înţelege.

Rav Michael Laitman

Introducere

Dacă asculţi cu inima o faimoasă întrebare, sunt convins că toate îndoielile legate de necesitatea de a studia Cabala vor dispărea fără urmă. Această întrebare este una amară şi corectă, rostită de toţi cei care s-au născut pe acest pământ: „*Care este sensul vieţii mele?*“

Rav Yehuda Aşlag, *Introducere în Studiul celor Zece Sfirot*

Printre toate textele şi notele folosite de *Rav*-ul meu, Baruh Şalom Halevi Aşlag, a existat un anumit carnet pe care l-a avut tot timpul asupra sa. Acest carnet conţine toate transcrierile discuţiilor sale cu tatăl său, *Rav* Yehuda Leib Halevi Aşlag, Rabin al Ierusalimului şi cabalist. El este autorul a 21 de volume ce conţin comentarii la cartea *Zohar*, precum şi autorul a şase volume de comentarii ale textelor cabalistului Ari şi ale multor altor lucrări de Cabala.

Pentru că nu se simţea bine de Anul Nou Evreiesc, în septembrie 1991, *Rav*-ul meu m-a chemat la el şi mi-a înmânat carnetul său, spunându-mi:

„Ia-l şi învaţă din el.“ În dimineaţa următoare, profesorul meu s-a sfârşit în braţele mele, lăsându-mă pe mine şi pe mulţi alţi discipoli ai lui fără îndrumare în această lume.

El obişnuia să spună: „Vreau să te învăţ să te întorci mai curând către Creator, decât către mine, pentru că El este singura putere, singura Sursă a tot ceea ce există, Singurul care te poate ajuta cu adevărat, şi El aşteaptă rugăciunile tale pentru ajutor. Când cauţi ajutor fiindcă încerci să te eliberezi din sclavia acestei lumi pentru a te ridica deasupra ei, atunci când vrei să te cunoşti pe tine, şi atunci când vrei să-ţi stabileşti scopul tău în viaţă, atunci trebuie să te întorci către Creator, pentru că El îţi trimite toate aceste aspiraţii cu scopul de a te obliga să te întorci la El.“

În această carte am încercat să transmit, aşa cum am perceput eu, câteva idei din carnetul său. Este imposibil să exprim în întregime ceea ce este scris acolo, de vreme ce fiecare din noi înţelege ceea ce citeşte în limitele înţelegerii imediate, deoarece fiecare dintre noi este limitat de calităţile sufletelor noastre individuale. Prin urmare, în cursul interacţiunii cu Lumina Supremă, fiecare dintre noi va interpreta aceste idei aşa cum le percepe sufletul său.

Fie ca gândurile lui *Rav* Yehuda Aşlag să pătrundă în această lume prin cuvintele celui mai mare dintre fiii săi, *Rav*-ul meu, şi fie ca ei să ne ajute pe noi toţi să ne unim cu Creatorul în timpul vieţii noastre, aici, în această lume!

Rav Michael Laitman

Cum să citim această carte

Ideea acestei cărţi a devenit evidentă ca urmare a întrebărilor primite de la studenţii mei, a întrebărilor adresate în timpul lecţiilor şi programelor radio, precum şi a scrisorilor care continuă să sosească din întreaga lume.

Dificultatea explicării şi învăţării Cabalei constă în faptul că lumea spirituală nu are echivalent în lumea noastră. Chiar dacă obiectul studiilor noastre devine clar, înţelegerea este doar temporară. Ceea ce învăţăm este sesizat de componenta spirituală a capacităţii noastre de înţelegere, care este constant reînnoită de Sus.

Astfel, un subiect pe care iniţial l-am înţeles, mai târziu poate părea neclar. În funcţie de dispoziţia şi de starea noastră spirituală, textul poate părea fie plin de un înţeles profund, fie în întregime fără sens.

Nu deznădăjduiţi dacă ceea ce ieri a fost atât de clar devine astăzi foarte confuz. Nu abandonaţi dacă textul pare a fi vag, straniu sau ilogic.

Cabala nu este studiată de dragul de a dobândi cunoştinţe teoretice, ci pentru a ne ajuta să vedem şi să percepem ceea ce ne este ascuns.

După ce am contemplat şi dobândit putere spirituală începem să vedem şi să percepem, iar capacitatea de a obţine rezultatele Luminii şi ale nivelurilor spirituale ne va duce la adevărata cunoaştere.

Dacă nu putem înţelege Lumina Superioară şi nu putem percepe ce ne înfăţişează, nu vom putea înţelege cum este construit şi cum funcţionează universul, deoarece nu există analogii ale acestor concepte în lumea noastră. Acest text ne poate facilita primii paşi către perceperea forţelor spirituale. Mai târziu, vom fi capabili să avansăm doar cu ajutorul unui profesor.

Acest text nu ar trebui să fie citit într-un mod obişnuit. Mai curând, ar trebui să ne concentrăm asupra unui paragraf, să ne gândim la el şi să încercăm să înţelegem pildele care reies din aspectele discutate. Putem încerca apoi să punem în practică aceste aspecte în experienţele noastre personale.

Ar trebui să citim cu răbdare, în mod repetat şi să ne gândim la fiecare frază în timp ce încercăm să percepem sentimentele autorului. Ar trebui să citim, de asemenea, rar, încercând să extragem nuanţele a ceea ce a fost scris şi, dacă este nevoie, să ne întoarcem la începutul fiecărei fraze.

Această metodă ne poate ajuta fie să ne adâncim în material cu propriile sentimente, fie să recunoaştem că sentimentelor noastre le lipsesc anumite aspecte. Dacă ne aflăm în cel de-al doilea caz, aceasta este o condiţie esenţială pentru ca noi să avansăm spre spiritualitate.

Acest text nu este scris pentru a fi citit repede. Deşi tratează un singur subiect: „Cum să te raportezi la Creator?“, expunerea se face în moduri diferite, ceea ce îngăduie fiecăruia dintre noi să găsească cuvântul sau fraza specială care ne va purta spre profunzimea textului.

Deşi dorinţele şi acţiunile egoismului sunt descrise la persoana a treia, până când ne vom putea separa conştiinţa de dorinţele noastre, ar trebui să considerăm aspiraţiile şi dorinţele egoismului ca fiind ale noastre. În text cuvântul „corp“ nu se referă la corpul fizic, ci la „egoism“, la dorinţa noastră de a primi.

Pentru a înţelege cât mai multe din acest material, recomand să citiţi aceleaşi pasaje la intervale diferite de timp şi în diferite stări ale minţii. Astfel, vă puteţi familiariza mai bine cu reacţiile şi atitudinile voastre faţă de acelaşi text în diferite ocazii.

Dezacordul faţă de material este întotdeauna pozitiv, la fel ca şi consensul. Răspunsul nostru la text este cel mai important aspect al parcurgerii lui. Un sentiment de dezacord indică faptul ca aţi atins starea preliminară (*ahoraim*, spate) înţelegerii care vă pregăteşte pentru următorul stadiu al percepţiei (*panim*, faţă).

Tocmai prin această modalitate lentă de citire vă puteţi dezvolta sentimentele sau „vasele“ (*kelim*). Acestea ne sunt necesare pentru a primi senzaţiile spirituale.

De îndată ce vasele sunt formate, Lumina Superioară va putea intra în ele. Chiar şi înainte de formarea vaselor Lumina există deja în jurul vostru şi vă înconjoară sufletul, însă nu o puteţi percepe.

Acest text nu este scris pentru a vă spori cunoaşterea şi nici pentru a fi memorat. De fapt, ar trebuie ca nici măcar să nu verificăm cunoştinţele pe care le-am acumulat prin parcurgerea materialului.

Este chiar mai bine dacă uităm complet conţinutul, astfel încât la următoarea citire acesta va părea nou şi în întregime necunoscut. Uitarea materialului implică faptul că ne-am înţeles senzaţiile anterioare şi că acestea s-au diminuat, lăsând un spaţiu care poate fi completat cu noi senzaţii. Procesul dezvoltării noilor organe de simţ este în mod constant reînnoit şi acumulat în spiritual, în sfera imperceptibilă a sufletelor noastre.

Cel mai important aspect al lecturii este felul în care simţim materialul în timp ce îl citim, şi nu după aceea.

De îndată ce aceste sentimente sunt experimentate, ele se revelează în inimă şi în minte şi se manifestă oricând este nevoie în procesul continuu de dezvoltare a sufletului.

În loc să ne grăbim să terminăm de citit textul, este recomandat să ne concentrăm asupra părţilor care ne atrag cel mai mult. Numai atunci textul va putea să ne ajute şi să ne conducă, în căutarea noastră, către

ascensiunea spirituală. Scopul acestui text este să ne ajute să devenim interesaţi de misterele vieţii, cum ar fi: De ce ne-am născut în această lume? Putem intra de aici în lumea spirituală? Putem înţelege scopul Creaţiei? Este posibil să percepem Creatorul, eternitatea şi nemurirea? Cum putem începe să creştem spiritual?

> *Dacă asculţi cu inima o faimoasă întrebare, sunt convins că toate îndoielile legate de necesitatea de a studia Cabala vor dispărea fără urmă. Această întrebare este una amară şi corectă, rostită de toţi cei care s-au născut pe acest pământ*: „*Care este sensul vieţii mele?*“

Rav Yehuda Aşlag

1

Perceperea Creatorului

Generaţiile vin şi pleacă, dar fiecare generaţie şi fiecare individ îşi pune aceeaşi întrebare cu privire la scopul vieţii. Acest lucru se întâmplă în special pe timp de război sau atunci când întreaga umanitate suferă şi în perioadele de nenorociri care se abat, la un anumit moment din viaţa noastră, asupra fiecăruia dintre noi. Care este scopul vieţii noastre, pe care o considerăm atât de preţioasă? Şi oare nu ar trebui ca lipsa suferinţei să fie considerată fericire?

În *Talmud*, *Etica părinţilor*, se spune: „Împotriva voinţei tale te-ai născut, împotriva voinţei tale trăieşti şi împotriva voinţei tale vei muri.“

Fiecare generaţie are partea ei de nenorocire. Unii dintre noi au trecut prin Marea Depresie, prin războaie şi prin frământările de după războaie. Însă văd generaţia mea, plină de probleme şi suferinţe, incapabilă să se organizeze şi incapabilă să se găsească pe sine.

În această atmosferă, întrebarea referitoare la scopul vieţii noastre iese în mod clar în evidenţă. Uneori pare că viaţa este mult mai dificilă decât

moartea însăşi; de aceea nu este o surpriză faptul că în *Etica Părinţilor* se spune: „Împotriva voinţei tale vei trăi.“

Suntem creaţi de Natură şi suntem forţaţi să existăm cu calităţile care ne-au fost impuse. Este ca şi cum am fi fiinţe doar semi-inteligente; suntem fiinţe inteligente numai în măsura în care suntem conştienţi că acţiunile noastre sunt determinate de caracteristicile şi calităţile noastre înnăscute şi că nu putem face nimic împotriva lor. Dacă suntem la mila naturii, atunci nu există posibilitatea de a prevedea unde ne poate purta această natură sălbatică.

Natura noastră este responsabilă de producerea constantă a conflictelor dintre indivizi şi dintre naţiuni întregi care, asemenea animalelor sălbatice, sunt prinse în lupta viciată a instinctelor. Şi totuşi, la nivel subconştient, nu putem accepta comparaţia dintre noi şi animalele primitive.

Totuşi, dacă Forţa Divină care ne-a creat există, de ce nu o percepem, de ce se ascunde de noi? Dacă am şti ce ne cere, nu am face aceste greşeli în viaţa noastră, greşeli pentru care suntem condamnaţi la suferinţă!

Cât de uşoară ar fi viaţa dacă Creatorul nu ar fi ascuns fiinţei umane, ci ar fi perceput clar şi văzut de fiecare dintre noi!

Atunci, nu ne-am mai îndoi de existenţa Lui. Am fi capabili să observăm efectele Providenţei Sale asupra lumii înconjurătoare, am înţelege cauza şi scopul creării noastre, am vedea clar consecinţele

acţiunilor noastre şi răspunsul Lui la ele, am fi capabili să discutăm cu El toate problemele noastre, am putea apela la ajutorul Său, am căuta protecţia şi sfatul Său, ne-am putea plânge în legătură cu problemele noastre şi am putea să Îl întrebăm de ce ne tratează astfel.

În cele din urmă, ne-am consulta cu El în privinţa viitorului, am fi în mod constant în legătură cu El şi ne-am putea corecta în funcţie de sfaturile Lui. În final, El ar fi mulţumit şi noi, de asemenea, am fi în câştig.

Aşa cum un copil este conştient de mama sa din momentul naşterii sale, tot aşa am fi şi noi conştienţi de Creator. Am învăţa cum să avem o viaţă corectă, luând aminte la reacţiile Lui faţă de acţiunile noastre şi chiar faţă de intenţiile noastre. L-am percepe pe Creator la fel de apropiat precum ne percepem mama, de vreme ce am putea să Îl vedem ca Sursa naşterii noastre, ca pe părintele nostru şi drept cauză a existenţei noastre şi a vieţii viitoare.

Dacă toate cele de mai sus s-ar adeveri, nu am avea nevoie de guverne, şcoli sau educatori. Existenţa tuturor naţiunilor ar fi concentrată pe o frumoasă şi simplă coexistenţă de dragul unei cauze comune evidentă pentru toţi: unificarea spirituală cu Creatorul care este văzut şi perceput.

Acţiunile fiecăruia dintre noi ar fi conduse de legi spirituale clare, numite „porunci“ şi fiecare le-ar urma pentru că, dacă le-ar încălca, ar însemna să-şi facă rău lui însuşi, ceea ce ar echivala cu saltul într-un incendiu sau de pe o stâncă.

Dacă am putea percepe în mod clar Creatorul şi Înţelepciunea Sa, nu am avea nicio dificultate în îndeplinirea celor mai dificile sarcini, pentru că beneficiul personal rezultat din acestea ar fi evident. Ar fi ca şi cum am da tot ce deţinem unui străin, fără a ne gândi de două ori la prezent sau la viitor.

Totuşi, aceasta nu ar fi o problemă, deoarece conştientizarea Legilor Divine ne-ar permite să vedem beneficiile actului altruist. Am şti că ne aflăm în puterea bunului şi eternului Creator.

Imaginaţi-vă cât de natural ar fi (şi, de asemenea, cât de nenatural şi imposibil este în actuala stare a ascunderii Creatorului) să ne abandonăm Creatorului, să Îi închinăm toate gândurile şi dorinţele fără rezerve şi să fim ce vrea El să fim.

Nu am mai fi preocupaţi de propria persoană şi nu ne-am gândi la noi. De fapt, am înceta să fim conştienţi de noi înşine şi am transfera toate sentimentele de la noi la El, încercând să ne apropiem de El şi să trăim conform Gândurilor şi Voinţei Sale.

Din cele de mai sus rezultă clar că singurul element care lipseşte în lumea noastră este perceperea Creatorului.

Dobândirea unei asemenea percepţii ar trebui să fie singurul nostru scop în această lume. Acesta este obiectivul pentru care nu ar trebui să precupeţim niciun efort, pentru că numai atunci când Îl putem percepe pe

Creator putem primi ajutorul Său. Acest lucru ne-ar putea salva atât de nenorocirile acestei vieţi, cât şi de la moartea spirituală, acordându-ne nemurirea spirituală fără a trebui să ne mai întoarcem în această lume.

Metoda de căutare a perceperii Creatorului este cunoscută sub numele de „Cabala“. Percepţia Creatorului este numită „credinţă“. Cu toate acestea, deseori asociem în mod eronat credinţa cu căutarea în întuneric, fără a-L vedea sau a-L percepe pe Creator.

De fapt, credinţa înseamnă exact opusul. Potrivit Cabalei, Lumina Creatorului, care umple omul, Lumina conectării cu Creatorul, Lumina care ne dă sentimentul unificării cu El (*Or Hasadim*) este cunoscută sub numele de „Lumina Credinţei“ sau, mai simplu, credinţă.

Credinţa, Lumina Creatorului, ne dă senzaţia că suntem legaţi de eternitate. Ea determină înţelegerea Creatorului, precum şi sentimentul de comunicare completă cu El, împreună cu cel de securitate absolută, nemurire, măreţie şi putere. Devine clar că eliberarea de existenţa noastră temporară şi de suferinţă (cauzată de căutarea zadarnică de plăceri trecătoare) depinde doar de dobândirea credinţei prin intermediul căreia vom fi capabili să Îl percepem pe Creator.

În general, singura cauză a nenorocirilor noastre şi a inutilei şi temporarei noastre vieţi este incapacitatea de a percepe Creatorul. Cabala ne face să simţim că trebuie să ne apropiem de El, ne împinge către El, îndemnându-ne: „Gustaţi şi vedeţi că Domnul este bun.“ Scopul acestui

text este de a vă conduce prin stadiile iniţiale ale drumului către perceperea Creatorului.

Fereastra către inimă

Este clar că, de la crearea acestei lumi, umanitatea a trecut prin suferinţe şi dureri atât de mari, încât adeseori acestea au fost mai rele decât moartea însăşi. Cine, dacă nu Creatorul, este Sursa acestora?

Pe parcursul istoriei, câţi oameni au fost dispuşi să sufere şi să îndure durerea pentru a atinge înţelepciunea superioară şi pentru a ajunge la înălţarea spirituală? Câţi dintre ei s-au oferit voluntari să suporte agonii insuportabile, în dorinţa de a găsi măcar un strop de percepere spirituală şi înţelegere a Forţei Superioare şi, de dragul unirii cu Creatorul, să devină Servitorii Săi?

Şi totuşi, ei toţi au trăit fără să fi primit vreodată răspuns şi fără să fi obţinut rezultate vizibile. Au părăsit această lume aşa cum au venit.

De ce a ignorat Creatorul rugăciunile lor? De ce şi-a întors faţa de la ei şi le-a dispreţuit suferinţa? Toţi oamenii au înţeles în subconştient că există un scop mai înalt al universului şi al tuturor evenimentelor care au loc. Această înţelegere este numită „picătura de unificare“ a individului cu Creatorul.

De fapt, în ciuda cufundării lor în egoism şi a chinului insuportabil datorat respingerii Creatorului, ei au simţit imediat cum, în inima lor, se deschide o fereastră care, până atunci, fusese închisă adevărului. Până în acel moment, inima lor a fost incapabilă să simtă altceva decât propria durere şi propriile dorinţe.

Această fereastră le-a arătat că au fost consideraţi demni de a experimenta şi simţi cum mult dorita „picătură de unificare“ pătrunde în fiecare inimă prin zidurile sale sparte. Prin urmare, toate calităţile lor au fost modificate până au obţinut o formă opusă, formă asemănătoare cu calităţile Creatorului.

Abia atunci şi-au dat seama că se pot uni cu El în timp ce se află cufundaţi în suferinţă. Numai atunci au putut înţelege Unicitatea Creatorului, deoarece atât Prezenţa Sa a fost simţită acolo, cât şi „picătura de unificare“ cu El. În momentul experimentării acestei revelaţii, Lumina le-a devenit evidentă şi le-a umplut rănile.

Tocmai din cauza acestor răni ale percepţiei şi cunoaşterii şi a teribilei suferinţe generată de contradicţiile chinuitoare ale sufletului, Creatorul Însuşi umple aceşti oameni cu o minunată şi nemărginită fericire, dincolo de orice imaginaţie, oricât de perfectă ar fi ea. Toate acestea le-au fost date pentru a-i face să înţeleagă că suferinţa şi agonia lor sunt valorificate. Era nevoie de acest lucru pentru ca ei să poată experimenta Perfecţiunea Ultimă.

De îndată ce această stare este atinsă, fiecare celulă din corpul lor îi convinge că oricine în lume ar fi dispus să treacă prin chinuri de neconceput pentru a experimenta, cel puţin o dată în viaţă, fericirea de a fi unit cu Creatorul.

Atunci, de ce Creatorul oferă tăcerea ca răspuns la cerea de ajutor a oamenilor?

Explicaţia poate fi următoarea: oamenii sunt mult mai preocupaţi de propriul progres, decât de slăvirea Creatorului. Prin urmare, lacrimile lor sunt goale, iar ei părăsesc această lume aşa cum au venit: fără nimic.

Menirea finală a fiecărui animal este dispariţia, iar oamenii care nu L-au perceput pe Creator sunt asemenea animalelor. Pe de altă parte, dacă o persoană este preocupată de slăvirea Creatorului, El se va revela pe Sine acelei persoane.

„Picăturile de unificare“ care îndeplinesc scopul Creaţiei se varsă în inimile celor care sunt preocupaţi de gloria şi iubirea Creatorului. Ele curg în aceia care, în loc să se plângă de nedreptatea Regulii Divine, sunt complet convinşi în inima lor că tot ceea ce face Creatorul este în final spre binele lor.

Spiritualul nu poate fi divizat; putem înţelege puţin câte puţin din întreg, până la înţelegerea lui completă.

Prin urmare, succesul eforturilor spirituale depinde de puritatea dorinţelor noastre. Lumina spirituală curge numai în acele porţiuni ale sufletelor noastre care au fost curăţate de egoism.

Când privim în mod obiectiv natura existenţei noastre şi tot ce ne înconjoară putem aprecia mai bine minunăţia Creaţiei. Conform cabaliştilor, care comunică direct cu Creatorul, existenţa Lui are implicaţii importante pentru noi. Dacă există într-adevăr un Creator şi dacă El determină toate circumstanţele care ne afectează viaţa, atunci încercarea de a menţine un contact cât mai strâns cu El este mai mult decât logică.

Totuşi, dacă încercăm din greu şi reuşim, ne vom simţi ca suspendaţi în aer, fără suport, deoarece Creatorul este ascuns percepţiei noastre. Fără a vedea, simţi, auzi sau primi anumite semnale senzoriale, am depune efort dintr-o singură direcţie, strigând în gol.

Atunci de ce ne creează astfel Creatorul, fără să ne permită să Îl percepem? În plus, de ce s-ar ascunde de noi? De ce, chiar când apelăm la El, pare că nu răspunde şi preferă să ne influenţeze într-un mod ascuns nouă, prin intermediul naturii şi a mediului nostru?

Dacă dorinţa Lui este să ne corecteze, adică să îşi corecteze „eroarea" în Creaţie, ar fi putut face asta mai demult, direct sau indirect. Dacă El ni se revelează, Îl vom vedea şi Îl vom aprecia în măsura în care ne îngăduie simţurile noastre şi inteligenţa cu care El ne-a creat. Atunci am şti cu

siguranţă ce să facem şi cum să acţionăm în această lume, care se presupune că a fost creată pentru noi.

Mai mult decât atât, în mod paradoxal, de îndată ce ne străduim să ajungem la Creator, să Îl percepem şi să ne apropiem de El, simţim cum dorinţa pentru El dispare. Dacă El direcţionează toate senzaţiile noastre, atunci de ce nu a dezvoltat în mod specific această dorinţă în cei care doresc să-L perceapă?

În plus: De ce pune tot felul de obstacole în calea noastră? Aceia dintre noi care doresc să se apropie de Creator sunt adesea respinşi de El. Într-adevăr, El poate impune ani de suferinţă celor care se află în căutarea Sa.

Uneori, am putea chiar să simţim că mândria şi aroganţa deasupra cărora ni se spune să ne ridicăm sunt mult mai caracteristice Creatorului! În fond, dacă este milos, în special cu cei care Îl caută, de ce nu primim răspuns la cererile şi lacrimile noastre?

Dacă putem schimba ceva în viaţa noastră, înseamnă că El ne-a dat liberul-arbitru să facem asta. Dar, pentru motive care ne scapă, El nu ne-a înzestrat cu suficientă cunoaştere pentru a evita suferinţa care însoţeşte existenţa şi dezvoltarea noastră spirituală.

Pe de altă parte, dacă nu există liber-arbitru, atunci ce poate fi mai neplăcut decât să ne facă să suferim mulţi ani, fără sens în această lume crudă pe care El a creat-o? Desigur, asemenea plângeri sunt infinite la număr. Şi dacă El este cauza condiţiei noastre, atunci cu atât mai mult Îl

criticăm şi Îl învinovăţim, ceea ce şi facem în momentele în care simţim suferinţă.

Creatorul vede tot ce se întâmplă în inimile noastre.

Atunci când suntem nemulţumiţi de ceva, acest sentiment poate fi interpretat ca învinuire a Creatorului, chiar dacă această vină nu este adresată direct Lui sau chiar dacă nu credem în existenţa Lui.

Fiecare dintre noi este îndreptăţit să-şi menţină convingerile pe care le are în starea lui actuală, oricare ar fi acea stare şi indiferent care ar fi acele convingeri. Acest lucru se întâmplă deoarece noi păstrăm doar ceea ce simţim a fi adevărat în acel moment şi, de asemenea, ce am analizat cu mintea noastră.

Cu toate acestea, cei care au o vastă experienţă de viaţă ştiu cât de drastic se pot schimba în timp părerile noastre. Asta nu înseamnă că înainte ne-am înşelat, iar acum avem dreptate; trebuie să ne dăm seama că punctul de vedere de astăzi, mâine se poate dovedi a fi greşit. Aşadar, concluziile pe care le tragem în orice situaţie sunt corecte doar pentru acea situaţie; ele pot fi total opuse concluziilor pe care le tragem în alte situaţii.

În mod asemănător, noi nu putem să evaluăm alte lumi sau legile lor şi nici să le judecăm pe baza criteriilor noastre actuale – criterii ale acestei lumi. Nu avem o inteligenţă sau percepţie supranaturală şi greşim în mod constant chiar atunci când ne aflăm în graniţele lumii noastre. Aşadar, nu

putem trage concluzii în privinţa necunoscutului şi nici nu putem emite judecăţi în privinţa acestuia.

Numai aceia dintre noi care posedă calităţile supranaturale necesare pot emite o judecată corectă referitoare la ceea ce există mai Sus şi dincolo de natural. Cei care posedă atât calităţi supranaturale, cât şi calităţile noastre, ne pot descrie mai exact supranaturalul. O asemenea persoană este numită cabalist – o persoană din lumea noastră, care este creată cu aceleaşi calităţi ca ale fiecăruia dintre noi, însă înzestrată şi cu calităţi de Sus, care îi permit să ne descrie ce se întâmplă acolo.

De aceea Creatorul a îngăduit anumitor cabalişti să îşi dezvăluie cunoştinţele unui mare număr de oameni: pentru a-i ajuta să comunice cu El. Cabaliştii ne explică, într-un limbaj care este pe înţelesul nostru, faptul că structura şi funcţionarea raţiunii în lumea spirituală se bazează pe legi diferite şi opuse ca natură faţă de legile noastre.

Credinţa mai presus de raţiune

Nu există nici o graniţă care să separe lumea noastră de lumea cerească, spirituală. Dar pentru că lumea spirituală este, în conformitate cu proprietăţile sale, o „antilume“, ea este plasată atât de departe de percepţia noastră, încât, după ce ne naştem în această lume, uităm complet starea noastră anterioară.

În mod natural, singura modalitate de a percepe această „antilume“ presupune dobândirea esenţei, raţiunii şi calităţilor sale. Cum trebuie să ne schimbăm propria natură pentru a dobândi o alta, complet opusă?

***Legea de bază a lumii spirituale se rezumă la două cuvinte*: „*altruism absolut*“.**

Cum putem dobândi această calitate? Cabaliştii sugerează să ne transformăm noi înşine. Doar prin acest act interior suntem capabili să percepem lumea spirituală şi să începem să trăim simultan în ambele lumi.

O asemenea transformare este numită „credinţă mai presus de raţiune“. Lumea spirituală este o lume altruistă. Fiecare dorinţă şi acţiune care există pe acest tărâm nu este dictată de raţiunea umană sau de egoism, ci de credinţă, adică de simţirea Creatorului.

Dacă raţiunea este un instrument vital pentru acţiunile noastre, atunci se pare că nu suntem capabili să ne eliberăm complet de propriul intelect. Totuşi, datorită faptului că intelectul nostru nu ne arată cum putem scăpa de circumstanţele pe care Creatorul le plasează în faţa noastră într-o manieră ascunsă, el nu ne poate ajuta în rezolvarea problemelor.

În schimb, vom rămâne suspendaţi, fără sprijin şi fără un răspuns logic la ceea ce ni se întâmplă. În lumea noastră suntem conduşi doar de propria noastră raţiune. În tot ceea ce facem, raţiunea (calculul egoist, pur „raţional“) este baza tuturor dorinţelor şi acţiunilor noastre.

Raţiunea calculează cantitatea de plăcere pe care ne aşteptăm să o experimentăm, în comparaţie cu cantitatea de durere care trebuie suportată pentru a dobândi această plăcere. Apoi, le scădem una din alta pentru a evalua costul, şi astfel decidem dacă ne îndreptăm către plăcere sau alegem liniştea.

O asemenea abordare „rezonabilă“ a lucrurilor din jurul nostru este numită „credinţă în raţiune“. În acest caz raţiunea determină câtă credinţă vom investi.

Adeseori acţionăm fără a calcula beneficiul sau costul efortului ca, de exemplu, în cazurile fanatismului sau comportamentelor condiţionate. Asemenea acte „oarbe“ sunt numite acte ale „credinţei sub raţiune“ pentru că sunt determinate mai degrabă de urmarea orbească a deciziilor luate de altcineva, decât de raţiune sau prin calcul.

Acţiunile noastre pot fi dictate, de asemenea, de educaţie, care a devenit a doua noastră natură într-o asemenea măsură, încât trebuie să facem un efort pentru a nu acţiona mecanic, prin puterea obişnuinţei.

Pentru a face trecerea de la legile lumii noastre la aplicarea legilor lumii spirituale trebuie să îndeplinim anumite condiţii. În primul rând, trebuie să ne eliberăm complet de argumentele raţiunii, să renunţăm la folosirea intelectului în determinarea acţiunilor noastre. Ar trebui să încercăm să ne ţinem de Creator cu ambele mâini, ca şi cum am fi suspendaţi în aer, permiţându-I Lui şi numai Lui să ne determine acţiunile.

Simbolic vorbind, ar trebui să înlocuim propria minte cu mintea Creatorului şi să acţionăm contrar raţiunii noastre. Trebuie să plasăm Voinţa Creatorului deasupra voinţei noastre. De îndată ce suntem capabili să facem acest lucru comportamentul nostru va reprezenta „credinţa mai presus de raţiune".

După încheierea acestui prim stadiu vom fi capabili să percepem atât lumea aceasta, cât *şi* lumea spirituală. Vom descoperi, ulterior, că ambele lumi funcţionează în conformitate cu aceeaşi lege spirituală a „credinţei mai presus de raţiune".

Dorinţa de a ne suprima raţiunea şi de a fi conduşi numai de dorinţa de a ne preda Creatorului formează vasul spiritual în care vom primi toată înţelegerea spirituală. Capacitatea acestui vas, capacitatea raţiunii noastre spirituale este determinată de cât de mult raţionament egoist, pământean suntem dispuşi să suprimăm.

Pentru a ne creşte capacitatea vaselor spirituale Creatorul plasează obstacole din ce în ce mai mari în calea noastră spirituală. Acestea întăresc atât dorinţele noastre egoiste, cât şi îndoielile referitoare la Regula Creatorului.

Ele ne permit, în schimb, să depăşim treptat aceste obstacole şi să dezvoltăm dorinţe puternic altruiste. Astfel, ni se dă oportunitatea de a ne creşte capacitatea vaselor spirituale.

Dacă ne putem prinde mental de Creator cu ambele mâini (adică să ignorăm abordarea critică a raţiunii umane şi să ne bucurăm că o asemenea

oportunitate ne-a fost oferită) şi dacă putem suporta această condiţie cel puţin un moment, atunci vom vedea cât de minunată este starea spirituală. Această stare poate fi atinsă doar atunci când am dobândit Adevărul etern.

Acest Adevăr nu se va schimba mâine, aşa cum se întâmpla cu credinţele din trecut, pentru că acum suntem uniţi cu Creatorul şi putem vedea toate evenimentele prin prisma Adevărului etern. Progresul este posibil numai prin trei linii simultane şi paralele. Linia dreaptă este credinţa; linia stângă este cunoaşterea şi înţelegerea.

Aceste două linii nu deviază niciodată, pentru că ele sunt reciproc opuse.

Prin urmare, singura cale de a le echilibra este prin intermediul liniei de mijloc, care este formată simultan din ambele linii: linia dreaptă şi linia stângă. Această linie de mijloc denotă comportamentul spiritual, în care raţiunea este folosită în concordanţă cu gradul de credinţă al omului.

Toate obiectele spirituale sunt înfăşurate în jurul Creatorului, sunt aşezate pe El în straturi, în ordinea în care emană de la El. Tot ceea ce în univers este înfăşurat în jurul Creatorului există numai în raport cu creaturile şi toate sunt produsele fiinţei creată iniţial, numită „*Malhut*“.

Adică, toate lumile şi toate fiinţele create, cu excepţia Creatorului, sunt o singură entitate: *Malhut*, ceea ce înseamnă rădăcina sau Sursa originală a tuturor fiinţelor. În cele din urmă, *Malhut* se sparge pe sine în multe părţi mici. Suma acestor părţi ale lui *Malhut* este cunoscută sub numele de „*Şhina*“.

Lumina Creatorului, Prezenţa Lui şi umplerea Divină a *Şhina* sunt cunoscute sub numele de „*Şohen*“. Timpul necesar umplerii complete a tuturor părţilor *Şhina* se numeşte „timpul corectării“.

În acest timp, fiinţele create realizează corectările interioare ale propriilor părţi de *Malhut*. Fiecare fiinţă corectează partea din care a fost creată, adică îşi corectează sufletul.

Până în momentul în care Creatorul se poate uni total cu fiinţele create de El, revelându-se lor în întregime sau „până când *Şohen* umple *Şhina*“, condiţia *Şhina*, (rădăcina sufletelor) este cunoscută ca „exilul *Şhinei* faţă de Creator“ (*Galut haŞhina*). În aceste condiţii, nu există perfecţiune în Lumile Superioare. Chiar şi în lumea noastră, cea mai joasă dintre toate, fiecare fiinţă trebuie să Îl perceapă în totalitate pe Creator. Dar, de cele mai multe ori suntem preocupaţi de satisfacerea măruntelor noastre dorinţe personale, atât de caracteristice acestei lumi, şi urmăm orbeşte cerinţele corpului nostru.

Există o condiţie a sufletului numită „*Şhina* în ţărână“, atunci când plăcerile pur spirituale sunt considerate a fi inutile şi absurde. Această stare este, de asemenea, descrisă ca fiind „suferinţa *Şhinei*“.

Toate suferinţele umane apar pentru că suntem forţaţi de Sus să respingem complet raţiunea şi să acţionăm orbeşte, plasând credinţa mai presus de raţiune.

Totuşi, cu cât posedăm mai multă raţiune şi cunoaştere, şi cu cât devenim mai puternici şi mai inteligenţi, cu atât mai greu ne este să urmăm calea credinţei.

În consecinţă, cu cât respingem mai mult raţiunea, cu atât mai mult ne creştem suferinţa.

Aceia dintre noi care au ales calea dezvoltării spirituale descrisă mai sus nu pot fi de acord cu Creatorul. În inimile noastre, noi condamnăm nevoia de a urma aceasta cale; aşadar, avem dificultăţi în justificarea metodelor Creatorului. Totuşi, nu putem susţine o asemenea condiţie pentru o perioadă lungă de timp, decât dacă El decide să ne ajute şi să ne reveleze întreaga imagine a Creaţiei.

Atunci când simţim că suntem într-o stare de elevare spirituală şi toate dorinţele noastre sunt concentrate doar asupra Creatorului, suntem gata să ne adâncim în cele mai potrivite texte de Cabala, încercând să le pătrundem sensul interior. Deşi, în ciuda eforturilor noastre, simţim că nu putem înţelege nimic, trebuie să continuăm să ne întoarcem la studiul Cabalei în mod repetat şi să nu disperăm dacă nu înţelegem subiectul.

Cum putem beneficia de pe urma acestor eforturi? De fapt, eforturile noastre în înţelegerea misterelor Cabalei sunt egale cu rugăciunile prin care Îi cerem Creatorului să ni se reveleze. Această dorinţă de conectare se întăreşte atunci când căutăm să înţelegem conceptele Cabalei.

Tăria rugăciunilor noastre este determinată de tăria cererii noastre. În general, atunci când investim efort pentru a dobândi ceva, dorinţa noastră de a dobândi acel lucru creşte. Tăria dorinţei noastre poate fi evaluată în funcţie de câtă suferinţă simţim din cauza absenţei obiectului dorit. Suferinţa neexprimată în cuvinte, dar simţită în inimă, este în sine o rugăciune.

Procedând ca mai sus, putem recunoaşte că doar după eforturi intense, dar fără succesul de a dobândi ceea ce dorim, ne putem ruga atât de sincer, încât să primim. Dacă, în timpul încercării de a cerceta textele, inima noastră nu este încă eliberată de gândurile exterioare, atunci mintea nu are capacitatea de a fi devotată exclusiv studiului, de vreme ce mintea ascultă inima.

Pentru ca rugăciunile să fie acceptate de Creator, ele trebuie să vină din adâncul inimilor noastre. Adică, toate dorinţele noastre trebuie să fie concentrate în acea rugăciune. Din acest motiv trebuie să ne adâncim de sute de ori în texte, chiar fără a le înţelege, pentru ca adevărata noastră dorinţă să se împlinească: aceea de a fi auziţi de Creator.

O dorinţă adevărată nu lasă loc altor dorinţe. În timp ce studiem Cabala, vom examina acţiunile Creatorului, şi aşa putem avansa către El. Astfel, în mod treptat vom deveni vrednici să înţelegem ceea ce citim.

Credinţa sau conştientizarea Creatorului ne va face să simţim că suntem în prezenţa Regelui Universului. Atunci, fără îndoială, ne vom umple de sentimentele necesare de iubire şi frică. Până în momentul în care

dobândim o asemenea credinţă, trebuie să continuăm să tindem către ea, pentru că doar credinţa ne va permite să ne bucurăm de viaţa spirituală şi să evităm să ne cufundăm în adâncimea egoismului, redevenind căutători de plăceri.

Nevoia de a deveni conştienţi de Creator trebuie să fie cultivată până când devine permanent înrădăcinată în fiinţa noastră. Trebuie să semene cu atracţia permanentă către persoana iubită, fără de care viaţa pare insuportabilă.

Tot ceea ce înconjoară fiinţele umane atenuează intenţionat nevoia de Conştientizare a Divinului, iar simţirea plăcerii generată de orice lucru exterior reduce instantaneu durerea goliciunii spirituale. Prin urmare, în timp ce ne bucurăm de plăcerile acestei lumi, este vital să le împiedicăm să distrugă nevoia noastră de a-L percepe pe Creator, de vreme ce aceste plăceri ne fură senzaţiile spirituale.

Dorinţa de a-L percepe pe Creator este caracteristică doar fiinţelor umane, însă nu *tuturor* fiinţelor umane. Această dorinţă provine din nevoia noastră de a înţelege ceea ce suntem, de a ne înţelege pe noi înşine, scopul nostru în lume şi originile noastre. Căutarea răspunsurilor referitoare la propria persoană ne conduce la căutarea Sursei vieţii.

2

Calea spirituală

Nevoia de a percepe Divinul ne determină să nu precupeţim niciun efort în încercarea de a rezolva toate misterele naturii şi de a nu lăsa nimic nelămurit din ce există în noi sau în mediu. Însă doar dorinţa de a-L percepe pe Creator este o dorinţă adevărată, deoarece El este Sursa a tot şi, mai presus de orice, El este Creatorul nostru. Prin urmare, chiar dacă fiinţa umană există singură în această lume sau în altele, căutarea de sine o va duce inevitabil la căutarea Creatorului.

Sunt două linii care revelează influenţa Creatorului asupra creaturilor Sale. Linia dreaptă reprezintă influenţa Înţelepciunii Sale asupra fiecăruia dintre noi, indiferent de acţiunile noastre. Linia stângă reprezintă influenţa Înţelepciunii Sale asupra fiecăruia dintre noi, în funcţie de acţiunile noastre. Ea este susţinută de pedeapsa pentru faptele rele şi recompensa pentru cele bune.

Când, într-un anumit moment, decidem să urmăm linia dreaptă, trebuie să ne spunem că totul în lume se întâmplă doar pentru că El vrea să se întâmple. Totul se petrece conform Planului Lui, şi nimic nu depinde de noi.

Din acest punct de vedere, noi nu avem nici defecte, nici merite. Acţiunile noastre sunt determinate de aspiraţiile pe care le primim din exterior.

Prin urmare, trebuie să mulţumim Creatorului pentru tot ceea ce primim de la El. Mai mult, realizând că de fapt Creatorul ne conduce către eternitate, putem dezvolta sentimente de iubire pentru El. Putem înainta printr-o combinaţie adecvată a celor două linii care urmăreşte exact mijlocul. Adică, putem avansa doar pe linia care este exact la jumătatea distanţei dintre ele.

Totuşi, chiar dacă începem să avansăm din punctul corect, dar nu ştim exact cum să verificăm şi să corectăm în permanenţă demersul nostru, cu siguranţă vom devia de la calea corectă. Mai mult decât atât, dacă deviem chiar şi puţin de pe această cale, atunci eroarea va creşte cu fiecare pas, pe măsură ce continuăm să înaintăm. În consecinţă, ne vom îndepărta din ce în ce mai mult de scopul urmărit.

Înainte ca sufletele noastre să coboare în această lume, ele sunt parte a Creatorului, o mică parte a Lui. Această parte este cunoscută sub numele de „rădăcina sufletului“. Creatorul plasează sufletul în corp, astfel încât sufletul să poată înălţa dorinţele corpului atunci când se ridică şi se uneşte din nou cu Creatorul.

Cu alte cuvinte, sufletul este plasat în corp atunci când se naşte o persoană în această lume, pentru a învinge dorinţele corpului. Prin învingerea dorinţelor corpului, sufletul se ridică la acelaşi nivel spiritual de

la care a coborât, experimentând plăceri mult mai mari decât în starea sa iniţială, în care era parte a Creatorului. În acest fel, o mică parte este transformată într-un corp spiritual, care este de 620 de ori mai mare decât era partea iniţială, înainte de a coborî în această lume.

Astfel, în starea completă, corpul spiritual al sufletului este format din 620 de părţi sau organe. Fiecare parte este considerată a fi o lege sau un act spiritual (*miţva*). Lumina Creatorului sau Creatorul Însuşi (sunt acelaşi lucru) care umple fiecare parte a sufletului se numeşte „Tora“.

Ridicarea la un nou nivel spiritual este numită „împlinirea unei legi spirituale“.

Ca rezultat al acestei ridicări se creează noi aspiraţii altruiste şi sufletul primeşte Tora, Lumina Creatorului.

Adevărata cale către acest scop continuă de-a lungul liniei de mijloc. Ea implică combinarea a trei concepte în unul singur: fiinţa umană, calea de urmat şi Creatorul. Într-adevăr, în lume există trei lucruri: fiinţa umană care se străduieşte să se întoarcă la Creator, calea pe care omul trebuie să o urmeze pentru a ajunge la Creator şi Creatorul – scopul către care tinde fiinţa umană.

Aşa cum a fost menţionat de multe ori, nu există nimic în afara Creatorului şi noi suntem doar creaturile Sale înzestrate cu sentimentul

propriei existenţe. Ajungem să înţelegem cu claritate acest lucru în cursul ridicării noastre spirituale.

Toate percepţiile noastre sau, mai curând, percepţiile pe care le considerăm ca fiind ale noastre sunt de fapt răspunsuri la Actele Divine pe care El le-a produs în noi. În final, sentimentele noastre sunt doar ceea ce El vrea să simţim.

Atâta timp cât nu înţelegem pe deplin acest adevăr, vom vedea nu unul, ci trei concepte separate: sinele, calea către Creator şi Creatorul Însuşi. Totuşi, de îndată ce am atins stadiul final al dezvoltării spirituale, de îndată ce ne-am ridicat la acelaşi nivel de la care au coborât sufletele noastre – doar atunci când toate dorinţele noastre sunt corectate – Îl putem primi în totalitate pe Creator în corpul nostru spiritual.

Atunci vom primi toată Lumina Creatorului şi pe Creatorul Însuşi. În acest fel, cele trei concepte care odată au existat separat în percepţia noastră: noi înşine, calea noastră spirituală şi Creatorul se îmbină pentru a deveni o singură entitate – corpul spiritual umplut cu Lumină.

Prin urmare, pentru a ne asigura că procedăm corect, trebuie să ne verificăm în mod constant în timp ce avansăm pe calea spirituală. Aşa ne vom asigura că ne străduim, având o dorinţă la fel de puternică pentru toate cele trei concepte, indiferent de faptul că noi le percepem ca fiind separate.

Încă de la început trebuie să ne străduim să le amestecăm pentru a le îmbina într-un singur lucru; la sfârşitul drumului acest lucru va fi evident.

Ele sunt de fapt evidente şi acum, chiar dacă suntem incapabili să le vedem din cauza imperfecţiunii noastre.

Dacă tindem către unul dintre concepte mai mult decât către celelalte, vom devia imediat de la calea adevărată. Cea mai simplă modalitate de a verifica dacă suntem încă pe calea cea bună este să determinăm dacă ne străduim să înţelegem caracteristicile Creatorului pentru a deveni una cu El.

„Dacă eu nu sunt pentru mine, atunci cine este pentru mine? Şi dacă sunt preocupat doar de mine, atunci cine sunt eu?“ Aceste întrebări contradictorii reflectă atitudinile divergente cu care ne confruntăm atunci când analizăm eforturile noastre de atinge un scop personal. Pe de o parte, trebuie să credem că în afară de noi nu există nimeni care să ne ajute şi trebuie să acţionăm cu credinţa că faptele noastre bune vor fi răsplătite, iar cele rele vor fi pedepsite.

Noi, ca indivizi, trebuie să credem că acţiunile noastre au consecinţe directe şi că astfel ne construim propriul viitor. Pe de altă parte, trebuie să ne spunem: „Cine sunt eu, să îmi pot învinge propria natură? Şi totuşi, nimeni nu mă poate ajuta.“

Înţelepciunea Creatorului

Dacă totul se întâmplă conform Planului Creatorului, atunci pentru ce sunt necesare toate eforturile noastre? Ca rezultat al muncii noastre bazate

pe principiul „recompensă şi pedeapsă“ vom dobândi de Sus înţelegerea Legilor Creatorului. Ne ridicăm atunci la un nivel de conştiinţă de unde vedem în mod clar că totul este condus de Creator şi este predeterminat.

Trebuie să ajungem întâi la acest stadiu, pentru că altfel nu putem înţelege că totul este în mâinile Creatorului. De asemenea, până când nu obţinem această stare, noi nu putem trăi şi acţiona în conformitate cu aceste legi, din cauza aspectelor divergente cu care ne confruntăm atunci când analizăm cum funcţionează lumea. Prin urmare, putem acţiona doar în concordanţă cu legile de care suntem conştienţi.

Doar în momentul în care depunem eforturi bazându-ne pe principiul „recompensă şi pedeapsă“ devenim vrednici de încrederea deplină a Creatorului. Numai atunci vom avea dreptul de a vedea adevărata imagine a lumii, precum şi modul în care aceasta funcţionează. Iar când ajungem la acest nivel şi realizăm că totul depinde de Creator, tânjim după El.

Omul nu-şi poate elimina gândurile şi dorinţele egoiste din inimă şi să o lase goală. Numai prin umplerea inimii cu dorinţe spirituale, altruiste, în locul celor egoiste omul poate să înlocuiască vechile aspiraţii cu unele opuse şi, în acest fel, să distrugă egoismul.

Aceia dintre noi care îl iubesc pe Creator, sunt siguri că simt repulsie faţă de egoism, pentru că noi ştim cât de mult rău ne poate cauza egoismul.

Cu toate acestea, e posibil ca noi să nu avem mijloacele de a scăpa de egoism şi, în cele din urmă, ne vom da seama că eliminarea egoismului este dincolo de puterea noastră, deoarece Creatorul a fost acela care ne-a înzestrat pe noi, Creaţia Sa, cu această însuşire.

Deşi nu ne putem debarasa de egoism prin propriile noastre eforturi, cu cât realizăm mai curând că egoismul este inamicul nostru şi cel care ne distruge spiritual, cu atât mai puternică va fi ura noastră faţă de el. În cele din urmă, această ură ni-L va aduce în ajutor pe Creator pentru a birui duşmanul; în acest fel, însuşi egoismul nostru va servi scopului ridicării spirituale.

În *Talmud* se spune: „Am creat lumea doar pentru cei complet drepţi şi pentru cei complet păcătoşi.“ Putem înţelege de ce lumea a fost creată pentru cei drepţi, dar de ce a fost lumea creată pentru cei care nu sunt nici absolut drepţi, nici absolut păcătoşi?

Fără să vrem, noi percepem Providenţa în funcţie de felul în care ne afectează. Este „bună“ şi „drăguţă“, dacă este agreabilă şi este „nemiloasă“, dacă ne provoacă suferinţă. Altfel spus, Îl considerăm pe Creator bun sau rău, în funcţie de modul în care percepem lumea noastră.

Astfel, există doar două căi pentru ca fiinţele umane să perceapă Providenţa Creatorului asupra lumii. Fie percepem Creatorul şi vedem viaţa ca fiind minunată, fie negăm Providenţa Creatorului asupra lumii şi presupunem că lumea este condusă de „forţe ale naturii“.

Totuşi, ne putem da seama că a doua situaţie este improbabilă, emoţiile noastre fiind cele care, mai degrabă decât raţiunea, determină atitudinea noastră faţă de lume. Prin urmare, atunci când observăm discrepanţa dintre emoţiile noastre şi raţiunea noastră, vom începem să ne considerăm păcătoşi.

Atunci când înţelegem dorinţa Creatorului de a dărui numai bine, ne dăm seama că acest lucru este posibil doar prin apropierea de El. Astfel, dacă ne simţim departe de Creator percepem acest lucru ca fiind „rău" şi atunci ne considerăm a fi păcătoşi.

Dacă ne simţim atât de rău încât ne rugăm plângând Creatorului să ne salveze, cerându-I să se reveleze şi să ne dea puterea de a ieşi din închisoarea egoismului în lumea spirituală, atunci Creatorul ne va ajuta instantaneu.

Pentru această formă a condiţiei umane a fost creată atât această lume, cât şi Lumile Superioare.

Când vom ajunge la nivelul de absolut păcătos vom putem striga la Creator şi, în cele din urmă, ne vom putem ridica la nivelul de absolut drept.

Astfel, putem deveni vrednici de măreţia Creatorului după ce am scăpat de toată mândria şi ne dăm seama de neputinţa şi josnicia propriilor dorinţe.

Cu cât acordăm mai multă importanţă apropierii de Creator, cu atât mai mult Îl percepem şi cu atât mai mult putem discerne diferitele nuanţe şi manifestări ale Creatorului în viaţa cotidiană. Această profundă şi impresionantă veneraţie va da naştere sentimentelor în inima noastră şi, ca rezultat, bucuria va pătrunde în ea.

Vedem că nu suntem mai buni decât ceilalţi şi, cu toate acestea, spre deosebire de noi, ei nu au câştigat atenţia specială a Creatorului. Mai mult decât atât, ei nici măcar nu sunt conştienţi de faptul că există posibilitatea de a comunica cu Creatorul. Şi nici nu doresc cu adevărat să Îl perceapă, să înţeleagă scopul vieţii şi avansarea spirituală.

Pe de altă parte, nu ne este clar ce am făcut ca să merităm o asemenea relaţie specială cu Creatorul, în care ne este acordată – chiar dacă ocazional – posibilitatea de a ne preocupa de scopul vieţii şi de legătura noastră cu Creatorul.

Dacă în acel moment putem aprecia unicitatea atitudinii Creatorului faţă de noi, atunci putem experimenta recunoştinţă nemărginită şi bucurie. Cu cât apreciem mai mult succesul individual, cu atât mai mult putem mulţumi Creatorului.

Cu cât trăim sentimente mai variate în fiecare punct şi contact instantaneu cu Creatorul, cu atât mai bine putem aprecia măreţia lumii spirituale care ne este revelată, precum şi măreţia şi puterea Creatorului atotputernic. Acest lucru duce la întărirea încrederii cu care putem anticipa viitoarea noastră unire cu El.

Contemplând imensa diferenţă dintre caracteristicile Creatorului şi cele ale fiinţelor create de El, ajungem uşor la concluzia că, pentru a deveni compatibili, fiinţele create trebuie să-şi modifice natura lor absolut egoistă. Acest lucru este posibil numai atunci când creaturile se anulează pe ele însele ca şi cum nu ar exista şi, astfel, nu le mai separă nimic de Creator.

Doar dacă simţim că fără primirea vieţii spirituale suntem morţi (ca atunci când viaţa părăseşte corpul) şi numai dacă simţim o dorinţă puternică pentru viaţa spirituală, putem primi posibilitatea de a intra în viaţa spirituală şi de a respira aerul spiritualităţii.

Înfăptuind Legea Creatorului

Cum ne putem înălţa la un nivel spiritual la care am anulat interesul personal şi grija pentru sine? Cum putem face ca dorinţa de a ne dedica Creatorului să devină singurul nostru scop atât de mult, încât, dacă nu atingem acest scop, să ne simţim ca şi cum am fi morţi?

Înălţarea la acest nivel are loc gradual şi este procesată sub formă de feedback. Cu cât depunem mai mult efort în căutarea noastră pe calea spirituală, atât în studierea cât şi în simularea conceptelor spirituale, cu atât mai convinşi vom deveni de lipsa totală a capacităţii de a ajunge la acest scop prin noi înşine. Cu cât mai mult studiem textele care sunt importante pentru dezvoltarea noastră spirituală, cu atât materialul va

părea mai confuz şi dezorganizat. Cu cât încercăm să ne tratăm mai bine îndrumătorii şi colegii – dacă avansăm cu adevărat spiritual – cu atât mai clar va deveni faptul că toate acţiunile noastre sunt dictate de egoism.

Astfel de rezultate urmează principiul: „Forţează-l până când spune: «Fac.»“ Putem să scăpăm de egoism doar dacă înţelegem că egoismul cauzează moartea prin faptul că ne împiedică să obţinem viaţa adevărată, eternă şi plină de încântare.

Dezvoltând ură faţă de egoism, vom ajunge în cele din urmă să fim eliberaţi de el.

Cel mai important lucru este dorinţa noastră de a ne dărui în totalitate Creatorului, înţelegând măreţia Sa. (A te dărui Creatorului înseamnă a te separa de „eu“.)

În acest moment trebuie să decidem ce scop este mai valoros: să dobândim valorile trecătoare sau pe cele eterne. Nimic din ceea ce am creat nu rămâne veşnic; totul este trecător. Doar structurile spirituale, ca de exemplu: gândurile, acţiunile şi sentimentele altruiste sunt veşnice.

Prin urmare, străduindu-ne să ne asemănăm Creatorului în gânduri, dorinţe şi eforturi, construim de fapt structura propriei noastre eternităţi. Cu toate astea, ne putem dedica Creatorului doar atunci când înţelegem măreţia Lui.

În lumea noastră este la fel: dacă considerăm că o persoană anume este importantă, atunci suntem bucuroşi să servim acea persoană. S-ar putea chiar să simţim că mai degrabă cel care primeşte darul ne-a făcut o favoare acceptându-l, decât invers.

Acest exemplu arată că *intenţia* unei acţiuni poate schimba forma exterioară a unui act mecanic – dăruirea sau primirea – în opusul său. Prin urmare, cu cât Îl considerăm pe Creator mai demn de laudă, cu atât mai uşor îi vom oferi Lui toate gândurile, dorinţele şi eforturile noastre.

Făcând astfel, simţim mai degrabă că primim de la El decât că dăruim. Simţim că ne-a fost dăruită posibilitatea de a înapoia un serviciu, posibilitate care este acordată doar câtorva oameni vrednici din fiecare generaţie. Acest lucru poate fi înţeles mai clar din exemplul următor.

3

Ospăţul

Actul I

Într-o casă puternic luminată, cu camere spaţioase, un bărbat plăcut la înfăţişare se află în bucătărie şi este foarte preocupat. El pregăteşte masa pentru mult aşteptatul său oaspete. În timp ce se află acolo, îşi aminteşte de delicatesele care îi plac acestuia.

Anticiparea plină de bucurie a gazdei este foarte evidentă. Graţios, cu mişcări armonioase, el aşează pe masă cinci feluri de mâncare diferite. Lângă masă sunt două scaune tapiţate.

Un ciocănit în uşă şi oaspetele intră. Faţa gazdei se luminează la vederea oaspetelui şi îl invită să ia loc la masă. Acesta se aşează şi gazda se uită la el cu drag.

Oaspetele priveşte delicatesele din faţa sa şi le miroase, politicos, de la distanţă. Este evident că îi place ceea ce vede, dar îşi manifestă admiraţia cu tact, reţinut, fără a arăta că ştie că mâncarea este pregătită pentru el.

GAZDA: Aşează-te. Am făcut aceste feluri de mâncare special pentru tine, pentru că ştiu cât de mult îţi plac. Ştim amândoi că îţi cunosc gusturile şi obiceiurile tale la masă. Ştiu că îţi este foame şi ştiu cât poţi mânca, aşa că, am pregătit totul exact pe gustul tău şi exact cantitatea pe care o poţi mânca, până la ultima firmitură.

POVESTITORUL: Dacă ar rămâne mâncare după ce oaspetele s-a săturat, atât Gazda, cât şi Oaspetele ar fi nefericiţi. Gazda ar fi nefericită pentru că asta ar însemna că vrea să dea oaspetelui mai mult decât vrea oaspetele să primească.

Oaspetele ar fi dezamăgit că nu e capabil să împlinească dorinţa gazdei de a mânca tot. De asemenea, oaspetele ar regreta dacă, după ce s-a săturat, ar mai rămâne delicatese de care nu s-ar mai putea bucura atât de mult. Aceasta ar însemna că oaspetele nu are o dorinţă suficientă pentru plăcerea care îi este oferită.

OASPETELE (*solemn*): Într-adevăr, ai pregătit exact ce vreau să văd şi să mănânc la masă. Chiar şi cantitatea este cea potrivită. Asta este tot ceea mi-am putut dori vreodată de la viaţă: să mă bucur de toate acestea. Pentru mine ar putea fi ultima plăcere divină.

GAZDA: Te rog, mănâncă tot şi bucură-te. Asta mă va bucura şi pe mine.

(Oaspetele începe să mănânce.)

OASPETELE (*evident încântat şi cu gura plină, părând totuşi încurcat*): De ce cu cât mănânc mai mult, cu atât mă bucur mai puţin de mâncare?

Plăcerea pe care o primesc stinge foamea şi mă bucur din ce în ce mai puţin. Cu cât mă simt mai sătul, cu atât mă bucur mai puţin de mâncare.

Şi după ce mănânc, rămân doar cu amintirea plăcerii, nu cu plăcerea însăşi. Plăcerea a fost prezentă doar atât timp cât mi-a fost foame. Când foamea s-a stins, a dispărut şi bucuria. Am primit ce mi-am dorit, şi iată că am rămas fără plăcere sau bucurie. Nu mai vreau nimic şi nimic nu mă mai bucură.

GAZDA (*puţin indignată*): Am făcut tot ce-am putut ca să te mulţumesc. Nu este vina mea că primirea plăcerii a stins senzaţia de delectare, pentru că dorinţa a dispărut. În orice caz, acum eşti sătul.

OASPETELE (*apărându-se*): Primind ceea ce ai pregătit pentru mine, nu mai pot nici să îţi mulţumesc, pentru că am încetat să mă bucur de ceea ce mi-ai oferit. Ceea ce simt este că *tu* mi-ai oferit foarte mult, în timp ce *eu* nu ţi-am dat nimic în schimb. Ca urmare, mă faci să îmi fie ruşine arătându-mi în mod necugetat că tu eşti cel care dăruieşte, iar eu cel care primeşte.

GAZDA: Nu ţi-am arătat că tu eşti cel care primeşte şi eu cel care dăruieşte. Dar simplul fapt că tu ai primit ceva de la mine, fără a-mi dărui ceva în schimb, te face să te simţi vinovat, în ciuda faptului că bunătatea este în natura mea.

Nu vreau nimic altceva decât ca tu să primeşti mâncarea. Nu pot schimba asta. De exemplu: Eu cresc peşti. Lor nu le pasă cine îi hrăneşte şi are grijă de ei. De asemenea, ţin la Bob, motanul meu. Nici pe el nu îl interesează ce mână îl hrăneşte. Dar lui Rex, câinelui meu, *îi* pasă. El nu va primi mâncare de la altcineva.

POVESTITORUL: Oamenii sunt în aşa fel construiţi, încât unii dintre ei primesc fără a simţi că cineva le dăruieşte, ei doar iau. Unii fură fără nicio remuşcare! Dar atunci când în oameni se dezvoltă sentimentul sinelui, ei ştiu când li se dă şi în ei se trezeşte conştiinţa faptului că ei sunt aceia care iau. Acest lucru aduce ruşine, reproşuri şi suferinţă.

OASPETELE (*ceva mai liniştit*): Dar cum aş putea primi plăcere, însă fără să mă simt ca fiind cel care primeşte? Cum aş putea neutraliza sentimentul că tu eşti cel care dă, iar eu cel care primeşte? Dacă este o situaţie de dăruire-primire care mă face să simt ruşine, cum o pot evita?

Poate te poţi purta în aşa fel încât să nu mă mai simt ca cineva care primeşte! Dar asta este posibil doar dacă nu sunt conştient de existenţa ta (la fel ca peştele) sau dacă te simt, dar nu înţeleg că tu îmi dăruieşti (asemenea pisicii sau a unei fiinţe care nu este dezvoltată).

GAZDA (*concentrată şi gânditoare*): Eu cred ca există o soluţie. E posibil să găseşti o cale de a neutraliza senzaţia de primire din tine?

OASPETELE (*cu privirea luminată*): Oh, am înţeles! Întotdeauna ţi-ai dorit să mă ai ca oaspete. Aşa că mâine voi veni şi mă voi purta astfel încât să *te* simţi ca fiind cel care primeşte. Eu voi fi desigur în continuare cel

care primeşte, voi mânca ce ai pregătit, dar mă voi simţi ca cel care dăruieşte.

Actul II

În ziua următoare, în aceeaşi cameră, gazda a pregătit din nou masa cu exact aceleaşi delicatese ca în ziua precedentă. El stă la masă, iar oaspetele intră, având o expresie mai puţin familiară, ascunsă întrucâtva pe faţa sa.

GAZDA (*luminoasă, conştientă de schimbare*): Te aşteptam. Sunt fericit că te văd. Aşează-te.

(Oaspetele se aşează la masă şi miroase politicos mâncarea.)

OASPETELE (*uitându-se la mâncare*): Toate acestea sunt pentru mine?

GAZDA: Desigur! Doar pentru tine! Aş fi încântat să primeşti toate acestea din partea mea.

OASPETELE: Mulţumesc, dar nu vreau atât de mult.

GAZDA: Ei bine, nu este adevărat! Ştiu sigur că vrei asta! De ce nu primeşti?

OASPETELE: Nu pot primi toate acestea de la tine. Mă fac să mă simt stânjenit.

GAZDA: Cum adică stânjenit? Îmi doresc mult să primeşti toate acestea! Pentru cine crezi că le-am pregătit? Mi-ar face mare plăcere dacă ai mânca tot.

OASPETELE: Poate că ai dreptate, dar nu vreau să mănânc toată această mâncare.

GAZDA: Dar nu e doar acceptarea unor feluri de mâncare; tu îmi faci, de asemenea, o favoare stând la masa mea şi bucurându-te de ceea ce am pregătit. Nu am pregătit toate astea pentru tine, ci pentru că mă bucură să le primeşti de la mine.

De aceea, dacă ai fi de acord să mănânci, mi-ai face o favoare. Ai primi toate astea pentru *mine*! Tu nu vei lua, ci mai degrabă îmi vei *face* o mare bucurie. De fapt, nu tu vei fi cel care primeşte prin masa oferită de mine, ci mai degrabă eu, care voi primi o mare bucurie de la tine. Tu vei fi cel care îmi dă mie, şi nu invers.

(Gazda împinge pe un ton rugător farfuria îmbietoare în faţa oaspetelui reticent. Oaspetele o împinge înapoi. Gazda insistă, împingând farfuria către Oaspetele său, dar este refuzată din nou. Gazda oftează; întreaga sa fiinţă doreşte ca Oaspetele său să accepte mâncarea. În acest moment Oaspetele se comportă precum o persoană care dăruieşte şi îi face pe plac Gazdei sale.)

GAZDA: Te implor! Te rog, fă-mi această plăcere.

(Oaspetele începe să mănânce, apoi se opreşte pentru a se gândi. Începe să mănânce din nou şi iar face o pauză. De fiecare dată când oaspetele se opreşte, gazda îl încurajează să continue. Oaspetele continuă doar la insistenţele gazdei.

Gazda pune noi delicatese în faţa oaspetelui său, implorându-l de fiecare dată să le accepte.)

OASPETELE: Dacă aş putea fi sigur că mănânc pentru a-ţi face ţie plăcere, şi nu pentru că *eu* vreau, atunci tu devii cel care primeşte, iar eu cel care dăruieşte plăcere. Însă pentru a fi aşa, trebuie să fiu sigur că mănânc pentru plăcerea ta, şi nu pentru a mea.

GAZDA: Cu siguranţă tu mănânci doar pentru mine. În fond, ai stat la masă şi nu ai dorit să guşti nimic până când te-am convins că nu este vorba doar despre faptul că mănânci, ci mai degrabă că-mi faci mie o mare bucurie. Ai venit pentru a-mi face plăcere.

OASPETELE: Dar dacă aş fi acceptat ceva ce iniţial nu mi-am dorit, eu nu aş simţi bucurie primind, iar tu nu te-ai bucura privindu-mă cum, de bună voie, accept oferta ta. Reiese, deci, că tu poţi primi plăcere numai în măsura în care eu mă bucur de ceea ce-mi oferi tu.

GAZDA: Ştiu exact cât de mult îţi place această mâncare şi cât de mult poţi mânca din fiecare fel de mâncare. Prin urmare, am pregătit aceste cinci feluri de mâncare. În fond, îţi cunosc dorinţele pentru anumite feluri de mâncare, nu însă şi pentru alte lucruri din viaţa ta.

Bucuria ta creează o senzaţie de plăcere în mine. Mă bucur, de asemenea, că îţi place mâncarea. Fără îndoială, plăcerea pe care o primesc de la tine este sinceră.

OASPETELE: Cum pot fi sigur că mă bucură aceste feluri de mâncare doar pentru că tu vrei asta şi pentru că ai pregătit toate acestea pentru mine? Cum pot să nu te dezamăgesc şi să fiu sigur că primind de la tine, eu, de fapt, îţi voi oferi bucurie?

GAZDA: Foarte simplu! Pentru că ai refuzat oferta mea până în momentul în care ai fost sigur că accepţi asta pentru plăcerea mea. Abia atunci ai acceptat. Cu fiecare îmbucătură vei simţi că mănânci pentru plăcerea mea şi vei simţi bucuria pe care mi-o aduci mie.

OASPETELE: Aş putea să las deoparte ruşinea şi să mă simt mândru că îţi ofer plăcere dacă mă gândesc că, de fiecare dată când primesc, primesc pentru tine.

GAZDA: Aşadar, mănâncă tot! Tu vrei toată mâncarea şi astfel îmi vei da cât de multă plăcere poţi!

OASPETELE (*mâncând cu plăcere şi terminând toate felurile de mâncare, dar realizând în final că nu este încă mulţumit*): Acum am mâncat tot şi mi-a plăcut. Nu mai este altceva. Plăcerea mea a trecut pentru că nu îmi mai este foame. Nu mai pot face plăcere nici unuia dintre noi, acum. Deci, ce ne rămâne de făcut?

GAZDA: Nu ştiu. Mi-ai făcut o mare plăcere primind toate acestea de la mine. Ce altceva pot face pentru tine, astfel încât să te bucuri din nou?

Cum mai poţi mânca acum după ce ai terminat? Când îţi va fi foame din nou?

OASPETELE: Adevărat, dorinţa mea de a primi s-a transformat în dorinţa de a-ţi dărui bucurie, iar dacă acum nu mai pot mânca, cum îţi mai pot aduce plăcere? În fond, nu pot să creez un apetit pentru încă cinci feluri de mâncare!

GAZDA: Nu am pregătit mai mult decât ţi-ai dorit. Am făcut tot ce am putut pentru a te mulţumi. Problema ta este următoarea: „Cum pot face să nu încetez să îmi doresc mai mult, în timp ce primesc din ce în ce mai mult?"

OASPETELE: Dar dacă plăcerea nu îmi satisface foamea, nu o mai simt ca pe o plăcere. Senzaţia plăcerii vine din satisfacerea nevoilor mele. Dacă nu mi-ar fi fost foame, nu aş fi putut să mă bucur de mâncare şi, prin urmare, nu aş fi putut să îţi ofer plăcere. Ce pot face pentru a dori în permanenţă şi pentru a-ţi oferi mereu bucurie, prin intermediul propriei mele bucurii?

GAZDA: Pentru asta, este nevoie ca dorinţa ta să vină din altă sursă şi să fie satisfăcută prin alte mijloace. Dacă foloseşti starea de foame pentru a primi atât mâncare, cât şi plăcerea de a mânca, vor dispărea amândouă.

OASPETELE: Am înţeles! Problema este că eu m-am împiedicat să simt plăcere dacă am simţit că voi avea un folos din asta. Am refuzat într-o asemenea măsură încât, deşi întreaga masă a fost pregătită pentru mine, nu am putut să o accept din cauza ruşinii. Ruşinea a fost atât de intensă, încât

am fost dispus să mor de foame doar pentru a evita sentimentul de ruşine, de a fi cel care primeşte.

GAZDA: Dar apoi, de îndată ce te-ai convins că nu primeşti pentru tine, ai început să primeşti pentru mine. Din aceasta cauză te-ai bucurat atât de mâncare, cât şi de plăcerea pe care mi-ai dăruit-o. De aceea acţiunea de a mânca trebuie să fie în acord cu voinţa ta. În fond, fără plăcerea rezultată din acceptarea mâncării, ce plăcere mi-ai putea oferi?

OASPETELE: Însă nu este suficient să primesc de la tine, deşi ştiu că te-ai bucurat să pregăteşti toate acestea pentru mine. Dacă plăcerea mea este determinată de bucuria ta, atunci sursa plăcerii mele nu este mâncarea, ci tu! Trebuie să simt bucuria *ta*.

GAZDA: Asta este simplu, deoarece sunt total deschis în această privinţă.

OASPETELE: Da, dar de ce anume depinde plăcerea mea? Depinde de tine, cel căruia îi dăruiesc plăcerea. Asta înseamnă că plăcerea mea depinde de cât de puternică este dorinţa mea de a-ţi dărui plăcere; adică, de măsura în care simt măreţia ta.

GAZDA: Deci, ce pot face?

OASPETELE: Dacă aş fi ştiut mai multe despre tine, dacă te-aş fi cunoscut mai bine, mi-aş fi dat seama că eşti cu adevărat măreţ, şi atunci această măreţie şi omnipotenţa mi-ar fi fost revelate. M-aş fi bucurat atât de dăruirea plăcerii, cât şi de faptul că aş fi fost conştient de cel care o

primeşte. Iar plăcerea mea ar fi fost proporţională cu dezvăluirea măreţiei tale.

GAZDA: Aceasta depinde de mine?

OASPETELE: Uite, dacă eu dăruiesc, este important pentru mine să ştiu cât de mult şi cui dăruiesc. Dacă este pentru cei dragi, ca de exemplu copiilor mei, atunci doresc să dăruiesc pe măsura iubirii mele pentru ei. Asta mă bucură. Dar dacă cineva de pe stradă vine în casa mea, îi voi dărui ceva acelei persoane pentru că înţeleg că se află în nevoie şi sper că, atunci când voi avea nevoie, cineva mă va ajuta.

GAZDA: Acest principiu stă în spatele întregului concept de ajutor social. Oamenii au realizat că, dacă nu ar exista ajutorul reciproc, toţi ar suferi. Adică, ei înşişi ar putea avea de suferit dacă ar fi în nevoie. Egoismul forţează oamenii să dăruiască, însă aceasta nu este adevărata dăruire. Este de fapt o cale simplă prin care cineva îşi asigură supravieţuirea.

OASPETELE: Eu nu cred că acest fel de dăruire este autentic. Toată „generozitatea" noastră nu este nimic mai mult decât o modalitate de a primi plăcere datorită atât sentimentului de satisfacţie personală, cât şi mulţumirii celor pe care îi iubim.

GAZDA: Cum aş putea să îţi dăruiesc această plăcere care o depăşeşte pe cea găsită în mâncare?

OASPETELE: Asta nu depinde de tine, ci de mine. Dacă cel care vine la mine nu este o persoană obişnuită, ci o persoană importantă, voi primi o

plăcere mai mare dăruind acestei persoane, decât uneia obişnuite. Asta înseamnă că plăcerea mea nu depinde de mâncare, ci de cel care a preparat-o!

GAZDA: Deci, ce pot face eu pentru a te determina să mă respecţi mai mult?

OASPETELE: Deoarece primesc pentru plăcerea ta şi nu pentru a mea, cu cât te respect mai mult, cu atât mai mare va fi plăcerea pe care o am ştiind cui dăruiesc.

GAZDA: Şi cum pot face ca stima ta pentru mine să crească?

OASPETELE: Povesteşte-mi despre tine, arată-mi cine eşti ! Atunci aş putea obţine plăcere nu numai primind mâncarea, dar şi datorită faptului că ştiu cine îmi dăruieşte şi am o relaţie cu el. Cea mai mică porţie de mâncare pe care o primesc de la o persoană importantă îmi va da o şi mai mare plăcere. Vezi tu, plăcerea va creşte proporţional cu importanţa pe care ţi-o acord.

GAZDA: Asta înseamnă că pentru a creşte plăcerea eu trebuie să mă dezvălui, iar tu să ajungi să mă placi.

OASPETELE: Exact! Asta creează o nouă senzaţie de foame în mine – dorinţa de a-ţi dărui creşte proporţional cu măreţia ta. Nu pentru că vreau să scap de senzaţia de ruşine, ci pentru că ruşinea nu mă va lăsa să îmi satisfac foamea.

GAZDA: În acest fel tu începi să simţi, nu foamea, ci importanţa mea şi dorinţa ta de a-mi da plăcere. Îmi spui, deci, că nu vrei să-ţi satisfaci

apetitul, ci te mulţumeşti cu importanţa mea şi dorinţa de a-mi face plăcere?

OASPETELE: Şi ce este greşit în asta? Pot primi mult mai multă plăcere din mâncat decât din mâncarea însăşi, pentru că adaug foamei o a doua dorinţă: dorinţa de a-ţi dărui.

GAZDA: Şi asta trebuie să îndeplinesc.

OASPETELE: Nu. Dorinţa de a face asta şi îndeplinirea ei trebuie să le creez în mine însumi. Pentru asta, trebuie doar să te cunosc. Revelează-te, şi eu voi crea în mine însumi o mare dorinţă de a-ţi dărui. Voi primi, de asemenea, plăcere din dăruire, şi nu din eliminarea ruşinii.

GAZDA: Ce vei câştiga cunoscându-mă, în afară de faptul că plăcerea ta va creşte?

OASPETELE (*punctând în mod clar acest lucru*): Există un alt beneficiu major. Creând în mine o nouă dorinţă, în afara celei de foame, pot deveni un maestru al acestei dorinţe. Pot oricând să o cresc, să o umplu mereu cu plăcere şi oricând să îţi dăruiesc, datorită plăcerii pe care eu o primesc.

GAZDA: Oare nu vei pierde acea dorinţă atunci când va fi împlinită, aşa cum ţi-ai pierdut foamea?

OASPETELE: Nu, pentru că pot oricând să creez în mine o şi mai mare impresie despre tine. Pot oricând să creez noi dorinţe pentru a-ţi dărui şi, primind de la tine, voi împlini aceste dorinţe. Acest proces poate decurge astfel la infinit.

GAZDA: De ce anume depinde asta?

OASPETELE: Aceasta depinde de descoperirea în mod constant a unor noi virtuţi ale tale şi de simţirea măreţiei tale.

GAZDA: Asta înseamnă că printr-o constantă permisivitate faţă de sine – chiar şi atunci când primeşti o plăcere egoistă foamea nu va înceta, ci mai degrabă va creşte prin acea primire – va apărea o nouă senzaţie de foame: dorinţă de a-l simţi pe cel care dăruieşte.

OASPETELE: Da, în afară de primirea plăcerii delicateselor, cel care primeşte va dezvolta sentimentul importanţei celui care dăruieşte. Revelarea gazdei şi descoperirea delicateselor devin, prin urmare, acelaşi lucru. Cu alte cuvinte, plăcerea însăşi creează o conştientizare a celui care dăruieşte. Dăruitorul, mâncarea şi calităţile celui care dăruieşte sunt unul şi acelaşi lucru.

GAZDA: Rezultă astfel că ceea ce ai dorit iniţial, subconştient, a fost ca cel care dăruieşte să fie revelat. Pentru tine acest lucru este de fapt o umplere, şi nimic mai mult.

OASPETELE: La început nu am înţeles că acest lucru era ceea ce îmi doream. Am văzut doar mâncarea şi am crezut că asta este ceea ce vreau.

GAZDA: Am făcut asta cu un scop, pentru ca treptat să îţi dezvolţi propria dorinţă independentă, pe care se presupune că tu ai creat-o, astfel încât, tu însuţi să o umpli. Vei fi simultan atât în locul oaspetelui, cât şi al gazdei.

OASPETELE: De ce este totul construit astfel?

GAZDA: Pentru a fi complet. Astfel, vei dori fiecare lucru în totalitate şi, de asemenea, împlinirea sa în totalitate. Astfel, te vei putea bucura din plin de fiecare dorinţă, iar plăcerea ta va fi nelimitată.

OASPETELE: De ce nu am ştiut asta de la început? Tot ce am văzut în jurul meu au fost obiectele dorite, fără a bănui că ceea ce doream cu adevărat erai tu.

GAZDA: Totul este astfel creat pentru situaţia în care nu-mi simţi prezenţa. Ai putea veni tu însuţi către mine şi ai putea crea tu însuţi acea dorinţă interioară.

OASPETELE (*confuz*): Dacă pot crea acea dorinţă în mine, atunci unde mai eşti tu?

GAZDA: Eu sunt acela care a creat în tine dorinţă egoistă cu care să începi şi am continuat să o dezvolt înconjurându-te, în mod constant, cu obiecte noi care să te încânte.

OASPETELE: Şi pentru ce toate acestea?

GAZDA: Pentru a te convinge că, urmărind plăcerea, nu vei fi niciodată complet satisfăcut.

OASPETELE: Îmi dau seama acum: în momentul în care am obţinut ce îmi doresc plăcerea dispare instantaneu, apoi tânjesc după altceva mai mare sau diferit. Astfel, urmăresc continuu o plăcere pe care, de fapt, nu o obţin; în momentul în care o am, îmi şi scapă.

GAZDA: Tocmai din acest motiv ar trebui să îţi dezvolţi sentimentul de sine şi să devii conştient de inutilitatea acestui tip de existenţă.

OASPETELE: Dar dacă ar fi să dezvolţi în mine o imagine a lucrurilor aşa cum sunt în realitate, aş înţelege sensul şi scopul tuturor acestora!

GAZDA: Această imagine îţi va fi revelată doar după ce vei fi în totalitate convins de inutilitatea existenţei tale egoiste şi vei deveni conştient de necesitatea unei noi forme de comportament. Trebuie să îţi cunoşti rădăcinile şi scopul propriei vieţi.

OASPETELE: Dar acest proces durează mii de ani. Când ia sfârşit?

GAZDA: Nimic nu este creat inutil. Tot ceea ce există, există cu singurul scop de a revela creaturilor o formă diferită de existenţă. Acest proces este lent, deoarece fiecare mică dorinţă trebuie să apară şi să fie recunoscută ca fiind nedemnă de a fi folosită în forma sa iniţială.

OASPETELE: Şi sunt multe asemenea dorinţe?

GAZDA: Foarte multe şi în proporţie directă cu plăcerea pe care o vei primi pe viitor. Însă plăcerea din primirea mâncării nu se schimbă. Nu poţi mânca mai mult de un prânz pe zi. Capacitatea stomacului tău nu se va schimba. Prin urmare, tot ceea ce primeşti de la mine nu se schimbă. Însă atunci când stai la masa mea pentru a-mi face *mie* plăcere, acel gând creează în tine o nouă dorinţă de a mânca şi o nouă plăcere, diferite de plăcerea pentru mâncare. Acea plăcere este evaluată prin mărime şi putere sau prin cantitate şi calitate şi depinde de cantitatea plăcerii pe care o ai stând la masa mea pentru mă mulţumi pe mine.

OASPETELE: Cum îmi pot mări dorinţa de a primi plăcere de dragul tău?

GAZDA: Asta depinde de consideraţia şi respectul tău faţă de mine. Depinde de cât de important mă consideri tu a fi.

OASPETELE: Şi cum pot mări admiraţia pe care o am faţă de ţine?

GAZDA: Pentru aceasta tu trebuie să mă cunoşti mai bine – să mă vezi în fiecare acţiune pe care o fac, să observi şi să fii convins de importanţa mea şi să fii convins că sunt atotputernic, îngăduitor şi bun.

OASPETELE: Atunci dezvăluie-te !

GAZDA: Dacă cererea ta provine din dorinţa de a-mi dărui, mă voi dezvălui. Dar dacă provine din dorinţa de a-ţi face o plăcere privindu-mă, nu numai că nu mă voi dezvălui, ci mă voi ascunde şi mai bine.

OASPETELE: De ce? Pentru tine nu este acelaşi lucru felul în care eu primesc ceea ce-mi oferi? În fond, tu doreşti să mă bucur. De ce te ascunzi de mine?

GAZDA: Dacă mă dezvălui în întregime, vei primi atât de multă plăcere din eternitatea, atotputernicia şi unicitatea mea, încât nu vei fi capabil să accepţi această plăcere de dragul meu. Acest gând nici măcar nu îţi va trece prin minte şi, mai târziu, te vei simţi din nou ruşinat. În plus, deoarece plăcerea va fi continuă, ea va înlătura, aşa cum am văzut mai sus, dorinţa ta şi vei fi lipsit de voinţă.

OASPETELE (*în sfârşit, realizând*): Deci, motivul pentru care te ascunzi de mine este pentru a mă ajuta! Iar eu am crezut că nu vrei să te cunosc.

GAZDA: Cea mai mare dorinţă a mea este să mă vezi şi să stai lângă mine. Însă ce voi face dacă atunci nu vei fi capabil să simţi această plăcere? Nu ar fi acest lucru similar cu moartea?

OASPETELE: Dar dacă nu sunt conştient de existenţa ta, atunci cum pot să progresez? Asta este în funcţie de cât de mult mi te dezvălui.

GAZDA: Adevărat, doar sentimentul prezenţei mele creează în tine abilitatea de a creşte şi de a primi. Fără acest simţ vei absorbi imediat totul şi vei înceta să simţi orice plăcere. De aceea, atunci când apar în faţa ta simţi ruşine, sentimentul că cineva îţi oferă şi dorinţa de a primi aceleaşi atribute ca şi cel care dăruieşte.

OASPETELE: Atunci, dezvăluie-te cât mai curând cu putinţă.

GAZDA: Voi face asta doar în măsura în care vei avea un beneficiu, deşi mi-aş dori ca mereu să mă arăt ţie. În fond, mă ascund de tine cu scopul de a crea condiţii pentru liberul tău arbitru. În acest fel poţi fi liber să acţionezi şi să alegi cum să gândeşti, independent de prezenţa mea. Nu va exista nicio presiune din partea gazdei.

OASPETELE: Şi cum te vei dezvălui?

GAZDA: Încet şi gradual. Fiecare grad al dezvăluirii este numit „Lume“, de la gradul cel mai ascuns, până la cel mai vizibil.

SFÂRŞIT

De aici rezultă că obiectivul nostru principal este să creştem importanţa Creatorului în ochii noştri, adică să dobândim credinţa în măreţia şi puterea Sa. Trebuie să facem acest lucru pentru că este singurul nostru mijloc de a scăpa din închisoarea propriului nostru egoism şi de a intra în Lumile Superioare.

Aşa cum este menţionat mai sus, putem experimenta dificultăţi extreme atunci când ne hotărâm să urmăm calea credinţei şi să renunţăm la toate preocupările pentru sine. Ne simţim atunci izolaţi de întreaga lume, suspendaţi în neant, fără a avea un suport minim, motive sau experienţe care să ne susţină.

De aceea ne simţim ca şi cum ne-am fi abandonat propriul mediu, familia şi prietenii din dorinţa de a fi uniţi cu Creatorul. Aceste senzaţii apar atunci când ne lipseşte credinţa în Creator, când nu Îl putem vedea sau nu Îi simţim prezenţa ori Guvernarea asupra Creaţiei. În aceste momente putem simţi absenţa obiectului credinţei.

Totuşi, de îndată ce începem să simţim Prezenţa Creatorului, suntem gata să ne supunem în totalitate puterii Sale şi să Îl urmăm orbeşte, pregătiţi întotdeauna să ne anulăm complet în faţa Sa, lăsând de-o parte, aproape instinctiv, propriul intelect. Din acest motiv, cea mai importantă problemă cu care ne confruntăm este cum să percepem Prezenţa Creatorului.

Prin urmare, de fiecare dată când apar astfel de îndoieli, trebuie să ne dedicăm toată energia şi gândurile noastre Creatorului. Trebuie imediat să

aspirăm să ne alipim de Creator, cu fiecare fibră a fiinţei noastre. Acest sentiment faţă de Creator este numit „credinţă“.

Procesul poate fi accelerat dacă îl considerăm un obiectiv important. Cu cât este mai important pentru noi, cu atât mai repede vom dobândi credinţa, adică conştientizarea Creatorului.

În plus, cu cât acordăm mai multă importanţă perceperii Creatorului, cu atât mai puternică va fi această percepţie, până în momentul în care devine parte a fiinţei noastre. Norocul (*mazal* în ebraică) este o formă specială de manifestare a Providenţei, pe care nu îl putem influenţa în niciun fel. Însă este stabilit de Sus că noi, ca indivizi, avem responsabilitatea de a încerca să ne schimbăm propria noastră natură. Apoi, Creatorul va evalua eforturile noastre în această direcţie şi, eventual, El ne va schimba propria natură şi ne va ridica deasupra lumii noastre.

Prin urmare, înainte de a face orice efort, ar trebui să înţelegem că nu ne putem aştepta ca Forţele Superioare, norocul sau alte tratamente speciale de Sus să intervină în favoarea noastră. Mai degrabă trebuie să începem prin a recunoaşte în întregime că, dacă noi înşine nu acţionăm, nu vom ajunge la ceea ce dorim.

Totuşi, de îndată ce am îndeplinit o sarcină sau ne-am angajat în studiu sau am făcut orice alt efort, ar trebui să ajungem la următoarea concluzie:

Tot ceea ce am dobândit ca rezultat al eforturilor noastre am fi obţinut oricum, chiar şi fără cel mai mic efort, de vreme ce rezultatul a fost predeterminat de Creator.

Astfel, în cazul în care dorim să înţelegem adevărata Providenţă, trebuie ca aceste aspecte contradictorii ale fiecărei acţiuni să le integrăm cât mai rapid în noi înşine.

De exemplu, dimineaţa ar trebui să începem rutina zilnica a studiului şi a muncii, lăsând în urmă toate gândurile despre Autoritatea Divină a Creatorului asupra lumii şi a locuitorilor ei. Fiecare dintre noi trebuie să lucreze ca şi cum rezultatul final ar depinde doar de el.

Însă la sfârşitul zilei, sub nici un motiv nu ar trebui să ne îngăduim nouă înşine să ne imaginăm că ceea ce am realizat este rezultatul eforturilor noastre. Trebuie să înţelegem că şi dacă am fi stat în pat toată ziua am fi ajuns la acelaşi rezultat, pentru că acest rezultat a fost predeterminat de Creator.

Prin urmare, acela care doreşte să trăiască o viaţă fără minciună trebuie, pe de o parte, să respecte legile societăţii şi ale naturii la fel ca orice om, iar pe de altă parte, trebuie să creadă, de asemenea, în absoluta autoritate a Creatorului asupra lumii.

Toate faptele noastre pot fi împărţite în bune, neutre sau rele. Sarcina noastră este să ridicăm faptele noastre neutre la nivelul celor bune.

Putem ajunge la asta prin conştientizarea faptului că, deşi facem diverse acţiuni, în final Voinţa Creatorului va guverna. De exemplu, atunci când suntem bolnavi şi, totodată, conştienţi că vindecarea este în mâinile Creatorului, trebuie să luăm medicamentele prescrise de medic şi să credem că priceperea acestuia ne va ajuta să depăşim situaţia. Însă atunci când după medicaţia prescrisă de doctor ne însănătoşim, trebuie să credem că ne-am fi revenit oricum, deoarece acesta este Planul Creatorului.

Prin urmare, în loc să mulţumim doctorului, trebuie să mulţumim Creatorului. În acest fel transformăm un act neutru în unul spiritual şi, făcând astfel cu toate celelalte acte neutre, putem să „spiritualizăm" toate gândurile noastre.

Exemplele şi explicaţiile de mai sus sunt importante pentru că pot deveni piedici care ne pot zădărnici avansarea spirituală. Problema escaladează câteodată, întrucât credem că înţelegem principiile Autorităţii Divine. Ne concentrăm energia în mod artificial asupra întăririi credinţei noastre în Omniprezenţa Creatorului, în loc să lucrăm puternic asupra noastră.

Adesea, pentru a ne demonstra credinţa în Creator sau pur şi simplu din lene, credem că nu trebuie să lucrăm asupra noastră de vreme ce totul stă în puterea Creatorului, ori închidem ochii şi ne bazăm doar pe credinţa oarbă, eludând în acest fel întrebările vitale referitoare la adevărata credinţă.

Evitând răspunsul la aceste întrebări, ne privăm de posibilitatea progresului spiritual. Se spune despre lumea noastră: „Tu trebuie să-ţi câştigi pâinea cu sudoarea frunţii tale.“ Însă de îndată ce am câştigat ceva, este greu pentru noi să admitem că efectul nu este rezultatul muncii noastre dificile sau abilităţilor noastre, ci a muncii Creatorului.

Trebuie să ne străduim, cu sudoarea frunţii, să ne întărim credinţa în regula absolută a Creatorului.

Însă pentru a crede şi a experimenta noi senzaţii spirituale, trebuie să facem un efort să înţelegem şi să acceptăm natura contradictorie a Regulii Divine (care pare contradictorie doar datorită orbirii noastre).

Numai atunci vom şti cu exactitate ce se cere de la noi, şi vom putea ajunge să experimentăm noi senzaţii spirituale.

4

Anularea propriilor interese

Înaintea Creaţiei exista doar Creatorul. Procesul Creaţiei a început atunci când Creatorul a ales o anumită parte a Sa pe care, ulterior, a înzestrat-o cu diferite caracteristici. Prin înzestrarea acestei părţi cu sentimentul propriu de sine, Creatorul, în esenţă a „scos“ o parte din El Însuşi.

Această parte înzestrată constituie „Eul“ nostru. Distanţa dintre partea înzestrată şi Creator este, de fapt, diferenţa dintre caracteristicile Creatorului şi această parte, diferenţă percepută ca „ascunderea Creatorului“. Deoarece această parte nu Îl poate simţi pe Creator, există un vid între ea şi El, vid generat de caracteristicile egoiste ale părţii.

Când Creatorul doreşte să aducă această parte separată mai aproape de El, vidul întunecat dintre ea şi Creator va determina un sentiment de inutilitate. Dacă, pe de altă parte, Creatorul nu doreşte să o aducă mai aproape de El, atunci acest vid nu este simţit deloc. Pur şi simplu este distanţa dintre parte şi Creator, care nu este simţită. Însuşi Creatorul nu este sesizat de către parte, parte care cel mult îşi poate doar imagina cum s-ar simţi dacă L-ar percepe.

Vidul întunecat pe care partea îl percepe este experimentat ca fiind suferinţa noastră curentă, cauzată fie de dificultăţi materiale, fie de maladii sau de probleme familiale.

Totuşi, aşa cum Creatorul a construit mediul înconjurător, tot El este capabil să îl influenţeze.

Cum şi în ce scop face El asta? În scopul de a ne arăta că, pentru a ne salva de suferinţă, trebuie să scăpăm de tot egoismul. Creatorul ne aduce într-o asemenea stare de nefericire – prin mediul nostru, copii, muncă, datorii, boli sau probleme de familie – încât viaţa pare a fi o povară insuportabilă.

Noi credem că această stare mizerabilă vine ca rezultat al ambiţiilor şi al încercărilor noastre de a dobândi bunuri materiale. Atunci, o singură dorinţă se naşte în noi – dorinţa de a nu dori nimic. Cu alte cuvinte, nu mai avem interese personale, deoarece ele ne produc suferinţă.

În consecinţă, nu avem altă posibilitate decât să Îl implorăm pe Creator să ne scape de propriul egoism. Aceasta ne obligă să depunem eforturi pentru a depăşi toate problemele care ne produc suferinţe.

Din acest motiv, *Rav* Aşlag scrie în „*Introducere în Talmud-ul celor zece Sfirot*“ (paragraful 2): „Dacă asculţi cu inima una din cele mai importante întrebări, sunt sigur că toate îndoielile tale referitoare la studiul Cabalei vor dispărea fără urmă.“

Este aşa, pentru că această întrebare, venind mai degrabă direct din inimă decât din inteligenţa sau cunoaşterea omului, se referă la mai multe aspecte: sensul vieţii noastre; înţelesul suferinţei noastre (care este de multe ori mai mare decât plăcerea); dificultăţile din viaţa noastră, care fac adesea ca moartea să pară eliberare uşoară. Şi, în final, faptul că nu există un sfârşit al acestui „vârtej al suferinţei" până în momentul în care părăsim această viaţă uzaţi şi devastaţi.

Cine beneficiază de acest lucru sau mai precis, cui foloseşte? La ce altceva ar trebui să ne aşteptăm de la această viaţă? Deşi fiecare dintre noi suntem deranjaţi în subconştient de această întrebare cu privire la sensul vieţii noastre, câteodată ne ia prin surprindere, înnebunindu-ne, devenind incapabili de a face ceva, nimicindu-ne minţile, atrăgându-ne într-o prăpastie a inutilităţii ca să reflectăm la propria insignifianţă.

Drept răspuns, alegem să ne lăsăm purtaţi de curentul vieţii fără a cugeta adânc la această întrebare. Este o întrebare la care nimeni nu vrea să se gândească. Cu toate acestea, întrebarea rămâne în faţa noastră cu toată puterea şi amărăciunea sa.

Ocazional, ne absoarbe, ne pătrunde în minte şi ne depăşeşte. Vom continua să ne amăgim pe noi înşine, rătăcind ca şi înainte în derivă prin viaţă, fără să gândim. Însă Creatorul ne dăruieşte aceste senzaţii pentru a înţelege treptat că toate nenorocirile şi chinurile apar din cauza faptului că avem un interes personal, legitim în ceea ce priveşte rezultatul acţiunilor noastre.

Egoismul nostru, natura şi esenţa noastră ne fac să acţionăm pentru „binele propriu“. Şi, de vreme ce dorinţele noastre nu sunt niciodată împlinite, continuăm să suferim.

Totuşi, dacă în toate situaţiile ne-am anula orice interes personal, am rupe imediat lanţurile corpului şi am experimenta lumea fără durere şi suferinţă.

Metoda eliberării din sclavia egoismului poate fi găsită în Cabala.

Creatorul a plasat special lumea noastră, cu toată mizeria sa, între El şi noi. El a făcut asta pentru a ne ajuta să ne dăm seama că trebuie să scăpăm de egoism, deoarece acesta este cauza tuturor suferinţelor noastre. Înlăturarea suferinţei şi simţirea Creatorului ca Sursă a tuturor plăcerilor sunt posibile doar dacă dorim să scăpăm de egoism.

În lumile spirituale dorinţele sunt echivalente cu acţiunile, deoarece dorinţele sincere şi reale duc la îndeplinirea lor. În general, Creatorul ne face să ajungem la decizia fermă şi finală de a ne elibera de toate interesele personale în orice situaţie din viaţa noastră.

Pentru asta, El ne face să suferim atât de mult, încât vom avea doar dorinţa de a opri suferinţa. Acest lucru este posibil numai dacă nu avem nici un interes personal sau egoist cu privire la rezultatul oricăror probleme cotidiene care apar în viaţa noastră.

Însă în acest caz unde este liberul-arbitru? Unde este libertatea de a decide ce drum să urmăm sau ce să alegem în viaţă? Creatorul ne împinge să alegem o anumită soluţie, plasându-ne în mijlocul mizeriei, astfel încât moartea să fie preferabilă vieţii.

Cu toate acestea, El nu ne dă forţa necesară pentru a pune capăt existenţei noastre mizerabilei pentru ca astfel să scăpăm de suferinţă. Mai degrabă, Creatorul ne oferă brusc posibilitatea de a întrezări unica soluţie, ce apare ca o rază de soare printre norii grei.

Soluţia nu este în moarte, nici în evadarea din viaţa noastre. Ea constă în eliberarea de orice interes personal în ceea ce obţinem în această lume. Aceasta este singura soluţie care ne poate aduce pacea şi încetarea suferinţei insuportabile.

Nu există nici o libertate de alegere în acest proces; suntem obligaţi să facem astfel, pentru a scăpa de suferinţă. Liberul-arbitru există atunci când încercăm să avansăm, întărindu-ne şi alegând să ne concentrăm acţiunile asupra Creatorului. Am învăţat că dacă trăim pentru binele nostru, asta nu ne aduce nimic altceva decât suferinţă. Procesul constant de corectare şi de controlare a gândurilor este numit „procesul de rafinare".

Sentimentele de suferinţă cauzate de interesele egoiste ar trebuie să fie atât de acute, încât să fim pregătiţi să „trăim cu o bucăţică de pâine şi cu un strop de apă, şi să dormim pe pământul gol". Astfel, ar trebui să fim pregătiţi să facem tot ce este necesar pentru a ne elibera de egoism şi de interesele noastre personale.

De îndată ce am atins starea descrisă mai sus şi ne simţim confortabil în ea, putem intra în tărâmul spiritual numit „Lumea următoare/cealaltă“ (*Olam haBa*). Suferinţa ne poate determina să decidem că renunţarea la egoism este benefică pentru noi. Pentru că am depus efort, pentru că în mod constant ne amintim suferinţele din trecut şi pentru că susţinem şi consolidăm această decizie în inima noastră, putem ajunge în starea în care scopul tuturor acţiunilor noastre va fi beneficiul Creatorului.

În ceea ce ne priveşte, în afară de strictul necesar, ne va fi frică să ne gândim la beneficiul personal sau la plăceri, de teamă să nu experimentăm încă o dată suferinţa copleşitoare provocată de interesul personal.

Dacă am reuşit să alungăm toate gândurile egoiste din mintea noastră, chiar şi gândurile referitoare la lucrurile esenţiale, se spune că am atins stadiul final al renunţării la propriile nevoi.

În viaţa curentă ne-am obişnuit să nu ne mai gândim la noi înşine, la relaţiile noastre personale, la familiile noastre, la munca noastră, la toate îndatoririle pe care le avem în această lume. În exterior nu vom părea diferiţi de cei din jurul nostru. Însă în corpurile noastre – deoarece obiceiul devine a doua natură – nu va rămâne nimic din propriile interesele.

Din acest moment putem trece la următoarea etapă a vieţii spirituale şi putem să începem să ne bucurăm făcându-I pe plac Creatorului. Acest

lucru nu mai este o încântare pentru noi, ci doar pentru Creator, deoarece am „ucis“ nevoia pentru plăcerea personală.

Din acest motiv noua plăcere este infinită în timp şi imposibil de estimat, pentru că nu este limitată la nevoile noastre personale. Numai în acest moment putem vedea cât de bun şi magnific este Creatorul, pentru că ne-a dat oportunitatea de a obţine fericirea extraordinară de a ne uni cu El în iubire veşnică.

Lasă Cabala să te călăuzească

Pentru a atinge scopul Creaţiei există două stadii succesive prin care omul trebuie să treacă. Primul stadiu presupune suferinţe şi încercări până când omul se eliberează de egoismul său. Îndată ce am trecut de primul stadiu şi am scăpat de toate dorinţele personale, îndată ce suntem capabili să ne îndreptăm toate gândurile către Creator, putem începe o nouă viaţă, una plină de bucurie spirituală şi linişte eternă, aşa cum a fost concepută iniţial Creaţia prin Voinţa Creatorului.

Nu trebuie să ne anulăm trebuinţele, adică să ne săturăm cu o bucată de pâine, o picătură de apă şi să ne odihnim pe pământul gol pentru a ne obişnui corpurile să renunţe la egoism. Tocmai pentru a nu fi forţaţi să ne anulăm dorinţele fizice ni s-a dat Cabala, Lumina Cabalei, care ne poate

ajuta pe fiecare dintre noi să scăpăm de egoism – rădăcina tuturor nenorocirilor.

Lumina Cabalei are o anumită forţă care ne îngăduie să depăşim dorinţele corpului. Însă forţa spirituală pe care Cabala o conţine ne poate influenţa doar dacă suntem convinşi că ne poate ajuta şi că ne este necesară pentru a supravieţui, şi nu pentru a pieri în timp ce experimentăm suferinţe insuportabile. Ne va ajuta doar dacă avem convingerea că studiul Cabalei ne va conduce către scopul nostru, ajutându-ne să obţinem răsplata anticipată: eliberarea de dorinţele egoiste.

Aceia dintre noi care simt acest lucru ca pe un scop vital sunt în mod constant în căutarea căilor de a se elibera. În timp ce studiem Cabala, căutăm îndrumare cu privire la modalitatea de a scăpa de dominaţia interesului personal. Putem determina mărimea credinţei în Cabala în funcţie de elanul pentru studiu şi cercetare.

Dacă gândurile noastre sunt în mod constant preocupate de căutarea unei căi de eliberare de sub dominaţia egoismului, se poate spune că avem credinţă totală. La această credinţă se poate ajunge numai în cazul în care simţim cu adevărat că dacă nu reuşim să găsim o ieşire din starea noastră, acest lucru este mai rău decât moartea, deoarece suferinţa cauzată de interesul personal este într-adevăr imensă.

Numai dacă vom căuta cu adevărat alinare, Lumina Cabalei ne va ajuta. Numai atunci ni se va da puterea spirituală care ne va permite să ne eliberăm de propriul egoism. Şi doar atunci vom fi cu adevărat liberi.

Pe de altă parte, pentru aceia care nu simt această necesitate ca fiind stringentă sau nu o simt deloc necesară, Lumina Cabalei se transformă în întuneric. Ca urmare, cu cât studiază mai mult, cu atât mai adânc se afundă în propriul egoism, deoarece ei nu folosesc Cabala pentru adevăratul său scop.

Atunci când începem să studiem Cabala şi deschidem oricare din cărţile scrise de: Raşbi, Ari, *Rav* Yehuda Aşlag sau *Rav* Baruh Aşlag, scopul nostru ar trebui să fie primirea recompensei de la Creator – puterea credinţei – care ne permite să reuşim să găsim calea de a ne schimba. Ar trebui să avem încredere că, până şi în situaţia noastră egoistă, putem primi totuşi un asemenea dar de Sus, pentru că a avea credinţă înseamnă a avea un sprijin pentru a obţine o stare de existenţă opusă.

Şi chiar dacă nu am experimentat toată suferinţa care ne-ar putea forţa să renunţăm la orice interes personal din această viaţă, Cabala ne va ajuta; în locul suferinţei vom primi un alt mod de a ne urma calea.

5

Scopul studierii Cabalei

Lumina emanată de scrierile marilor cabalişti ne va ajuta să depăşim două provocări: încăpăţânarea şi tendinţa de a uita suferinţa cauzată de încăpăţânarea noastră. Rugăciunea pe care Creatorul o va vedea în inimile noastre este drumul către corectare.

Atunci când ne angajăm total în rugăciune vom dobândi orice alinare căutăm, orice corectare cerem.

Pentru a obţine corectarea trebuie să ne dedicăm în totalitate acestui demers – corp, minte şi spirit. Adevărata rugăciune şi răspunsul primit vin doar dacă omul s-a angajat într-un mare efort, dăruindu-se în întregime acestuia, atât cantitativ cât şi, cel mai important, calitativ.

Aceasta se realizează numai prin studierea în mod corespunzător a Cabalei, prin care putem învăţa cum să eliminăm egoismul şi, astfel, să dobândim eliberarea personală. Dorinţa de eliberare trebuie să fie atât de puternică, încât să ne dedicăm complet studiului, imposibil de a fi distraşi, chiar şi pentru un moment, de la căutarea noastră în înţelepciunea Cabalei.

Totuşi, dacă nu am fost încă încolţiţi de suferinţă asemenea unui animal în cuşcă şi în adâncul inimilor noastre încă dorim plăcere, atunci nu ne vom da seama că egoismul continuă să trăiască în noi. Egoismul este duşmanul pe care trebuie să îl învingem.

Până nu facem acest lucru, nu vom fi capabili să ne ridicăm deasupra chinului nostru şi să depunem un efort deplin pentru a găsi în Cabala puterea şi calea de a scăpa de limitările propriului egoism. Libertatea nu va fi a noastră până când nu învingem egoismul care trăieşte în interior.

Cu toate acestea, deşi am putea fi hotărâţi să urmăm acest unic scop, atunci când începem să studiem se poate întâmpla ca entuziasmul să scadă. Aşa cum am mai menţionat, dorinţele ne determină gândurile, iar mintea acţionează ca instrument în sprijinul lor. Mintea noastră pur şi simplu caută mijloace pentru a împlini voinţa şi dorinţele inimii.

Care este diferenţa dintre studiul Cabalei şi studiul altor sisteme? Răspunsul este simplu: doar prin studiul Cabalei putem să ne eliberăm din lanţurile egoismului.

În timp ce studiem Cabala putem să examinăm din sursă autentică descrierea acţiunilor Creatorului, caracteristicile Sale, propriile noastre caracteristici şi a disparităţii lor faţă de cele spirituale. Cabala ne vorbeşte despre scopul Creatorului faţă de creaturile Sale şi despre modalităţile prin care ne putem corecta egoismul.

Putem vedea Lumina Cabalei – forţa spirituală care ne ajută să învingem egoismul – doar atunci când studiem Cabala. Celelalte elemente

ale acestei învăţături ne atrag pur şi simplu, împotriva voinţei noastre, într-o discuţie despre acţiuni materiale şi probleme juridice.

Unii pot studia Cabala numai pentru a-şi extinde cunoştinţele, caz în care vor fi capabili să o perceapă ca pe o poveste. Nu vor fi capabili să extragă Lumina Cabalei din paginile sale. Numai cei care studiază Cabala pentru a se perfecţiona vor obţine acest beneficiu.

Cabala este studiul sistemului rădăcinilor noastre spirituale. Acest sistem emană de Sus. Îl putem studia în concordanţă cu legi stricte care, atunci când sunt unite, tind către un singur scop suprem: „Revelarea măreţiei Creatorului, astfel încât măreţia Lui să poată fi înţeleasă de creaturile acestei lumi."

Cabala – percepţia Creatorului – este compusă din două părţi: scrierile cabaliştilor care au ajuns la perceperea Creatorului şi corpul cunoştinţelor care este perceput numai de aceia care au dobândit vase spirituale şi dorinţe altruiste în care pot primi senzaţiile spirituale sau percepţiile Creatorului.

În cazul în care, după ce ajungem la un anumit nivel spiritual, ne scufundăm în dorinţe impure, atunci dorinţele bune pe care le-am avut în timpul înălţării spirituale ne vor însoţi alături de cele impure. Acumularea dorinţelor impure descreşte treptat şi continuă astfel, până în momentul în care suntem capabili să rămânem permanent în starea elevată a dorinţelor pure.

De îndată ce am terminat munca şi am revelat toate dorinţele, vom primi de Sus o Lumină atât de intensă, încât ne va scoate pentru totdeauna din carapacea lumii noastre pentru a rămâne în permanenţă în lumea spirituală. Însă cei din jurul nostru nu vor fi conştienţi de asta.

„Linia dreapta“ indică starea în care Creatorul este întotdeauna corect în ochii noştri, justificând supravegherea Creatorului în toate. Această stare este numită „credinţă“. Încă de la primele încercări de a obţine dezvoltarea şi înălţarea spirituală trebuie să acţionăm ca şi cum avem deja încredere deplină în Creator.

Ar trebui să ne imaginăm că putem deja simţi, cu toată fiinţa noastră, faptul că El conduce lumea cu maximă bunăvoinţă şi că întreaga lume primeşte doar bine de la El. Însă după ce examinăm propria noastră situaţie, putem vedea că încă nu avem tot ceea ce dorim. Dacă ne uităm în jurul nostru putem vedea că întreaga lume suferă, fiecare persoană în felul ei.

În ciuda acestui fapt, trebuie să ne spunem că ceea ce vedem este o imagine distorsionată a lumii, văzută prin lupa egoismului nostru şi că adevărata imagine a lumii ne va fi revelată numai atunci când vom obţine o stare completă de altruism. Numai atunci vom vedea că lumea este cârmuită de Creator cu scopul de a conduce creaturile Sale către bucurie absolută.

În această stare, în care credinţa în bunătatea absolută a Creatorului predomină ceea ce vedem şi simţim, experimentăm „credinţa mai presus de raţiune“.

6

Progresul spiritual

Pentru că nu suntem capabili să ne evaluăm corect propria condiţie, nu putem discerne dacă ne aflăm într-un stadiu spiritual ascendent sau descendent. Deşi putem simţi că ne aflăm într-un declin spiritual, de fapt ar putea fi Voinţa Creatorului, arătându-ne adevărata noastră stare. Acest lucru demonstrează că fără a fi indulgenţi faţă de noi înşine suntem incapabili să funcţionăm şi cădem imediat în disperare. Inclusiv depresia şi furia pot fi efectul faptului că trupul nostru nu primeşte suficientă plăcere dintr-o asemenea existenţă.

În realitate, această lipsă reprezintă o urcare spirituală, pentru că în acest moment suntem mai aproape de adevăr decât înainte, atunci când eram fericiţi în această lume. Se spune că „cel care îşi sporeşte cunoaşterea, îşi sporeşte şi durerea". În schimb, sentimentul că o persoană experimentează urcarea spirituală poate fi o simplă eroare de interpretare a toleranţei şi mulţumirii de sine.

Numai cel care Îl percepe deja pe Creator şi Providenţa Sa Divină asupra creaturilor sale poate determina în mod corect condiţia spirituală a unei persoane. Conform celor menţionate mai sus, este uşor de înţeles că

pe măsură ce înaintăm pe calea autoperfecţionării în efortul de a ne corecta egoismul şi cu cât facem mai mult efort să progresăm şi să studiem, cu atât mai mult ajungem să ne înţelegem mai bine propriile caracteristici.

Cu fiecare încercare, cu fiecare zi, cu fiecare moment care trece vom deveni mai deziluzionaţi de abilităţile noastre de a obţine ceva. Cu cât suntem mai disperaţi de încercările noastre, cu atât suntem mai nemulţumiţi de Creator. Pretindem să fim scoşi din negrul abis, din temniţa dorinţelor fizice în care ne aflăm.

În acest fel progresează evenimentele până când, epuizându-ne potenţialul şi făcând tot ce ne stă în putere, recunoaştem că suntem incapabili să ne ajutăm. Trebuie să ne întoarcem către Creator – care a aşezat aceste obstacole în calea noastră pentru a ne determina să ne întoarcem spre El – pentru ajutor şi pentru a trezi în noi dorinţa de a stabili o legătură cu El.

Pentru ca toate acestea să se întâmple, motivele trebuie să vină din adâncul inimii noastre. Acest lucru este imposibil de obţinut până când nu epuizăm toate posibilităţile şi nu înţelegem că suntem neajutoraţi.

Doar cererea care vine din adâncul întregii noastre fiinţe, aceea care a devenit singura noastră dorinţă – pentru că am înţeles că doar un miracol de Sus ne poate salva de cel mai mare duşman: egoismul – va primi răspuns de la Creator. Atunci El va înlocui inima egoistă cu una spirituală, schimbând „o inimă de piatră, cu o inimă de carne“.

Până când Creatorul nu corectează starea noastră, cu cât vom progresa mai mult, cu atât mai rău ne vom simţi.

Noi, de fapt, am fost întotdeauna aşa, însă pentru că într-o anumită măsură am înţeles atributele lumilor spirituale, am început să simţim cât de multă ostilitate manifestă dorinţele noastre personale faţă de intrarea în aceste lumi.

Cu toate acestea, în ciuda senzaţiei de oboseală şi a lipsei de speranţă, putem redobândi controlul asupra corpului nostru. Apoi, după ce am gândit cu atenţie şi am concluzionat că aparent nu există altă cale de ieşi din această stare, putem înţelege adevărata cauză a acestor emoţii şi ne putem forţa să ne simţim energici şi optimişti.

Procedând astfel ne certificăm încrederea în corectitudinea gestionării lumii, în bunătatea Creatorului şi a Legii Lui. Prin urmare, vom deveni apţi spiritual să primim Lumina Creatorului, pentru că ne bazăm întreaga perspectivă a ceea ce ne înconjoară pe credinţa noastră, pe care o ridicăm mai presus de raţiune.

Nu există moment mai valoros în viaţa căutătorului care avansează spiritual, decât atunci când acesta îşi dă seama că toate puterile au fost epuizate, că toate eforturile au fost făcute, iar scopul nu a fost încă atins. Numai într-un astfel de moment omul poate să apeleze cu sinceritate la Creator, din adâncul inimii sale, pentru că este clar că eforturile proprii nu vor fi de ajutor.

Însă înainte de a se recunoaşte învins, căutătorul încă nu este convins că are nevoie de alt ajutor pentru a-şi atinge obiectivul. Incapabil să ceară ajutor cu sinceritate, acesta se lasă pradă vocii înşelătoare a egoismului care îl îndeamnă ca mai degrabă să-şi intensifice eforturile pentru a-şi îndeplini obiectivul, decât să ceară ajutor.

În final, căutătorul va realiza că luptând împotriva egoismului are nevoie de ajutor pentru a învinge, egoismul fiind mai puternic decât el. Numai atunci îşi dă seama cât este de neînsemnat şi de incapabil să „cucerească" egoismul, fiind pregătit să se plece înaintea Creatorului şi să implore ajutor.

Când ajunge la aceasta stare de smerenie, devine clar că doar rugăminţile fervente către Creator îl pot ridica din adâncurile propriei sale naturi.

Credinţă: Credinţa în unicitatea Creatorului

Credinţa în unicitatea Creatorului implică faptul că vedem întreaga lume, inclusiv pe noi înşine, ca vase în mâinile Lui. În schimb, dacă ne considerăm capabili să influenţăm evenimentele, se dovedeşte mai degrabă că noi credem în prezenţa altor puteri în lume, decât în Voinţa Unui Singur Creator.

Prin urmare, distrugând egoismul, suntem în acord cu adevărata condiţie a lumii, unde nu există nimic altceva în afară de Voinţa Creatorului. Însă până atunci, nu avem dreptul să acţionăm ca cei care cred în Unicitatea Creatorului, şi astfel progresul spiritual este îndoielnic.

Singura cale de a deveni convinşi de această unicitate a Creatorului este să lucrăm cu fermitate asupra noastră şi să cultivăm aspiraţii corespunzătoare în noi înşine. Numai după ce am atins unitatea absolută cu Creatorul în toate percepţiile noastre, ridicându-ne la cel mai înalt nivel al lumilor, putem înţelege Unicitatea Sa. Numai atunci putem continua să acţionăm în concordanţă cu această imagine corectă a realităţii.

Înainte de a ajunge la această stare, trebuie să acţionăm în concordanţă cu nivelul la care ne aflăm, şi nu cu acela la care visăm. Pentru a ne îmbunătăţi cu adevărat nivelul actual trebuie să combinăm, la începutul muncii, încrederea în puterile noastre, cu credinţa că ceea ce am dobândit, ca rezultat al muncii noastre, s-ar fi întâmplat oricum.

Trebuie să înţelegem că întregul univers se dezvoltă în conformitate cu Planul Creatorului şi în conformitate cu ideea Sa referitoare la Creaţie. Putem spune că totul se întâmplă cu acordul Creatorului, însă doar după ce am depus eforturile cele mai eficiente.

Este mai presus de înţelegerea umană pătrunderea esenţei unor asemenea calităţi spirituale precum altruismul şi iubirea.

Aceasta, deoarece fiinţele umane nu înţeleg cum pot exista asemenea sentimente, de vreme ce toată lumea are aparent nevoie de un stimulent pentru a acţiona.

De fapt, fără câştig personal, oamenii nu sunt pregătiţi să se dezvolte. O asemenea calitate cum este altruismul poate fi dată doar de Sus şi doar cei care au experimentat-o pot să o înţeleagă. Dacă această calitate ne este dată de Sus, atunci de ce trebuie să ne străduim să o obţinem? Munca noastră nu va da nici un rezultat de la sine până când Creatorul nu ne va ajuta să dobândim noi calităţi, o nouă natură?

De fapt, trebuie să ne rugăm de jos şi să cerem aceste schimbări. Trebuie să manifestăm o dorinţă puternică, astfel încât Creatorul să ne schimbe calităţile, pentru că numai în cazul în care dorinţa este reală şi cu adevărat puternică Creatorul o va accepta. Trebuie, de asemenea, să depunem un mare efort pentru ca această dorinţă să fie suficient de putenică, astfel încât Creatorul să permită aceste schimbări.

În timp ce încercăm să atingem acest obiectiv, treptat ne vom da seama că nu avem nici dorinţa şi nici capacitatea de a-l atinge singuri, fără ajutor. Astfel, avem o cerere reală pe care să o adresăm: eliberarea de constrângerea vechilor calităţi şi acordarea unei noi caracteristici – un suflet.

Însă acest lucru nu se întâmplă până când nu ne folosim toate puterile şi abilităţile pentru a ne schimba. Numai după ce suntem convinşi că aceste

eforturi nu duc la nici un rezultat şi strigăm după ajutor din adâncul inimii noastre, Creatorul ne va răspunde.

Putem scoate acest strigăt de ajutor pentru a ne schimba calităţile, numai după ce constatăm că nici dorinţele noastre şi nici o singură parte din corpul nostru nu este de acord cu această schimbare a propriei naturi, moment în care ne vom încredinţa necondiţionat în mâinile Creatorului. De fapt, atât dorinţa de a rămâne sclavul propriei naturii, cât şi dorinţa de a deveni sclavii altruismului, sunt egale.

Numai după ce ne dăm seama că nu există speranţă, corpul nostru nefiind de acord niciodată cu o asemenea schimbare, putem să cerem, din adâncul inimii, ajutor Creatorului. Numai atunci Creatorul va accepta rugămintea noastră şi îi va răspunde, înlocuind toate calităţile egoiste cu unele opuse, cu cele altruiste, astfel încât să ne apropiem de El.

Dacă avem în vedere faptul că trebuie să muncim fără voie în această lume, atunci care va fi rezultatul eforturilor noastre la sfârşitul vieţii? Care este sensul eforturilor noastre în această lume? Când ne punem aceste întrebări, ajungem la concluzia că munca de a ne schimba nu este aşa de grea cum am crezut.

Şi în momentul în care am făcut schimbarea, calităţile noastre schimbate ne vor oferi plăceri mari, ca rezultat al eforturilor interioare. Plăcerile apar atunci când vedem pentru ce muncim.

Prin urmare, nu vom considera că eforturile noastre sunt dificile, ci că ele aduc bucurie. Cu cât eforturile sunt mai mari, cu atât mai fericiţi

suntem să primim aceste noi calităţi, deoarece simţim imediat o răsplată mare şi veşnică pentru fiecare calitate pe care o dobândim.

Chiar şi în lumea noastră putem vedea cum emoţia şi exaltarea fac mai uşoară sarcina de a creşte efortul depus. Dacă avem un mare respect pentru o anumită persoană şi în ochii noştri ea este cea pe care o admirăm cel mai mult din întreaga lume, atunci tot ce facem pentru cineva vrednic de stima noastră va fi făcut cu bucurie şi gratitudine – pentru că avem pur şi simplu oportunitatea de a servi o astfel de persoană.

Cel mai mare efort va fi simţit ca o plăcere, aşa cum ne place să dansăm sau să ne instruim, efortul nefiind considerat muncă, ci mai degrabă plăcere. Din acest motiv, cel care percepe şi recunoaşte măreţia Creatorului simte bucurie atunci când are oportunitatea de a-L mulţumi.

Astfel, ceea ce la început părea a fi sclavie se transformă ulterior în libertate plină de plăcere. În consecinţă, dacă aspiraţiile noastre spirituale par dificile şi dacă trebuie să facem un imens efort pentru obţinerea spiritualităţii, aceste lucruri ne indică atât faptul că, în ochii noştri sau în percepţia noastră, Creatorul nu este încă destul de mare, cât şi faptul că atenţia noastră este orientată spre realizarea altor scopuri decât obţinerea spiritualităţii.

Atâta timp cât vom continua să urmărim alte scopuri, nu vom primi sprijin de la Creator şi ne vom îndepărta din ce în ce mai mult de obiectivul principal.

Însă chiar şi atunci când ne străduim să ajungem lângă Creator, nu vom primi imediat sprijinul Lui.

Dacă am primi imediat inspiraţie şi bucurie ca rezultat al eforturilor, atunci egoismul nostru se va bucura cu siguranţă şi vom continua să facem eforturi numai pentru a obţine plăcere.

Am pierde însă oportunitatea de a transcende natura noastră egoistă şi de a ne ridica la altruism. În mod ideal, ar trebui să fim interesaţi doar de plăcerile rezultate din autoperfecţionarea spirituală, care sunt mult mai mari decât alte plăceri.

7

Percepţiile noastre

Atunci când cineva înţelege un anumit tip de muncă, în acel om se dezvoltă treptat o perspectivă specială cu privire la obiectele şi limbajul specific muncii sale. Prin urmare, nu există pe lume nimic ce nu putem experimenta ca rezultat al obiceiului, chiar şi în absenţa înţelegerii anterioare a obiectului în sine.

Cu toate acestea, operăm în conformitate cu o limitare vitală a percepţiei şi înţelegerii noastre: ne considerăm separaţi de obiectele pe care le percepem.

Există cel care percepe şi cel care este perceput – obiectul perceput de om. În mod similar, există cel care înţelege şi, separat, obiectul înţelegerii.

Este necesar un anumit contact între cel care percepe şi obiectul percepţiei, pentru ca percepţia să apară: este o legătură, ceva care îi uneşte pe amândoi, ceva ce au în comun în timpul percepţiei. Putem sesiza ceea ce ne înconjoară doar prin intermediul percepţiei. Ceea ce percepem este considerat ca fiind o informaţie adevărată şi sigură.

Deoarece suntem incapabili să vedem în mod obiectiv ceea ce ne înconjoară, presupunem că imaginile pe care simţurile noastre le creează

sunt adevărate. Însă nu ştim cum este universul dincolo de simţurile noastre sau cum ar apărea el unei fiinţe care are un alt sistem de percepţie decât al nostru. Acest lucru se datorează faptului că dobândirea simţului realităţii este condiţionată de modul în care percepem mediul; presupunem că simţurile noastre sunt precise şi acceptăm ca adevărată imaginea realităţii pe care o percepem datorită lor.

Dacă pornim de la presupunerea că în univers nu există nimic altceva în afara Creatorului şi a creaturii Sale, putem spune că imaginile şi percepţiile noastre sunt mijloacele prin care Creatorul ne apare în conştiinţă. Cu fiecare nivel al înălţării spirituale, imaginea se apropie tot mai mult de cea adevărată. În final, pe ultimul nivel al înălţării, îl putem percepe doar pe Creator şi numai pe El.

Prin urmare, toate lumile, precum şi tot ceea ce credem că există în afara noastră, există de fapt doar în relaţie cu noi. Ele există în relaţia cu cel care percepe realitatea în acest mod particular.

Dacă nu percepem Creatorul sau sfera Lui de influenţă asupra noastră în momentul de faţă, atunci se poate spune că rămânem „în întuneric“.

Nu putem determina absenţa soarelui în univers, pentru că percepţiile noastre sunt subiective. Numai noi interpretăm realitatea în acest mod.

Totuşi, dacă ne dăm seama că negarea Creatorului şi a Autorităţii Divine sunt pur subiective şi predispuse schimbării, putem începe ridicarea spirituală printr-un efort de voinţă şi cu ajutorul diferitelor texte şi a învăţătorilor. Mai mult decât atât, de îndată ce vom începe ascensiunea spirituală, vom putea înţelege că starea de întuneric a fost creată de Creator cu unicul scop de a ne obliga să dezvoltăm o nevoie pentru a ne aduce mai aproape de El.

Într-adevăr, Creatorul a creat aceste condiţii în special pentru cei pe care doreşte să îi apropie de El. Astfel, este important să înţelegem că ridicarea unui individ din starea de întuneric este pe placul Creatorului, de vreme ce, cu cât este mai profund întunericul din care individul a apărut, cu atât mai clară devine recunoaşterea măreţiei Creatorului, şi cu atât mai mare va fi aprecierea noii sale stări spirituale.

Însă chiar în timp ce percepem întunericul, fiind orbi faţă de Autoritatea Creatorului şi lipsindu-ne credinţa în El, putem încerca, utilizându-ne voinţa, să găsim o cale de a scăpa de întuneric cu ajutorul unei cărţi sau a unui învăţător, până când vom putea percepe măcar o minusculă rază de Lumină, o firavă percepţie a Creatorului.

Apoi, dând putere acestei raze de Lumină prin îndreptarea constantă a gândurilor noastre către Creator, putem să scăpăm de întuneric şi să intrăm în Lumină. Mai departe, dacă ne dăm seama că aceste stări de întuneric sunt necesare pentru avansarea spirituală, că ele sunt de dorit şi ne sunt trimise de Însuşi Creatorul, atunci le vom considera binevenite.

Vom recunoaşte că darul perceperii umbrelor sau al întunericului incomplet ne-a fost oferit de către Creator, astfel încât să căutăm Sursa Luminii.

Dacă nu folosim oportunitatea de a trece în Lumină, atunci Creatorul Însuşi se va ascunde de noi complet.

Întunericul absolut va prevala, aducând cu sine senzaţia absenţei Creatorului şi a Autorităţii Sale. Apoi, nu vom mai înţelege cum şi de ce scopurile spirituale ni s-au părut vreodată plăcute şi cum realitatea şi motivele personale au putut fi ignorate.

Acest întuneric complet va continua până când Creatorul ne va trimite din nou o mică rază de Lumină.

8

Structura spiritualităţii

Dorinţele omului sunt numite „vase“ şi ele pot susţine Lumină spirituală sau plăcere. Cu toate aceste, în esenţa lor, dorinţele omului trebuie să fie similare cu calităţile Luminii spirituale. În caz contrar, Lumina nu poate intra în ele, conform Legii Echivalenţei de Formă a Obiectelor Spirituale.

Activitatea obiectelor spirituale – fie ele apropiate ori la distanţă sau care fuzionează şi se unifică – este întotdeauna bazată pe principiul similarităţii proprietăţilor.

Creatorul îi va dărui omului ceea ce acesta doreşte – să se întoarcă la El.

Prin urmare, inima sau vasul omului va fi umplut cu percepţia Creatorului în aceeaşi măsură în care a fost înlăturat egoismul. Acest lucru are loc în conformitate cu Legea Echivalenţei Calităţilor dintre Lumină şi Vas.

De fapt, putem începe să ne ridicăm spiritual din orice stare în care ne aflăm. Trebuie, pur şi simplu, să ne dăm seama că din toate condiţiile posibile, de la cea mai mare la cea mai mică, Creatorul a ales special cea mai bună situaţie pentru ca noi să putem începe avansare spirituală.

Prin urmare, nu poate exista o altă stare a minţii, dispoziţie sau alte circumstanţe exterioare mai potrivite sau mai benefice progresului nostru decât cele actuale, oricât de sumbre sau lipsite de speranţă ar putea părea. Dacă înţelegem acest lucru, ne putem bucura de oportunitatea de a cere ajutor Creatorului şi de a-I mulţumi, chiar dacă ne aflăm în cea mai nefericită situaţie.

Ceva este considerat „spiritual" dacă este etern şi nu va dispărea din univers, chiar după ce îşi atinge scopul final. Pe de altă parte, egoismul (toate dorinţele înnăscute şi esenţa fiinţei umane) este considerat mai degrabă material, deoarece, odată corectat, dispare.

Esenţa noastră rămâne până la sfârşitul corectării, moment în care doar forma se schimbă. Dacă dorinţele noastre sunt corectate şi devin altruiste, atunci chiar şi calităţile noastre negative care sunt înnăscute ne vor da posibilitatea de a-L înţelege pe Creator.

Existenţa unui loc spiritual nu se referă la un spaţiu anume. Toţi cei care au atins această stare după corectarea calităţilor spirituale pot vedea şi percepe aceleaşi lucruri.

Scara Creatorului are 125 de trepte. Aceste niveluri sunt împărţite în mod egal în cele cinci lumi spirituale.

Aceste lumi sunt:

Lumea *Adam Kadmon*

Lumea *Aţilut*

Lumea *Bria*

Lumea *Yeţira*

Lumea *Asia*

Fiecare nivel oferă o percepţie diferită a Creatorului, în funcţie de proprietăţile sale specifice. Prin urmare, aceia care au dobândit proprietăţile unui anumit nivel văd Cabala şi pe Creator într-un mod complet nou. Toţi cei care ating un anumit nivel în lumea spirituală au aceleaşi percepţii cu cei aflaţi la nivelul respectiv.

Atunci când cabaliştii au spus: „Astfel a zis Avraam lui Isaac", acest lucru indică faptul că ei, cabaliştii, se aflau la acelaşi nivel cu Avraam. Astfel, cabaliştii au înţeles cum Avraam i-a răspuns lui Isaac, deoarece erau la acelaşi nivel spiritual cu Avraam.

În timpul vieţii sale, cabalistul *Rav* Yehuda Aşlag a parcurs toate cele 125 de trepte. Din acest loc înalt a dictat Cabala, de care generaţia noastră se poate bucura. De la acest nivel a scris comentariul la *Zohar*, textul suprem al Cabalei.

Fiecare dintre cele 125 de niveluri există în mod obiectiv: toţi aceia care le percep, pe fiecare dintre ele, văd acelaşi lucru, aşa cum toţi aceia care locuiesc în lumea noastră văd aceleaşi lucruri atunci când se află în acelaşi loc.

De îndată ce vom obţine cea mai mică dorinţă altruistă, ne putem angaja pe calea ascensiunilor şi coborârilor spirituale. Într-un anumit moment suntem gata să ne anulăm complet înaintea Creatorului, iar în momentul următorul acest gând dispare. Dintr-odată ideea ascensiunii spirituale ne este complet străină şi dispare din mintea noastră.

Acest lucru este asemănător cu felul în care o mamă îşi învaţă copilul să meargă. Îl ţine de mână astfel încât el să simtă sprijinul ei şi apoi se retrage, dându-i drumul. Când copilul se simte total abandonat şi fără sprijin este nevoit să facă un pas către mama sa. Doar în acest fel poate învăţa să meargă independent.

Astfel, deşi putem avea impresia că dintr-odată Creatorul ne-a abandonat, de fapt El aşteaptă ca noi singuri să facem un pas.

Se spune că Lumea Superioară se află în stare de repaus. Cuvântul „repaus“ în lumea spirituală implică lipsa de schimbare în dorinţă.

Totuşi, dorinţa de a dărui ceea ce este bun nu se schimbă niciodată. Toate acţiunile şi mişcările atât în interior, în lumea noastră emoţională (egoistă), cât şi în exterior, în lumea spirituală (altruistă), au ca scop înlocuirea unei dorinţe vechi cu una nouă.

În cazul în care nu s-a produs o asemenea schimbare, atunci nimic nou nu s-a întâmplat şi nu a avut loc nicio avansare. Acest lucru se aplică chiar dacă dorinţa originală poate fi, în sine, foarte vie, intensă şi nu ne dă pace.

Însă dacă acea dorinţă este invariabilă şi consistentă, atunci nu există mişcare.

Prin urmare, atunci când se spune că Lumina Superioară este în stare de repaus absolut, acesta înseamnă că Voinţa Creatorului este orientată în mod constant şi ferm spre beneficiul nostru.

Noi existăm într-o Mare de Lumină. Însă acel punct din noi pe care îl numim „Eu“ este învelit în coaja egoismului. În această stare suntem incapabili să ne bucurăm de Lumină şi plutim la voia întâmplării.

Falsele plăceri

Plăcerile lumii noastre, aşa cum sunt văzute de societate, pot fi împărţite în mai multe tipuri: simboluri ale statutului (bogăţie, faimă), naturale (familie), criminale (plăcerile experimentate pe socoteala altora), ilegale (plăcerile experimentate pe socoteala bunurilor altora), amoroase (plăcerile romantice) etc. Toate acestea sunt înţelese de societate, deşi unele sunt condamnate şi pedepsite.

Există însă un anumit tip de plăcere, neacceptată în nici o societate, care stârneşte întotdeauna proteste. Această plăcere determină cheltuirea unor fonduri imense în încercarea de a o combate, chiar dacă daunele pe care le cauzează societăţii sunt, poate, mai puţin semnificative.

De exemplu, dependenţii de droguri sunt, de regulă, oameni puţin pretenţioşi şi adânc absorbiţi de senzaţiile lor interioare. De ce, atunci, nu îngăduim semenilor noştri să se angajeze în plăceri care reprezintă doar o mică ameninţare la adresa societăţii? De ce să nu li se dea şansa de a se bucura de plăcerile lor modeste şi paşnice, care nu fac rău celorlalţi, spre deosebire de plăcerile criminale, ilegale etc.?

Răspunsul este că aceste false plăceri ne abat de la adevăratele noastre scopuri. Ele ne fac să uităm de noi înşine şi ne îndeamnă să ne petrecem vieţa urmându-le, ca şi cum am fi incapabili să gândim clar.

În acest caz, toate obiectele care ne atrag sunt false plăceri? În loc să căutăm adevărata plăcere şi să ne întoarcem spre lucrurile spirituale, noi căutăm satisfacţie în schimbări periodice, în îmbunătăţirea stilului de viaţă şi în crearea de noi obiecte.

Este ca şi cum ne-am afla într-o cursă de promovare a simbolurilor care atrag noi plăceri, ca nu cumva să simţim că viaţa nu ne oferă suficiente bucurii.

De îndată ce obţinem ceea ce am dorit, ne stabilim imediat următorul scop, pentru că ceea ce am obţinut nu ne mai atrage.

Şi totuşi, fără a spera la noi plăceri, fără a le căuta şi urmări, se pare că nu suntem stimulaţi să trăim. Prin urmare, putem spune că moda, stilul de

viaţă şi toate lucrurile pe care le urmărim în mod constant, nu sunt altceva decât un alt tip de drog?

Care este diferenţa dintre plăcerea furnizată de drog şi plăcerea lumească, materială? De ce Creatorul, Autoritatea Divină, se opune plăcerilor furnizate de droguri? De ce ne determină să eludăm legislaţia antidrog în această lume? De ce nu extindem aceeaşi abordare şi asupra celorlalte plăceri materiale, provenite din obiectele uzuale ale acestei lumi?

Drogurile sunt interzise în lumea noastră tocmai pentru că ele ne ajută să evadăm din realitate. Ele ne fac incapabili să facem faţă atât loviturilor, cât şi frumuseţilor vieţii, cauzate de absenţa plăcerilor egoiste. Aceste lovituri sunt, de fapt, un mijloc de a ne schimba, pentru că doar o mică parte a populaţiei se îndreaptă către religie şi către Cabala pentru a se schimba.

În mod paradoxal, ne întoarcem către Creator când ne este greu, când suntem îndureraţi. Este ciudat faptul că nu ne îndepărtăm de Creator atunci când ne este greu, deşi El este cel care ne-a trimis suferinţa.

Drogurile sunt o sursă de plăceri false, şi, prin urmare, sunt interzise. Cei care cad sub influenţa drogurilor se află într-o plăcere iluzorie care îi opreşte să găsească drumul către adevărata plăcere spirituală. Din acest motiv drogurile sunt în mod inconştient percepute de societate ca determinând cea mai periculoasă dependenţă, deşi nu reprezintă un pericol imediat pentru alte persoane.

9

Strigătul de ajutor

Singurul lucru creat în noi de către Creator este egoismul. Dacă putem anula efectele egoismului, atunci vom putea din nou să Îl percepem pe Creator, iar egoismul va înceta să existe.

Atunci când lucrăm asupra noastră, ar trebui să cultivăm atât un sentiment al inferiorităţii noastre în raport cu Creatorul, cât şi un sentiment de mândrie pentru faptul că noi, ca fiinţe umane, suntem centrul Creaţiei. Ni se acordă această poziţie dacă împlinim scopul întregii Creaţii; altfel, nu suntem altceva decât animale.

Ca urmare a experimentării acestor două stări contradictorii, se vor dezvolta două reacţii faţă de Creator. Prima este o cerere de ajutor. Cea de-a doua este expresia gratitudinii pentru şansa de a ne înălţa spiritual.

Principalul mijloc prin care putem avansa spiritual este să cerem ajutor Creatorului şi să Îl rugăm să ne crească dorinţa pentru dezvoltarea spirituală. Această cerere pentru a primi darul de a avea tărie, ne va ajuta să trecem peste temerile viitoare. Mai mult decât atât, dacă ne opunem înclinaţiilor propriului egoism, ar trebui să ne creştem credinţa în măreţia, puterea şi Unicitatea Creatorului.

Prin urmare, trebuie să invocăm ajutorul Creatorului pentru a obţine capacitatea de a ne suprima imboldul continuu care ne face să acţionăm în conformitate cu raţiunea noastră. Unii dintre noi vor începe să insiste, în timpul rugăciunilor, pe diferite intenţii (*kavanot*), cereri sau chiar anumite acţiuni.

Totuşi, Creatorul nu ascultă cuvintele pe care le rostim, dar citeşte, în schimb, sentimentele din inima noastră.

Aşadar, este inutil să consumăm energie în rostirea unor fraze frumoase care nu sunt izvorâte din adâncul inimii sau să citim simboluri necunoscute sau *kavanot* din cărţile cabalistice de rugăciuni. Singurul lucru care ni se cere este să năzuim cu toată fiinţa spre Creator, să înţelegem esenţa dorinţelor noastre şi să Îi cerem să le schimbe. Şi lucrul cel mai important: niciodată nu ar trebui să încetăm să comunicăm cu Creatorul!

În memoria cabalistului *Rav* Baruh Aşlag

Creatorul acţionează asupra noastră prin intermediul diferitelor elemente care alcătuiesc această lume. Evenimentele pe care le experimentăm sunt de fapt mesaje de la Creator. Dacă vom răspunde

corect acţiunii Divine, vom înţelege în mod clar ce aşteaptă Creatorul de la noi şi Îl vom simţi.

Creatorul acţionează asupra noastră atât prin intermediul oamenilor din jurul nostru, cât şi prin intermediul a tot ceea ce există în această lume. Structura acestei lumi este astfel creată, încât Creatorul poate să ne influenţeze şi să ne apropie de scopul Creaţiei.

Rareori simţim Prezenţa Creatorului în situaţiile cu care ne confruntăm zilnic. Acest lucru se datorează faptului că atributele noastre ne plasează în opoziţie faţă de Creator şi ne pun în imposibilitatea de a-L simţi. De îndată ce vom dobândi atribute similare Creatorului, vom începe să Îl simţim.

Prin urmare, atunci când ne copleşesc greutăţile, trebuie să ne întrebăm: „De ce mi se întâmplă asta?“ şi: „De ce Creatorul îmi face asta mie?“ Pedepsele nu există ca atare, deşi multe sunt menţionate în Biblie (care include *Cele Cinci Cărţi ale lui Moise, Scrierile şi Profeţiile*).

Există doar „stimulente“ care ne obligă să înaintăm către dorinţele noastre egoiste. Conştientizarea lucrurilor este doar un mecanism auxiliar care ne ajută să înţelegem mai bine ce simţim.

Ori de câte ori ne imaginăm viaţa noastră, ar trebui să ne gândim la o sală de clasă imensă în care omniscientul Creator acţionează ca un învăţător care ne oferă cu dărnicie cunoştinţele pe care suntem pregătiţi să le primim. Acest lucru trezeşte treptat, în noile noastre organele de simţ spirituale, senzaţia Creatorului.

Creatorul a construit o scară pentru ascensiunea noastră. Este o scară în mişcare. Această scară a apărut în visul lui Iacov şi a fost descrisă de Baal HaSulam – *Rav* Yehuda Aşlag şi de fiul său – Baruh Aşlag.

Adeseori întoarcem spatele sursei de cunoaştere simbolizată de această scară şi numai prin mari eforturi vom reuşi să ne reîntoarcem şi să începem să ne îndreptăm spre Creator. Acesta este motivul pentru care El ne trimite profesori, cărţi şi colegi de studiu.

Cei care urmează învăţăturile Cabalei trăiesc în lumea fizică, însă sunt suprasolicitaţi de egoismul lor. Din acest motiv nu îi pot înţelege corect pe înţelepţii care, fizic, sunt aproape de ei, deşi ei evoluează şi în lumile spirituale.

Cei care pot lăsa deoparte raţiunea şi opiniile, urmând căile celor care au scris cărţi autentice de înţelepciune, vor putea să intre inconştient în legătură cu spiritualitatea. Este aşa, pentru că nu putem vedea sau simţi Creatorul în lumea noastră şi nu putem, egoişti fiind, să renunţăm la conştiinţa noastră pentru El.

Gândurile învăţătorilor sau maeştrilor pot pătrunde minţile elevilor lor şi pot trezi în ei credinţa. Aceasta corespunde cu *AHaP*-ul învăţătorului spiritual: *Auzen* (Ureche), *Hotem* (Nas), *Peh* (Gura), care reprezintă vasele de primire, apoi coboară către *GE* (*Galgalta ve Einaim*), care reprezintă vasele dăruirii de la nivelul inferior (adică nivelul elevului).

Ridicarea la nivelul *AHaP*-ului maestrului înseamnă conectarea la înţelepciunea şi gândurile acestuia. De asemenea, atunci când elevii se

afundă în *AHaP*-ul textelor înţelepte, ei se ridică temporar, şi spiritualitatea le este dezvăluită.

De câte ori citim lucrările unor cabalişti precum Baal HaSulam şi Şimon Bar Yohai ne conectăm direct cu aceştia, prin intermediul Luminii Înconjurătoare. Suntem atunci luminaţi, iar vasele noastre de primire sunt purificate.

Este important ca atunci când citim să ţinem cont de măreţia autorului, indiferent dacă el trăieşte sau nu. Ne putem conecta oricând cu autorul prin intermediul sentimentelor pe care le avem atunci când îi studiem scrierile.

Există multe căi care conduc spre Creator, iar El se foloseşte de diverse mijloace pentru a acţiona asupra noastră. Orice impas sau obstacol aflat în calea elevului, în special moartea maestrului, poate fi considerat o oportunitate de transformare la nivel individual.

10

Neutralizând dorinţa mulţumirii de sine

Simţul auzului este numit „credinţă“ pentru că, dacă vrem să acceptăm ceea ce auzim ca fiind adevărat, trebuie să credem ceea ce am auzit. Văzul este numit „cunoaştere“, pentru că nu trebuie să preluăm nimic fără să verificăm. Cu toate astea, până când nu primim de Sus calităţi altruiste suntem incapabili să vedem, deoarece tot ceea ce vedem se realizează prin intermediul simţurilor noastre egoiste.

Acest lucru face şi mai dificilă separarea de egoism. Prin urmare, la început trebuie să înaintăm orbeşte, atât timp cât ne preocupăm de ceea ce pornirile noastre egoiste doresc să obţină. Apoi, după ce am dobândit credinţa, vom începe să dobândim înalta cunoaştere.

Pentru a înlocui egoismul cu altruismul şi raţiunea cu credinţa, trebuie să apreciem cu adevărat măreţia şi grandoarea spiritualităţii, în comparaţie cu sărăcia, materialitatea şi existenţa noastră temporară. Trebuie să ne dăm seama cât de neînsemnat este să ne servim pe noi înşine, comparativ cu servirea Creatorului.

Trebuie să vedem, de asemenea, cât de benefic şi plăcut este să Îi facem pe plac Creatorului, în loc să aducem plăcere neînsemnatului nostru

egoism (corpului nostru). Egoismul, de fapt, nu poate fi niciodată mulţumit şi îşi arată aprecierea răsplătindu-ne numai prin intermediul plăcerilor trecătoare.

Atunci când comparăm corpul uman cu Creatorul, trebuie să decidem pentru cine ar trebui să lucrăm, cui vrem să-i devenim sclavi. Nu există alternativă. Cu cât înţelegem mai mult propria noastră insignifianţă, cu atât mai uşor ne va fi să Îl alegem pe Creator.

Există patru aspecte ale dorinţei de a primi: *neînsufleţit, organic, animat şi vorbitor*. Aspectul naturii neînsufleţite reprezintă integralitatea. Simţul perfecţiunii îşi are originea în Lumina Înconjurătoare care vine de departe şi această Lumină îndepărtată străluceşte asupra lumii noastre, chiar dacă proprietăţile ei sunt opuse celor ale Creatorului.

În acelaşi fel, cel care este neînsufleţit spiritual îşi menţine existenţa aşa cum este. Acest individ are aceleaşi dorinţe ca şi cei similari lui. El este incapabil şi lipsit de dorinţa de a face orice fel de efort spiritual din proprie iniţiativă.

Aşa cum lumea *organică* este clădită pe fundaţia naturii neînsufleţite, lumea spirituală are nevoie, de asemenea, de o bază anterioară, neînsufleţită. Omul nu are altă şansă decât să înceapă cu acest nivel neînsufleţit.

Însă cel care doreşte să se înalţe de la nivelul spiritual neînsufleţit trebuie să găsească un nou motiv care să îl înlocuiască pe cel care anterior i-a determinat acţiunile: puterea obişnuinţei, educaţia şi mediul.

O persoană care vrea să continue să crească, să devină vie spiritual, să obţină independent progrese spirituale, refuză să îi urmeze orbeşte pe alţii şi merge înainte, indiferent de opinia altora, de obiceiurile sau educaţia societăţii.

Această decizie de a înceta să efectueze mecanic acţiunile dă naştere rădăcinii unei noi stări *organice* spirituale. Aşa cum o sământă se descompune în sol pentru a creşte, tot aşa o persoană încetează să simtă viaţa spirituală în materia neînsufleţită. În schimb, o viaţă neînsufleţită ar trebui considerată asemănătoare morţii. Această senzaţie va constitui în sine o rugăciune pentru schimbare.

Pentru a deveni *organici* şi capabili de creştere spirituală individuală, trebuie să acţionăm în mai multe feluri asupra noastră, începând cu „pregătirea“ solului neînsufleţit. Progresul spiritual poate fi făcut doar prin contracararea dorinţelor de automulţumire.

Prin urmare, dacă aspirăm să avansăm către Creator, trebuie să ne verificăm cu regularitate dorinţele şi să decidem ce plăceri acceptăm. De vreme ce Creatorul doreşte să ofere plăcere creaturilor Sale, trebuie să acceptăm anumite plăceri.

Trebuie însă să excludem orice plăcere care nu este pe placul Creatorului. În limbajul Cabalei, acest lucru poate fi descris astfel: voinţa noastră – un ecran aflat în propria minte (*Pe al Roş*) – calculează mărimea

plăcerii pe care o putem experimenta, cu scopul de a aduce bucurie Creatorului, în concordanţă cu mărimea iubirii faţă de El. Putem experimenta în mod precis această cantitate. Orice altă măsură a plăcerii vom experimenta este fără intenţia de a-I fi pe plac Creatorului şi de a nu-L supăra.

Astfel, acţiunile noastre ar trebui să fie determinate mai degrabă de dorinţa de a face pe plac Creatorului, decât de dorinţa de a ne apropia de El sau de teama de a fi îndepărtaţi de El. Ultimele două sunt considerate a fi aspiraţii egoiste, în comparaţie cu dragostea altruistă, necondiţionată.

Dorinţa de a face pe plac Creatorului sau frica de a-L supăra reprezintă dorinţe altruiste. Noi experimentăm emoţii puternice, precum: bucuria, durerea, plăcerea şi frica în întregul corp, nu doar într-o parte a lui. Dacă dorim să ne verificăm dorinţele, trebuie să determinăm dacă fiecare parte a corpului este de acord cu gândurile noastre.

De exemplu, atunci când ne rugăm, trebuie să fim siguri că toate gândurile, dorinţele şi organele corpului nostru sunt în acord cu ceea ce spunem. Trebuie, de asemenea, să fim conştienţi de faptul că rostim cuvintele pur şi simplu automat, fără a fi atenţi la înţelesul lor.

„Cititul mecanic“ apare atunci când dorim să evităm disconfortul creat de conflictul dintre corpul nostru şi sensul rugăciunii. Poate să fie determinat, de asemenea, de o lipsă de înţelegere a modului în care rugăciunea poate fi de folos când provine din cititul mecanic al cărţilor de rugăciuni.

Este util să ne întrebăm inima pentru ce doreşte să se roage.

O rugăciune nu este ceea ce buzele noastre rostesc mecanic, ci ceea ce doreşte raţiunea şi întregul corp.

De aceea se spune că „rugăciunea este munca inimii“, înseamnând că inima este în acord absolut cu ceea ce buzele rostesc.

Numai dacă lucrăm cu întreg corpul vom primi răspuns de la acesta, ceea ce înseamnă că nu doar un singur organ doreşte să scape de egoism sau să ceară Creatorului ajutor când face acest efort. Doar atunci vom fi capabili să ne direcţionăm rugăciunea sinceră către Creator, cerând eliberarea din exilul spiritual.

Trebuie să dorim ca *raţiunea* unui act să corespundă actului mecanic efectiv de a realiza Voinţa Creatorului. Aşa cum corpul acţionează ca un robot, ţinând cont de Voinţa Creatorului şi fără a înţelege raţiunea acestui lucru sau fără a avea un beneficiu imediat, aşa va trebui să fie şi motivul respectării Voinţei Sale, „pentru că asta este Voinţa Creatorului“.

Există o modalitate simplă de a verifica motivaţia din spatele acţiunii unui om. Dacă este „de dragul Creatorului“, atunci corpul lui este incapabil să facă chiar şi cea mai mică mişcare. Totuşi, dacă este în beneficiul propriu în lumea aceasta sau în lumea care va veni, atunci cu cât cineva se gândeşte mai mult la propria răsplată, cu atât cheltuieşte mai multă energie pentru a acţiona.

Toate acestea arată în mod clar că motivaţia (*kavana)* noastră determină calitatea propriilor acţiuni. Creşterea numărului acţiunilor nu duce în mod necesar la îmbunătăţirea calităţii lor. Tot ceea ce se întâmplă are loc sub influenţa forţelor spirituale superioare. Iar noi aici, în această lume, am fost de secole observatorii relaţiei cauză-efect a forţelor spirituale.

Cel care poate vedea în avans consecinţele evenimentelor şi, prin urmare, poate prevedea şi preîntâmpina consecinţele nedorite, este numit „cabalist". Lumea noastră este lumea manifestării consecinţelor forţelor spirituale, însă locul real al interacţiunii dintre aceste forţe se situează deasupra şi dincolo de percepţiile noastre.

Numai un cabalist are capacitatea de a prevedea evenimentele înainte ca ele să se manifeste în această lume şi poate, eventual, să prevină manifestarea lor.

Deoarece aceste evenimente ne sunt trimise pentru a ne permite să ne corectăm, iar de această corectare avem nevoie pentru a ajunge la scopul final al Creaţiei, nimeni altcineva nu ne poate ajuta în acest demers decât noi înşine.

Creatorul nu ne trimite suferinţă, ci mai degrabă mijloacele de care avem nevoie pentru a accelera progresul spiritual. Un cabalist nu este o persoană cu puteri magice care face miracole, ci o persoană a cărei

misiune este în general de a ajuta oamenii şi de a ne ajuta pe noi să atingem acel nivel de conştientizare necesar iniţierii propriei corectări.

În final, cabalistul este prezent pentru a ajuta individual oamenii, dacă ei doresc asta.

Nu avem nici o putere asupra inimii noastre, indiferent cât de puternici, inteligenţi sau capabili suntem. Prin urmare, tot ceea ce putem face este să efectuăm mecanic fapte bune şi să Îl implorăm pe Creator să înlocuiască inimile noastre cu altele noi. (Cuvântul „inimă" reprezintă, de obicei, toate dorinţele noastre.)

Tot ceea ce se cere de la noi ca indivizi este să avem mai degrabă o dorinţă mare, decât multe dorinţe mici. Dorinţa pe care omul o percepe în inimă este o rugăciune. Astfel, o mare dorinţă, din toată inima, nu lasă loc altor dorinţe.

Putem crea această mare dorinţă în inimile noastre doar prin eforturi persistente şi continue. Pe parcursul acestui proces trebuie să depăşim multe obstacole. Trebuie să continuăm astfel, chiar dacă ne dăm seama în mod clar că suntem departe de scopul nostru şi că studiem Cabala pentru beneficiul personal, şi nu de dragul Creatorului.

Obstacolele pe care trebuie să le depăşim includ: argumentele prin care corpul se plânge de slăbiciunea sa, conflictul dintre eforturile spirituale şi cele egoiste, credinţa că rezultatul aşteptat va veni de la Creator la momentu potrivit, tot aşa cum El a adus o persoană în această stare

specială, precum şi teoria conform căreia fiecare trebuie să îşi verifice realizările şi toată munca sa.

Ele includ, de asemenea, percepţia că lucrurile s-au înrăutăţit de când a început studiul Cabalei; convingerea că studiul celorlalţi are mai mult succes decât studiul propriu, şi tot aşa *ad infinitum*: văicăreli, reproşuri, acuzaţii provenite atât din partea corpului, cât şi din partea familiei.

Numai prin depăşirea acestor obstacole îşi va dezvolta omul o dorinţă reală pentru spiritualitate. Nu există decât o singură modalitate prin care putem depăşi aceste obstacole: prin „izgonirea“ egoismului aşa cum recomandă Cabala.

Fie ignorăm cerinţele egoismului, fie îi spunem: „Voi merge mai departe fără explicaţii sau teste, pentru că acestea se bazează pe egoism, pe care trebuie să îl las în urma mea. Şi, din moment ce nu am încă alte simţuri, nu pot să te ascult pe tine, ci doar pe acei mari înţelepţi care au intrat deja în Lumea Superioară şi care ştiu cum ar trebui să acţioneze o persoană. Iar dacă inima mea devine şi mai egoistă, înseamnă că am progresat şi astfel merit să am un pic mai mult din adevăratul meu egoism, revelat mie din ceruri.“

Ca răspuns, Creatorul ni se va revela pe Sine, astfel încât vom simţi măreţia Sa şi vom deveni involuntar servitorii lui. În acel moment, nu vom mai experimenta nicio tentaţie a corpului. Acest proces semnifică înlocuirea inimii de „piatră“, care este conştientă doar de sine, cu una de „carne“, care este conştientă de ceilalţi.

11

Acţiunea şi dezvoltarea interioară

În această lume, ne deplasăm fizic utilizând organele de locomoţie – picioarele. Apoi, de îndată ce înaintăm, utilizăm organele de prehensiune – mâinile.

Prin contrast, organele spirituale sunt opuse celor fizice: putem urca scările doar dacă, în mod conştient, am înlăturat orice sprijin din partea raţiunii. În plus, putem ajunge la scopul Creaţiei numai dacă ne deschidem mâinile mai curând pentru a da, decât pentru a lua.

Scopul Creaţiei constă în revărsarea plăcerii asupra noastră. De ce, atunci, Creatorul ne conduce către acest obiectiv pe o cale aşa de dureroasă?

În primul rând, Creatorul a creat, în perfecţiunea Sa, fiinţele umane.

Un atribut al perfecţiunii finale este starea de repaus, pentru că mişcarea este produsă fie de o lipsă, fie de încercarea de a ajunge la ceea ce este considerat dezirabil.

Oamenii preferă să se odihnească, fiind dispuşi să renunţe la odihnă doar atunci când le lipseşte ceva vital, cum ar fi mâncarea, căldura etc.

Cu cât suferă mai mult din cauza faptului că nu au ceea ce doresc, cu atât sunt mai dispuşi să facă eforturi din ce în ce mai mari pentru a obţine ce vor. Prin urmare, în cazul în care Creatorul îi face pe oameni să sufere din cauza lipsei spiritualităţii, ei vor fi obligaţi să facă un efort pentru a ajunge la ea.

Odată ce au atins spiritualitatea, care este scopul Creaţiei, oamenii vor experimenta plăcerea pe care Creatorul a pregătit-o pentru ei. Din acest motiv, cei care doresc să avanseze spiritual nu consideră suferinţa cauzată de egoism ca fiind o pedeapsă, ci doar ca manifestare a Bunăvoinţei Creatorului de a-i ajuta.

Prin urmare, ei văd suferinţa lor mai degrabă ca pe o binecuvântare, decât ca pe un blestem. Numai după ce au obţinut spiritualitatea vor înţelege ce este ea de fapt şi plăcerile pe care le conţine. Până atunci, ei vor suferi doar din cauza lipsei sale.

Diferenţa dintre material şi spiritual este că lipsa plăcerilor materiale ne face să suferim, în timp ce lipsa plăcerilor spirituale nu cauzează suferinţă. Prin urmare, pentru a ne oferi plăceri spirituale, Creatorul ne face să simţim suferinţa cauzată de lipsa senzaţiilor spirituale.

Pe de altă parte, atunci când experimentăm plăcerile materiale, nu ajungem niciodată la împlinirea completă şi infinită care este prezentă chiar şi în cele mai mici plăceri spirituale. De îndată ce începem să

dobândim gustul pentru spiritualitate, există pericolul de a primi această plăcere ca în cazul unei dorinţe egoiste şi, prin urmare, ne vom îndepărta de spiritualitate.

Motivul acestei îndepărtări este faptul că începem să ne preocupăm de spiritualitate după ce găsim în această îndeletnicire o plăcere mai mare decât am experimentat până acum în viaţa noastră. Vedem acum că nu mai avem nevoie de credinţă – baza spiritualităţii – pentru că am înţeles că urmărirea scopurilor spirituale ne aduce beneficii. Însă Creatorul foloseşte această metodă numai cu începătorii, pentru a-i atrage şi corecta.

Fiecare dintre noi simte că ştie mai bine decât oricine altcineva ce ar trebui să facă şi ce este bine pentru sine. Acest sentiment se datorează faptului că în starea noastră egoistă ne percepem doar pe noi, şi nimic altceva. Ca urmare, ne considerăm ca fiind cei mai înţelepţi, deoarece suntem singurii care ştim ce dorim în fiecare moment al vieţii noastre.

Creatorul conduce lumea noastră în strictă conformitate cu legile materiale ale naturii. Prin urmare, este imposibil să le ocolim sau să le contracarăm: dacă sărim de pe stâncă, vom muri, dacă suntem privaţi de oxigen, ne vom sufoca etc.

Creatorul a confirmat aceste legi ale naturii pentru a ne face să înţelegem că supravieţuirea cere efort şi atenţie. În lumea spirituală, acolo unde nu putem prevedea consecinţele evenimentelor şi nu cunoaştem legile supravieţuirii, trebuie, de la bun început, să înţelegem legea

principală. Această lege nu poate fi eludată, aşa cum nici legile naturii din lumea noastră nu pot fi eludate.

Legea principală afirmă că nu putem fi conduşi de senzaţiile plăcerii, deoarece nu plăcerea, ci altruismul este cel care determină dacă o viaţă spirituală este benefică sau dăunătoare:

***Lumina* –** care emană de la Creator şi este percepută de noi ca imensă plăcere. Înţelegem că plăcerea sau perceperea Creatorului (care sunt de fapt unul şi acelaşi lucru, pentru că nu Îl percepem pe El, ci Lumina care ajunge la noi) este de fapt scopul Creaţiei.

***Credinţa* –** puterea care dă individului încrederea în posibilitatea de a atinge viaţa spirituală, de a învia după ce a fost mort din punct de vedere spiritual. Cu cât ne este mai clar că suntem morţi din punct de vedere spiritual, cu atât mai mult simţim nevoia de credinţă.

***Rugăciunea* –** efortul făcut de om, în mod special din inimă, pentru a-L percepe pe Creator şi a-L implora să-i acorde încrederea în posibilitatea de a ajunge la viaţa spirituală.

Orice muncă, orice efort realizat şi orice rugăciune sunt posibile numai atunci când Creatorul este ascuns fiinţelor umane. O rugăciune adevărată cere Creatorului acordarea puterii de a contracara cu ochii închişi egoismul, fără ca El să se reveleze omului, deoarece aceasta este cea mai mare recompensă. Nivelul spiritualităţii noastre este definit de dorinţa de a continua în mod altruist.

Atunci când am dobândit încredere în propriile puteri altruiste, putem începe, treptat, să experimentăm plăcerea de dragul Creatorului, pentru că astfel Îi suntem Lui plăcuţi. Deoarece Voinţa Creatorului este de a ne dărui plăcere, aceasta congruenţă a dorinţelor apropie pe Cel care Dăruieşte de cel care primeşte.

În afara plăcerii pe care o primim atunci când percepem Lumina Creatorului, noi trăim o plăcere infinită din perceperea dimensiunii Creatorului, din unirea cu Perfecţiunea Finală. Atingerea acestei plăceri este scopul Creaţiei. Deoarece egoismul – dorinţa de a primi – este esenţa noastră, el predomină asupra tuturor nivelurilor din natură, de la cel atomic, molecular, hormonal, animal şi până la cele mai înalte niveluri.

Egoismul se extinde până la cele mai înalte sisteme ale raţionamentului uman şi ale subconştientului, inclusiv asupra dorinţelor altruiste. Este atât de puternic, încât suntem incapabili să ne opunem lui în mod deliberat, indiferent de situaţie.

Prin urmare, dacă dorim să scăpăm de egoism, trebuie să luptăm cu el. În ce priveşte avansarea spirituală, trebuie să acţionăm în mod contrar dorinţelor corpului şi raţiunii, chiar dacă nu putem vedea nici un beneficiu personal.

În caz contrar, nu vom reuşi niciodată să transcendem limitele acestei lumi. În Cabala, acest principiu al muncii este formulat astfel: „Forţează-l până spune: «Vreau.»“

De îndată ce Creatorul ne ajută să-I cunoaştem propria Natură, corpul nostru va dori el însuşi să funcţioneze în domeniul spiritualităţii. Această condiţie este numită „întoarcerea pe răspuns“ (*hazara beCiuva*).

Transformarea esenţei noastre egoiste într-una altruistă are loc astfel: În înţelepciunea Sa, Creatorul generează o dorinţă de automulţumire şi o implantează în fiinţa umană. Această dorinţă reprezintă egoismul, un punct negru în esenţa omului. Este negru ca urmare a contracţiei Luminii (*ţimţum*) care a apărut atunci când Lumina Creatorului s-a îndepărtat de el.

Corectarea esenţei egoiste are loc cu ajutorul ecranului (*masah*) care transformă egoismul în altruism. Suntem incapabili să înţelegem cum o asemenea transformare miraculoasă poate avea loc, până când nu o experimentăm noi înşine. Pare incredibil faptul că legea generală a naturii se schimbă, astfel încât, dintr-odată, să putem acţiona acolo unde anterior nu am putut.

În final, vom descoperi că acţiunile noastre nu s-au schimbat şi că nu putem da nimic Creatorului, deoarece El este perfect şi unica Sa dorinţă este să ne umple cu Perfecţiunea Lui.

În schimb, pentru imensa plăcere pe care o primim de la Creator, suntem incapabili să Îi înapoiem ceva, cu excepţia gândului că, deşi

continuăm să facem aceleaşi acţiuni ca înainte, acum le facem pentru că mai degrabă Îi sunt Lui plăcute, decât nouă.

Însă chiar şi acest gând este pentru noi şi nu pentru Creator, ceea ce ne dă posibilitatea să primim plăceri nemăsurate fără a ne simţi ruşinaţi de ceva. Ne putem asemăna mai mult cu Creatorul, devenind altruişti. Când facem asta, suntem capabili să primim infinit şi să experimentăm plăcere, deoarece altruism nu înseamnă pentru sine.

Deşi ne putem forţa să facem anumite acţiuni fizice, nu ne putem schimba dorinţele de bună voie, pentru că nu putem face nimic din ceea ce nu este în folosul nostru. Cabaliştii spun că o rugăciune fără o motivaţie potrivită este asemenea unui corp fără suflet, pentru că acţiunile aparţin corpului, iar gândurile – sufletului.

Dacă nu ne-am corectat mai întâi propriile gânduri (sufletul) de dragul cărora efectuăm o acţiune (corpul), atunci despre acţiunea în sine se poate spune că este moartă din punct de vedere spiritual. Totul este cuprins atât în general, cât şi în particular. Generalul, mort spiritual (*domem*), demonstrează că pentru cei mai mulţi oameni poate fi doar o mişcare generală, şi nu o anumită mişcare spirituală, deoarece nu au o nevoie interioară pentru ea.

Prin urmare, nu există o creştere individuală, ci doar o creştere comună, în concordanţă cu Providenţa Universală Superioară. Din acest motiv, masele se percep întotdeauna pe sine ca fiind corecte şi perfecte.

A fi din punct de vedere spiritual la nivel *organic* (*ţomeah*) înseamnă a avea un grad unic de mişcare interioară şi dezvoltare. În acest moment, o persoană devine cunoscută ca Om sau Adam, aşa cum este scris în Biblie: „Adam – un copac într-un câmp.“ Deoarece creşterea spirituală necesită o mişcare de înaintare, iar mişcarea are loc doar atunci când persoana simte o anumită lipsă, Omul este tot timpul conştient de aceste deficienţe care îl forţează să caute modalităţi de creştere.

Dacă omul se opreşte la un anumit nivel al dezvoltării spirituale, atunci este împins în jos, în percepţiile sale. Acest lucru are rolul de a-l determina să se mişte, în loc să stea pe loc.

Dacă, ulterior, se ridică din nou, ajunge la un nivel mai mare decât cel anterior.

Prin urmare, omul fie urcă, fie coboară, pentru că nu poate sta pe loc, deoarece această stare nu este caracteristică Omului. Doar aceia care aparţin maselor pot sta nemişcaţi fără a cădea de la nivelul la care se află. Astfel, ei niciodată nu experimentează căderea.

Haideţi să împărţim imaginar spaţiul cu ajutorul unei linii orizontale. Deasupra linei este lumea spirituală. Sub linie este lumea egoistă. Aceia care preferă să acţioneze contrar raţiunii lor pot exista deasupra liniei.

Aceşti indivizi resping raţiunea pământească, chiar dacă aceasta le dă oportunitatea de a şti şi a vedea totul. Ei preferă să acţioneze cu ochii

închişi, pe calea credinţei, urmărind spiritualitatea (altruismul în locul egoismului).

Fiecare nivel spiritual este definit de măsura altruismului prezent în el. Nivelul spiritual pe care îl ocupăm corespunde calităţilor noastre spirituale. Aceia dintre noi care se află deasupra liniei sunt capabili să Îl perceapă pe Creator. Cu cât ne aflăm mai sus faţă de linie, cu atât mai mare este această abilitate.

Poziţia înaltă sau joasă pe care ne aflăm este determinată de ecranul pe care îl are fiecare. Acest ecran reflectă plăcerea egoistă, directă pe care o putem primi de la Lumina Creatorului. Lumina de deasupra liniei este numită „Tora“. Ecranul sau linia care separă lumea noastră de cea spirituală se numeşte „barieră“ (*mahsom*).

Cei care trec de această barieră nu mai coboară spiritual la nivelul lumii noastre. Sub linie este lumea egoismului, în timp ce deasupra liniei este lumea altruismului.

Avansarea către plăcerea altruistă

Aţilut este lumea percepţiei complete a Creatorului şi a unificării cu El. Un individ se ridică treptat la lumea *Aţilut*, dobândind calităţi altruiste. Când cineva a ajuns la această lume, după ce a dobândit pe deplin

capacitatea de a „dărui“, chiar dacă se află pe treapta cea mai de jos, începe „să primească de dragul Creatorului“.

Noi nu distrugem dorinţa noastră de a experimenta plăcere, ci mai degrabă ne modificăm esenţa, schimbând raţiunea pentru care căutăm plăcerea. Înlocuind treptat egoismul cu altruismul, ne putem ridica în consecinţă, până când primim tot ceea ce ni se cuvine, în concordanţă cu rădăcina sufletului nostru (*şoreş neşama*), care iniţial a fost parte a ultimului nivel (*Malhut*) al lumii *Aţilut*.

Ca rezultat al corectărilor pe care le facem, sufletul se va ridica la starea completei unificări cu Creatorul şi pe parcursul acestui proces vom primi de 620 de ori mai multă Lumină decât avea sufletul nostru înainte de a intra în corpul uman.

Toată Lumina, întreaga plăcere pe care Creatorul doreşte să o împartă Creaţiei Sale, este cunoscută ca „sufletul comun“ al tuturor celor create (*Şhina*). Lumina împărţită fiecăruia dintre noi (sufletului fiecăruia dintre noi) este parte a sufletului comun. Fiecare dintre noi ar trebui să primească această parte pe măsură ce îşi corectează dorinţele.

Îl putem percepe pe Creator (propriul nostru suflet) numai după ce ne-am corectat dorinţa de plăcere.

Aceasta dorinţă este cunoscută sub numele de „vas al sufletului“ (*kli*). Cu alte cuvinte, sufletul se compune din vas şi Lumina care vine de la Creator.

Atunci când am înlocuit în totalitate vasul egoist cu unul altruist, acest vas se va potrivi în întregime cu Lumina, pentru că a dobândit caracteristicile ei.

Astfel, putem deveni egali cu Creatorul şi ne putem contopi cu proprietăţile Sale, experimentând tot ce există în Lumină şi umple vasul.

Nu există cuvinte care să descrie această stare. Din acest motiv, se spune că toate plăcerile acestei lumi sunt doar o scânteie din focul infinit al bucuriei pe care sufletul o experimentează în timpul unificării cu Creatorul.

Putem urca pe scara spirituală în concordanţă cu legea liniei de mijloc (*kav emţai*). Acest principiu poate fi descris pe scurt, astfel: „Cel care este fericit cu ceea ce are este considerat bogat.“

Ar trebui să fim mulţumiţi cu ceea ce putem înţelege atunci când studiem Cabala. Cel mai îmnportant lucru este să realizăm că, învăţând Cabala, vom începe să facem fapte bune înaintea Creatorului. Atunci când vom face Voia Sa, vom simţi că o facem în totalitate, complet, asta fiind grija noastră cea mai mare.

Această senzaţie ne va aduce o imensă bucurie şi ne vom simţi ca şi cum am fi primit cel mai mare dar din lume. Avem acest sentiment deoarece Îl considerăm pe Creator ca fiind Regele Universului, mult mai

sus decât noi. Prin urmare, suntem bucuroşi că am fost aleşi de Creator dintre milioane de oameni şi că prin intermediul cărţilor şi profesorilor ne spune ce vrea de la noi.

Această stare spirituală este numită „dorinţa de a dărui“ (*hafeţ hesed*). În această stare, calităţile omului pot coincide cu cele ale unui obiect spiritual, cunoscut sub numele de *Bina*. Însă această stare nu reprezintă perfecţiunea umană, pentru că nu ne folosim raţiunea în acest proces de corectare personală.

Astfel, încă suntem consideraţi a fi „săraci în cunoaştere“ (*ani be da'at*), pentru că nu suntem conştienţi de corelaţia dintre acţiunile noastre şi consecinţele lor spirituale. Cu alte cuvinte, noi acţionăm fără să ştim ce facem, călăuziţi doar de credinţă.

În vederea înfăptuirii acţiunilor spirituale în mod conştient, trebuie să investim mult efort pentru a ajunge la înţelegerea că toate gândurile noastre trebuie să fie „de dragul Creatorului“. În acest moment, putem începe să simţim că nu înaintăm spiritual. Într-adevăr, de fiecare dată când observăm ceva, devine evident că suntem mai departe ca niciodată de intenţia potrivită – aceea de a face plăcere Creatorului, în aceeaşi măsură în care Creatorul doreşte să ne facă pe plac.

Cu toate acestea, nu trebuie să ne criticăm starea la un nivel mai mare decât cel care ne permite să rămânem cu desăvârşire mulţumiţi. Această stare este numită „linia de mijloc“ (*kav emţai*). Pe măsură ce ne construim

cunoaşterea cu linia stângă (*kav smol*), putem dobândi pe deplin perfecţiunea.

Să analizăm încă o dată acţiunea care are loc în linia de mijloc. Trebuie să ne începem ascensiunea spirituală fiind în concordanţă cu linia dreaptă, care reprezintă simţirea perfecţiunii în spiritualitate, fericirea pentru destinul pe care îl avem şi dorinţa de a realiza Voinţa Creatorului în mod sincer şi altruist.

Trebuie să ne întrebăm: „Câtă plăcere vom obţine din căutarea spirituală?“ Noi considerăm că orice cantitate este suficientă, pentru că suntem convinşi că lumea este controlată, în totalitate, de către Creator şi orice simţim în timpul căutării spirituale este ceea ce Creatorul doreşte.

Oricare ar fi starea noastră, ea trebuie să vină de la Creator. Astfel, simpla recunoaştere a Autorităţii Divine şi a perfecţiunii spiritualităţii sunt suficiente pentru ca noi să fim fericiţi, să avem sentimentul propriei perfecţiuni şi să ne determine să Îi mulţumim Creatorului.

Însă acestei stări îi lipseşte linia stângă, prin care ne verificăm propria condiţie (*heşbon nefeş*). Această sarcină interioară este opusă muncii făcute în linia dreaptă, unde ne concentrăm mai ales asupra glorificări spiritualului şi a Creatorului, fără a ţine cont de noi şi de starea noastră.

Atunci când începem să verificăm cât de serioasă este atitudinea noastră faţă de spiritualitate şi cât de aproape ne aflăm de perfecţiune, devine evident că încă suntem scufundaţi în egoismul nostru meschin şi nu suntem în stare să ridicăm nici măcar un deget de dragul altora sau al

Creatorului. După ce am descoperit răul din noi, trebuie să ne străduim să-l eliminăm şi să depunem cele mai mari eforturi în această direcţie.

Trebuie, de asemenea, să-L rugăm pe Creatorului să ne ajute, de vreme ce este clar că suntem incapabili să ne transformăm fără a primi sprijin. Astfel, apar două linii opuse în om. În linia dreaptă simţim că totul se află în puterea Creatorului şi, prin urmare, totul este perfect. Nu dorim nimic şi, în consecinţă, suntem fericiţi.

În linia stângă nu simţim nici un interes faţă de spiritualitate; nu simţim avansarea spirituală, dar simţim că suntem încă prizonieri în coaja egoismului nostru, la fel ca înainte. Mai mult decât atât, nu cerem Creatorului să ne ajute să scăpăm din această stare. Descoperind răul din noi, decidem să ne lipsim de simţul comun, deoarece acesta încearcă să ne descurajeze eforturile de a continua fără speranţă sarcina de corectare a egoismului nostru.

În acelaşi timp, ar trebui să continuăm să mulţumim Creatorului pentru starea prezentă, crezând sincer că această stare este cu adevărat cea perfectă. Ar trebui să continuăm, de asemenea, să fim la fel de bucuroşi cum am fost înainte de a ne verifica starea.

Dacă reuşim să facem astfel, vom avansa pe linia de mijloc. Este crucial să evităm să devenim prea critici faţă de noi, urmând excesiv linia stângă.

Este, de asemenea, important să rămânem în starea de mulţumire a liniei de mijloc. Doar atunci vom putea să intrăm în împărăţia spirituală cu „ambele picioare“, ca să zicem aşa.

Există două niveluri ale dezvoltării umane: animal şi uman. (Acestea nu trebuie confundate cu cele patru niveluri ale dorinţelor.) Dacă observăm natura animală, vom vedea că animalul continuă să trăiască în aceeaşi stare în care s-a născut. El nu se dezvoltă. Însuşirile acordate unui animal în ziua în care s-a născut îi sunt suficiente pe toată durata existenţei.

Acelaşi lucru se poate spune despre cel care rămâne la acest nivel de dezvoltare – acelaşi, pe măsură ce creşte. Toate schimbările care au loc în viaţa sa sunt de natură cantitativă.

Acest lucru nu se poate spune despre „fiinţa umană". În această stare omul se naşte egoist. La un moment dat, el va descoperi că este condus de egoism şi, drept urmare, va aspira să corecteze acest defect. Dacă omul doreşte cu adevărat să fie demn de Revelarea Creatorului, atunci sunt necesare următoarele:

1. Aceasta trebuie să fie cea mai puternică dorinţă a omului, astfel încât să nu mai existe o altă dorinţă. În plus, dorinţa trebuie să fie permanentă, deoarece Creatorul este etern şi Voinţa Sa de a ne dărui binele este constantă. Cel care doreşte să se apropie de Creator trebuie să aibă calităţi asemănătoare cu cele ale Creatorului, adică toate dorinţele trebuie să fie constante. Ele nu se pot schimba în funcţie de circumstanţe.
2. Omul trebuie să dobândească dorinţe altruiste, iar toate gândurile şi dorinţele sale trebuie să fie dedicate Creatorului. Acest nivel este

numit *hesed* sau *katnut*. În cele din urmă, omul va câştiga Lumina Credinţei, Lumină care îi va aduce darul încrederii.

3. Omul trebuie să dobândească cunoaşterea completă şi perfectă a Creatorului. Consecinţele acţiunilor lui sunt determinate de nivelul său spiritual. Cu toate astea, nu va exista diferenţă între nivelurile spirituale dacă Lumina Creatorului străluceşte asupra individului. Deoarece Creatorul dăruieşte simultan vasul şi Lumina sufletului, omul percepe cunoaşterea primită ca fiind perfectă. De obicei, noi suntem în acord total cu corpul nostru; corpul ne dictează dorinţele şi ne răsplăteşte pentru munca noastră, lăsându-ne să experimentăm plăcerea. Plăcerea, în sine, este spirituală, însă în lumea noastră ea trebuie conectată la un suport material (mâncare, sex, muzică) pentru a ne îngădui să o experimentăm. Chiar dacă în sinea noastră simţim plăcere pură, suntem incapabili să o detaşăm complet de acest suport material.

Oameni diferiţi au plăceri diferite asupra diverselor lucruri. Plăcerea în sine este spirituală, chiar dacă o experimentăm în creierul nostru ca efect al impulsurilor electrice. Teoretic, este posibil să simulezi o gamă largă de plăceri prin aplicarea impulsurilor electrice asupra creierului. Deoarece suntem obişnuiţi să primim diverse plăceri sub forma suportului lor material, această plăcere pură va recrea în memorie imaginile diferitelor manifestări, astfel încât mintea va crea muzica, gustul mâncării etc.

Cele de mai sus arată clar faptul că noi şi corpul nostru ne servim reciproc. Prin urmare, când corpul acceptă să muncească, el se aşteaptă să fie recompensat cu anumite forme ale plăcerii.

Evitarea senzaţiilor neplăcute poate fi, de asemenea, considerată un fel de plăcere. Orice corelaţie între munca făcută şi plăcerea primită (recompensă) este un indicator clar că omul a făcut un act egoist.

Pe de altă parte, dacă omul simte rezistenţă din partea corpului şi se întreabă: „De ce să muncesc?“ înseamnă că acel corp nu întrezăreşte în viitor o plăcere mai mare decât cea pe care o simte deja. În definitiv, nu existe o creştere suficientă a plăcerii pentru a învinge tendinţa de a rămâne în starea de repaus. Astfel, nu vede niciun beneficiu în modificarea stării sale.

Dacă omul decide să abandoneze consideraţiile corpului şi alege să se concentreze asupra îmbunătăţirii condiţiei sufletului, atunci corpul va refuza să facă chiar şi cea mai mică mişcare până când nu se întrevede perspectiva unui beneficiu personal. Omul va fi incapabil să-şi forţeze corpul să muncească.

Astfel, va avea o singură soluţie – să apeleze la Creator pentru a-l ajuta să înainteze. Creatorul nu înlocuieşte corpul omului şi nici nu îi modifică natura. El nu face miracole pentru a schimba legile fundamentale ale naturii.

Ca răspuns la o rugăciune adevărată, Creatorul îi dă omului un suflet – puterea de a acţiona conform principiilor adevărului.

Atunci când primim plăceri egoiste înseamnă că în acel timp altcineva va fi nefericit.

Acest lucru se datorează faptului că plăcerile egoiste nu se concentrează doar pe ceea ce avem, ci şi pe ceea ce alţii nu au, din moment ce toate plăcerile sunt comparabile şi relative.

Din acest motiv este imposibil să construieşti o societate echitabilă, bazată pe un egoism rezonabil. Natura falsă a unei asemenea utopii a fost dovedită de istorie, în special în vechile comunităţile din fosta URSS şi în alte încercări de construire a socialismului.

Este imposibil să satisfaci fiecare membru al unei societăţi egoiste, pentru că indivizii se compară întotdeauna unii cu alţii. Acest lucru este evident în comunităţile mici.

Astfel, Creatorul, care întotdeauna doreşte să recompenseze pe fiecare cu nesfârşită plăcere, pune o singură condiţie: plăcerea nu trebuie să fie limitată de dorinţele corpului. Ea va fi primită doar în acele dorinţe care sunt independente de dorinţele corpului. Aceste dorinţe sunt numite „altruiste" (*aşpaa*).

Cabala este o secvenţă de rădăcini spirituale care provin una din alta, în concordanţă cu legi imuabile, unindu-se şi îndreptându-se spre un singur scop comun: „înţelegerea măreţiei şi înţelepciunii Creatorului de către creaturile acestei lumi".

Limbajul cabalistic este strâns legat de obiectele spirituale şi acţiunile acestora. Astfel, el poate fi studiat doar în timpul examinării procesului Creaţiei. Cabala atinge anumite probleme, care sunt apoi revelate doar celor care caută percepţia spirituală. Nu există conceptul de timp, ci doar lanţul cauză-efect, în care fiecare efect devine, la rândul său, cauză a următorului efect – Creaţia unui nou act sau obiect.

În principiu, ceea ce noi numim timp este, de fapt, percepţia interioară a proceselor de tip cauză-efect. Chiar şi ştiinţa susţine că atât timpul, cât şi spaţiul sunt concepte relative. Un loc sau spaţiu este o dorinţă pentru plăcere. O acţiune este fie primirea plăcerii, fie respingerea ei.

„La început", adică înaintea Creaţiei, nu exista nimic în afara Creatorului. El nu poate fi denumit altfel, deoarece orice alt nume implică o anumită percepţie a obiectului. Singurul lucru pe care Îl percepem cu referire la El este faptul că ne-a creat. De aceea noi ne putem adresa Lui cu numele de Creator, Ziditor etc.

Creatorul transmite Lumina. Lumina reprezintă dorinţa Lui de a genera o creatură şi de a înzestra această creatură cu sentimentul de a fi mulţumită de El. Doar această singură calitate a Luminii care vine de la Creator ne dă motiv să Îl putem judeca.

Mai precis, percepţia Luminii nu ne permite să facem aprecieri asupra Creatorului Însuşi, ci doar asupra percepţiilor pe care voit le detemine în noi. Din acest motiv ne referim la El ca la Cineva Care doreşte să ne facă pe plac.

Această plăcere nu este primită doar de la Lumină, ci este produsă în noi de efectul Luminii asupra „organelor spirituale de simţ“. În mod similar, o bucată de carne nu conţine în sine plăcerea pe care cineva o simte atunci când o gustă. Numai în contact cu organele senzoriale un obiect poate produce o senzaţia de plăcere în noi.

Fiecare act, fie el spiritual sau fizic, este format atât din gând, cât şi din acţiunea care întruchipează gândul.

Gândul Creatorului este de a dărui plăcere creaturilor Sale. În consecinţă, El ne recompensează cu plăcere.

Acest act este numit „a dărui de dragul dăruirii“. Este numit un act simplu deoarece scopul său corespunde cu direcţia sa.

Creaţia a fost făurită să fie egoistă prin natura sa, ceea ce înseamnă că nu avem nici un alt scop cu excepţia celui de a dobândi plăcere. Ne putem angaja fie în dăruire, fie în primire, în funcţie de ceea ce dorim, însă scopul nostru final rămâne întotdeauna primirea, chiar dacă fizic dăruim ceva altuia.

Dacă acţiunea este caracterizată de faptul că are aceeaşi direcţie cu scopul, cu alte cuvinte, dacă rezultatul unei acţiuni este acela de a primi, iar rezultatul scopului este tot de a primi, atunci această acţiune este denumită un „simplu act“. Dacă, pe de altă parte, direcţia este de a dărui,

însă scopul este de a primi, atunci actul este denumit un „act complex" pentru că scopul şi direcţia diferă în intenţii.

Suntem incapabili să ne imaginăm dorinţele şi domeniul efectelor dorinţelor noastre dincolo de spaţiu. Prin urmare, ni-L putem imagina pe Creator doar ca pe o Forţă spirituală care umple un spaţiu. Cabaliştii spun că, iniţial, Creatorul a creat fiinţele umane cu capacitatea de a face doar acte simple; cu toate acestea, noi am complicat modelul iniţial.

Cu cât urcăm pe scara spirituală, cu atât mai simple devin legile Creaţiei, pentru că baza, categoriile de bază (fundamentale) sunt simple, nu complexe.

Însă pentru că nu reuşim să percepem Sursa Creaţiei şi vedem, în schimb, doar consecinţele ei îndepărtate, considerăm legile Creaţiei în această lume ca fiind formate din condiţii şi limitări, şi astfel ne apar ca fiind complicate.

Deoarece cărţile autentice de Cabala conţin Lumina ascunsă, emanată de autori în timp ce îşi scriau cărţile, este vital să avem o intenţie corectă când studiem asemenea lucrări, şi anume: dorinţa de a-L percepe pe Creator. Este, de asemenea, foarte important ca, în timp ce studiem, să ne rugăm să primim inteligenţa spirituală şi înţelegerea pe care o posedă autorul. În acest fel putem crea o legătură cu autorul şi ne putem adresa lui.

De asemenea, este esenţial să ne abţinem de la citirea lucrărilor altor autori, în special a celor care se referă la lumile spirituale. Motivul este că

aceşti autori pot influenţa, de asemenea, cititorul. Dacă dorim să dobândim cunoştinţe spirituale, trebuie să ne stabilim o rutină zilnică şi să ne apăram de influenţe exterioare, ştiri irelevante şi cărţi dăunătoare.

Totodată, trebuie să evităm contactul cu alţi oameni, cu excepţia cazului în care acest lucru devine necesar muncii şi studiului, fără însă a-i evita în mod deliberat, dar continuând să ne verificăm gândurile în permanenţă. Când considerăm că este necesar, ne putem gândi la munca noastră. În restul timpului ar trebui să ne dedicăm contemplării scopului vieţii.

Atingerea scopului vieţii depinde mai mult de calitatea eforturilor omului decât de cantitate*: *o persoană studiază cărţile zile în şir, iar o alta poate aloca doar o oră pe zi pentru studiu, datorită necesităţilor muncii şi ale familiei.

Orice efort trebuie măsurat numai în raport cu timpul liber al omului, determinând cât de mult suferă din cauza lipsei de timp pentru a se dedica spiritualităţii. Rezultatul este direct proporţional cu intensitatea intenţiei omului: descoperirea o reprezintă obiectivul de a aloca timp pentru studiu şi pentru propria corectare.

Există două metode prin care este hrănit un copil. Una din metode foloseşte constrângerea. Ea nu aduce plăcere copilului, însă îi oferă hrana necesară pentru a creşte şi a prinde putere. În Cabala, acest fel de hrănire spirituală este numit „din partea Celui de Sus“.

Însă „copilul“ poate dori să crească spiritual hrănindu-se independent. Acest lucru se poate întâmpla după ce a dezvoltat un apetit pentru asta (realizarea necesităţii sau experimentării plăcerii pentru Lumină). Atunci, nu numai că această persoană creşte spiritual, dar se va bucura şi de viaţă, adică de dezvoltarea percepţiei spirituale.

O senzaţie acută produsă în noi de conştientizarea binelui şi răului este cunoscută în Cabala ca „procesul hrănirii“: la fel cum mama îşi hrăneşte copilul la sân, tot aşa unui cabalist îi este dată Lumina conţinută la nivelul Spiritual Superior, astfel încât vede şi simte clar abisul dintre rău şi bine.

Apoi, aşa cum o mamă îşi îndepărtează copilul de la sân, tot aşa cabalistul pierde legătura cu Sursa Superioară, precum şi distincţia clară dintre bine şi rău. Scopul acestui proces este să îl determine pe om să se roage Creatorului pentru a dobândi acele capacităţi de percepţie (*kelim*) ale binelui şi răului pe care le are Sursa Superioară.

Noi primim de Sus atât egoismul, cât şi altruismul. Diferenţa constă în faptul că fiinţa umană primeşte dorinţe egoiste la naştere şi, ulterior, trebuie să ceară cu insistenţă dorinţe altruiste.

În primul rând, trebuie să ajungem la o stare în care să ne dorim să „facem pe plac Creatorului“, la fel cum şi Creatorul ne îndeplineşte dorinţele, chiar dacă sunt dorinţe egoiste (urcând la nivelul lumilor BYA). Apoi, ar trebui să determinăm ce anume Îl mulţumeşte pe Creator.

În consecinţă, vom vedea că Îl putem mulţumi pe Creator doar dacă simţim plăcere. Acest lucru este numit „a primi de dragul Creatorului“ şi denotă nivelul lumii (*Aţilut*).

Dobândirea diferitelor grade de intensitate ale dorinţei de a dărui în mod altruist Creatorului este numită „treptele lumilor BYA“ (*Bria, Yeţira, Asia*). Dobândirea puterii de a primi plăcere de la Creator de dragul Lui este numită „ajungerea la nivelul lumii“ (*Aţilut*).

Beit Midraş este locul în care învăţăm să cerem (*lidroş*) puterea spirituală a Creatorului şi tăria spirituală. Acolo învăţăm, de asemenea, să cerem perceperea scopului Creaţiei, precum şi percepţia Creatorului. Întrucât noi (corpul nostru, egoismul nostru) tindem în mod natural către tot ceea ce este mai mare şi mai puternic decât propria persoană, trebuie să ne rugăm Creatorului să ni se reveleze pe Sine şi să ne permită să vedem cât de insignifianţi suntem în comparaţie cu măreţia Lui. Atunci vom tinde către El în mod natural, ca spre Cel mai mare şi mai puternic.

Ceea ce contează cel mai mult pentru noi este importanţa căutărilor noastre. De exemplu, oamenii bogaţi pot lucra din greu doar pentru a stârni invidia celorlalţi. Însă dacă bogăţia nu ar mai fi importantă, ei nu ar mai fi invidiaţi de nimeni şi, astfel, nu ar mai fi stimulaţi să muncească.

Prin urmare, cel mai important lucru este perceperea importanţei Creatorului. Niciodată omul nu va fi capabil să ajungă fără eforturi pe tărâmul spiritual, pentru că aceste eforturi sunt vase pentru Lumină.

Înainte de a fi introduse corectările cabalistului Ari în această lume era mai uşor de atins spiritualitatea. După ce Ari a deschis calea înţelegerii spirituale, renunţarea la plăcerile acestei lumi a devenit mai grea.

Înainte de Ari, căile spirituale erau închise şi nici de Sus nu exista disponibilitatea de a conferi Lumină creaturilor. Ari a deschis puţin sursa Luminii. Acest lucru a făcut dificilă lupta oamenilor cu egoismul lor; de fapt, egoismul a devenit mai puternic şi mai sofisticat.

Acest lucru poate fi ilustrat schematic prin următorul exemplu: să presupunem că înainte de vremea lui Ari cineva ar fi putut obţine 100 de unităţi de înţelegere. O unitate de efort ar aduce o unitate de percepţie. Astăzi, după corectările introduse de Ari în lumea noastră, cineva poate obţine 100 de unităţi de percepţie doar cu o unitate de efort, însă este incomparabil mai greu să realizăm această unitate de efort.

Rav Yehuda Aşlag (Baal HaSulam) a introdus aceste corectări în lume, astfel încât omul nu se poate înşela pe sine crezând că este perfect, ci trebuie să urmeze calea credinţei mai presus de cunoaştere. Deşi drumul a devenit oarecum mai clar, această generaţie este incapabilă să facă efortul cantitativ şi calitativ cerut, aşa cum putea generaţia anterioară. Aceasta, în ciuda faptului că percepţia deficienţelor individuale este mai clară decât înainte.

Însă această generaţie nu ridică spiritualitatea la nivelul pe care îl merită, adică deasupra materialului, aşa cum au făcut generaţiile

anterioare, atunci când cei mai mulţi dintre oameni erau dispuşi să facă orice pentru urcarea spirituală.

O corectare semnificativă a fost introdusă în lume de cabalistul Baal Şem-Tov. Chiar şi masele au putut simţi o uşoară creştere a spiritualităţii în lume. Pentru o vreme, aceia care au dorit au putut mai uşor să atingă spiritualitatea.

Pentru a selecta elevii care merită să fie într-un grup cabalistic, Baal Şem-Tov a instituit *Admorut* – a împărţit societatea iudaică în secţiuni, fiecare secţiune având un cabalist ca lider spiritual. Aceşti lideri (*Admorim*) selectau persoanele pe care le considerau a fi demne de a studia Cabala în clasele lor; *Heder* (cameră). Aici ei se dedicau creşterii noii generaţii de cabalişti şi conducători ai oamenilor.

Dar efectul corectării introduse de Baal Şem-Tov a trecut, astfel încât nu toţi liderii generaţiei noastre sunt cabalişti şi nu toţi sunt capabili să îl perceapă pe Creator. După plecarea lui Baal HaSulam, lumea noastră a fost într-o stare de degradare spirituală, stare care întotdeauna precede o înălţare.

Percepându-ne pe noi înşine ca fiinţe care au fost create, înseamnă să ne percepăm ca fiind separaţi de Creator. Deoarece natura noastră egoistă ne face să ne îndepărtăm instinctiv de tot ceea ce creează suferinţă, Creatorul se foloseşte de acest lucru pentru a ne conduce către bine. El înlătură plăcerea din lumea materială care ne înconjoară şi ne răsplăteşte cu plăcere doar când facem acte altruiste. Aceasta este calea suferinţei.

12

Eradicarea egoismului

Calea Cabalei este diferită de alte căi. Chiar dacă în lumea noastră există plăceri, ne putem îndepărta de egoismul având credinţă (mai presus de raţiune) în scopul Creaţiei. În acest fel am putea depăşi ceea ce ne spune corpul nostru şi raţiunea noastră.

Când facem acest lucru, începem să experimentăm iubirea pentru Creator şi, de asemenea, iubirea Lui pentru noi. Aceasta este calea păcii, bucuriei şi a încrederii în faptul că drumul lung este, în realitate, mai scurt fără suferinţă. Când nu putem primi Lumina în noi – Lumina Interioară (*Or Pnimi*) – dezvoltarea noastră spirituală va avea loc doar sub influenţa Luminii Înconjurătoare (*Or Makif*).

Această cale a dezvoltării spirituale este numită „calea naturală“ sau „calea suferinţei“ (*Dereh Beito*). Aceasta este calea întregii umanităţi.

O altă cale a dezvoltării spirituale constă în stabilirea unei legături personale cu Creatorul, caracterizată prin munca în cele trei linii. Această cale este numită „calea Cabalei“ (*Dereh Cabala, Dereh Ahişena*). Ea este mult mai scurtă decât calea suferinţei.

Astfel, cabaliştii spun că cel care doreşte să ajungă direct la Creator scurtează timpul corectării. Deşi este dificil să avem credinţă dacă nu suntem forţaţi de suferinţă, este foarte important să credem că rezultatele muncii noastre depind doar de eforturile noastre.

Altfel spus, ar trebui să credem în Regula Divină a recompensei şi pedepsei, deoarece Creatorul recompensează individul prin gânduri şi dorinţe bune. De la colegi şi de la cărţi ar trebui să obţinem credinţa.

Totuşi, de îndată ce am dobândit credinţa – perceperea Creatorului – trebuie să fim convinşi că ea ne-a fost dată de Creator. Puterea Spirituală Superioară poate fi un medicament al vieţii dacă ne dă forţa şi voinţa de a munci. Aceeaşi Putere este considerată otravă, dacă noi credem că totul este determinat de Sus şi nimic nu depinde de eforturile noastre.

Principalul efort ar trebui să fie conservarea înaltelor aspiraţii primite de Sus. În primul rând, ne sunt trimise senzaţii spirituale de Sus. Apoi, suntem înălţaţi şi urmează o perioadă de muncă anevoioasă şi de efort constant pentru a rămâne la acel nivel spiritual prin propriile noastre puteri. Ar trebui să ne concentrăm asupra aprecierii valorii propriei ridicări spirituale.

De îndată ce începem să neglijăm ceea ce am dobândit sau suntem mulţumiţi cu acest lucru, începem să pierdem nivelul spiritual atins. Tot ceea ce cade sub puterea egoismului se situează în punctul central al Creaţiei (*Nekudat Emţait*).

Tot ceea ce nu are ca scop satisfacerea personală se plasează deasupra acestui punct. Astfel, se spune că linia (*Kav*) care reprezintă coborârea Luminii intră în contact (însufleţeşte imperceptibil creatura) şi nu intră în contact (nu umple creatura cu Lumina Creatorului) cu punctul central.

Se spune că aceluia care doreşte să avanseze spiritual i se dăruieşte ca ajutor un suflet – o parte a Creatorului – Lumina. Ca urmare, omul începe să se simtă ca parte a Creatorului! Cum poate Lumina Creatorului să genereze dorinţa de a obţine bucuria de la El?

De exemplu, în lumea noastră, dacă unei persoane i s-au acordat onoruri neaşteptate care apoi îi sunt retrase, acea persoană tânjeşte după plăcerile familiare rezultate din aceste onoruri. Dorinţa de a obţine plăcerea care ne-a fost luată este cunoscută sub numele de „vas“ (*Kli*). Lumina face ca, treptat, vasul să crească pentru a-l umple cu plăcere (de la Lumină).

Avraam l-a întrebat pe Creator: „Cum pot fi sigur că tu îmi vei salva urmaşii? Cum pot fi sigur că vor renunţa copiii mei la egoism cu ajutorul Cabalei? De ce să le dăm Lumina, dacă ei nu o doresc? “

Creatorul i-a răspuns că egoismul lor va determina o senzaţie de înrobire şi astfel, prin contrast, li se va da senzaţia Luminii. În încercarea de a ne birui dorinţele, trebuie să recunoaştem că trupul nostru nu înţelege dimensiunea timpului şi, prin urmare nu percepem trecutul sau viitorul, ci doar prezentul.

De pildă, dacă este necesar să depunem efort timp de cinci minute pentru ca apoi să ne odihnim, organismul va opune rezistenţă pentru că

este incapabil să sesizeze beneficiul care va urma la scurt timp după depunerea efortului cerut.

Chiar şi atunci când ne amintim plăcerea pe care am avut-o după un efort greu, corpul nostru nu va avea forţa necesară pentru a finaliza activitatea. Acest lucru poate fi asemănat cu situaţia în care omul este plătit înainte ca munca să fie terminată şi nu vrea cu adevărat să depună efort pentru a duce treaba la bun sfârşit.

Prin urmare, este important să nu întârziem luptând împotriva corpului şi să folosim fiecare oportunitate care apare la un anumit moment pentru a contracara organismul cu gânduri mai înalte.

Deoarece suntem 100% egoişti, niciodată nu vom dori de bună voie să realizăm o legătură cu Creatorul. Numai atunci când suntem convinşi că această legătură ne va aduce un beneficiu vom dori conexiunea.

Astfel, putem conchide că simplul fapt de a vedea răul din noi şi de a înţelege că doar Creatorul ne poate ajuta nu este încă un impuls suficient pentru ca noi să-I cerem ajutorul. Dacă vom înţelege că apropierea de Creator şi formarea unei legături cu El ne vor aduce salvarea, vom fi motivaţi să Îi cerem ajutorul.

Cabala ne oferă mai degrabă calea sa, decât cea a suferinţei. Timpul schimbă condiţiile din jurul nostru: acum două mii de ani doar anumite

persoane speciale căutau conexiunea cu Creatorul, la fel ca în timpul lui *Rabi* Şimon.

Pe vremea lui Ari şi Ramhal, mici grupuri erau deja angajate în studiul Cabalei. În timpul lui Baal Şem-Tov numărul grupurilor a crescut la câteva zeci.

În cele din urmă, pe vremea lui Baal HaSulam, numărul a crescut şi mai mult. Astăzi, bariera care separă oamenii de Cabala a fost înlăturată în totalitate, iar rezistenţa faţă de studiu s-a micşorat. Dacă în trecut doar aceia care aveau un caracter puternic puteau dobândi conexiunea cu Creatorul, astăzi începătorii – şi chiar copiii – pot ajunge la aceleaşi rezultate studiind pur şi simplu Cabala sub o corectă îndrumare.

Noi suntem incapabili să separăm răul de bine, tot aşa cum suntem incapabili să discernem ceea ce este bine pentru noi şi ceea ce este în detrimentul nostru. În acest sens, numai Creatorul ne poate ajuta deschizându-ne ochii. Numai atunci vom începe să avem o perspectivă de ansamblu, adică să „alegem viaţa“.

Până nu ne dăm seama de necesitatea absolută a conexiunii cu Creatorul, El nu ne va deschide ochii. În acest fel, El ne va determina să cerem compasiune.

În interiorul propriilor senzaţii ale unui cabalist există o parte a Nivelului Superior, a viitoarei stări (*AHaP*). Acela care percepe Nivelul Spiritual Superior ca pe un vid neatractiv, în locul unei stări pline de Lumină, nu primeşte nimic de la nivelul Superior.

Chiar dacă Nivelul Superior este plin de Lumină, nivelul inferior percepe Superiorul doar în măsura în care calităţile sale permit asta. Deoarece calităţile prezente nu sunt suficiente pentru a primi Lumina Superioară, omul nu o percepe.

Ascunderea Creatorului ne determină să depunem un efort imens pentru a atinge nivelul unei existenţe obişnuite, acceptat de societatea noastră. Ne mişcăm înainte orbeşte, ghidaţi de liniştitoarele şoapte interioare ale egoismului. Acţionând ca instrumente oarbe ale egoismului, ne grăbim să-i îndeplinim comenzile pentru a evita să fim pedepsiţi prin suferinţă, lucru care ne împinge să acceptăm voinţa egoismului împotriva voinţei noastre şi să avem grijă să-i îndeplinim dorinţele fără să ezităm.

Egoismul este atât de adânc înrădăcinat în noi, încât am început să îl acceptăm ca pe o parte esenţială a naturii noastre, una care reprezintă adevăratele noastre dorinţe.

El pătrunde în toate celulele corpului nostru şi ne obligă să ne evaluăm percepţiile în funcţie de dorinţele sale. Ne obligă, de asemenea, să ne planificăm acţiunile în concordanţă cu intenţia lui şi, astfel, prin acţiunile noastre creşte beneficiul său.

Nici măcar nu ne imaginăm că putem scăpa de influenţa egoismului şi ne putem elibera de el. *Este* însă posibil să eliminăm umbra egoismului care ia forma corpului nostru, care ne cuprinde şi se înveşmântează cu

corpul nostru. De îndată ce vom rămâne fără aceste dorinţe, Creatorul ne va acorda aspiraţiile Sale altruiste.

Atâta timp cât egoismul persistă în noi, suntem incapabili să ne imaginăm beneficiile eradicării sale. Mai mult decât atât, gândurile şi dorinţele altruiste ni se par inacceptabile, absurde, neserioase şi, cu siguranţă, incapabile să formeze baza societăţii noastre şi cu atât mai puţin a universului.

Asta se întâmplă doar pentru că dorinţele şi gândurile noastre rămân sub influenţa egoismului. Pentru a fi obiectivi faţă de condiţia noastră, trebuie să încercăm să considerăm egoismul ca ceva care nu are legătură cu esenţa noastră, ca pe un duşman care încearcă să treacă drept prieten.

Trebuie să vedem egoismul ca pe ceva străin nouă şi care a fost plasat în noi datorită Voinţei Creatorului. Astfel de acţiuni sunt considerate a fi încercările noastre de a recunoaşte răul care îşi are rădăcina în egoism. Însă acest lucru este posibil doar în măsura în care simţim existenţa Creatorului şi percepem Lumina Sa, deoarece totul este înţeles doar în relaţia cu alte obiecte, prin perceperea obiectului opus.

Astfel, în loc să ne concentrăm toată energia în căutarea răului din noi, ar trebui să depunem eforturi maxime pentru a percepe Lumina Creatorului. Toată Creaţia, cu excepţia fiinţelor umane, acţionează conform legilor altruismului.

Numai fiinţele umane şi lumea care ne înconjoară (lumea noastră, *Olam Haze*) sunt create cu proprietăţi opuse, egoiste. Dacă din întâmplare Îl

întrezărim pe Creator şi toate lumile spirituale, vom înţelege imediat cât de trecătoare este lumea noastră în comparaţie cu lumile spirituale. Prin urmare, legile egoiste ale naturii acţionează numai într-o lume minusculă, cât un bob de mazăre.

Atunci de ce se ascunde Creatorul, după ce ne-a plasat deliberat într-o lume plină de întuneric, nesiguranţă şi tristeţe? În momentul în care ne-a creat, scopul Său a fost să ne dăruiască o existenţă eternă alături de El.

Totuşi, trebuie să ajungem la această stare prin propriile noastre mijloace, pentru a nu ne simţi ruşinaţi că am dobândit pe nedrept plăcerea veşnică. Creatorul a generat o lume opusă naturii Sale, şi astfel a rezumat singura calitate opusă Esenţei Sale: dorinţa de automulţumire sau egoismul.

Prin urmare, El ne-a înzestrat cu această calitate. De îndată ce omul se află sub această influenţă, el se naşte în această lume şi încetează imediat să Îl perceapă pe Creator. Ascunderea Creatorului există pentru a ne crea iluzia că avem libertatea de a alege lumea noastră sau lumea Creatorului – Lumea Superioară.

Dacă, în ciuda egoismului, am putut să Îl vedem pe Creator, atunci în locul lumii noastre vom prefera cu siguranţă Lumea Lui, deoarece ea conţine doar plăcere şi nicio suferinţă.

Oricum, libertatea de a alege şi independenţa voinţei (liber-arbitru) exista doar în absenţa percepţiei Creatorului, în timp ce El este ascuns. Dacă, din momentul naşterii noastre, suntem atât de puternic dominaţi de

egoism, încât nu putem distinge între egoism şi sine, cum putem alege să ne eliberăm de influenţa egoismului?

De asemenea, cum ar putea fi cu adevărat o alegere, atâta vreme cât lumea noastră este plină de suferinţă şi moarte, în timp ce lumea Creatorului este plină de plăcere şi nemurire? Ce îi rămâne de ales fiinţei umane?

Pentru a ne permite să avem liber-arbitru, Creatorul ne-a oferit două opţiuni:

1. Uneori, El se revelează unuia dintre noi pentru a-i permite să vadă Măreţia şi Providenţa Sa, şi astfel omul experimentează liniştea.
2. El ne-a dat Cabala – studiul care (presupunând că omul doreşte cu adevărat să iasă din starea prezentă şi să Îl perceapă pe Creator) scoate la iveală Lumina spirituală care ne înconjoară (*Or Makif*). Procesul conectării cu Creatorul, care începe de la cel mai de jos nivel (acela la care trăim) şi care se extinde până la cel mai înalt nivel (acolo unde locuieşte Creatorul), poate fi comparat cu urcarea treptelor unei scări spirituale.

Toate treptele acestei scări există în lumile spirituale. Creatorul se află pe cea mai înaltă treaptă, în timp ce treptele mai joase coboară în lumea noastră. Fiinţele umane se află sub ultima treaptă spirituală, deoarece nivelul iniţial de egoism nu este conectat cu prima stare spirituală, care este complet altruistă.

Putem percepe un Nivel Spiritual Superior atunci când calităţile noastre coincid cu cele ale stării spirituale. Prin urmare, gradul nostru de percepţie va fi proporţional cu gradul congruenţei dintre calităţile noastre şi cele ale spiritualităţii.

Putem percepe Nivelul Superior pentru că toate etapele spirituale sunt aranjate secvenţial, de la cea mai de jos până la cea mai de sus. Mai mult decât atât, stările următoare se suprapun: jumătatea inferioară a Stării Superioare se află în jumătatea superioară a stării inferioare (*AHaP*-ul *celui Superior coboară în GE* al celui Inferior).

Astfel, partea inferioară a Stării Superioare este întotdeauna prezentă în noi, însă de obicei nu o simţim. Starea Superioară de deasupra noastră este menţionată cu numele de „Creator“, întrucât ea are pentru noi rolul de Creator.

El ne dă naştere, El ne dă viaţă şi ne călăuzeşte. Din moment ce nu avem o percepţie a acestei Stării Superioare, considerăm adesea că nu există Creator.

Dacă ne aflăm în starea în care vedem în mod clar Dominaţia Superioară a Creatorului asupra Creaţiei din această lume, atunci vom pierde posibilitatea de a alege în mod liber.

Putem vedea un Singur Adevăr, o Singură Forţă şi o Singură Voinţă care acţionează în tot şi în toate.

Deoarece Voinţa Creatorului acordă fiecărei fiinţe umane liberul-arbitru, atunci este necesară ascunderea Creatorului faţă de Creaţia sa. Numai în cazul în care El este ascuns putem să susţinem că aspirăm ca *liberul nostru arbitru* să ne lege de Creator – să acţionăm de dragul Creatorului, fără nicio urmă de interes personal.

Întregul proces al propriei corectări se poate realiza numai în cazul în care Creatorul este ascuns. De îndată ce El ni se revelează, devenim servitorii săi şi cădem sub controlul gândurilor, măreţiei şi puterii Sale.

În acel moment este imposibil să determinăm care sunt cu adevărat gândurile noastre. Astfel, pentru a ne îngădui să acţionăm liber, Creatorul trebuie să se ascundă de noi.

Pe de altă parte, pentru a ne da şansa să ne eliberăm de sclavia oarbă a egoismului, Creatorul trebuie să se reveleze pe Sine, deoarece fiinţa umană ascultă de două forţe în această lume: forţa egoismului – corpul şi forţa Creatorului – altruismul.

Rezultă că alternarea celor două stări este necesară. Aceste stări sunt: ascunderea Creatorului (caz în care ne percepem doar pe noi înşine şi forţele egoiste care ne conduc) şi revelarea Creatorului (atunci când simţim puterea forţelor spirituale).

Pentru ca cel care încă se află sub influenţa egoismului să perceapă cel mai apropiat Obiect Superior (Creatorul), Creatorul trebuie să echivaleze o parte din calităţile Sale cu cele ale fiinţei umane – persoana care caută o conexiune cu Creatorul.

El va înzestra câteva dintre calităţile Sale altruiste cu atribute egoiste, pentru a ajunge la un echilibru cu cel care vrea să se conecteze cu El.

Partea Superioară ridică *Malhut – Midat haDin* la nivelul său *Galgalta ve Einaim*. Ca rezultat, *AHaP*-ul lui dobândeşte calităţi egoiste. În acest fel, *AHaP*-ul său „coboară“ la partea inferioară (nivelul spiritual al celui care caută) şi ajunge la o stare de echivalenţă cu calităţile părţii inferioare.

Iniţial, partea inferioară nu a fost capabilă să perceapă Starea Spirituală Superioară. Ascunzându-şi calităţile sale altruiste în spatele celor egoiste, Creatorul coboară la nivelul omului, astfel încât omul să Îl perceapă.

Deoarece noi percepem calităţile superioare ca fiind egoiste, suntem incapabili să înţelegem cu adevărat esenţa lor. Pare că nu există nimic pozitiv în spiritualitate care să ne poată aduce plăcere, inspiraţie, încredere sau linişte.

Tocmai în acest moment avem posibilitatea de a ne exercita voinţa. În schimb, am putea susţine că absenţa plăcerii şi a gustului în spiritualitate şi în Cabala se datorează faptului că, pentru binele nostru, Creatorul se ascunde în mod deliberat. Deoarece încă nu avem calităţile spirituale necesare, este imposibil să percepem plăcerile spirituale Superioare; mai curând, toate dorinţele noastre pământeşti sunt guvernate de egoism.

Este crucial pentru începători să înţeleagă că le sunt date stări de depresie şi suferinţă pentru a le depăşi.

Ei îşi pot îndrepta cererile de eliberare către Creator, pot studia sau pot acţiona corect. Faptul că aspiraţiile spirituale nu le oferă acestor oameni plăcere sau vitalitate este stabilit de Sus.

Astfel, datorită liberului-arbitru ei ajung la concluzia că sursa lipsei de plăcere este absenţa din ei înşişi a calităţilor altruiste adecvate. Prin urmare, Cel de Sus trebuie să îşi ascundă adevăratele calităţi.

Aşadar, trebuie să ne amintim că primul stadiu al percepţiei spirituale este sentimentul de lipsă a spiritualităţii. Dacă partea inferioară este capabilă să realizeze că Cel Superior se ascunde pe Sine din cauza incongruenţei calităţilor lor şi dacă partea inferioară cere ajutor pentru a-şi corecta propriul egoism prin ridicarea unei rugăciuni (*MAN*), atunci Partea Superioară se revelează parţial pe sine (îşi ridică *AHaP*-ul său) şi îşi arată adevăratele calităţi care, până în acel moment, au fost ascunse în spatele egoismului.

Ca rezultat, plăcerea spirituală devine, de asemenea, vizibilă. Astfel, partea inferioară începe să experimenteze grandoarea şi plăcerea spirituală simţite de Fiinţa Superioară ce posedă calităţi spirituale altruiste.

Deoarece Partea Superioară a crescut importanţa calităţilor sale altruiste în ochii omului, Ea a ridicat astfel omul la mijlocul Stării Sale (a ridicat *GE* a celui inferior împreună cu propriul *AHaP*).

Această stare spirituală este cunoscută ca un „nivel spiritual mic“ (*Katnut*). Într-un fel, Partea Superioară ridică partea inferioară la nivelul său spiritual, prin revelarea grandorii Sale şi a calităţilor sale altruiste.

Văzând măreţia spiritualităţii şi comparând-o cu materialitatea, ne putem ridica spiritual deasupra lumii noastre.

Când percepem spiritualitatea, calităţile egoiste sunt schimbate cu cele altruiste, adică cu cele ale Creatorului, indiferent de voinţa noastră. Pentru a permite părţii inferioare să intre în posesia completă a primului nivel superior, Partea Superioară şi toate calităţile Sale se revelează pe Sine în întregime părţii inferioare, adică El îşi revelează Măreţia sa, calitatea *Gadlut*.

În acest moment, omul percepe Partea Superioară ca pe Singurul Suveran Absolut a tot ceea ce există în univers. În acelaşi timp, partea inferioară dobândeşte cea mai înaltă cunoaştere a scopului Creaţiei şi a dominaţiei Superioare.

Astfel, părţii inferioare îi este clar faptul că nu există altă modalitate de a se conduce pe sine, cu excepţia celei recomandate de Cabala. Aşadar, raţiunea părţii inferioare cere acum o acţiune adecvată. Ca urmare a conştientizării clare a Creatorului, omul trebuie să facă faţă contradicţiei dintre credinţă şi cunoaştere, dintre linia dreaptă şi linia stângă.

După ce a dobândit calităţi altruiste (*Katnut*), partea inferioară preferă să acţioneze doar prin intermediul credinţei în puterea Creatorului. Aceasta serveşte ca indicator al dorinţei sincere de a se apropia de Creator.

Totuşi, Revelarea Măreţiei Creatorului (*Gadlut*) împiedică acum avansarea omului prin credinţă. În consecinţă, el trebuie să renunţe de bună voie la cunoştinţele dobândite.

Atunci când cineva doreşte să continue orbeşte, bazându-se mai degrabă pe credinţa sa în măreţia Creatorului, decât pe înţelegerea puterii şi măreţiei Sale, Creatorul este obligat să limiteze dezvăluirea Sa, în funcţie de raportul dintre raţiunea şi credinţa omului. Atunci când o astfel de acţiune Îl obligă pe Creator să îşi diminueze dezvăluirea autorităţii Sale universale, Omnipotenţa şi Lumina Sa (*Or Hohma*), acest lucru este numit „ecranul de *hirik*".

Prin acest ecran suntem capabili să diminuăm revelarea raţiunii Superioare (linia stângă) până în punctul în care această revelare poate fi echilibrată cu ajutorul credinţei (linia dreaptă). Corelaţia corectă între cunoaştere şi credinţă poartă numele de „echilibru spiritual" sau linia de mijloc.

Noi, ca indivizi, determinăm starea în care dorim să fim. De îndată ce are loc corelaţia adecvată între credinţă şi cunoaştere, putem atinge perfecţiunea. Acest lucru este cunoscut sub numele de „linia de mijloc".

Partea revelată a cunoaşterii (linia stângă) pe care o putem folosi proporţional cu credinţa noastră (linia dreaptă), acţionând prin credinţă mai presus de raţiune (linia de mijloc), se adaugă calităţilor spirituale avute anterior în starea de *Katnut*. Noul nivel spiritual atins este numit *Gadlut*, ceea ce înseamnă mare şi complet.

De îndată ce acest prim nivel spiritual a fost obţinut, vom avea calităţi asemănătoare cu cele ale primei (celei mai joase) stări a scării spirituale.

Aşa cum am menţionat mai devreme, toate stările sau treptele scării se suprapun.

După ce ajungem la primul nivel, putem descoperi în noi prezenţa unui nivel mai înalt. Folosind acelaşi principiu ca atunci când am avansat la primul nivel, putem continua, pas cu pas, către scopul Creaţiei – completa unificare cu Creatorul la cel mai înalt nivel.

O parte esenţială a urcării spirituale este procesul special care cere ca, pe măsură ce descoperim un rău mai mare în noi, să Îi cerem Creatorului să ne dea puterea de a-l învinge. Aşa vom primi putere sub forma unei mari Lumini spirituale.

Acest proces continuă până când ajungem, de fapt, la nivelul iniţial şi la dimensiunea sufletelor noastre: în acest moment egoismul este complet corectat şi umplut cu Lumină.

În căutarea Creatorului

Atunci când suntem distraşi de gânduri exterioare, simţim că ele ne împiedică să definim spiritualitatea, deoarece ne irosim puterea şi mintea cu preocupări străine, în timp ce inima este umplută cu dorinţe meschine. În astfel de momente ne pierdem credinţa în faptul că doar Cabala conţine adevărata viaţă.

De îndată ce depăşim această situaţie, ieşim din starea noastră şi ne îndreptăm spre Lumină, primind Lumina superioară care ne ajută să urcăm mai mult. În acest fel, gândurile noastre exterioare lucrează pentru a ne ajuta să avansăm spiritual.

Putem învinge obstacolele doar cu ajutorul Creatorului. Ne putem concentra asupra unui scop doar dacă anticipăm că vom avea unele beneficii personale. Cu toate acestea, corpul, inima şi mintea nu pot înţelege beneficiile pe care le aduce altruismul.

Prin urmare, de îndată ce vom încerca să facem chiar şi cea mai mică mişcare altruistă, vom pierde toată puterea minţii, inimii şi a corpului. Nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut decât să ne întoarcem spre Creator pentru a-I cere ajutorul. În acest fel, fără voia noastră şi fără libera alegere, vom avansa spre Creator până când ne vom uni complet cu El.

Nu ar trebui să ne plângem că ne-am născut insuficient de deştepţi, puternici, curajoşi sau că ne lipsesc calităţi pe care alţii le au.

Dacă nu avansăm pe calea corectă, ce mai contează dacă suntem înzestraţi cu cele mai bune abilităţi şi cel mai bun potenţial?

E posibil ca cineva talentat să devină un mare om de ştiinţă, dar fără legătura cu Creatorul nu-şi va atinge scopul şi va da greş, la fel ca majoritatea oamenilor.

Este esenţial să dobândim nivelul unui om drept; doar atunci ne vom putea folosi întregul potenţial pentru realizarea sarcinilor, în loc să ne risipim puterea fără folos. Chiar şi cele mai slabe şi mai banale abilităţi cu care suntem înzestraţi de Creator ar trebui folosite pentru atingerea celor mai înalte scopuri.

Dacă ne aflăm într-o stare de cădere spirituală este inutil să încercăm să ne înveselim sau să-i ascultăm pe alţii pentru a învăţa din înţelepciunea lor. Nimic din ceea ce spun alţii nu ne poate ajuta. Poveştile de viaţă ale altora şi sfaturile lor nu ne vor anima atunci când suntem deprimaţi, pentru că ne-am pierdut încrederea în orice, inclusiv în realizările altora.

Cu toate acestea, trebuie să repetăm ceea ce obişnuiam să spunem şi să simţim atunci când eram în stare de euforie spirituală şi plini de viaţă, stare diferită de cea prezentă, în care ne simţim morţi din punct de vedere spiritual. Dacă ne amintim obiectivele noastre şi progresul spiritual obţinut, atunci putem redobândi o bună stare de spirit.

Amintindu-ne că, la un moment dat, am avut credinţă şi am avansat în viaţă prin intermediul credinţei mai presus de raţiune, ne putem ajuta să ieşim din starea de moarte spirituală. Din acest motiv ar trebui să ne bazăm întotdeauna pe amintirile şi experienţele noastre. Numai acestea ne vor motiva să renunţăm la starea depresivă.

Scopul celui care a ajuns la un anumit nivel spiritual este să selecteze multitudinea plăcerilor care apar, debarasându-se imediat de toate acele plăceri care nu pot fi echilibrate prin intermediul credinţei, deoarece nu

pot fi utilizate corespunzător. În Cabala, acea parte de plăcere pe care omul o poate primi de dragul Creatorului, cu singurul scop de a-şi întări credinţa, este considerată „hrană“.

Partea pe care omul nu o poate primi este considerată „refuz“. Dacă este incapabil să le deosebească şi doreşte să primească ambele părţi (în termeni cabalistici „să se îmbete datorită excesului de plăcere“), atunci omul pierde totul şi nu mai rămâne cu nimic. În Cabala, o asemenea persoană este cunoscută sub numele de „sărac“.

Fiecare dintre noi avem anumite „prescripţii“ referitoare la ceea ce putem face şi la ceea ce nu putem face. Dacă decidem să ignorăm „prescripţiile“, atunci suntem pedepsiţi.

Dacă nu suntem conştienţi de faptul că încălcarea legii poate determina durere şi suferinţă, atunci suntem predispuşi să încălcăm legea, deoarece vom primi plăcere ca rezultat al acestei încălcări. În consecinţă, vom primi şi pedeapsa, pentru a înţelege că, pe viitor, nu ar trebui să acţionăm în acest mod.

De exemplu, există o lege care nu permite omului să fure bani. Însă dacă omul simte o atracţie puternică faţă de bani şi ştie de unde să-i fure, infracţiunea va fi săvârşită. Acest lucru se întâmplă chiar dacă nu există nicio îndoială că furtul va fi urmat de pedeapsă; potenţialul hoţ va fi în

continuare incapabil să înţeleagă măsura completă a suferinţei care urmează comiterii faptei.

Prin urmare, el va decide că plăcerea dată de dobândirea banilor va depăşi suferinţa rezultată din pedeapsa care urmează. Însă atunci când suferinţa vine cu adevărat, hoţul simte că îi depăşeşte cu mult aşteptările şi este cu siguranţă mai mare decât plăcerea produsă de furt. În acel moment hoţul este dispus să urmeze legea.

De îndată ce devine liber este avertizat că la următoarea încălcare a legii pedeapsa va fi mult mai mare, ceea ce îl ajută să nu uite suferinţa prin care a trecut.

Astfel, când dorinţa de a fura reapare, el îşi aminteşte atât de suferinţa trecută, cât şi de avertisment. Acest lucru îl încurajează să nu mai fure.

Din exemplul anterior şi din cele pe care le vedem în fiecare zi în jurul nostru putem constata că suferinţa conduce omul pe o cale pe care nu ar fi ales-o dacă şi-ar fi urmat egoismul. Este întotdeauna mai uşor să furi decât să câştigi, să lenevești în loc să gândeşti sau să munceşti şi să primeşti mai degrabă plăcere, decât suferinţă.

Cel care decide să înveţe Cabala trebuie să ştie că face acest lucru pentru binele său. Cu alte cuvinte, omul ar trebui să înţeleagă că egoismul său va obţine beneficii din aceste acţiuni. Nimeni nu poate lua asupra sa povara unei munci complet altruiste, care nu aduce câştig material, onoare, plăcere sau speranţa unui viitor mai bun.

Mai mult decât atât, suntem incapabili să ne angajăm într-o muncă care nu oferă rezultate sau orice alte foloase, care nu ne oferă nimic, care nu conduce la nici un beneficiu sau care pare că se rezumă doar la eforturi fără sens.

Este firesc ca raţiunea noastră egoistă şi corpul nostru să nu fie pregătite pentru această sarcină, deoarece au fost concepute de Creator pentru a primi plăcere.

Suntem forţaţi să simţim şi să acţionăm „altruist" datorită suferinţelor zilnice, datorită pierderii plăcerii sau dorinţei de viaţă şi a convingerii puternice că suntem incapabili să primim chiar şi cea mai mică plăcere din mediul înconjurător.

Astfel, vom încerca să fim altruişti, în speranţa că ne vom găsi salvarea pe calea cea nouă. Deşi această abordare nouă a vieţii nu poate fi considerată în ultimă instanţă altruism, datorită faptului că acţiunile noastre au drept scop bunăstarea şi mântuirea, ea se apropie totuşi de altruism.

Totodată, ea ne îngăduie să ne apropiem treptat de starea dorită, sub influenţa Luminii care este ascunsă în acţiunile noastre. Prin faptul că ne comportăm altruist, deşi avem în continuare beneficii deoarece dăruim pentru a primi, începem să percepem Lumina (plăcerea) care este ascunsă în acţiunile noastre. Natura acestei Lumini este cea care ne corectează.

Putem observa evenimente similare în natură. De exemplu, plouă în exces, însă nu în locurile în care ploaia ar aduce cel mai mare beneficiu.

Astfel, ploaia poate cădea în deşert, acolo unde produce mai degrabă un efect mic, decât pe câmpii, unde cea mai redusă cantitate de precipitaţii poate da naştere unei culturi variate.

În mod similar, cineva se poate angaja în citirea constantă a unor texte spirituale, însă roadele (înţelegerea spirituală a Creatorului) care ar trebui să rezulte din aceste eforturi pot fi insesizabile. Pe de altă parte, este posibil ca investind un efort mult mai mic în studiul fragmentelor potrivite din Cabala, omul să poată culege mult mai multe roade ale eforturilor sale.

Acelaşi lucru poate fi aplicat în studiul Cabalei. Dacă întregul proces al studiului este dedicat mai curând căutării Creatorului, decât acumulării de cunoştinţe, atunci întreaga viaţă marcată de efectul Cabalei şi-a atins scopul.

Însă dacă omul studiază doar pentru a-şi extinde nivelul cunoaşterii sau, chiar mai rău, pentru a se afişa şi a se mândri cu intelectul său, nici măcar Cabala nu îi va aduce rezultate bune. În acest caz este posibil totuşi să se dezvăluie scopul real al studiului, ceea ce determină concentrarea eforturilor în direcţia corectă.

Acest proces de corectare a direcţiei gândurilor omului apare doar atunci când acesta studiază în mod constant Cabala, pentru că sarcina fiecărei fiinţe umane este de a-şi dirija gândurile şi faptele în direcţia corectă. Acţionând astfel, ele vor face corp comun cu scopul Creaţiei. Acest lucru este deosebit de important în timpul studiului Cabalei,

deoarece nu există mijloace mai puternice pentru apropierea de spiritualitate.

În Biblie Egiptul simbolizează supremaţia egoismului nostru (cunoscut ca *Miţraim*, de la cuvintele *miţ-ra*, concentrarea răului). *Amalek* reprezintă forţa care a dus un război împotriva lui *Israel* (care derivă din *iaşar* – către şi *El* – Creatorul, adică aceia care doresc să se îndrepte direct spre Creator).

Amalek este personificarea egoismului nostru, care sub nicio formă nu vrea să permită omului să se elibereze de sub puterea sa. Egoismul (prin lovituri) este prezent doar în dorinţele celui care încearcă să se elibereze de robia egipteană (egoism). Chiar dacă omul se află la începutul căii sale, *Amalek* îi va bloca imediat trecerea.

Creşterea bruscă a capacităţii de percepţie a egoismului este trimisă doar celor distinşi şi aleşi de Creator. *Amalek* este trimis numai acelora care sunt aleşi să ajungă la o înţelegere mai mare a Creatorului. Prezenţa sa este destinată să provoace mai degrabă o reală nevoie de Creator, decât o simplă nevoie de îmbunătăţire a propriilor calităţi sau, mai simplu spus, să devină „oameni buni ".

Individul astfel ales începe să experimenteze mari dificultăţi în domeniul autoperfecţionării. Dorinţa de a studia, foarte puternică în trecut, dispare brusc. Corpul devine greoi atunci când se confruntă cu acţiunile pe care trebuie să le facă. Lupta cu corpul (intelectul, Eul nostru) se axează pe dorinţa corpului de a înţelege cine este Creatorul, unde şi de ce trebuie să

plece corpul şi pe întrebarea privitoare la existenţa unui beneficiu al său de pe urma eforturilor depuse.

Fără niciun beneficiu, nici mintea şi nici corpul nu vor avea energia sau motivaţia de a face ceva. Şi acest lucru este corect, pentru că ar fi o prostie să facă anumite acţiuni fără a şti, în prealabil, rezultatul. Nu există nicio modalitate de a transcede limitele naturii umane şi de a intra în marile lumi spirituale, cu excepţia dobândirii intelectului şi dorinţelor comune cu acea lume Superioară.

Asemenea dorinţe sunt opuse prin natura lor celor din această lume, deoarece tot ceea ce percepem şi simţim şi tot ceea ce creează imaginea „lumii noastre" este un produs al intelectului nostru egoist şi al inimii noastre egoiste. Astfel, numai prin procesul de înlocuire a noţiunilor existente cu noţiuni opuse (credinţa înlocuieşte raţiunea, iar „dăruirea" înlocuieşte „primirea") putem intra în lumea spirituală.

Din moment ce avem doar acele instrumente cu care am fost creaţi – intelectul şi egoismul – iar intelectul lucrează doar în beneficiul egoismului, nu putem crea în plan intern instrumente diferite pentru raţiune şi pentru percepţie. Acestea trebuie dobândite din exterior, de la Creator.

Din acest motiv Creatorul ne atrage spre El, arătându-ne, în cadrul acestui proces, că nu suntem capabili să ne schimbăm fără ajutorul Său. Chiar dacă acest lucru este refuzat de către corp, trebuie să căutăm şi să

întreţinem o legătură cu Creatorul, pentru că numai această legătură va facilita salvarea noastră spirituală.

Nu trebuie să cerem Creatorului capacitatea de a vedea şi de a experimenta miracole, crezând în mod fals că aceste experienţe ne vor ajuta să ne depăşim pe noi înşine şi ne vor face să apreciem măreţia spiritualităţii, ci mai degrabă să fim pur şi simplu cuprinşi de credinţă oarbă.

Cabala ne atrage atenţia asupra acestui mod de gândire atunci când ne povesteşte exodul din Egipt: când *Amalek* a atacat oamenii, Moise i-a apărat ridicând mâinile şi cerând puterea credinţei.

În procesul ridicării spirituale dobândim în mod constant o raţiune mai înaltă, care creşte cu fiecare nivel atins.

Ca urmare, trebuie să creştem constant puterea credinţei noastre, astfel încât aceasta să fie în permanenţă mai mare decât puterea intelectului. În caz contrar, putem intra din nou sub influenţa egoismului.

Acest proces continuă până când ne lipim doar de Creator. În ultima etapă dobândim înţelegerea finală, cea mai mare primire a Luminii (*Or Hohma*), fără nicio gradare. Aceasta este descrisă ca „Lumina care a fost creată în prima zi a Creaţiei, (Lumină) în care primul om a văzut lumea de la un capăt la altul“, iar în Cabala se spune că „la începutul Creaţiei, totul era cuprins în Lumina Superioară“.

Cu alte cuvinte, când Lumina străluceşte peste toate şi luminează fără deosebire toate nivelurile, atunci totul devine clar. Nu există început sau sfârşit pentru această Lumină, nu există umbre şi totul este pe deplin înţeles.

13

Calea Cabalei

Pentru om, calea Cabalei este o perioadă lungă şi dificilă de reevaluare a scopului vieţii şi a sinelui, o perioadă în care se defineşte în mod clar direcţia dorinţelor personale, se evaluează corect forţele care motivează acţiunile, se încercă depăşirea dorinţele corpului şi ale raţiunii şi se ajunge la înţelegerea completă a puterii propriului egoism. Calea Cabalei este, în acelaşi timp, o perioadă grea şi prelungită de suferinţă determinată de încercarea omului de a-şi satisface propriile dorinţe; este o perioadă de dezamăgire, pentru că omul se simte incapabil să găsească „concentrarea" autentică a aspiraţiilor sale; este momentul în care omul înţelege că singura cale de a scăpa de sursa supremă a suferinţei (egoismul) este trecerea la gânduri altruiste, care vor exclude orice gânduri referitoare la sine şi vor conduce treptat la gânduri despre Creator. Această ultimă stare va produce sentimente de linişte atât de plăcute, încât omul nu va mai dori să se gândească la altceva.

Numai după ce am trecut prin toate etapele iniţiale ale dezvoltării spirituale (calea Cabalei) începem să percepem Lumina Superioară (Lumina Cabalei) care străluceşte din ce în ce mai mult şi mai puternic

asupra noastră, pe măsură ce urcăm treptele scării spirituale care duc la contopirea finală cu Creatorul.

Astfel, întreaga noastră cale conţine două părţi*: *calea Cabalei şi Lumina Cabalei.

Calea Cabalei este o perioadă de pregătire pentru noi gânduri şi dorinţe, timp în care trăim sentimente de suferinţă. După ce trecem peste acest pod care duce la locuinţa Creatorului vom intra în lumea spirituală, în Regatul Luminii. În acest moment atingem scopul final al Creaţiei – percepţia finală a Creatorului.

Generaţia potopului este numită „perioada muncii din inimă“, în timp ce generaţia care a construit Turnul Babilonului este considerată „perioada muncii cu propriul intelect“. Fiecare dintre noi se străduieşte să îşi satisfacă toate dorinţele, din momentul în care se naşte şi până în ultimul moment al vieţii sale.

Diferenţa dintre noi este dată de obiectul de la care dorim să primim plăcere, în timp ce plăcerea în sine este întotdeauna spirituală. Numai învelişul exterior creează iluzia naturii materiale a plăcerii. Din acest motiv, în mod inconştient ne străduim să schimbăm „învelişul“ exterior al plăcerii, sperând să primim plăcere sub forma pură a Luminii simple a Creatorului.

Deoarece diferenţa dintre noi este dată de aspiraţia către diverse învelişuri exterioare ale plăcerii, judecăm oamenii în conformitate cu diferitele denumiri ale acestor învelişuri. Aceste „învelişuri“ ale plăcerii, presupuse a fi normale, ca de exemplu iubirea faţă de copii sau plăcerea pentru mâncare, căldură etc., sunt acceptate la nivel general. Alte „învelişuri“, ca de exemplu drogurile, crimele, furtul sunt mult mai puţin acceptate, fapt pentru care trebuie să ne ascundem dorinţele pentru aceste tipuri de plăceri.

Cu toate acestea, întreaga omenire acceptă că în interiorul anumitor limite stabilite egoismul poate fi utilizat fără ruşine. Mai mult decât atât, limitele acceptabile în care egoismul se poate manifesta variază, la fel cum moda decide care tendinţe sunt mai bune.

Fiecare dintre noi, în cursul vieţii şi sub influenţa vârstei, adică de Sus, sub influenţa Providenţei universale a Creatorului (a naturii), îşi schimbă, de asemenea, „veşmântul“ pe care obişnuieşte să îl folosească pentru a-şi satisface dorinţa de plăcere.

Chiar şi de la un individ la altul, schimbarea învelişului este dramatică. De exemplu, o fată primeşte plăcere de la o păpuşă, însă nu este capabilă să primească plăcere îngrijind un copil. Pe de altă parte, mama nu poate primi nicio plăcere de la păpuşă, fiind incapabilă să îşi convingă fiica să se bucure îngrijind un copil.

Din punctul de vedere al fetei, (format în concordanţă cu percepţia sa), mama lucrează foarte mult având grijă de un copil, şi nu primeşte nicio

plăcere. În mintea fetei plăcere nu poate fi determinată de îngrijirea unui copil, pentru că acesta nu este o păpuşă. Ea este convinsă că mama va fi recompensată pentru dificila sa muncă în lumea care va veni, în timp ce fata doreşte să primească plăcere în această lume, şi astfel preferă să se joace cu păpuşa.

Un copil este îndreptăţit să gândească astfel pentru că nu este la vârsta la care poate obţine plăcere de la obiectele reale ale acestei lumi. Prin urmare, el obţine plăcere de la jucării, de la obiecte iluzorii, ireale.

Fiecare din noi, fiind creaturi dumnezeieşti, aspirăm la plăcerea care vine de la Creator. Fiecare din noi poate avea o singură dorinţă – dorinţa pentru Creator – şi noi toţi percepem viaţa numai prin această aspiraţie. Astfel, nu suntem diferiţi de sufletul nostru înaintea descinderii lui în această lume, atunci când el s-a înveşmântat cu corpul nostru.

De asemenea, nu suntem diferiţi de sufletul nostru care a trecut prin toate ciclurile vieţii şi care, în cele din urmă, se întoarce la Creator.

Suntem creaţi în aşa fel încât să dorim să fim recompensaţi cu Lumina care emană de la El, iar acest lucru nu poate fi schimbat şi nici nu ar trebui să fie schimbat!

Tot ceea ce ni se cere este să ne schimbăm „veşmintele" exterioare ale plăcerii şi să înlocuim păpuşa cu copilul, dobândind astfel adevărata plăcere. Fiinţa umană este asemenea copilului care se hrăneşte şi care vrea

să primească doar ce îşi doreşte. Noi, oamenii, vom depune un anumit efort numai dacă suntem convinşi că acesta va fi urmat de plăcere.

Însă de îndată ce dorim să ne autoperfecţionăm şi să studiem Cabala, corpul imediat întreabă: De ce este necesar acest lucru?

Există patru răspunsuri la această întrebare:

1. Pentru a stârni invidia celorlalţi. Acesta lucru este cel mai rău dintre toate, deoarece îşi propune să provoace altora suferinţă.
2. Pentru a obţine o poziţie avantajoasă, onoare şi bani, pentru a găsi o combinaţie care avantajează individul. Acest scop este mai bun decât primul pentru că este util celorlalţi şi este considerat „a munci pentru alţii", deoarece oamenii îl vor recompensa pe cel care depune efort.
3. Pentru ca numai Creatorul să aibă cunoştinţă de studiul şi eforturile sale de a se perfecţiona, ţinând secret studiul său faţă de alţii, pentru a evita astfel să fie onorat de către oameni. Numai recompensa care provine de la Creator este dorită. Aceasta este considerată a fi munca pentru Creator, întrucât omul aşteaptă recompense doar de la El.
4. Pentru ca rodul muncii omului să fie acceptat de Creator, în timp ce el nu aşteaptă nicio recompensă în schimb. Numai în acest caz egoismul va întreba: „Ce vei obţine din asta?" Nu există un răspuns rezonabil pentru sine, astfel încât soluţia este ca omul să procedeze contrar raţiunii şi simţirii, adică mai presus de raţiune şi simţire.

În acest fel, întreaga muncă a omului se reduce la efortul de a separa raţiunea şi sentimentele de procesul evaluării critice a propriei stări. În consecinţă, omul se încrede total în Creator.

Întregul efort personal ar trebui să implice concentrarea tuturor gândurilor şi sentimentelor asupra Creatorului şi asupra măreţiei vieţii spirituale. Dacă însă vocea raţiunii provoacă omul, argumentând în favoarea reorientării către problemele vieţii cotidiene, acel om ar trebui să răspundă: „Toate cerinţele sunt într-adevăr îndeplinite."

În acelaşi timp, fiecare gând şi dorinţă ar trebui să fie în beneficiul Creatorului. Mai mult decât atât, omul trebuie să refuze să accepte critica acestei voci interioare, chiar şi atunci când se simte ca şi cum ar fi suspendat în aer fără nici un fundament raţional şi mental concret. O asemenea stare este cunoscută ca fiind „mai presus de raţiune şi sentimente" (*le mala mi hada'at*).

Cu cât este mai mare plăcerea pe care omul o primeşte de la ceea ce posedă, cu atât mai valoroasă este considerată acea posesiune. Cu cât omul preţuieşte mai mult un lucru, cu atât mai mult se teme că îl va pierde.

Cum poate omul să ajungă să înţeleagă importanţa spiritualităţii fără să fi experimentat spiritualitatea? Această realizare vine exact în starea de vid spiritual, atunci când omul este îngrijorat de faptul că nu are nici cea mai mică percepţie a măreţiei spiritualităţii, adică omul se simte departe de Creator şi în imposibilitatea de a se schimba.

Eforturile pe care le face în această stare considerată a fi „munca zilnică“ dau naştere importanţei dobândirii percepţiei spirituale numită Şabat. Acesta este momentul în care omul nu are nevoie (este chiar interzis) să muncească asupra sa, fiind obligat să respecte Şabatul, astfel încât să nu piardă darul Creatorului.

În cazul în care omul are un interes personal pentru ceva anume, nu poate judeca obiectiv nimic din ceea ce este conectat cu acel lucru. Din această cauză, dacă încearcă să îi spună altuia, în mod direct, că un anumit comportament este greşit, este puţin probabil ca celălalt să fie de acord cu asta, deoarece comportamentul în cauză îi convine şi este convins că acţionează corespunzător.

Totuşi, dacă omul este de acord să îşi schimbe comportamentul în concordanţă cu recomandările primite, timpul va arăta că adevărul nu se află în acţiunile şi gândurile sale din trecut, ci în comportamentul sugerat în prezent.

Deoarece scopul Creatorului este în favoarea Creaţiei sale (adică a noastră, deoarece orice altceva este creat de El numai în scop auxiliar), până când omul nu discerne chintesenţa primirii plăcerii şi încetează să vadă deficienţe în calitate, nivel etc., el nu va atinge scopul Creaţiei.

Însă pentru a primi plăcere, (acesta fiind scopul Creaţiei), omul trebuie întâi să îşi corecteze dorinţa de a primi satisfacţii. Omul trebuie să fie mulţumit doar pentru că asta doreşte Creatorul.

Nu trebuie să ne facem griji din cauza primirii plăcerii, pentru că de îndată ce această corectare este făcută, vom începe imediat să simţim plăcere. Astfel, ar trebui să ne concentrăm asupra sarcinii de corectare a *dorinţei* noastre de a primi plăcere – vasul nostru.

Acest lucru se aseamănă cu achiziţionarea unui apartament. Nu trebuie să ne facem griji cu privire la modalitatea de a-l obţine. Preocuparea noastră ar trebui să fie legată de modalitatea de achitare şi cea de câştigare a banilor necesari pentru asta. De îndată ce aspectul financiar este rezolvat, vom avea apartamentul.

Astfel, toate eforturile trebuiesc concentrate asupra banilor, şi nu asupra apartamentului. Acelaşi mecanism poate fi aplicat şi pentru a percepe spiritualitatea. Toate eforturile ar trebui să fie îndreptate spre crearea condiţiilor necesare pentru a primi Lumina, nu asupra Luminii. Atunci când ne concentrăm asupra cultivării gândurilor şi dorinţelor altruiste în noi înşine, vom simţi imediat plăcerea spirituală.

Beneficiul progresului umanităţii, în ciuda faptului că omenirea pare să greşească în mod constant şi niciodată nu învaţă din propriile greşeli, îl reprezintă procesul de acumulare a suferinţei care se produce în sufletul etern, opus corpurilor temporare. În acest sens, nicio suferinţă nu este pierdută. Acest lucru va conduce în cele din urmă, după câteva cicluri de viaţă în această lume, la înţelegerea necesităţii de a ne întoarce spre înălţarea spirituală, căutând să ne salvăm de suferinţă.

Este corect să denumim Lumile Spirituale Superioare ca „antilumi“ în relaţie cu noi, de vreme ce în lumea noastră toate legile naturii sunt construite pe baza egoismului, pe tendinţa de a lua şi de a înţelege.

În schimb, natura Lumilor Superioare este altruism absolut – dorinţa de a da şi a avea credinţă. Fundamentele naturii spirituale şi materiale sunt diametral opuse, astfel încât nu există nicio asemănare între ele.

Toate încercările noastre de a ne imagina ce se întâmplă în alte lumi nu vor duce la niciun rezultat. Numai dacă transformăm dorinţa inimii de „a lua“ în „a da“ şi schimbăm dorinţa intelectului de „a înţelege“ cu „a crede“ contrar raţiunii noastre, vom obţine percepţiile spirituale.

Ambele dorinţe sunt conectate între ele, chiar dacă dorinţa de a lua se găseşte în inimă, iar dorinţa de a înţelege se găseşte în creier. Acest lucru se datorează faptului că fundaţia amândurora este egoismul.

Cabala explică faptul că naşterea obiectului spiritual este iniţiată atunci când „tatăl duce mama afară“ pentru a da naştere unui fiu; perfecţiunea „îndepărtează“ raţiunea de la analiza lucrurilor din jurul nostru, pentru a primi o raţiune nouă, care este mai mare şi care va fi independentă de orice dorinţă şi, prin urmare, cu adevărat obiectivă.

Simpla credinţă în Creator nu este suficientă. Această credinţă trebuie să existe mai curând de *dragul* Creatorului, decât pentru beneficiul personal al omului. O rugăciune este privită ca o întoarcere către Creator, cu scopul de a trezi în El dorinţa de a-l ajuta pe cel care caută prin rugăciune să ajungă la un sentiment de respect pentru măreţia Creatorului.

Doar o astfel de întoarcere către Creator Îl poate face să reacţioneze, ridicând omul care se roagă către cea mai Înaltă Lume, revelându-i-se în întreaga Sa măreţie. În acest fel, omul poate primi puterea de a se ridica deasupra propriei sale naturi.

Numai prin primirea Luminii Creatorului, care oferă suficentă putere pentru a depăşi propria natură egoistă, omul are senzaţia că a ajuns la eternitate şi certitudine.

Nimic nu se mai poate schimba acum în om. De fapt, nu mai există întoarcere la egoism, în schimb, va fi o existenţă veşnică în lumea spirituală. Din acest motiv, o asemenea persoană va percepe prezentul şi viitorul ca fiind egale, obţinând astfel sentimentul eternităţii.

Dorinţa de a primi plăcere

Deoarece Creatorul rămâne întotdeauna în stare de absolut repaus, noi, ca şi creaţii ale Sale, trebuie să ne străduim să obţinem starea de repaus pentru a ajungem la ceea ce este de dorit. Pentru a ne ajuta să ne dezvoltăm, Creatorul a creat două forţe: forţa care ne împinge de la spate – suferinţa care ne forţează să scăpăm de starea insuportabilă în care ne aflăm – şi forţa de atracţie, care ne atrage către plăcerile pe care le anticipăm.

Mai degrabă combinaţia acestor două forţe, decât fiecare în parte, ne poate ajuta să avansăm. Prin urmare, în nici un caz nu trebuie să ne plângem că am fost înzestraţi cu lene, ceea ce ar implica faptul că din vina Creatorului este atât de dificil să începem să avansăm.

Dimpotrivă, faptul că suntem leneşi înseamnă că nu urmăm în mod impulsiv şi necugetat fiecare mică tentaţie a vieţii, ci dimpotrivă, evaluăm obiectul tentaţiei din perspectiva efortului necesar pentru a-l urma. Şi nu trebuie să încercăm să scăpăm imediat de suferinţă. În primul rând, vom încerca să evaluăm scopul fiecărei suferinţe primite şi să învăţăm cum să evităm acest lucru pe viitor, deoarece suferinţa ne constrânge la acţiune şi mişcare, deşi încercăm să ne opunem.

În toate situaţiile din viaţă preferăm să folosim întregul nostru egoism. Cu toate acestea, oamenii din jurul nostru ne împiedică să acţionăm în acest fel. Regulile conduitei sociale se bazează pe acordul tacit al tuturor de a folosi egoismul într-un mod care să producă altora pagube minime.

Acest aranjament este rezultatul faptului că ne aşteptăm să primim un beneficiu maxim din orice contact social în care ne angajăm. De exemplu, vânzătorul ar prefera să primească bani fără să se despartă de obiectul pe care îl vinde. Pe de altă parte, cumpărătorul ar dori să primească marfa pe gratis. Un angajator visează la angajaţi pe care să nu îi plătească, în timp ce angajaţii vor să fie plătiţi fără să muncească.

Dorinţele noastre pot fi măsurate doar în funcţie de intensitatea suferinţei cauzată de absenţa a ceea ce dorim. Cu cât este mai mare

suferinţa generată de lipsa obiectului dorit, cu atât este mai mare dorinţa pentru acel obiect.

Se spune: „Creatorul doreşte să locuiască în creaturi umile." Atât scopul nostru în viaţă, cât şi scopul Creaţiei este de a crea în noi înşine condiţiile potrivite pentru ca Divinul să locuiască în noi.

Adorarea idolului (*avoda zara*) este aderarea la dorinţele egoiste ale corpului. În schimb, munca spirituală (*avodat haŞem, avodat haKodeş*) rezultă din aderarea la dorinţele sau scopurile altruiste, dacă dorinţele nu există încă.

„Ataşamentul spiritual" are loc atunci când calităţile a două obiecte spirituale sunt complet similare. „Iubirea spirituală" este sentimentul ataşamentului deplin a două calităţi opuse: o fiinţă umană şi Creatorul. Dacă fiinţele umane nu au dorinţa de a recâştiga puterea de manifestare a propriilor dorinţe, atunci ele au ajuns mai degrabă la adevărata iubire a Creatorului, decât la o simplă subordonare faţă de El.

Congruenţa calităţilor implică faptul că la fel ca şi Creatorul, care experimentează bucuria de a avea o influenţă pozitivă asupra creaţiilor sale, tot aşa şi fiinţele umane experimentează bucuria de a recunoaşte că este posibil să dea ceva înapoi Creatorului.

Întoarcerea (la răspuns), *hazara beciuva,* implică întoarcerea noastră, în timp ce trăim în această lume, la starea spirituală a existenţei din momentul în care sufletele noastre au fost create, adică la starea primului Adam înainte de Căderea sa.

Avem două surse de acţiune şi două începuturi: intelectul şi inima, gândul şi dorinţa. Ambele ar trebui să se transforme de la un fundament egoist la unul altruist.

Toate plăcerile noastre sunt experimentate prin intermediul inimi. Prin urmare, dacă putem refuza orice plăcere pământeană sau egoistă, atunci merităm să primim plăcerea reală de Sus, pentru că nu ne mai folosim egoismul.

Pe de altă parte, intelectul nu primeşte plăcere din faptul că înţelege ceea ce face. Dacă ne putem angaja într-o anumită acţiune izvorâtă mai degrabă din credinţă pură, decât din propria noastră înţelegere şi putem acţiona în mod contrar argumentelor raţiunii (a merge „mai presus de raţiune“), atunci am eliminat egoismul din minte şi putem urma raţiunea Creatorului şi nu înţelegerea noastră.

Lumina Creatorului pătrunde toate creaţiile, inclusiv lumea noastră, chiar dacă noi nu simţim asta.

Această Lumină este numită „Lumina care învigorează Creaţia“. Acestei Lumini îi datorăm există creaţiilor şi a lumilor. Fără ea, întreaga viaţă ar înceta, iar dimensiunea materială a lumii ar dispărea.

Această Lumină dătătoare de viaţă îşi exprimă efectul în diferitele „forme“ materiale care „îmbracă“ obiectele şi în diferitele fenomene ale lumii noastre, care se produc în faţa ochilor noştri. Tot ceea ce ne

înconjoară, inclusiv noi înşine şi cele mai primitive creaţii, nu reprezintă nimic altceva decât Lumina Creatorului.

Noi percepem totul ca pe o multitudine de obiecte, deoarece reacţionăm la senzaţiile cojii exterioare, la veşmântul Luminii. În realitate, există doar o singură Forţă care acţionează în fiecare dintre creaţii – Lumina Creatorului.

Majoritatea oamenilor nu percepe Lumina Creatorului, ci numai veşmântul exterior. Există oameni care percep Lumina Creatorului, însă numai în Cabala.

Mai există, de asemenea, şi aceia care percep Lumina Creatorului în tot ceea ce îi înconjoară. Acest grup percepe tot ceea ce ne înconjoară ca Lumină Divină care emană de la Creator şi umple totul cu Sine.

Creatorul a decis să plaseze fiinţa umană în această lume, astfel încât să se ridice spiritual de la adâncimea stării iniţiale până la nivelul Creatorului, devenind asemenea Lui. Din acest motiv Creatorul a creat egoismul – dorinţa de a primi plăcere.

La începutul Creaţiei, Lumina (plăcerea) a umplut întreaga întindere creată (egoismul) şi, de asemenea, a umplut complet diferitele tipuri ale dorinţei de a primi plăcere. Toate acestea au fost create ca parte a egoismului conceput.

Apoi, Creatorul a restricţionat avansarea Luminii şi a ascuns-o. În locul Luminii care exista în Creaţie, în dorinţa de a primi plăcere şi în egoism, a

venit durerea, goliciunea, întunericul, întristarea şi orice altceva ne putem imagina atunci când plăcerea este absentă.

Pentru a menţine în om o minimă dorinţă de a trăi şi pentru a preveni suicidul datorat lipsei de plăcere, Creatorul, cu un mic fragment de Lumină, (*ner dakik*), a înzestrat fiinţele umane cu dorinţa de a se bucura. Aceasta este inclusă în diferite obiecte ale lumii noastre către care aspirăm.

Prin urmare, subconştient şi automat, persistăm în căutarea constantă a Luminii Creatorului şi suntem sclavii acestei aspiraţii naturale. Trebuie să credem că ascunderea Creatorului şi sentimentul de disperare ca rezultat al lipsei plăcerii ne sunt date în mod intenţionat de către Creator, pentru beneficiul nostru.

Dacă Lumina Creatorului ar umple egoismul nostru, atunci am pierde oportunitatea de a ne exercita liberul arbitru şi nu am mai putea fi capabili să acţionăm liber şi independent. În schimb, am deveni sclavii plăcerii care ne umple.

Numai atunci când suntem separaţi de Lumina Creatorului simţim ascunderea Sa, şi astfel ne percepem ca fiind în totalitate independenţi, fără a depinde de cineva. Acest lucru ne permite să luăm decizii referitoare la acţiunile noastre. Dar chiar şi acest tip de independenţă se manifestă doar în anumite circumstanţe pentru că, deşi Creatorul se ascunde de noi, egoismul încă există şi ne direcţionează toate gândurile şi sentimentele.

Prin urmare, adevărata libertate va apărea când: 1) omul nu experimentează dăruirea Creatorului şi 2) omul poate acţiona independent de dorinţele corpului său.

Oportunitatea de a ne exercita liberul-arbitru există doar în viaţa pământeană, acesta fiind exact motivul pentru care existăm aici.

Fiecare om trebuie să creadă că nu există nimic altceva în lume, cu excepţia Creatorului.

Omul percepe în propriul său „Eu“ un anumit grad de independenţă, doar pentru că El a înzestrat percepţia noastră cu egoism. Cu toate acestea, dacă ar fi să scăpăm de această calitate, am deveni din nou parte a Creatorului.

Trebuie să credem că ascunderea Creatorului se datorează faptului că nu Îl putem percepe şi că această ascundere a fost realizată doar pentru beneficiul nostru. Astfel, până în momentul în care vom fi pregătiţi să facem faţă adevărului, trebuie să credem că adevărul este foarte diferit de felul în care îl percepem.

Adevărul poate fi înţeles numai treptat şi numai în măsura în care suntem capabili să atingem perfecţiunea. Prin urmare, orice muncă spirituală este posibilă numai atâta timp cât plăcerea lumii spirituale este ascunsă. Numai atunci vom putea spune că aversiunea noastră faţă de

lumea spirituală ne-a fost trimisă intenţionat de către Creator şi că, de fapt, nimic nu este mai perfect decât spiritualitatea.

Dacă în ciuda sentimentelor de tristeţe, depresie, goliciune şi contrar argumentelor raţiunii continuăm să căutăm percepţia Creatorului, acţionând deasupra propriei raţiuni, în concordanţă cu principiul „credinţă mai presus de raţiune", atunci Creatorul ni se va revela, deoarece în toate stările existenţei noastre ne aşteptăm la această revelare.

Dorinţa adevărată de a-L percepe pe Creator se naşte în noi în modul prezentat mai sus şi reprezintă o condiţie necesară pentru Revelarea Sa. Puterea credinţei în capacitatea de a-L percepe pe Creator este măsurată în funcţie de adâncimea căderii noastre spirituale, de unde putem apela la Creator.

Cu toate acestea, trebuie să înţelegem că fără o pregătire potrivită pentru a-L percepe pe Creator, vom obţine involuntar o plăcere egoistă datorită experimentării unui asemenea fenomen din altă lume. Astfel, trebuie să cerem Creatorului: 1) să fim pregătiţi pentru experimentarea plăcerii Superioare şi 2) forţa necesară pentru a menţine credinţa deasupra raţiunii, chiar şi după Revelarea Creatorului.

Există două tipuri de obstacole care derivă din forţele impure (*klipot)* ce acţionează în noi: restricţia (*ahizat klipot*) şi atragerea (*yenikat klipot*). Când procesul de învăţare sau cel de autoperfecţionare nu ne oferă nicio plăcere şi avansăm cu mare dificultate, atunci *klipa* ne arată diverse deficienţe ale existenţei spirituale.

Ca urmare, simţim că spiritualitatea nu are valoare. Astfel, *klipa* primeşte posibilitatea de a ne ţine departe de studiile noastre, deoarece nu vede nicio măreţie în spiritualitate. O asemenea stare este cunoscută ca „Divinitatea în cenuşă“ (*Şhinta be afra*).

În cazul în care, cu puterea voinţei, continuăm să avansăm, munca asupra noastră va începe să ne placă. În acel moment, *klipa* începe să se hrănească cu realizările noastre spirituale. Ea vrea să îşi însuşească tot ceea ce am câştigat prin eforturilor noastre (plăcerea din spiritualitate).

Klipa atinge acest obiectiv inoculând în noi dorinţa de a continua să muncim. Totuşi, motivaţia din spatele acestei munci este mai degrabă plăcerea personală, decât faptul că munca este dorită de Creator. Dacă vom accepta această tendinţă, atunci întreaga plăcere va fi cedată egoismului. Acest lucru este cunoscut drept „hrănirea“ de la *klipot*. În acest caz, trebuie să cerem ajutor Creatorului pentru a rezista tentaţiei gândurilor dăunătoare.

În concluzie, mai întâi trebuie să cerem Creatorului să ne dea plăcerea pentru Cabala şi apoi trebuie să Îl implorăm ca această plăcere să nu fie absorbită de egoism. Protestul corpului împotriva muncii spirituale, care nu-i aduce nicio plăcere şi nu oferă nicio asigurare că va urma o răsplată în viitor, este cunoscut ca „limbă ticăloasă“.

Pentru a scăpa de tentaţie, trebuie să pretindem că suntem orbi şi surzi la cerinţele corpului şi să ne imaginăm că Lumina Superioară există, dar este invizibilă. Numai atunci Creatorul ne va deschide ochii şi urechile

pentru a fi capabili să Îi percepem Lumina şi pentru a fi capabili să auzim ceea ce ne spune doar nouă.

Eforturile pe care le alocăm fiecărei sarcini de percepere a spiritualităţii se adaugă treptat până ce obţinem o cantitate suficientă pentru a forma vasul (*kli*) sau veşmântul (*levuş*) necesar pentru a primi Lumina Creatorului – sufletele noastre spirituale.

14

Dezvăluirea şi ascunderea

Nu există nimic altceva în lume decât Lumina (Creatorul) şi ceea ce a fost creat de Lumină (omul, care rămâne în interiorul Luminii). Omul poate percepe această Lumină atunci când există o concordanţă între calităţile fiinţei umane şi cele ale Creatorului. Dacă acestea nu concordă, atunci omul este incapabil să perceapă Lumina – Creatorul.

La început suntem plasaţi în condiţiile unui domeniu explicit şi complet al egoismului, cunoscut sub numele de „lumea noastră".

Numai prin intermediul eforturilor proprii putem cultiva şi creşte treptat în noi înşine o asemenea dorinţă, precum şi necesitatea de a percepe Creatorul. Atunci când vom crea un vas pentru Lumina Creatorului, vom începe să Îl percepem.

Eforturile noastre trebuie să se concentreze pe încercarea de a ne corecta, cu toată puterea pe care o avem, până în momentul în care devine evident că toate aceste eforturi sunt inutile. Atunci este timpul să ne întoarcem către Creator cu o rugăciune, cerându-I ajutorul pentru a obţine salvarea de egoism şi unificarea cu El.

Acest proces poate dura luni şi chiar ani, în cazul în care depunem acest efort sub îndrumarea unui cabalist sau poate dura mai multe vieţi ori reîncarnări (*ghilgulim*), dacă aceste eforturi sunt făcute pe cont propriu, pe calea suferinţei.

Numai efortul adecvat, îndreptat în direcţia corectă, va produce vasul sufletului în care Creatorul se va revela pe Sine. În Cabala, motivele din spatele acţiunilor noastre sunt cunoscute sub numele de „taţi“, în timp ce consecinţele acţiunilor noastre sunt cunoscute sub numele de „fii“ (acte spirituale corecte).

Omul nu se naşte datorită propriei sale voinţe. Din punct de vedere spiritual, omul este forţat de către Creator să se nască (să primească un suflet – Lumina Creatorului) prin suferinţă. Însă omul are capacitatea de a se naşte independent, prin intermediul Cabalei.

Omul nu trăieşte datorită propriei sale voinţe. Dacă omul nu acţionează (nu trăieşte) în concordanţă cu voinţa sa egoistă, atunci răsplata va fi o eternă existenţă spirituală, care poate fi numită cu adevărat „viaţă“.

Omul nu moare datorită propriei sale voinţe. Dacă omul nu vrea să moară (spiritual) sau să se afle în starea de moarte spirituală (fără suflet, fără Lumina Creatorului), atunci ar trebui să nu acţioneze în concordanţă cu propria sa voinţa.

Munca sufletului în linia de mijloc începe cu munca în linia dreaptă: deoarece utilizarea ei este oprită (restricţie, *ţimţum*), Lumina Înţelepciunii

(*Or Hohma*) dezvăluie egoismul ca fiind rău (*aviut*); omul simte că nu există o acţiune mai rea decât aceea de a munci pentru sine.

Dar omul nu are încă nici dorinţa şi nici puterea de a munci pentru binele altora, adică de a dărui. Prin urmare, este nevoie de linia stângă, de la care obţine dorinţe altruiste şi putere.

Organele spirituale ale percepţiei, asemenea celor cinci simţuri (văzul, auzul, mirosul, gustul şi simţul tactil), funcţionează în conformitate cu un anumit set de reguli. Ca efect al Luminii Înţelepciunii, înţelegem că nu obţinem nici un beneficiu personal din folosirea celor cinci simţuri, adică nu are rost să lucrăm pentru egoismul nostru.

În absenţa dorinţei de a ne mulţumi pe noi înşine, dorinţă care în mod normal determină ca cele cinci simţuri ale noastre să funcţioneze, simţim o lipsă totală de energie pentru efectuarea oricărei acţiuni, ceea ce duce la letargie şi inactivitate. În acest stadiu nu ne dăm seama că scopul efortului nostru poate fi „dăruirea“, adică acţiunile noastre pot fi altruiste.

Din acest motiv avem nevoie de influenţa unei alte calităţi spirituale, cunoscută sub numele de „lumina roşie“ – linia stângă (*Malhut memuteket be Bina*). Această a doua calitate este necesară pentru a convinge dorinţele noastre să lucreze în mod altruist (calităţile *Bina*). De îndată ce primim energie spirituală şi ne deplasăm spre altruism, începem să acţionăm combinând calităţile ambelor linii: dreaptă şi stângă.

Ca rezultat, primim Lumina Creatorului în noile noastre dorinţe (linia de mijloc) şi astfel continuăm să primim plăcere datorită perfecţiunii. Dacă

suntem pregătiţi să primim puterea credinţei şi a altruismului, în cele din urmă vom fi capabili să primim cea mai înaltă raţiune.

Principiul respingerii autosatisfacţiei, care a fost adoptat de către una dintre cele mai importante religii, precum şi principiul dobândirii plăcerii, care a fost preferat de alta, îşi au rădăcina în forţele (*klipot*) impure (egoiste) ale celor două linii, dreaptă şi stângă, prin care se realizează ascensiunea spirituală. Când Cabala discută subiectul limitării sinelui, se referă la faptul că aceasta implică o etapă preliminară de muncă asupra sinelui în care este respinsă ideea autosatisfacţiei prin folosirea propriei voinţe.

Rădăcinile diferitelor tipuri de credinţă, ale tuturor tendinţelor spirituale, grupurilor şi filozofiilor religioase îşi au originea în diferite *klipot*. Acestea se învârt în jurul liniilor pure spirituale, stângă şi dreaptă, fiind susţinute de procese cunoscute sub numele de altoire (*ahiza*) sau alăptare (*yenika*).

Scopul oricărei munci este de a ajunge la linia de mijloc, de a ne înălţa la infinitul care nu are sfârşit sau limită, ajungând astfel la perceperea Creatorului, nelimitată de specificul calităţilor umane.

În vocabularul spiritual, o dorinţă este considerată ca fiind un „loc“. Absenţa dorinţei este „absenţa locului“. Acest lucru este similar cu situaţia în care omul declară că nu există loc în stomac pentru mâncare, deoarece nu există dorinţa de a mânca.

Locul spiritual sau dorinţa omului de a-L percepe pe Creator se numeşte „vas“ (*kli*) al sufletului sau *Şhina*. Acest vas primeşte Lumina Creatorului sau Revelarea Creatorului, cunoscută sub numele de „suflet“. Creatorul Însuşi este cunoscut sub numele de *Şohen*.

Deoarece toate dorinţele noastre sunt impregnate cu egoism (dorinţa de a primi), Lumina Creatorului este ascunsă. Pe măsură ce egoismul este alungat treptat din dorinţele noastre, locul disponibil se măreşte. O dorinţă necorectată este numită „egoism“. O dorinţă corectată este numită „*Israel*“.

De îndată ce un „loc“ este eliberat, ca urmare a corectării unei dorinţe, se revelează Lumina Creatorului, însă Creatorul continuă să acţioneze într-un mod ascuns nouă. După ce ne-am corectat şi purificat dorinţele (locurile, vasele), percepem procesul de Revelare al Creatorului ca apariţie a Luminii. În realitate, nu are loc nici o mişcare, ci, mai degrabă, ca în procesul de developare a negativului, Lumina apare treptat în percepţia noastră.

Deoarece noi nu percepem Lumina însăşi, ci doar efectul său asupra vasului nostru, ne adresăm Creatorului cu numele asociat Revelării Sale: *Şhina*. Cu toate acestea, putem determina Esenţa Sa numai prin senzaţiile şi sentimentele pe care El le trezeşte în noi. Din acest motiv Revelarea Creatorului este cunoscută sub numele de *Şhina*.

În cazul în care Creatorul Însuşi se ascunde, spunem că „*Şhina* este în exil“ sau „Creatorul este ascuns“. Însă dacă omul a dobândit Revelarea Creatorului, acest lucru este numit „întoarcerea din exil“.

Gradul variabil în care Creatorul ni se revelează este numit „suflet“ (*neşama*).

De îndată ce suntem capabili să corectăm cel puţin una dintre dorinţele noastre, transformând-o în altruistă, vom primi imediat percepţia Creatorului.

Astfel, se spune că sufletul uman este o parte a Creatorului.

După ce vom ajunge la stadiul final al corectării, Creatorul ne va împlini toate dorinţele, adică se va revela pe Sine până la ultimul grad la care a planificat să se reveleze creaţiilor sale. Toate dorinţele noastre au fost destinate acestui scop final încă de la începutul Creaţiei.

Şhina este rădăcina şi suma tuturor sufletelor individuale. Fiecare suflet este o parte a Revelaţiei totale a Creatorului. Atunci când Creatorul se revelează pe Sine, El îşi exprimă dorinţa de a mulţumi creaturile Sale. La această înţelegere ajung cei care au dobândit percepţia Creatorului.

Noi suntem în imposibilitatea de a răspunde la întrebarea legată de motivul care L-a determinat pe Creator să ne creeze pentru a ne mulţumi, întrucât această întrebare vizează procesul care a avut loc înainte de creare.

Putem înţelege doar lucrurile care ne pot fi revelate, adică acele lucruri care s-au dezvoltat după creare.

Stadiul iniţial de la care putem începe să înţelegem Creaţia este perceperea plăcerii care emană de la Creator. Din acest motiv, scopul Creaţiei, „dorinţa Creatorului de a mulţumi", se referă doar la cei creaţi care deja Îl percep.

Toate întrebările legate de problemele de dincolo de acest nivel depăşesc capacitatea noastră de înţelegere. Trebuie să ne amintim întotdeauna că orice înţelegere sau cunoaştere umană provine exclusiv din percepţia personală.

Singurul lucru pe care îl conţinem este dorinţa de a fi mulţumiţi.

Tot potenţialul nostru fizic şi mental, întreaga noastră capacitate şi întregul progres au ca singur scop primirea plăcerii de la diferitele obiecte pe care continuăm să le inventăm, să le găsim şi să le considerăm necesare, la modă sau convenabile. Toate acestea sunt făcute cu un singur scop, acela de a fi capabili să primim în mod constant plăcere.

Nu ne putem plânge că formele dorinţei de a primi plăcere sunt limitate. A fost suficient pentru Creator să genereze o singură dorinţă pentru a induce în oameni sentimentul (dorinţa) de fiinţă separată, capabilă să se comporte independent pe baza unui singur instinct, acela de a maximiza plăcerea personală.

Acest proces are loc cu ajutorul tuturor facultăţilor noastre: intelectuale, subconştiente, fizice, etice şi multe altele. Include, de asemenea, toate nivelurile de memorie, începând de la cele moleculare şi biologice, până la cele mai înalte niveluri ale intelectului nostru.

Iată un exemplu simplu: un om iubeşte banii, însă este dispus să renunţe la întreaga sa avere atunci când este ameninţat cu moartea. În acest fel, el schimbă o sursă de plăcere, (banii), cu o alta mai mare, (aceea de a rămâne în viaţă).

Suntem incapabili să facem o acţiune dacă nu suntem siguri că rezultatul acesteia ne va conferi o poziţie mai avantajoasă. Este irelevant cum va fi acordat beneficiul. Important este ca nivelul plăcerii rezultate să depăşească nivelul ei iniţial. Numai în acest caz vom acţiona.

Care este atunci diferenţa dintre plăcerea primită de la egoism (de la primire) şi plăcerea primită de la altruism (de la dăruire)? Diferenţa semnificativă constă în faptul că atunci când primim plăcere de la egoism, sentimentul nostru de plăcere este invariabil însoţit de un sentiment de ruşine. Însă dacă primim de dragul celui care dăruieşte, nu avem nici un sentiment de ruşine, iar plăcerea noastră este absolută.

Fiinţa spirituală iniţială, cunoscută sub numele de „sufletul comun“ sau „primul om“, nu a putut să suporte o asemenea transformare a gândirii atunci când a primit o extraordinară plăcere de la Creator. De aceea a fost divizată în 600 000 de părţi (suflete).

Fiecare fragment, fiecare suflet primeşte o mică parte a poverii egoismului pe care trebuie să îl corecteze. Când toate părţile sunt corectate, ele se vor uni din nou pentru a forma „sufletul comun corectat". Când se ajunge la o astfel de stare, cunoscută sub numele de *gmar tikun*, procesul corectării va fi încheiat.

De exemplu, în lumea noastră o persoană se poate înfrâna să fure o sumă mică de bani, deoarece plăcerea rezultată este nesemnificativă. Frica de pedeapsă, combinată cu sentimentul de ruşine, prevalează dorinţa de a fura.

Totuşi, dacă suma este suficient de mare, atunci atracţia este mult mai puternică decât capacitatea de a rezista. În acest fel, Creatorul a generat condiţia liberei-alegeri, de care avem nevoie pentru a depăşi egoismul.

El a divizat sufletul într-o multitudine de părţi, apoi a separat fiecare parte în mai multe etape succesive ale corectării, iar fiecare etapă obligă partea să se îmbrace într-un corp uman. Apoi, a împărţit fiecare stare a fiinţei umane într-un anumit număr de urcări şi coborâri, necesare pentru încercarea de a schimba natura umană.

Dacă simţim iubire pentru Creator, trebuie imediat să încercăm să alăturăm sentimente de teamă, pentru a fi siguri că sentimentul de iubire nu este egoist. Numai dacă ambele sentimente sunt prezente aspiraţia noastră de a ne apropia de Creator este în forma perfectă.

Cei care au experimentat o dorinţă de percepere spirituală, însă nu Îl percep pe Creator, sunt cuprinşi de confuzie şi panică. Deşi li s-a dat de

Sus dorinţa de a-L sesiza pe Creatorul, ei nu sunt pregătiţi să înainteze în mod independent către finalul dorit.

În schimb, preferă să aştepte să le fie trimisă o dorinţă foarte puternică de Sus. Aceasta va funcţiona ca o împingere înainte, care va permite oamenilor să înţeleagă că fiecare sentiment şi fiecare situaţie conţine dorinţa Creatorului de a atrage atenţia asupra Sa şi de a-i determina să se apropie de El. Atunci este posibil să localizăm Creatorului.

Acesta este motivul pentru care fiecare dintre noi vede lumea într-un mod personal şi interpretează în mod unic ceea ce se întâmplă în jurul său. Regula potrivit căreia „există tot atâtea puncte de vedere câţi oameni sunt" evidenţiază faptul că fiecare dintre noi este unic. Acordând atenţie propriilor sentimente, putem începe un dialog cu Creatorul, conform principiului: „fiecare persoană este o umbră a Creatorului".

Aşa cum umbra urmează mişcarea individului şi toate mişcările umbrei repetă doar mişcările individului, în mod similar mişcările noastre interioare – dorinţele, aspiraţiile, percepţiile, esenţa spirituală şi felul în care privim viaţa – repetă mişcările (dorinţele) Creatorului.

Astfel, dacă omul experimentează brusc dorinţa de a-L percepe pe Creator, atunci trebuie imediat să recunoască faptul că această dorinţă nu este rezultatul unei acţiuni proprii, ci mai degrabă Creatorul a făcut un pas spre el, trăgându-l şi atrăgându-l spre El.

La începutul drumului, Creatorul foloseşte fiecare oportunitate de comunicare cu noi, iscând în interior atât dorul de percepţii spirituale, cât şi suferinţa cauzată de ele. Însă de fiecare dată când Creatorul ne atrage către spiritualitate, El se aşteaptă la o reacţie egală din partea noastră.

Prin urmare, dacă înţelegem că puterea cu care tânjim să Îl percepem pe Creator este egală cu puterea dorinţei Creatorului de a ne aduce mai aproape de El, ar trebui să încercăm să dezvoltăm şi să întărim în noi aceste sentimente. În acest fel putem avansa către Creator până când, în final, ne asemănăm cu El în privinţa dorinţelor şi calităţilor.

Însă atunci când ne aflăm la începutul de drum, nu simţim Creatorul şi nici nu Îl înţelegem. După ce am avut o serie de încercări nereuşite de a avansa către El, ni se pare dintr-odată că, deşi dorim să ne apropiem de Creator, El nu ne ia în considerare.

Iar noi, în loc să mărim dorinţa de a ajunge la gradul necesar ataşării de Creator, vom începe să Îl blamăm pentru că ne ignoră. Devenim mânioşi şi uităm complet faptul că El ne doreşte exact în aceeaşi măsură, şi de aceea ne determină să aspirăm către El.

Atâta timp cât ne lipseşte credinţa deplină în unicitatea Creatorului, vom repeta inevitabil greşelile, până când Creatorul ne va face să înţelegem că toate dorinţele noastre pentru El vin de la Creatorul Însuşi şi că va accepta toate eforturile pe care le vom depune şi ne va ajuta revelându-se şi arătându-ne adevărata imagine a lumilor şi a Lui Însuşi.

Ne putem alipi de Creator, direcţionând cu bucurie aspiraţiile noastre, ceea ce se numeşte o acţiune „cu toată inima“. Aceasta include chiar şi dorinţele care nu trebuie să fie aduse la echivalenţa de formă cu Creatorul.

Dacă, în timp ce simţim fericire în inima noastră, putem suprima complet toate dorinţele egoiste dezvăluite anterior în noi, vom crea condiţii favorabile pentru a ne umple inima cu Lumina Creatorului.

Cel mai important aspect al sarcinii de autoperfecţionare este să ajungem la punctul în care descoperim bucurie în acţiunile care Îl mulţumesc pe Creator, pentru că tot ceea ce înfăptuim de dragul nostru ne îndepărtează de El. Prin urmare, toate eforturile noastre trebuie să fie concentrate pe obţinerea unui sentiment de plăcere când ne adresăm Creatorului, precum şi pe dobândirea „dulceţii“ gândurilor şi sentimentelor faţă de El.

Atunci când ne simţim pustiiţi este momentul potrivit să căutăm măreţia Creatorului şi să găsim sprijin în El. Cu cât ne simţim mai smeriţi şi pe cât de mare Îl percepem pe Creator, cu atât mai mult ne putem ridica, după ce I-am cerut să ne salveze şi să ne uşureze situaţia prezentă.

Creatorul ne acordă această înălţare, după ce îşi dezvăluie măreţia, pentru a ne oferi puterea să înaintăm. În aceste condiţii, avem nevoie de Creator şi de ajutorul Său, deoarece raţiunea ne împinge într-o direcţie complet diferită. Prin urmare, sentimentele de goliciune ne sunt date tocmai pentru a le simţi, împreună cu percepţia măreţiei Creatorului, numită „credinţă“.

Un om drept este cel care în tot ce simte – fie bine, fie rău – justifică acţiunile Creatorului, indiferent de sentimentele pe care le experimentează corpul, inima şi raţiunea. Prin justificarea tuturor senzaţiilor primite de la Creator, omul face încă un pas către El, şi anume: pasul „drept“.

În nici un caz nu ar trebui să ignorăm adevărata noastră stare şi sentimentele aferente ei, oricât de neplăcute ar fi. Chiar dacă astfel de situaţii dificile sunt necesare, nu ar trebui să încercăm să le anulăm. Procedând astfel, facem un pas „stâng“ înainte.

Perfecţiunea dezvoltării spirituale constă în faptul că avansăm constant, alternând cele două condiţii menţionate.

O persoană absolut dreaptă este aceea care justifică toate acţiunile Creatorului atât faţă de sine, cât faţă de toată Creaţia.

Cel ce a obţinut posibilitatea de a percepe toate senzaţiile dincolo de limitele dorinţelor egoiste, s-a separat deja de ele şi tot ceea ce vrea este să fie fericit dăruind. Într-o asemenea stare, omul nu poate experimenta căderi spirituale, deoarece evenimentele nu sunt evaluate din perspectiva câştigului personal.

Astfel, tot ceea ce se întâmplă, se întâmplă pentru că aşa este bine. Cu toate astea, din moment ce scopul destinat de Creator Creaţiei sale nu este acesta, ci mai curând acela ca fiinţele create să beneficieze în mod special

de propriile lor sentimente – de dobândirea nivelului de om drept – această stare, pentru om, nu este finală.

Prin urmare, după ce omul ajunge la nivelul celor drepţi, este timpul să înceapă treptat să refacă egoismul care a fost distrus pentru a ajunge la acest nivel. Aceeaşi dorinţă egoistă pe care omul drept şi-a inversat-o poate fi adăugată dorinţei de a-L face fericit pe Creator, dorinţă care a fost dobândită prin muncă spirituală.

Din acest motiv, nu numai că omul poate dărui plăcere, însă poate să şi primească plăcere de la dorinţele egoiste inversate, întotdeauna cu intenţia de a dărui fericire Creatorului. Această situaţie poate fi comparată cu cea a unei persoane altruiste din această lume, care vrea să facă bine altora pentru că s-a născut cu această calitate.

De fapt, altruistul nu a primit-o de la Creator ca o recompensă pentru munca asupra sa. Este ca şi cum altruistul nu vrea nimic, deoarece bucuria pe care o obţine dăruind altora îi satisface egoismul. Altruistul este incapabil să acţioneze într-un mod diferit.

Aceasta este reminiscenţa unei situaţii în care o persoană este oaspete în casa prietenului său. Cu cât este mai mare pofta şi plăcerea oaspetelui pentru ceea ce îi este oferit, cu atât este mai mare satisfacţia gazdei. Această plăcere nu ar putea fi simţită dacă oaspetele nu ar fi flămând.

Dar, din moment ce oaspetele poate simţi ruşine datorită plăcerii primite, ulterior poate refuza să mai primească ceva. Reiterând constant refuzul, oaspetele va începe să simtă că atunci când acceptă delicatesele

oferite îi face o favoare gazdei. Apoi, toate sentimentele de ruşine vor dispărea, iar oaspetele va experimenta întreaga plăcere.

În spiritualitate nu există autoamăgire în privinţa senzaţiilor, ca de exemplu, pretextul că un om drept nu vrea să primească plăcere de dragul altuia. În procesul de dobândire a nivelurilor dreptăţii, omul, cu ajutorul Creatorului care înlocuieşte natura noastră egoistă cu una altruistă, refuză cu sinceritate toate plăcerile egoiste, dorindu-şi ca doar Creatorului să fie beneficiarul plăcerilor.

De-ndată ce o persoană dreaptă realizează că de fapt Creatorul primeşte plăcere numai atunci când creaturile Sale sunt încântate de plăcerile care provin de la Creator, plăceri care nu pot fi minimalizate sau distruse, acea persoană este din nou nevoită să se întoarcă la egoism. Însă de această dată există un scop diferit: experimentarea plăcerii de dragul Creatorului.

În final, intenţiile şi acţiunile Creatorului, precum şi cele ale persoanei converg total în privinţa intenţiilor şi acţiunilor, deoarece fiecare parte încearcă să o mulţumească pe cealaltă, şi astfel ambii obţin plăcere. În acest mod nu există limite ale percepţiei plăcerii.

Dimpotrivă, cu cât este mai mare senzaţia plăcerii experimentate, cu atât este mai înalt nivelul spiritual atins. Există, de asemenea, plăcerea dată de recunoaşterea forţei infinite, a puterii şi a tăriei, fără nicio preocupare pentru sine.

Prin urmare, nivelul celui drept nu este suficient pentru a împlini scopul Creaţiei. Primirea plăcerii de la Lumina care emană de la Creator este

crucială pentru corectarea intenţiilor noastre: „motivele pentru care căutăm plăcerea“.

Atingerea nivelului de om drept ne permite un singur lucru: să scăpăm de sentimentele de ruşine pe care le experimentăm atunci când primim plăcere de la Creator. Pe cât de mult egoismul constituie natura noastră în această lume, iar altruismul este considerat a fi o noţiune utopică, pe atât mai mult asemenea atitudini sunt percepute ca fiind opuse de către cei care ocupă tărâmul lumii spirituale.

Dificultăţile apar datorită ascunderii Creatorului. Noi primim plăcere numai atunci când ne împlinim dorinţele, dar Cabala ne învaţă că acest lucru este şi nefolositor. Nu înţelegem de ce este aşa, deoarece nu percepem nicio plăcere când suntem în suferinţă, şi totuşi trebuie să credem că această stare ne este benefică. Astfel, fiecare acţiune sau gând necesită multă chibzuinţă din partea noastă.

Mai mult decât atât, cu cât suntem mai aproape de lumea spirituală (*mahsom*), cu atât situaţia devine mai complicată. Doar un singur adevăr devine evident: „Există multe gânduri în inima unei persoane, însă doar îndrumarea Creatorului este consfinţită.“

Diferenţa dintre cel care doreşte înălţarea spirituală (adică doreşte să dobândească calităţi spirituale asemănătoare cu cele ale Creatorului) şi cel care împlineşte Voinţa Lui pentru a primi o recompensă (ca rezultat al educaţiei primite) este următoarea: acesta din urmă crede în recompense şi pedepse, motiv pentru care împlineşte Voinţa Creatorului.

Creatorul este ca un angajator care plăteşte salariul; omul este ca un angajat căruia nu îi pasă de angajator, ci mai degrabă de salariu: recompensa şi pedeapsa în această lume sau în lumea viitoare. Acest lucru îi dă „angajatului“ puterea să respecte poruncile fără a-şi pune întrebarea: „De ce împlinesc Voinţa Creatorului?“ Răspunsul este următorul: „Pentru că angajatul crede în recompensă.“

Cu toate acestea, cel care se străduieşte să îndeplinească Voinţa Creatorului fără ca în schimb să fie plătit, se întreabă în mod constant: „De ce fac asta?“ şi „Dacă reprezintă Voinţa Creatorului, de ce are El nevoie de asta? El este perfect şi deplin, deci la ce îi folosesc acţiunile noastre?“

S-ar părea că aceste întrebări sunt doar pentru cel în cauză, care apoi începe să se întrebe: „Ce câştig din împlinirea Voinţei Creatorului?“ Puţin câte puţin, omul îşi dă seama că recompensa pentru împlinirea Voinţei Creatorului este propria sa corectare, până când primeşte de Sus *Neşama* (suflet) – Lumina Creatorului.

Cabala ne învaţă că înclinaţia rea (egoismul) pare păcătoşilor ca un fir de păr (un mic obstacol), în timp ce persoanei drepte – ca un munte înalt.

Cabala trebuie aplicată ca şi cum s-ar referi la o singură persoană, persoană ale cărei gânduri şi dorinţe caracteristice poartă în lumea noastră nume diferite.

Prin urmare, categoriile „păcătoşi“ şi „drepţi“ descriu stările omului. Tăinuirea se referă nu numai la ascunderea Creatorului, ci şi la ascunderea omului faţă de sine însuşi. Noi nu ne cunoaştem adevăratele noastre caracteristici şi nici pe noi nu ne cunoaştem cu adevărat. Aceste caracteristici ne sunt revelate doar în măsura în care suntem capabili să le corectăm. (În acest sens, omul poate fi comparat cu un coş de gunoi: cu cât caută în sine mai mult, cu atât mai greu este mirosul perceput.)

Din acest motiv Creatorul le arată celor care se află la începutul drumului – păcătoşilor – că egoismul lor nu este atât de formidabil încât să nu poată fi depăşit. În acest fel ei nu vor fi dezamăgiţi când văd că munca nu este adecvată sarcinii.

Celor care sunt deja pe cale, Creatorul le revelează răul (egoismul) din ei într-o măsură mai mare. Această măsură este corespunzătoare cu sentimentul importanţei corectării pe care l-au obţinut şi a puterii pe care au dobândit-o de a rezista egoismului.

În final, acelora care doresc să devină drepţi, Creatorul le revelează întreaga mărime a egoismului lor. În consecinţă, egoismul li se pare a fi un munte ce nu poate fi trecut.

Astfel, pe măsură ce omul progresează, răul din el este revelat din ce în ce mai mult, în cantităţi în care poate fi corectat. Din această cauză, dacă omul devine brusc conştient de o nouă însuşire negativă a sa, acest lucru indică faptul că acum este posibil să o corecteze. În loc să cadă în disperare, omul ar trebui să ceară Creatorului să-l corecteze.

De exemplu, atunci când începem să lucrăm cu noi înşine, putem simţi doar 10 grame de plăcere din întreaga cantitate de plăcere prezentă în lumea înconjurătoare şi la care suntem capabili să renunţăm. Apoi, Creatorul ne oferă 15 grame de plăcere.

La începutul muncii noastre, datorită gustului adiţional pentru plăceri, ne simţim ruşinaţi (din cauza sentimentului că suntem atraşi de lucruri faţă de care anterior eram indiferenţi) şi mai slabi (din cauza diferenţei dintre forţa cu care ne atrag plăcerile şi puterea noastră de a rezista).

Într-o situaţie ca aceasta trebuie să ne spunem că, deşi Creatorul a adăugat 5 grame de plăcere la cele pe care le-am primit de la lumea înconjurătoare, încă suntem incapabili să ne corectăm pe noi înşine, şi trebuie să cerem putere Creatorului. Însă atunci când vom primi puterea de a depăşi cele 15 grame de plăcere, vom primi, din nou, alte 5 grame de plăcere suplimentară şi încă o dată ne vom simţim slabi şi neputincioşi, iar acest proces nu va înceta.

Transformarea egoismului în altruism

Cel care vrea să experimenteze adevăratul gust al vieţii trebuie să acorde o atenţie specială punctului spiritual din inima sa. Fiecare dintre noi are un punct în inimă. În general, acesta nu dă semne de viaţă, nu luminează şi, în consecinţă, nu suntem conştienţi de prezenţa lui.

Într-o astfel de situaţie, este numit „punct negru“. Acest punct este sămânţa sufletului. Caracteristica lui este altruismul, deoarece este sămânţa viitorului vas al sufletului şi Luminii lui, un fragment din Creator.

Totuşi, în starea sa iniţială el este ascuns de noi, întrucât nu îl preţuim, şi din acest motiv starea este numită „*Galut de Şhina*“ (Exilul Divinităţii). O astfel de stare a sufletului este numită „punct“.

Când ridicăm importanţa acestui punct mai sus de propriul „Eu“, deasupra capetelor noastre, precum semnele deasupra literelor, putem spune că acest lucru este mai degrabă ca o coroană pe capetele noastre, decât praf sub tălpile noastre. Atunci Lumina este emisă din punctul central al corpului, iar acest centru potenţial devine sursă de putere pentru înălţarea spirituală.

Astfel, toate cererile de ajutor adresate Creatorului ar trebui înlocuite cu o singură rugăminte care să se concentreze pe înţelegerea importanţei perceperii Sale, ca mijloc de îmbunătăţire personală realizată de dragul Lui.

Abilitatea de a săvârşi fapte bune (altruiste) nu este un mijloc, ci o recompensă pentru cel care doreşte să se asemene Creatorului.

Secvenţele prin care omul se îndreaptă de la egoism către lumea spirituală pot fi regăsite în Biblie, în cadrul exodului din Egipt. Apariţia vaselor de dăruire în om este numită „exodul din Egipt“.

Dorinţele altruiste (vasele dăruirii) semnifică faptul că omul urmează mai degrabă calea credinţei, decât cea a cunoaşterii. Ieşirea din egoism este posibilă doar atunci când simţim spiritualitatea, când Îl percepem pe Creator, iar Lumina Înţelepciunii despică *Iam Suf* (Marea Roşie) în mijloc. În acel moment omul trece graniţa dintre două lumi.

Pentru a face acest lucru, Creatorul săvârşeşte un miracol. El ne dă Lumina Înţelepciunii (*Or Hohma*), în ciuda faptului că nu avem vasul potrivit pentru a primi Lumina. Cu ajutorul acestei Lumini putem străpunge bariera (*mahsom*). După ce miracolul s-a produs, cei care au intrat în lumea spirituală nu vor reveni la nivelul lumii noastre.

În stadiul următor trebuie să dobândim un vas pentru primirea Luminii Înţelepciunii, şi acest lucru este realizat pe calea dificilă a avansării în deşertul spiritual, până când vom merita să primim Lumina Creatorului, urcând „Muntele Sinai". În această stare vom respecta poruncile referitoare la virtute şi credinţă mai presus de cunoaştere, atunci când ne vom plasa gândurile şi dorinţele sub influenţa credinţei.

Aşa-numita stare de micime, *katnut*, care în acest caz este *Malhut*, semnifică doar centrul *Keter* („coroana"). Într-o existenţă minimă ca aceasta, dispoziţiile noastre egoiste nu ne pot domina pentru că am plasat credinţa mai presus de cunoaştere şi percepţie.

Aceasta este considerată a fi o stare inferioară, pentru că în această stare nu luăm în calcul egoismul, deoarece nu avem putere să îl contracarăm. Această situaţie poate fi comparată cu cea în care suntem incapabili să

consumăm doar o mică cantitate de alimente, aşa încât refuzăm toată porţia.

Totuşi, legătura cu Creatorul se poate realiza dacă suntem capabili să primim Lumina în noi înşine, adică să lucrăm în mod altruist cu propriul egoism. Pe măsură ce transformăm egoismul în altruism, vasul astfel modificat va fi umplut cu Lumina Creatorului.

Starea vasului (*Kli*-ului) nostru spiritual al egoismului corectat) este numită „starea de maturitate, *gadlut*“. *Malhut* coboară de la *Keter* până la nivelul la care putem rezista tentaţiei de automulţumire şi putem primi, însă nu de dragul propriei noastre plăceri.

Pentru a primi în întregime Lumina Creatorului, pentru a-L percepe pe Creator pe deplin, în conformitate cu propriile posibilităţi şi pentru alipirea completă de El trebuie să folosim egoismul în beneficiul altruismului. O asemenea stare este cunoscută ca „sfârşitul procesului de corectare“ şi reprezintă scopul Creaţiei.

Toate percepţiile noastre sunt strict subiective, iar imaginea lumii care ni se înfăţişează depinde în întregime de starea noastră de spirit, de starea fizică, de dispoziţiile noastre etc. Însă în percepţia spirituală, senzaţiile cuprind realitatea însăşi, deoarece noi înţelegem prezentul în conformitate cu poziţia noastră spirituală.

Această lume este considerată a fi senzaţia noastră imediată. Lumea viitoare este ceea ce va fi simţit în următorul moment. Nu există nicio dimensiune a timpului, ci doar o schimbarea a senzaţiilor. Dacă percepem

totul prin credinţă mai presus de cunoaştere, atunci trăim în întregime în viitor.

De exemplu, dacă în viaţa curentă avem o afacere, evaluăm în mod sistematic rezultatele muncii noastre şi profitul. Dacă vedem că eforturile şi cheltuielile noastre nu se justifică, adică profitul este mai mic decât investiţia, atunci închidem afacerea şi deschidem una nouă, deoarece suntem interesaţi să obţinem profit.

În niciun caz nu ne înşelăm singuri, ci stabilim clar beneficiul nostru sub formă de bani, onoare, faimă, linişte sau orice altă formă dorim să aibă profitul.

Omul se poate întreba: De ce nu însumăm rezultatele vieţii noastre, să zicem, o dată pe an, şi nu analizăm care a fost scopul pentru care am trăit acea perioadă? Şi chiar dacă suntem doar la începutul dezvoltării noastre spirituale, de ce este nevoie să ne punem întrebări în fiecare moment?

Lumea noastră este o lume a minciunii.

Ca urmare, corpul nu doreşte să se confrunte cu aceste întrebări pentru că nu are răspunsuri la ele. De fapt, care ar putea fi răspunsul nostru la sfârşitul anului sau când ne apropiem de sfârşitul vieţii?

Toate trec, şi binele şi răul, iar noi cu ce ne alegem? De ce am muncit pentru nevoile corpului nostru? Nu există răspuns, pentru că nu există

recompensă pentru viaţa pe care am trăit-o. Din această cauză corpul nu ne permite să punem aceste întrebări.

Spiritualitatea, pe de altă parte, pentru că reprezintă adevărul, iar recompensa spirituală este eternă, ne îndeamnă la o atitudine interogativă referitoare la recompensa spirituală, pentru a deveni conştienţi că beneficiile noastre sunt mai mari comparativ cu eforturile. În acest fel ne vom corecta într-un grad mai mare şi vom primi răsplata veşnică.

Atunci de ce ne dă Creatorul preocupări false, cum ar fi viaţa din această lume? Procesul de creare a vasului spiritual este foarte lung şi complex. Noi credem că trebuie să experimentăm întregul spectru al egoismului lumesc în toată josnicia lui şi să gustăm din toate plăcerile sale false, până la cele mai joase niveluri (ale egoismului).

În timpul muncii noastre, pe măsură ce ne apropiem de graniţa dintre tărâmul fizic şi cel spiritual, acumulăm experienţă până când vom ajunge pe tărâmul spiritual. Acest proces de dobândire a experienţei nu apare într-un singur ciclu de viaţă în această lume. Toată informaţia este stocată în sufletul nostru şi se manifestă la momentul potrivit.

Însă până atunci, tot ceea ce dobândim este ascuns în noi şi experimentăm doar starea prezentă. Din moment ce întreaga noastră esenţă se concentrează asupra dorinţei de a dobândi plăcere, Creatorul le dă „viaţa“ cunoscută sub numele de „falsitate“ acelora care nu sunt pregătiţi încă pentru urcarea spirituală, astfel încât să aibă puterea de a trăi.

Există o Lumină care determină diminuarea dorinţelor vasului şi există o Lumină care aduce cunoaştere şi plăcere. În esenţă, este una şi aceeaşi Lumină a Creatorului, însă extragem din ea în special calitatea pe care dorim să o folosim pentru scopurile noastre spirituale.

„Abandonaţi răul şi faceţi bine.“ Prima etapă a corectării este numită „revelarea răului“ deoarece, de îndată ce vom fi convinşi că egoismul este cel mai puternic şi fatal duşman, îl vom urî şi îl vom abandona. O situaţie ca aceasta devine acum de nesuportat.

Totuşi, nu este necesar să fugim de rău, ci doar să simţim ce este el de fapt şi apoi ne vom îndepărta instinctiv de el. Înţelegerea a ceea ce este rău apare exact în timp ce ne aflăm sub influenţa faptelor bune pe care le facem, adică în timp ce respectăm poruncile şi învăţătura Cabalei, deoarece atunci când ne aflăm sub influenţa lor pozitivă, începem să dorim perfecţiunea spirituală şi să simţim exact ce ne împiedică să experimentăm viaţa spirituală.

Ascunderea Creatorului faţă de noi, care este experimentată ca suferinţă, întrebările cu privire la Providenţa Divină, lipsa de siguranţă şi încredere în Creator, precum şi gândurile care interferează – toate acestea sunt numite „noapte“. Revelarea Creatorului, care este experimentată ca plăcere, încrederea în Supravegherea Divină, sentimentul de a fi conectat la veşnicie, înţelegerea Sursei Superioare a tuturor legilor naturii – toate acestea sunt numite „zi“.

În timp ce Creatorul este încă în starea de ascundere, trebuie să lucrăm pentru a dobândi credinţa că o asemenea stare este în beneficiul nostru, deoarece în toate stările Creatorul face doar ce este cel util şi cel mai benefic pentru noi.

Dacă am fi fost gata să primim Lumina Creatorului fără să ne facem rău, cu siguranţă Creatorul s-ar fi revelat pe Sine.

Din moment ce suntem incapabili să controlăm plăcerile pe care le simţim deja, Creatorul nu ne oferă astfel de plăceri imense precum cele ale Luminii Sale, deoarece am deveni imediat sclavii lor şi nu am fi capabili să scăpăm din lanţurile egoismului nostru. Din acest motiv ne-am distanţa chiar mai mult de Creator.

În fiecare nouă generaţie, majoritatea colectivităţii determină valoarea şi frumuseţea lucrurilor, obiectelor, evenimentelor şi categoriilor. Fiecare generaţie respinge normele celei anterioare. Prin urmare, nu există norme absolute ci, mai degrabă, majoritatea oamenilor din fiecare grup şi fiecare generaţie îşi stabileşte propriile norme, iar restul oamenilor le urmează.

Din această cauză există întotdeauna tendinţe noi şi modele noi la care se poate aspira. Prin urmare, tot ce este dictat de cei ce reprezintă majoritatea este considerat a fi frumos, iar cei care susţin aceste valori primesc respect şi onoare. În consecinţă, omul doreşte să depună eforturi mai mari pentru a ajunge la ceea ce societatea consideră a fi valoare.

Dobândirea calităţilor spirituale este dificilă, deoarece majoritatea oamenilor nu preţuiesc acest scop pentru că nu se află în tendinţele curente. Este într-adevăr atât de important să percepem spiritualitatea? De fapt, spiritualitatea este extrem de importantă.

Şi dacă totuşi este aşa, de ce o ascunde Creatorul? Răspunsul este că o ascunde pentru ca noi să nu o corupem. De aceea a creat un „truc“ special numit „ascundere“. Aceasta ne împiedică să vedem măreţia lumii spirituale deoarece, aşa cum a fost arătat mai sus, noi nu putem controla ceea ce simţim.

Şi pentru că acum este ascunsă de noi, ne putem baza doar pe credinţa privind imensa importanţă a perceperii Creatorului. Totuşi, în conformitate cu opinia majorităţii, valoarea aprecierii spiritualităţii tinde către zero; în acest fel este practic respinsă de toată lumea.

Acest proces apare în ciuda faptului că, în mod clar, standardele de frumuseţe, ordinea priorităţilor, normele de comportament şi legile societăţii sunt determinate de persoane demne de dispreţ, care îşi schimbă în mod constant principiile, dovedind astfel că le lipseşte substanţa şi că normele lor sunt neîntemeiate şi false.

15

Corectarea spirituală graduală

Credinţa mai presus de raţiune ne permite să percepem tocmai prin raţiune cel mai mare duşman (cel care ne împiedică să dobândim bunătatea). Putem simţi şi percepe răul numai în măsura în care credem mai presus de raţiune în plăcerea spirituală. În mod obiectiv, nu există nimic altceva în afară de Creator, însă această înţelegere este dobândită la nivelul cel mai înalt al percepţiei cabalistice.

Până atunci însă, noi ne percepem ca fiind în această lume. În procesul dobândirii percepţiei ajungem să înţelegem ce este: 1. Creatorul; 2. Primul creat; 3. Creaţia; 4. Plăcerea pe care Creatorul doreşte să o dăruiască creaţiilor Sale.

Întreaga evoluţie are loc mai degrabă în conformitate cu lanţul „cauză-efect", şi nu în concordanţă cu factorul timp. Creatorul există. Creatorul doreşte avansarea Creaţiei pentru a o mulţumi. Creatorul generează dorinţa de satisfacţie (atât în cantitate, cât şi în calitate) doar pentru acea plăcere pe care doreşte să o dăruiască.

Prima fiinţă creată este *Malhut*. Prima percepţie a Luminii Creatorului de către fiinţa creată este numită „Lumea Fără Sfârşit". Sintagma „Fără

Sfârşit“ este folosită deoarece, în această stare, *Malhut* a primit Lumina Creatorului fără a limita cantitatea de Lumină acceptată.

Fiinţa creată a dobândit multă bucurie din primirea Luminii. În timp ce primeşte bucurie, ea Îl simte pe Creatorul Însuşi – dorinţa Sa de a dărui. Deoarece a dorit să fie similară cu El, *Malhut* a respins în cele din urmă Lumina, şi ea a plecat.

Această acţiune a lui *Malhut* este numită „restricţie“ (restricţia primirii Luminii – *ţimţum*). Creatorului nu îi lipseşte nimic, aşa încât *Malhut* nu îi poate dărui în acelaşi fel în care Creatorul îi dăruieşte ei.

Cum poate „dărui“ *Malhut* Creatorului? Prin respectarea Voinţei Creatorului de a dărui plăcere fiinţelor create şi primind de la Creator. Astfel oferă plăcere Creatorului. Aceasta este considerată „dăruire“ din partea fiinţei create.

Malhut îşi poate schimba doar forma în care primeşte. Această schimbare poate fi realizată adăugând actului primirii intenţia de a-L mulţumi pe Creator.

Primul stadiu necesar pentru a ajunge la noua formă este restricţia – lăsarea Luminii să plece. *Malhut* restricţionată devine mai târziu divizată în multe, multe părţi – suflete, în care fiecare parte, separat, trebuie să îşi corecteze egoismul.

Aceste mici părţi ale lui *Malhut*, lipsite de Lumina Creatorului, sunt plasate apoi în condiţia şi situaţia pe care noi o numim „lumea noastră“. Ulterior, încetul cu încetul, aceste fragmente renunţă la dorinţa de a primi

pentru sine şi dobândesc dorinţa de a dărui, în timp ce încă se află în „lumea noastră“.

Forţa care ajută sufletele să se îndepărteze de înclinaţiile egoiste este cunoscută sub numele de forţa „salvatoare“, *Mesia*. Nivelurile corectării spirituale graduale sunt numite „lumi spirituale“, în timp ce gradaţiile interioare sunt numite *Sfirot.*

Scopul corectării este revenirea la starea iniţială, de dinainte de restricţie, în care plăcerea nu este primită pentru sine, ci de dragul Creatorului. O asemenea condiţie este cunoscută sub numele de „sfârşitul corectării“.

Toate gândurile şi întrebările care apar în noi legate de scopul Creaţiei şi al eforturilor omului, cum ar fi: „Chiar este necesar?“, „Oricum Creatorul acţionează în conformitate cu propriul Plan şi dorinţele sale, atunci de ce ar cere ceva de la noi?“ etc., le avem pentru că ele sunt trimise direct de Creator. Aşa că mai apare o întrebare: „Pentru ce?“

Dacă toate întrebările noastre referitoare la Creaţie ne întăresc pe calea spre spiritualitate, atunci semnificaţia acestora ar trebui să fie clară. Însă în cazul celor care merg pe acest drum pentru prima dată apar constant gânduri referitoare la dificultăţi, lipsa speranţei şi dezavantajele acestei căi.

Nu există nici o altă forţă şi nici o altă dorinţă în afară de Creator, totul fiind creat de El pentru a dobândi înţelegerea scopului Creaţiei, inclusiv

întrebările „perturbatoare“, gândurile şi forţele care ne împiedică să înaintăm către El.

Creatorul a aşezat multe piedici pe calea pe care consideră că trebuie să o parcurgem pentru înălţarea spirituală, tocmai pentru a ne teme că nu ne vom atinge scopul, acela de a percepe măreţia Creatorului, rămânând pentru totdeauna în starea noastră inferioară. Această percepţie poate convinge inima noastră să dorească altruismul.

Trebuie să înţelegem că numai Creatorul ne poate deschide ochii şi inimile, astfel încât să putem recunoaşte măreţia spiritualităţii. Întrebările care ne perturbă apar în mod special pentru a simţi această necesitate.

Una din întrebările fundamentale pe care o pun începătorii poate fi formulată astfel: „Dacă ar dori, Creatorul mi s-ar revela şi astfel eu (corpul meu – egoismul – actualul dictator) imediat şi automat aş fi de acord să înlocuiesc actele mele egoiste cu unele altruiste, Creatorul devenind cel care mă conduce.

Nu vreau să am libertatea de a-mi alege acţiunile. Eu cred că El este corect şi că cel mai bun lucru pentru mine este să nu mă gândesc la propriul meu câştig. Numai atunci voi deveni merituos, însă eu pe mine nu mă pot schimba. Aşa că Îl las pe Creator să vină şi să facă asta pentru

mine, deoarece El Însuşi m-a creat astfel, şi numai El poate corecta ceea ce El a făcut.“

Creatorul poate cu siguranţă să dăruiască omului atât dorinţa pentru spiritualitate, cât şi simţirea ei, aşa numita „trezire de Sus“. Însă dacă ar face aşa, noi nu am fi capabili să scăpăm de regula dictatorială a egoismului de a ne gratifica, iar apoi am fi forţaţi să muncim de dragul plăcerii, fără libertatea de a alege.

O asemenea muncă nu este considerată a fi făcută de dragul Creatorului, ci de dragul de a primi plăcere. Scopul Creatorului este de a ne determina să alegem de bună voie calea corectă în viaţă, justificând astfel acţiunile Lui. Putem înţelege acest lucru doar atunci când suntem complet eliberaţi de egoism, indiferent de plăcerea personală.

Din acest motiv Creatorul a realizat o condiţie esenţială pentru înălţarea spirituală: acceptarea credinţei în El şi în corectitudinea Sa ca Îndrumător.

Având în vedere cele de mai sus, sarcinile noastre sunt următoarele:

1. Să credem că există un Conducător al lumii;
2. Să recunoaştem că, deşi nouă poate să nu ni se pară importantă credinţa, Creatorul a ales în mod special această cale pentru noi;
3. Să credem că trebuie să urmăm calea „dăruirii“, şi nu pe cea a „primirii“;
4. Să credem, în timp ce lucrăm „de dragul Creatorului“, că El acceptă munca noastră indiferent de cum o vedem noi;

5. Să parcurgem, în procesul de autodezvoltare, două categorii ale „credinţei mai presus de raţiune“: a) să înaintăm cu credinţa mai presus de raţiune, deoarece nu avem alternativă; b) să alegem să urmăm calea credinţei mai presus de raţiune, chiar dacă am acumulat suficiente cunoştinţe încât să nu trebuiască să ne bazăm pe acestea;
6. Să ştim că dacă munca este făcută pe tărâmul egoismului, atunci rodul întregului succes la care dorim în imaginaţia noastră să ajungem este folosit pentru propria noastră plăcere. Totuşi, atunci când omul Îl iubeşte pe Creator, toate beneficiile Îi vor fi cedate Lui cu bucurie şi întregul rod al eforturilor sale va fi folosit pentru ceilalţi.
7. Să mulţumim Creatorului pentru trecut, întrucât de el depinde viitorul, de vreme ce măsura în care cineva apreciază trecutul şi pentru care mulţumeşte Creatorului este egală cu măsura în care apreciază ceea ce a primit de Sus. Apoi devenim capabili să menţinem ajutorul primit de Sus.
8. Să finalizăm munca iniţială, cea care este importantă pentru avansarea pe linia *dreaptă*, cu un sentiment de împlinire. Omul este fericit chiar dacă măsura conexiunii cu spiritualitatea este minimă.

   Şi este, de asemenea, fericit că a meritat să primească dorinţa şi capacitatea de a face chiar şi cel mai mic lucru pe tărâmul spiritual pentru Creator.

9. De asemenea, să avanseze pe linia *stângă*. Însă treizeci de minute pe zi sunt suficiente pentru a se gândi la cât de mult preferă iubirea pentru Creator în locul iubirii de sine.

   În măsura în care omul recunoaşte anumite lipsuri, în aceeaşi măsură trebuie să se roage Creatorului în privinţa acestor sentimente, astfel încât El să îl atragă pe adevărata cale, care combină ambele linii.

În însăşi munca noastră trebui să ne concentrăm gândurile şi dorinţele într-o anumită ordine:

1. Să învăţăm căile Creatorului şi secretele Cabalei, astfel încât această cunoaştere să ne ajute să împlinim Voinţa Creatorului. Acesta este cel mai important scop al omului;
2. Să dorim să ne corectăm complet sufletul şi să ne întoarcem la rădăcina sa – Creatorul;
3. Să ne dorim cu ardoare să Îl recunoaştem pe Creator şi să ne lipim de El, odată cu recunoaşterea perfecţiunii Sale.

Creatorul se află într-o stare de absolut repaus, aşa cum este şi cel care a realizat scopul Creaţiei. Este clar că această stare de repaus poate fi apreciată doar de cineva care a fost anterior în situaţia de mişcare, trudă şi muncă. Deoarece aici ne referim la „repausul spiritual“, în mod clar mişcarea, truda şi munca omului sunt, de asemenea, de natură spirituală.

Munca spirituală constă în străduinţa de a aduce plăcere Creatorului.

Toată munca noastră începe atunci când corpul (dorinţa de a primi) se opune acestei muncii care nu aduce nici un beneficiu propriu. Acest lucru se datorează faptului că el (corpul, egoismul) nu înţelege implicaţiile muncii altruiste şi nu simte că obţine o recompensă în schimbul muncii.

Din partea noastră se cer eforturi considerabile pentru a rezista plângerilor justificate (în principiu) ale corpului. O lungă perioadă de timp ne vom căzni să înţelegem spiritualitatea.

Ce primim în schimb? Ştiţi pe cineva care a excelat într-o astfel de muncă? Este posibil să vrea Creatorul ca noi să suferim astfel?

Învăţă din propria experienţă! Ce-ai realizat? Starea actuală de sănătate îţi permite să abuzezi de tine, aşa cum faci acum? Gândeşte-te la tine, la familia ta, la copiii tăi!

Dacă aşa doreşte Creatorul, atunci El va continua să ne conducă mai departe în acelaşi fel în care ne-a adus la Cabala, deoarece El guvernează şi conduce totul. Aceste plângeri şi multe altele similare (auzite adeseori de la rude, care sunt, de asemenea, asociate cu conceptul de organism) sunt absolute justificate, însă nu există răspunsuri pe care să le putem da.

În realitate, răspunsurile nu sunt necesare pentru că, dacă dorim să ieşim din graniţele corpurilor noastre, trebuie pur şi simplu să nu acceptăm aceste argumente şi să nu le acordăm atenţie.

În schimb, ar trebui să ne spunem: „Corpul nostru are dreptate, argumentele sunt logice, plângerile lui sunt adevărate. Totuşi, eu vreau să ies din corpul meu sau, altfel spus, să mă eliberez de dorinţele lui. În

consecinţă, voi urma calea credinţei, şi nu pe cea a simţului comun. Numai în lumea noastră raţionamentul meu este considerat logic."

„Însă în lumea spirituală, chiar dacă nu înţeleg asta pentru că nu am încă viziunea sau gândirea spirituală, totul funcţionează în conformitate cu o lege diferită, care pentru moment îmi pare ciudată, deoarece nu este fondată pe bazele realităţii fizice."

„Totul funcţionează pe baza legii omnipotenţei Creatorului, prin cedarea completă şi voluntară în faţa Lui, atât în minte cât şi în spirit, cu încredere deplină în ajutorul Său, contrar dorinţei de a primi şi a protestelor corpului."

Această muncă îndreptată asupra noastră este numită „a dărui de dragul dăruirii"; ea este un act pur altruist şi reprezintă linia dreaptă. Dăruim pur şi simplu totul pentru că dorim să dăruim. Plăcerea pe care o primim dintr-o asemenea muncă izvorăşte din asemănarea noastră cu Creatorul, deoarece doar dăruim, asemenea Creatorului. Aceasta este numită „Lumina credinţei sau milei" sau *Or Hasadim*.

Dacă cineva încearcă să se comporte astfel, atunci Creatorul îi oferă sentimentul imensei Sale măreţii şi puteri. Credinţa face loc cunoaşterii; corpul începe să simtă importanţa Creatorului şi este gata să facă orice de dragul Lui, pentru că acum percepe importanţa Măreţiei şi asentimentul Creatorului de a primi ceva de la noi.

Acest lucru este privit ca realizarea plăcerii. Însă în acest caz simţim din nou că am progresat în direcţia corpului. Nu măreţia Creatorului, ci

plăcerea şi gradul de încredere personală în munca făcută de dragul Măreţiei Lui, sunt cele care ne determină acţiunile. Astfel, încă o dată am căzut în braţele egoismului şi câştigului personal.

Totala noastră incapacitatea de a percepe Creatorul ne îngăduie să continuăm asumarea împlinirii tuturor acţiunilor, atât a celor altruiste, cât şi a celor spirituale, de dragul Lui. Revelarea Creatorului, care este reprezentată de linia stângă, este cunoscută sub numele de „cunoaşterea Luminii Înţelepciunii“.

Prin urmare, Revelarea Creatorului necesită din partea noastră aplicarea cu stricteţe a unor restricţii privind dobândirea cunoştinţelor, guvernarea şi perceperea măreţiei Sale. Ea echilibrează credinţa şi cunoaşterea, absenţa percepţiei şi plăcerea pentru Creator, într-o proporţie care să nu ne permită să nu cădem din nou pradă egoismului.

Dacă adăugăm o mică porţiune de egoism stării iniţiale, atunci o putem folosi, procedând în continuare ca şi cum am fi la fel de neştiutori ca în starea iniţială. Echilibrând linia dreaptă prin adăugarea unor cantităţi mici din linia stângă, vom crea linia de mijloc.

Partea liniei stângi din cadrul liniei de mijloc determină înălţimea nivelului nostru spiritual. Starea spirituală în sine este considerată a fi aceea de „Măreţie“. Înaintările următoare ne duc până la nivelul final, care este şi cel mai înalt, până la contopirea noastră cu Creatorul în calităţi şi dorinţe.

Acest lucru se întâmplă treptat, dezvoltând alternativ linia dreaptă şi apoi linia stângă. Echilibrarea ambelor linii are loc la fiecare nivel al scării spirituale. În starea liniei drepte, trebuie să fim fericiţi fără nici un motiv, doar gândindu-ne la existenţa Creatorului în această lume. Nu cerem alte condiţii pentru a fi fericiţi.

O asemenea stare este numită „a fi fericit cu ceea ce ai". Dacă nimic nu ne poate scoate din această condiţie, ea este considerată absolută. Însă dacă începem să ne verificăm starea spirituală, vom vedea că în nici un caz nu ne apropiem de Creator. Întrucât am experimentat deja faptul că nu ne putem corecta pe noi înşine, cerem ajutor Creatorului. Lumina Creatorului care ne ajută să depăşim egoismul corpului (dorinţa de a primi) este cunoscută sub numele de „suflet".

Cea mai bună modalitate de a determina dacă o acţiune este altruistă sau egoistă este să verificăm dacă simţim că suntem gata să ignorăm orice rezultat, inclusiv plăcerea recompensei, indiferent de dorinţa imensă de a ne gratifica pentru rezultatul propriei munci.

Numai în acest caz, după ce am primit plăcere, putem susţine că am făcut asta de dragul Creatorului, şi nu pentru noi înşine.

Întreaga cale a avansării spirituale presupune refuzul treptat de a primi plăceri din ce în ce mai mari: în primul rând plăcerile lumii noastre, apoi plăcerile spirituale reale şi în special percepţia Creatorului.

Creatorul s-a ascuns pe Sine pentru a ne îngădui să ne acomodăm treptat cu această sarcină. Prin urmare, ascunderea Creatorului ar trebui să fie privită ca un aspect al corectării noastre, iar noi ar trebui să Îi cerem să ni se reveleze deoarece, de îndată ce suntem capabili să Îl percepem fără ca aceasta să ne dăuneze, El imediat se va revela pe Sine.

Dacă am putea simţi plăcerea de a-L percepe pe Creator în starea iniţială de egoism, atunci niciodată nu vom avea suficientă putere să renunţăm la egoismul nostru pentru a-I cere Creatorului să ne acorde voinţa prin care să rezistăm tentaţiei de a obţine o recompensă. Aşa cum fluturii se grăbesc noaptea către lumina care îi ucide, tot aşa am pieri şi noi în flăcările plăcerii, încă incapabili să îi rezistăm.

Doar aceia dintre noi care au experimentat lipsa puterii în faţa unei mari plăceri înţeleg că nu am fi capabili să oprim plăcerile care rezultă atunci când bucuria este mai mare decât puterea voinţei noastre şi decât puterea recunoaşterii răului.

Creatorul se ascunde de noi anume pentru binele nostru, pentru a nu fi copleşiţi de plăceri, în acest fel făcând posibilă înaintarea pe calea credinţei şi dobândirea vaselor de dăruire. Dacă vrem să facem ceva care nu este în beneficiul nostru, atunci corpul (egoismul) imediat începe să calculeze exact dacă merită să facă acest lucru.

Fără un scop, fără răsplata plăcerii, noi nu suntem capabili să muncim şi căutăm tot felul de neajunsuri, de dorinţe spirituale şi deficienţe ale

scopurile sau obiectivele noastre. Corpul nostru întreabă în primul rând: „În ce scop ne implicăm în asta?“

În această situaţie corpul este numit „înclinaţia rea“. În stadiul următor, el ne distrage de la realizarea a ceea ce ne-am propus, caz în care este numit „satan“ (în ebraică *satan* derivă din verbul *listot*, care înseamnă a se îndepărta) pentru că vrea să ne facă să deviem de la cale.

După aceea, ne „ucide“ spiritualitatea, îndepărtând toate sentimentele spiritualităţii obţinute prin studiu şi prin implicarea în Cabala, oferindu-ne în mod special plăceri îmbrăcate cu veşmintele acestei lumi – situaţie în care este numit „îngerul morţii“.

Există doar un singur răspuns la toate nemulţumirile corpului: „Înaintez, în ciuda a ceea ce îmi spui, cu puterea credinţei, pentru că aşa cere Creatorul.“

Această condiţie a Creatorului este cunoscută sub numele de „legea lumilor de dincolo“. Noi nu avem puterea să ne abţinem de la primirea plăcerii dacă nu suntem convinşi, înainte de toate, că acest lucru ne este dăunător. Aşa cum se spune: am pus raţiunea mai presus de simţire.

Oricum, chiar şi în acest caz, nu va fi nevoie de mai mult decât de un simplu calcul referitor la ceea ce este bine pentru noi: plăcere imediată şi suferinţă ulterioară sau evitarea plăcerii, rămânând în starea actuală. Ori de câte ori respingem plăcerea, trebuie să dăm socoteală corpului nostru, explicându-i de ce nu merită să obţinem plăcerea care ajunge la noi.

Putem răspunde corpului într-un limbaj pe care el îl poate înţelege: fie în limbajul plăcerii, adică este util să scăpăm acum de plăcerile prosteşti şi ocazionale de dragul plăcerilor din lumea de dincolo, fie în limbajul suferinţei, spunând că nu merită să primim acum plăceri, iar mai apoi să îndurăm suferinţa iadului. În acest fel trebuie să construim linia de apărare împotriva corpului nostru.

Este important să fim totuşi conştienţi că în acest fel pofta de plăceri poate preveni în mod sensibil evaluarea şi poate înfăţişa o imagine falsă a corelaţiei dintre plăceri şi suferinţe. Cea mai sigură soluţie este să ne adresăm corpului spunându-i că am decis să lucrăm pentru spiritualitate, fără nici un câştig propriu.

În acest caz tăiem toate legăturile dintre acţiune şi corp, iar corpul nu mai poate interveni cu socotelile sale legate de utilitatea sau inutilitatea muncii. Acest răspuns este numit „munca inimii“, deoarece inima doreşte plăcere.

16

Calităţile interioare şi aspectele exterioare

Răspunsul dat intelectului trebuie să fie următorul: „Cred că toate cererile şi rugăminţile mele de ajutor sunt ascultate de Creator.“ Dacă suntem capabili să persistăm în răspunsurile noastre, atât faţă de intelect cât şi faţă de inimă, atunci Creatorul se va revela pe Sine, astfel încât Îl vom vedea şi Îl vom simţi doar pe El.

În fiecare dintre noi există şaptezeci de dorinţe fundamentale. Acestea sunt numite „cele şaptezeci de naţiuni ale lumii“. Prin urmare, sufletele noastre corespund *parţuf*-ului *Zeir Anpin* din lumea *Aţilut*, care include 70 de *Sfirot*. După ce vom începe să ne apropiem mai mult de Creator şi să primim Lumina Cabalei, ni se vor da sentimente şi dorinţe despre care nici măcar nu ne-am imaginat că există.

Cele şaptezeci de dorinţe derivă din două surse, deoarece înaintăm prin combinaţiile celor două linii: dreaptă şi stângă. Acţiunilor din linia dreaptă li se opune înclinaţia (coaja, *klipa*) rea (egoistă) împotriva muncii inimii, numită *Klipa Işmael*.

Munca în linia stângă este contracarată de o forţă rea, care acţionează împotriva muncii intelectului, numită *Klipa Esav*. Însă atunci când

avansăm în munca noastră, vedem că pentru a intra pe tărâmul spiritual trebuie să scăpăm de ambele *klipot*, pentru că ele nu doresc să primească legile tărâmului spiritual, aşa cum este menţionat în Biblie că Tora şi legile tărâmului spiritual au fost oferite de către Creator lui Esau şi Ismael înainte de a le dărui lui *Israel*, dar ei nu au vrut să le primească. Numai după ce vom vedea că nu suntem capabili să primim legile altruiste spirituale, nici cu forţa de dreapta, nici cu cea de stânga, putem avansa cu grijă către linia de mijloc, care este numită „Vom face şi vom auzi“, apoi „de dragul dăruirii“ şi, ulterior, *Israel*.

Din moment ce noi toţi, împreună cu gândurile, intenţiile şi dorinţele noastre, suntem în întregime cufundaţi în egoism, nu putem să gândim independent, obiectiv şi non-egoist. Aşadar, nu putem fi autocritici.

În general, nu simţim nevoia să ne criticăm deoarece ştim deja că tot ceea ce facem se bazează pe dorinţele noastre egoiste. Totuşi, atunci când lucrăm asupra noastră, când facem o muncă ce este împotriva dorinţelor noastre, când investim eforturi pentru dezvoltarea aspiraţiilor spirituale, trebuie să ne examinăm situaţia. Noi înşine trebuie să ne analizăm situaţia, şi nu Creatorul, care ne cunoaşte deja situaţia.

Cea mai sigură cale de a ne testa starea spirituală este să observăm dacă simţim bucurie atunci când lucrăm de dragul Creatorului. Dacă este aşa, constatăm că testarea nu o facem pentru a determina mărimea forţei fizice sau emoţionale pe care o exercităm, ci pentru a ne examina starea

interioară. Păstrăm aceeaşi bucurie indiferent dacă primim sau nu de la Creator ceea ce ne imaginăm că este necesar pentru noi?

Cabala priveşte individul ca pe o întreagă lume, deoarece în interiorul fiecăruia dintre noi se găseşte tot ceea ce ne înconjoară*: universul, *naţiunile, neamurile, oamenii drepţi ai naţiunilor lumii, Israel, templul şi chiar Creatorul Însuşi – punctul care este în inimile noastre.

În primul rând, Cabala ne învaţă despre calităţile noastre interioare, apoi continuă cu aspectele exterioare care, fiind considerate consecinţe ale calităţilor interioare, li se atribuie numele respective. În plus, starea spirituală a calităţilor interioare afectează în mod direct starea spirituală a aspectelor exterioare, iar acestea din urmă exercită influenţă asupra noastră.

Ca fiinţe umane, starea noastră spirituală iniţială este egoismul. Acela care începe să depună efort pentru a se apropia de Creator este numit „o persoană dreaptă aparţinând popoarelor lumii". Cum poate verifica cineva dacă se află deja la acest nivel? Din moment ce omul posedă doar dorinţe egoiste, ceea ce lipseşte pentru ca egoismul să fie satisfăcut este perceput ca fiind deja primit, ca fiind obţinut, iar apoi retras.

Noi avem acest sentiment din cauza „trecutului" nostru spiritual: la nivelurile spirituale anterioare, sufletele noastre s-au aflat complet într-o stare de bine, însă odată cu coborârea spirituală în această lume totul a fost

pierdut. Prin urmare, în momentul în care simţim că dorim ceva anume, acest lucru este echivalent cu a fi cuprinşi de doleanţe faţă de Creator pentru ceea ce ne-a fost luat sau nu ne-a fost dat – ceea ce omul doreşte.

Astfel, dacă suntem capabili să spunem din inimă că tot ce a făcut Creatorul este spre binele nostru, dacă simţim bucurie şi iubire faţă de Creatorul nostru ca şi cum am primit într-adevăr de la El tot ce ne-am putut imagina pentru noi şi să justificăm întreaga supraveghere a Creatorului, atunci am trecut cu succes testul intenţiilor noastre (*kavanot*). Cel care a reuşit să facă acest lucru este cunoscut ca o „om drept din popoarelor lumii".

Dacă, ajutaţi de Creator, lucrăm în continuare pentru a ne corecta dorinţa de a primi, atunci obiectul verificărilor noastre nu îl mai reprezintă gândurile, ci acţiunile noastre. Creatorul ne dă tot ceea ce am dorit vreodată, însă noi trebuie să fim pregătiţi să înapoiem totul şi în acelaşi timp să primim doar partea pe care suntem capabili să o primim de dragul Lui.

În anumite situaţii vom experimenta aceste teste ca pe o alegere între două posibilităţi: simţim ca şi cum o jumătate dintre dorinţele noastre ne trage spre o parte, iar cealaltă jumătate ne trage spre cealaltă parte. În general, nu simţim în interior lupta dintre forţele opuse ale binelui şi răului, deoarece doar forţele răului conduc în interiorul nostru. Astfel, problema care continuă să apară este: Care forţă ne va aduce beneficiul maxim?

Atunci când forţele opuse sunt egale, nu putem alege sau prefera una dintre ele, întrucât simţim că ne aflăm între două forţe care ne influenţează. În acest moment, singura noastră soluţie este să ne întoarcem către Creator, pentru ca El să ne tragă spre partea bună.

Astfel, suntem obligaţi să considerăm că tot ceea ce ni se întâmplă este o încercare trimisă de Sus.

Atunci când facem acest lucru ne înălţăm imediat către scopul Creaţiei. Pentru a înţelege în mod general Creaţia şi în mod particular ceea ce ni se întâmplă, trebuie să înţelegem scopul final al Creaţiei. Atunci vom înţelege acţiunile Creatorului, deoarece ele depind şi sunt determinate de scopul final.

La fel se întâmplă şi în lumea noastră unde, dacă nu identificăm rezultatul, suntem incapabili să înţelegem acţiunile celorlalţi. Se spune: „Nu dezvălui complet ceea ce nu este finalizat."

Creatorul reprezintă întreaga Creaţie, reprezintă Lumina. Scopul Lui este să ne încânte cu această Lumină. Astfel, singurul lucru pe care El trebuie să Îl creeze este dorinţa de satisfacţie. Tot ceea ce există reprezintă Lumina şi această dorinţă. Toate celelalte care au fost create, în afară de noi, au o singură menire, aceea de a ne ajuta să ajungem la scopul final al Creaţiei.

Noi existăm în Creator, în oceanul de Lumină care umple cu Sine tot ceea ce există. Însă Îl putem percepe pe Creator numai în măsura în care suntem comparabili cu El, cu calităţile Lui. Lumina poate intra numai în acele dorinţe pe care le avem şi care sunt similare cu ale Creatorului.

În măsura în care suntem diferiţi de Creator în calităţi şi dorinţe, noi nu Îl putem percepe, deoarece Lumina Lui nu ne pătrunde. Dacă toate calităţile noastre sunt opuse calităţilor Lui, atunci nu Îl percepem deloc şi ne imaginăm că suntem singuri în această lume.

Creatorul se străduieşte să ne dea plăcere prin calitatea Sa: „dorinţa de a dărui". Din acest motiv El a creat toate lumile şi locuitorii acestor lumi cu o proprietatea opusă: „dorinţa de a primi".

Întrucât Creatorul a generat toate calităţile egoiste, această condiţie umilă nu este din vina noastră, ci se datorează faptului că El doreşte să ne corectăm, şi astfel să devenim asemenea Lui.

Lumina dă viaţă întregii substanţe a materiei minerale, vegetale, animale şi umane. În lumea noastră, Lumina este ascunsă şi de aceea nu o putem simţi. Dacă, pe măsură ce înotăm în oceanul Luminii Creatorului, o parte din Lumină ne pătrunde, ea este numită „suflet".

Având în vedere că Lumina Creatorului aduce viaţă, emite energie vitală şi plăcere, cei care nu simt Lumina, ci obţin doar o strălucire nesemnificativă care susţine existenţa lor fizică, sunt consideraţi morţi spiritual şi fără suflet.

Doar câţiva din această lume, cunoscuţi sub numele de *cabalişti* (*Cabala* derivă din cuvântul *lekabel*: „a primi învăţătură despre modul în care se dobândeşte Lumina“), câştigă abilitatea de a dobândi Lumina. Fiecare dintre noi începe din starea iniţială, în timpul căreia suntem complet inconştienţi de oceanul de Lumină în care „înotăm“.

Trebuie, prin urmare, să ajungem să ne reumplem complet cu această Lumină. O asemenea stare este cunoscută sub numele de „scopul Creaţiei“ sau „corectarea finală“. În plus, această stare trebuie atinsă în timpul uneia dintre vieţile noastre pământeşti.

Gradele spirituale

Atunci când suntem umpluţi treptat cu Lumina Creatorului, stadiile acestui proces sunt numite „grade spirituale“ sau „lumi“. Încercările şi necazurile vieţii ne forţează să ne îndreptăm spre acest scop. Iar dacă în locul plăcerii egoiste experimentăm o mare suferinţă, suntem dispuşi să renunţăm la dorinţa de a „primi“ pentru ca suferinţa să înceteze, deoarece a nu primi nimic este preferabil chinului.

Necazuri diverse ne urmăresc până când renunţăm la dorinţa de „a primi“ şi dorim doar „să dăruim“. Singura diferenţă dintre oameni constă în tipul plăcerii pe care fiecare se aşteaptă să o primească: animalică

(plăceri trupeşti, care se regăsesc, de asemenea, şi la animale), umană (faimă, onoare, putere) şi cognitivă (descoperiri, realizări).

Proporţia în care omul se orientează spre oricare dintre aceste plăceri este unică şi specifică. Intelectul uman se prezintă pe sine doar ca o unealtă care ne ajută să ne îndeplinim dorinţele. În timp ce aceste dorinţe se pot schimba, intelectul ne ajută să găsim căi prin care să atingem diferite scopuri.

Când egoismul începe să sufere, el abandonează dorinţa de plăcere şi înclină „să dea“. Perioada necesară pentru a eradica egoismul se spune că este de 6 000 de ani. Acest număr nu are nicio legătură cu conceptul nostru de timp.

Egoismul este cunoscut sub numele de „corp“. Câtă vreme ne aflăm sub influenţa lui, simţim că asta este moarte spirituală. Astfel, ne „ucidem“ corpul îndepărtându-ne de el în cinci stadii, de la cel mai simplu stadiu până la cel mai egoist.

Dacă reuşim să rezistăm dorinţelor egoiste, vom primi Lumina Creatorului. În acest fel, primim secvenţial cinci tipuri de Lumină: *nefeş*, *ruah*, *neşama*, *haya* şi *yehida*.

Stadiile ridicării noastre spirituale includ:

1. Urmărirea plăcerilor egoiste ale acestei lumi. Ne putem încheia viaţă fără a părăsi acest stadiu, dacă nu vom începe să studiem Cabala. Apoi vom trece la stadiul al doilea.
2. Reconoaşterea egoismului ca fiind dăunător şi rău pentru noi, urmată de renunţarea la a-l folosi. Exact în centrul dorinţelor egoiste este sursa sau sămânţa spiritualităţii noastre.

   La un moment dat în viaţa noastră vom începe să simţim o dorinţă, o năzuinţă pentru a înţelege şi simţi spiritualitatea. Dacă acţionăm în conformitate cu această dorinţă, dacă o dezvoltăm şi o cultivăm, în loc să o suprimăm, atunci aceste dorinţe vor începe să crească.

   Apoi, adăugând intenţia potrivită, dobândită prin îndrumarea profesorul nostru, vom începem să simţim pentru prima dată Lumina spirituală în noile noastre dorinţe spirituale. Prezenţa sa ne ajută să dobândim încrederea şi puterea de care avem nevoie pentru a continua să ne corectăm egoismul.
3. Atingerea stării în care dorim să Îi aducem mulţumire Creatorului cu fiecare acţiune a noastră.
4. Corectarea noilor noastre dorinţe de „a dărui“ în dorinţe „de a primi de dragul Creatorului“. Pentru aceasta trebuie să ne folosim dorinţele noastre pentru plăcere, dar intenţia să fie „de dragul Creatorului“.

   Începutul acestei sarcini este numit „învierea din morţi“. În această stare transformăm în opusul lor dorinţele egoiste pe care le-am respins, câştigând dublu. Suntem astfel capabili, atât să-L bucurăm

pe Creator, cât şi să ne asemănăm Lui. Încheierea procesului de schimbare a egoismului în altruism poartă numele de „sfârşitul corectării“.

De fiecare dată când corectăm o parte din dorinţe, vom primi o parte a sufletului nostru, iar această Lumină ne îngăduie să continuăm până când ne schimbăm complet, recâştigându-ne sufletele. Cantitatea de Lumină, parte a Creatorului, corespunde exact cu prototipul egoismului nostru, aşa cum a fost creat de El.

Prin transformarea completă a egoismului în altruism putem elimina în întregime toate barierele rămase care împiedică primirea Luminii Creatorului. Acum ne putem „umple“ cu Creatorul lipindu-ne în întregime de El, percepând întregul ocean de Lumină din jurul nostru şi bucurându-ne.

Ni s-a adus la cunoştinţă în mod repetat faptul că potenţialul nostru de a înţelege lumea este limitat.

Cu cât mai puţin ne înţelegem pe noi, cu atât mai puţin Îl putem înţelege pe Creator.

Toate percepţiile noastre sunt rezultatul senzaţiilor subiective, a reacţiilor corpului nostru la stimulii externi.

Cu alte cuvinte, noi primim şi percepem doar cantitatea de informaţii care ne este în mod selectiv trimisă, în concordanţă cu cantitatea, calitatea sau profunzimea potenţialului nostru de a percepe.

Patru perspective fundamentale

Deoarece nu avem informaţii concrete despre structura şi funcţionarea a ceea ce este superior nouă, iar noţiuni vagi nu le putem simţi, ne permitem să filozofăm şi să argumentăm modul în care acesta ar putea fi alcătuit şi cum ar putea funcţiona. Ceva similar se întâmplă atunci când copiii îşi dispută dreptatea asupra unui subiect necunoscut.

Atunci când filozofii religioşi, laici, ştiinţifici şi pseudoştiinţifici încearcă să definească „sufletul“ şi „corpul“, ei se concentrează pe patru perspective fundamentale:

Religioasă

Tot ceea ce „există“ în fiecare obiect este „sufletul“ său. Fiecare suflet diferă de altul în funcţie de calităţile sale, cunoscute sub numele de „calităţi spirituale“ ale unei persoane. Sufletele există independent de corp înainte de naşterea corpului, înainte de a fi înveşmântate în corp, cât şi după ce corpul moare. Acesta din urmă este un proces complet biologic de

descompunere a albuminei în părţile sale constitutive. (Noţiunea de „credincios“ nu este asemănătoare cu noţiunea de „religios“.)

Astfel, moartea corpului fizic nu afectează sufletul în sine, ci serveşte doar pentru a separa sufletul de corp.

Sufletul reprezintă ceva etern, deoarece nu este alcătuit din materia acestei lumi. Prin natura sa, sufletul este indivizibil. El nu este format din mai multe părţi şi, prin urmare, nu poate fi divizat, nu se poate dezintegra şi finalmente, nu poate muri.

Corpul fizic, biologic, este „veşmântul“ exterior al sufletului. Este veşmântul în care se îmbracă sufletul şi, acţionând prin intermediul corpului, îşi manifestă atât proprietăţile sale intelectuale şi spirituale, cât şi caracterul său. Acest lucru este similar cu modul în care conducem o maşină, manifestându-ne dorinţele, caracterul şi intelectul în felul în care conducem maşina.

În plus, sufletul dăruieşte corpului viaţă şi mobilitate şi îl protejează astfel încât, fără suflet corpul este lipsit de viaţă şi mobilitate. Corpul în sine este materie moartă, aşa cum ne apare după ce sufletul părăseşte corpul în momentul morţii.

Noi numim momentul morţii „plecarea sufletului din corp“. Ca urmare, toate semnele vitale depind şi sunt determinate de prezenţa sufletului.

Dualistă

Ca rezultat al evoluţiei ştiinţei, a apărut o nouă perspectivă asupra corpului fizic: credinţa că acesta poate exista fără nici o componentă spirituală care să îi dea viaţă.

De fapt, corpul poate exista independent de suflet. Acest lucru a putut fi dovedit prin intermediul experimentelor biologice şi medicale care sunt acum capabile să reînvie corpul sau părţi ale sale.

Însă corpul aflat în această stare nu este decât un obiect biologic care există independent şi care este compus din substanţe albuminoide. Factorul care determină diferitele calităţi personale este sufletul, care coboară de Sus în corp, la fel ca în prima abordare. Diferenţa dintre punctul de vedere dualist şi cel religios constă în faptului că abordarea religioasă sugerează că aşa cum sufletul înzestrează corpul cu viaţă, îi dăruieşte, de asemenea, şi proprietăţi intelectuale şi spirituale.

Punctul de vedere dualist argumentează că sufletul dăruieşte corpului doar proprietăţi spirituale, deoarece experimentele evidenţiază că acesta poate exista de la sine, fără ajutorul altor puteri superioare. Astfel, singura funcţie a sufletului este aceea de a fi sursa tuturor calităţilor care sunt „spirituale“, şi nu materiale.

Mai mult decât atât, această abordare menţine credinţa că, în ciuda abilităţii corpului de a exista independent, el este totuşi produsul sufletului. Sufletul este considerat primordial, deoarece este responsabil de naşterea şi menţinerea corpului.

Necredinţa

Un necredincios este acela care neagă existenţa oricăror structuri spirituale, cât şi prezenţa sufletului în corp. Necredinciosul este cel care recunoaşte doar existenţa substanţelor materiale şi a proprietăţilor lor.

Aşadar, este o argumentaţie bine motivată, deoarece susţine că sufletul nu există, iar intelectul uman, asemenea altor însuşiri ale fiinţei umane, este rezultatul corpului care îl generează. Punctul de vedere al acestei perspective este că organismul reprezintă un sistem care îşi controlează caracteristicile, trimiţând comenzi prin intermediul semnalelor electrice, pe calea nervilor motori. (Necredinciosul nu este similar cu ateul).

Necredinciosul susţine că toate senzaţiile corpului apar ca urmare a interacţiunii dintre terminaţiile nervoase şi stimulii externi. Senzaţiile sunt conduse de nervii senzitivi la creier, acolo unde sunt analizate şi clasificate fie ca „durere“, fie ca „plăcere“.

Mintea reacţionează faţă de un anumit organ, reacţie manifestată ca răspuns la ceea ce percepe drept dureros sau plăcut. În plus, se crede că totul este construit asemenea dispozitivelor dotate cu senzori, prin care semnalele sunt transmise, procesate şi emise de mecanismele cerebrale.

Ele sunt controlate, de asemenea, prin intermediul feedbackului. Creierul operează în conformitate cu principiul distanţării de durere şi apropierii de plăcere. Semnalele de durere şi respectiv de plăcere vor determina atitudinea persoanei faţă de viaţă şi, în consecinţă, acţiunile ei.

Noi percepem raţiunea ca o reflectare a proceselor noastre fizice, asemenea unei fotografii. Principala diferenţă dintre o fiinţă umană şi un animal constă în faptul că la om creierul este mai bine dezvoltat. În realitate, toate procesele care au loc în fiinţa umană sunt condensate într-o aşa imagine exhaustivă, încât noi percepem aceste procese ca raţionale şi logice. Însă întregul nostru intelect este rezultatul percepţiilor noastre fizice şi al conştientizării.

Fără îndoială că dintre toate abordările utilizate pentru înţelegerea problemei, aceasta este cea mai logică, ştiinţifică şi inteligibilă, deoarece se bazează doar pe experienţă şi, prin urmare, se referă mai curând la trupul nostru, decât la o noţiune efemeră numită „suflet". Această abordare care se ocupă de corpul nostru este cea mai credibilă.

Însă punctul vulnerabil al acestei abordări îl reprezintă faptul că este nesatisfăcătoare şi repulsivă, chiar şi pentru cei necredincioşi. Conceptul prezintă fiinţele umane ca pe nişte roboţi în mâinile unei naturi oarbe (calităţi influenţate de caracter, de legile evoluţiei sociale, de necesităţile corpului pentru a se menţine în viaţă şi pentru a-şi satisface plăcerile etc.) Toate acestea ne deposedează de statutul de fiinţe raţionale.

Astfel, dacă fiinţa umană este pur şi simplu un mecanism forţat să acţioneze în conformitate cu date preexistente în ea şi cu norme acceptate de societate, atunci această teorie neagă întreaga idee a liberului-arbitru şi a dreptului de a ne alege acţiunile (gândirea obiectivă).

Deşi fiinţele umane sunt create de natură, noi ne credem mai deştepţi decât ea.

Ca rezultat, această viziune nu poate fi acceptată nici măcar de aceia care nu cred în Inteligenţa Superioară, deoarece oamenii par a fi conduşi de natura oarbă, căreia îi lipseşte un proiect sau scop, care pur şi simplu se joacă cu oamenii (cu fiinţele raţionale) fără niciun scop şi fără a le oferi un motiv pentru viaţa sau moartea lor. Pentru a mai îndulci cumva o astfel de argumentare ştiinţifică, însă inacceptabilă spiritual, referitoare la problema existenţei, în vremurile noastre umanitatea a adoptat treptat o perspectivă „modernă" asupra ei însăşi.

Modernă

Acest lucru este la modă, în special astăzi (în ciuda tendinţelor noastre de a accepta abordarea anterioară, materialistă, a Creaţiei, ca fiind cea mai ştiinţifică, solidă şi inteligibilă). Este, de asemenea, la modă să admitem că există ceva etern, nemuritor şi spiritual în noi şi care se îmbracă în carcasa materială a corpului. Mai exact, aceasta este esenţa noastră spirituală, cunoscută sub numele de suflet, în timp ce corpul este doar veşmântul.

Însă partizanii acestei abordări nu pot explica modul în care sufletul este îmbrăcat de corp, relaţia dintre suflet şi corp, sursa sufletului şi esenţa lui. Astfel, închizând ochii la toate aceste întrebări, fiinţele umane recurg la o veche şi testată metodă de automulţumire: uită de toate preocupările

lor în vârtejul sarcinilor mărunte de zi cu zi şi a plăcerilor, trăind astăzi aşa cum au făcut-o şi ieri.

Cine poate înţelege astfel de întrebări precum: „Ce este corpul şi ce este sufletul? Care este relaţia dintre ele? De ce ne percepem ca fiind alcătuiţi din două părţi, materială şi spirituală? În care dintre aceste două părţi ne putem găsi pe noi şi eternul „Eu“? Ce se întâmplă cu „Eul“ nostru înainte de naştere şi după moarte? Rămâne el acelaşi, aşa cum îl percepem acum? Este acelaşi cu cel care se simte în interiorul corpului şi în afara lui, înainte de naştere şi după moarte?

Mai mult, noi folosim intelectul de natura materială pentru a analiza toate aceste întrebări şi alternativele posibile. Acesta este modul în care evaluăm transformările şi circuitul sufletelor, precum şi materialitatea corpurilor noastre.

Sunt toate aceste imagini adevărate sau sunt pur şi simplu reprezentări ale imaginaţiei, reflectate de mintea noastră materială? Mintea creează imagini ale lumii spirituale, ale căii de la acea lume la a noastră şi înapoi, în conformitate cu înţelegerea sa pământească şi în lipsa altor informaţii.

Mintea poate opera doar pe baza percepţiei lumii întipărită în ea, dând naştere fanteziilor şi prezumţiilor noastre.

În mod similar, nu putem percepe o fiinţă extraterestră care este complet diferită de noi sub toate aspectele şi care nu se aseamănă fizic cu noi.

Ne confruntăm atunci cu întrebarea: „Ce se întâmplă dacă tot ceea ce suntem capabili să ne imaginăm, adică baza teoriilor vieţii noastre, nu este altceva decât încercarea minţii de a înţelege ceva ce se află dincolo de capacitatea noastră de înţelegere?

Dacă acceptăm ca adevărate noţiunile pe care le produce mintea noastră, bazându-ne pe experienţele din această lume (în lipsa unei alternative), atunci trebuie să ne întrebăm dacă, printre abilităţile noastre de a percepe această lume, există răspuns la întrebarea: „Ce sunt sufletul şi corpul?"

Am semnalat deja în alte părţi ale cărţii problema capacităţii noastre limitate de a înţelege. Aşa cum nu putem vedea, percepe sau examina niciun obiect din această lume, tot aşa nu putem judeca în mod corect sufletul nostru sau, pentru cei la care contează, corpul nostru.

Având în vedere cele patru moduri în care putem înţelege un obiect: structura materială, forma exterioară, forma abstractă şi esenţa lui, putem percepe doar forma exterioară a obiectului, aşa cum ne apare nouă obiectul, iar după ce îl examinăm aflăm materialul din care este făcut. Însă nu putem înţelege forma care a fost eliminată din obiect, adică proprietăţile sale nemateriale (esenţa sa).

17

Contopirea cu Creatorul

Cabala este numită „ştiinţa celor nevăzute“ pentru că revelează, celui care o studiază, ceea ce a fost ascuns anterior. Adevărata imagine a existenţei este revelată doar aceluia care o percepe, aşa cum este scris în poezia lui *Rav* Aşlag:

Miraculosul adevăr va străluci,

Şi gura va rosti doar adevărul,

Iar tot ce va fi revelat aievea

Voi veţi vedea, şi nimeni alţii!

Cabala este învăţătura a ceea ce este secret, deoarece este ascunsă de cititorul de rând şi devine revelată numai în anumite condiţii. Cei care o studiază vor descoperi că secretele devin treptat clare prin însăşi învăţăturile ei, împreună cu îndrumarea specială care direcţionează dorinţele şi gândurile cititorului.

Numai cei pentru care Cabala se revelează, încetând să mai fi ascunsă, pot vedea şi înţelege construcţia acestei lumi, iar aşa-numitele concepte precum „suflet“ şi „corp“ pot fi văzute şi înţelese. Cu toate acestea, chiar şi ei sunt în imposibilitatea de a transmite altcuiva viziunea lor perceptivă

asupra Creaţiei, neavând dreptul de a transmite această informaţie, cu o singură excepţie: în timpul ascensiunii spirituale graduale, omul învaţă adevărul despre Creaţie: Nu există nimic în afară de Creator!

Organele senzoriale cu care am fost creaţi pot percepe doar o mică parte a întregii Creaţii, cunoscută sub numele de „lumea noastră“. Toate mecanismele pe care le-am inventat extind aria organelor noastre senzoriale. Suntem incapabili să ne imaginăm ce organe senzoriale ne lipsesc, pentru că nu le simţim lipsa.

Acest lucru poate fi comparat cu faptul că nu simţim lipsa celui de-al şaselea deget la mână. Deoarece nu avem simţurile necesare pentru a percepe alte lumi, noi nu le putem simţi. Prin urmare, în ciuda faptului că suntem înconjuraţi de un mediu atât de bogat, noi suntem capabili să vedem doar o mică parte a lui. În plus, chiar şi fragmentul pe care îl percepem este destul de distorsionat, pentru că putem înţelege doar o mică parte a lui.

Totuşi, folosind ca fundament ceea ce percepem, creăm viziunea întregii noastre existenţe. Asemenea celor care văd doar în manieră radiografică, în care totul este perceput ca o imagine scheletică ce obstrucţionează aceste razele X, noi, de asemenea, avem o imagine distorsionată a universului. Aşa cum nu putem obţine cu ajutorul razelor X o imagine reală a acestui univers, tot la fel nu putem înţelege cu simţurile noastre limitate adevărata imagine a Creaţiei.

Nici imaginaţia nu poate suplini lipsa abilităţii noastre de percepere, deoarece chiar şi fanteziile noastre sunt construite pe baza experienţelor anterioare. În ciuda tuturor acestora, haideţi să încercăm să creăm un concept simplu al aşa-numitei „cealaltă lume“, care există de altă parte a înţelegerii noastre, dincolo de limita organelor senzoriale!

În primul rând, imaginaţi-vă că vă aflaţi într-un spaţiu vid. Înaintea voastră se întinde un drum. De-a lungul său, la anumite intervale sunt plasate marcaje, începând de la zero, adică locul unde va aflaţi acum şi până la infinit. Aceste repere împart drumul în trei părţi.

Noi nu ne deplasăm de-a lungul căii avansând prin mişcări alternative ale picioarelor, ci prin schimbări alternative ale dorinţelor.

În lumea spirituală locul, spaţiul sau mişcarea nu există aşa cum le înţelegem noi. Lumea spirituală este lumea emoţiilor, care există în afara domeniului corporal.

Obiectele sunt emoţii. Mişcarea este schimbarea calităţilor. Locul este o anumită calitate. În lumea spirituală locul este definit de caracteristicile lui. Prin urmare, „mişcarea“ este definită ca „schimbarea emoţiilor omului, similară în lumea noastră cu conceptul de mişcare spirituală, schimbarea emoţiilor, care nu presupune mişcare fizică“.

Astfel, calea pe care încercăm să o înţelegem este schimbarea treptată a calităţilor noastre interioare, a dorinţele noastre.

Distanţa dintre obiectele spirituale este definită şi măsurată prin diferenţa dintre calităţile lor. Cu cât acestea sunt similare într-o mai mare masură, cu atât mai apropiate sunt considerate a fi obiectele. Apropierea sau depărtarea obiectelor este definită prin modificarea relativă a proprietăţilor lor. Dacă două obiecte sunt identice, atunci ele se vor contopi într-unul singur. Iar dacă apare o nouă proprietate în unul dintre obiectele spirituale, o calitate particulară diferită de prima, în acest fel se naşte un nou obiect spiritual.

La capătul căii care se aşterne în faţa noastră se află Creatorul. Atributul său – Voinţa completă de a dărui – determină distanţarea Lui faţă de noi. Din moment ce ne naştem în această lume doar cu caracteristici egoiste, noi suntem departe de Creator, aşa cum este estul de vest. Iar scopul Creatorului, plasat în faţa noastră, este de a ajunge la calităţile Sale în timp ce trăim în această lume, adică să ne contopim spiritual cu El.

Calea noastră ne conduce la o schimbare treptată a propriilor calităţi, până în momentul în care calităţile noastre sunt exact ca cele ale Creatorului. Unica proprietate a Creatorului, care defineşte Esenţa Sa, este absenţă oricărei urme de egoism.

Aceasta este urmată de lipsa gândurilor despre sine însuşi sau despre propria condiţie şi putere – lipsa a tot ce cuprinde esenţa gândurilor şi

aspiraţiilor noastre. Din moment ce existăm în această lume într-un înveliş exterior specific, trebuie să ne preocupăm de strictul necesar pentru a-l întreţine. Acest lucru nu este considerat a fi un semn de egoism.

În principiu, putem determina dacă o dorinţă sau un gând al corpului nostru este egoist printr-un simplu test: dacă vrem să ne eliberăm de un gând, însă supravieţuirea noastră depinde de acesta, atunci o asemenea gândire sau acţiune este considerată a fi involuntară, nu egoistă, fapt pentru care nu ne separă de Creator. Creatorul ne determină să avansăm către scopul nostru în felul următor: El ne înzestrează cu o dorinţă „rea“ sau cu suferinţă, ceea ce poate fi comparat cu înaintarea cu piciorul stâng.

Dacă găsim în noi puterea de a cere ajutor Creatorului, atunci El ne va da o dorinţă „bună“ sau o plăcere, care poate fi comparată cu o înaintare cu piciorul drept. Apoi, primim iarăşi de Sus o dorinţă rea şi mai puternică sau îndoieli cu privire la Creator şi, încă o dată, cu un efort mai mare de voinţă, trebuie să Îl rugăm pe El să ne ajute.

Creatorul ne ajută dându-ne o şi mai mare dorinţă bună, şi aşa mai departe.

În acest fel înaintăm. Nu există nicio mişcare înapoi. Cu cât sunt mai pure dorinţele, cu atât omul este mai departe de punctul iniţial de egoism absolut. Mişcarea de înaintare poate fi descrisă în mai multe feluri, însă ea

este întotdeauna o avansare alternativă prin intermediul tuturor sentimentelor.

După ce simţim întrucâtva spiritualitatea, după ce apare o senzaţie inconştientă a existenţei Creatorului, urmează un sentiment de încredere, care aduce apoi un sentiment de bucurie. Ulterior, acest sentiment începe să dispară, semn că ne-am ridicat pe o altă treaptă a ascensiunii spirituale, treaptă pe care nu o putem percepe din cauza lipsei organelor senzitive cu care am putea-o experimenta pe deplin. Deoarece încă nu am ajuns la următorul nivel prin suferinţă, trudă şi muncă (nu au fost construite vasele corespunzătoare), percepţia nivelului următor nu s-a născut încă.

Noile organe senzitive pentru stadiul următor (dorinţa de plăcere şi sentimentul suferinţei cauzată de lipsa plăcerii) pot fi dezvoltate în două moduri:

1. *Calea Cabalei*: Aici începem să Îl percepem pe Creator, apoi pierdem această legătură. În locul ei apare suferinţa pentru că nu putem simţi plăcere.

   Suferinţa este necesară pentru ca, în cele din urmă, să simţim plăcere.

   Astfel, în noi se nasc organe senzoriale care ne permit să Îl percepem pe Creator în fiecare etapă consecutivă. La fel ca în această lume,

fără dorinţa de a avea un scop sau un obiect, nu suntem capabili să experimentăm plăcerea aferentă.

Diferenţele dintre oameni, precum şi diferenţele dintre oameni şi animale sunt determinate de ceea ce ei aleg, în funcţie de plăcerea obţinută. Prin urmare, avansarea spirituală nu este posibilă fără ca mai întâi să simţim o lipsă. Trebuie să suferim din cauza lipsei a ceea ce ne dorim.

2. *Calea Suferinţei*: Dacă o persoană a fost incapabilă ca prin eforturi, studii, apeluri adresate Creatorului şi rugăminţile prietenilor să se ridice la noi dorinţe de iubire şi teamă faţă de Creator, dacă manifestă superficialitate în gândire, lipsă de respect faţă de spiritualitate şi o atracţie pentru plăcerile de bază, atunci acea persoană va coborî la nivelul puterilor răului.

   În acest caz, omul va merge de-a lungul liniei stângi a nivelurilor corespunzătoare lumilor răului (egoiste) *ABYA* (*Aţilut, Bria, Yeţira, Asia*). Cu toate acestea, suferinţa va deveni un vas în care o nouă percepţie a Creatorului poate fi primită.

Progresul pe calea Cabalei diferă de cel realizat pe calea suferinţei prin aceea că ne este dată Lumina Creatorului. Ea este un sentiment al Prezenţei Creatorului, care apoi ne este luat.

Când suntem lipsiţi de această plăcere începem să dorim Lumina. Dorinţa aceasta este vasul sau noul set de organe senzitive prin care noi

putem încerca să primim percepţia Creatorului. Aceste obiective ne trag înainte până vom primi percepţiile dorite.

Când avansăm prin intermediul suferinţei suntem împinşi din spate de această suferinţă, spre deosebire de calea Cabalei unde avansăm prin intermediul dorinţei de plăcere. Creatorul ne îndrumă în conformitate cu Planul Său: să ne aducă, să ne transfere pe fiecare dintre noi şi întreaga umanitate, în această viaţă sau în următoarele, la punctul final al căii, unde se află Creatorul.

Această cale reprezintă paşii pe care îi vom face pentru a ne apropia de Creator, pe măsură ce preluăm mai multe din caracteristicile Sale. Numai prin unirea calităţilor noastre cu cele ale Creatorului vom avea o percepţie adevărată a creării lumii şi vom vedea că nu există nimeni în afară de Creator.

Toate lumile şi locuitorii lor, tot ceea ce simţim în jurul nostru, precum şi noi înşine, reprezentăm doar o parte a Lui. Mai exact, noi *suntem* El. Toate gândurile şi acţiunile noastre sunt determinate de dorinţele pe care le avem. Intelectul ne serveşte doar ca ajutor pentru a dobândi ceea ce ne dorim.

Când primim dorinţe, ele ne sunt dăruite de Sus şi doar Creatorul Însuşi le poate schimba.

Creatorul a făcut acest lucru intenţionat, pentru ca noi să înţelegem că toate întâmplările din trecut, prezent şi viitor, din fiecare domeniu al vieţii sunt dependente în totalitate de El. Situaţia noastră se poate îmbunătăţi doar dacă El doreşte acest lucru, deoarece doar El este cauza a ceea ce s-a întâmplat, se întâmplă şi se va întâmpla.

Acest lucru este necesar pentru ca noi să recunoaştem şi să simţim nevoia conexiunii cu El. Putem urmări acest proces începând cu lipsa dorinţei de a-L recunoaşte, care se manifestă la începutul căii, şi până la sfârşitul ei, când vom deveni pe deplin ataşaţi de El.

Dacă cineva simte brusc dorinţa de a se apropia de Creator, precum şi dorinţa şi atracţia pentru spiritualitate, acestea sunt rezultatul faptului că acea persoană este atrasă de Creator prin insuflarea acestor sentimente. Într-o situaţie inversă, noi vedem că prin „căderea" în propriile aspiraţii, fie ele materiale, sociale sau de orice altă natură, că prin eşecuri şi lipsuri vom începe treptat să înţelegem că acestea sunt realizate în mod intenţionat de către Creator.

În acest fel, individul se poate simţi dependent de Sursa a tot ceea ce se întâmplă, creând înţelegerea că „doar Creatorul îl poate ajuta, altfel va pieri". Creatorul face acest lucru intenţionat, pentru a crea în noi o nevoie fermă de El, aşa că Îl vom încuraja să ne schimbe starea spirituală. Astfel, dorim cu nerăbdare să ne apropiem mai mult de Creator, iar El poate, în conformitate cu dorinţele noastre, să ne apropie de El.

De aici vedem că suntem ajutaţi de Creator, care ne salvează din starea de somn (spiritual) sau din situaţia în care suntem mulţumiţi de starea noastră prezentă. Pentru ca noi să avansăm spre scopul specificat de Creator, El ne trimite suferinţe şi eşecuri, atât fizice cât şi spirituale, prin cei din jurul nostru: familie, prieteni, colegi şi cunoştinţe.

Noi am fost astfel creaţi încât să ne dăm seama că tot ceea ce este plăcut se datorează apropierii de El. Simţim, de asemenea, şi contrariul: că tot ce este neplăcut este cauzat de distanţarea noastră de El. Din acest motiv lumea noastră este construită în aşa fel încât depindem de sănătate, familie, precum şi de iubirea şi respectul celor care ne înconjoară.

Pentru Creator, toate acestea servesc ca mesageri, astfel încât El poate să exercite influenţe negative care ne forţează să căutăm soluţii la aceste presiuni, recunoscând în final că toată lumea depinde numai de Creator. Apoi, cu suficientă putere şi răbdare putem deveni capabili mai degrabă să asociem tot ce se întâmplă în viaţă cu dorinţa Creatorului, decât cu altă cauză sau chiar cu acţiunile şi gândurile noastre din trecut. Cu timpul, va deveni clar că doar Creatorul este cauza a tot ceea ce se întâmplă.

Calea prezentată mai sus este calea fiecăruia dintre noi, precum şi a umanităţii, în general. Începând de la punctul iniţial în care ne aflăm în concordanţă cu dorinţele din prezent („lumea noastră“) şi până la destinaţia finală la care trebuie să ajungem chiar şi împotriva voinţei noastre („lumea care va veni“), calea noastră este împărţită în patru stadii sau stări:

1. Lipsa absolută (ascunderea totală) a percepţiei Creatorului

Consecinţele acestei stări sunt: absenţa credinţei în Creator şi în Supravegherea Divină de Sus; credinţa în forţele proprii, în forţele naturii, în circumstanţe şi în şansă.

Întreaga umanitate se află la acest stadiu (la acest nivel spiritual). Cât timp ne aflăm în această stare, viaţa noastră devin un proces de acumulare în suflet a experienţelor, prin diferite suferinţe care ne sunt trimise.

Sufletul acumulează experienţe prin întoarceri repetate în această lume, în corpuri diferite.

De îndată ce sufletul dobândeşte o experienţă suficient de bogată, omul este capabil să perceapă primul nivel spiritual.

1. Percepţia neclară a Creatorului

Consecinţele acestei stări sunt credinţa în pedeapsă şi răsplată, precum şi credinţa că suferinţa este rezultatul distanţării de Creator. Plăcerea este văzută ca rezultat al apropierii de Creator.

Sub influenţa acestor mari greutăţi am putea reveni la starea anterioară. Însă pe măsură ce acumulăm experienţă, fără să conştientizăm acest

proces, noi continuăm să învăţăm până când ne dăm seama că doar completa conştientizare a Guvernării Creatorului ne va da puterea să avansăm.

În aceste două situaţii avem capacitatea de a crede în Supravegherea Superioară. Dacă vom încerca, în ciuda tuturor tulburărilor trimise de Sus, să ne întărim credinţa şi să muncim pentru a percepe Guvernarea exercitată de Creator în lumea Sa, după o anumită mărime şi intensitate a efortului Creatorul ne va ajuta, revelându-se atât pe Sine, cât şi imaginea existenţei.

2. Revelarea parţială a Guvernării Sale în această lume

Aici, noi suntem capabili să vedem recompensa pentru acţiunile bune şi pedeapsa pentru faptele rele. Prin urmare, suntem incapabili de altceva decât să facem bine şi să ne abţinem de la a face rău, tot aşa cum fiecare dintre noi este incapabil să-şi facă rău lui însuşi sau să se abţină să-şi facă bine.

Totuşi, acest stadiul al dezvoltării spirituale nu este cel final, deoarece în acest stadiu toate acţiunile noastre sunt involuntare, ca rezultat al conştientizării recompensei şi pedepsei. Astfel, mai există un stadiu al dezvoltării spirituale: dobândirea percepţiei că tot ce este făcut de Creator este făcut cu absolută şi eternă iubire pentru fiinţele create de El.

3. Revelarea imaginii complete a Guvernării Creatorului în lume

Aceasta oferă o percepţie clară a guvernării lumii de către Creator, care nu este bazată pe recompensă şi pedeapsă pentru faptele omului, ci pe iubirea Lui nemărginită pentru creaţiile Sale. Noi ajungem la acest stadiu al dezvoltării spirituale atunci când vedem clar că toate circumstanţele, întreaga Creaţie în general şi fiecare creatură în particular (fără ca acţiunile lor să fie judecate ca fiind bune sau rele) sunt întotdeauna îndrumate şi guvernate de Creator numai cu o iubire absolută şi nemărginită.

Atunci când simţim acest Nivel Spiritual Superior, deja percepem starea viitoare a tuturor. Putem percepe atât situaţia celor care nu au ajuns încă la această stare, cât şi a celor din trecut sau din prezent care au obţinut-o; înţelegem, de asemenea, cunoştinţele necesare experimentării acestui stadiu atât ca individ, cât şi ca întreg.

O asemenea înţelegere este rezultatul revelării de către Creator a întregului plan al Creaţiei şi al raportul său cu fiecare suflet din fiecare generaţie, pe întreaga durată a existenţei tuturor lumilor. Aceste lumi au fost create cu un singur scop: să ofere plăcere fiinţelor create de El. Este singurul scop care determină toate acţiunile Creatorului faţă de fiinţele create de El.

Acest lucru persistă de la începutul şi până la sfârşitul Creaţiei, astfel încât toţi împreună şi fiecare separat să poată experimenta o plăcere nelimitată datorată ataşamentului faţă de El. Ca urmare, atunci când

vedem în mod clar că acţiunile Creatorului au ca scop binele şi sunt în beneficiul fiinţelor create de El, în interiorul nostru se conturează faptele Creatorului faţă de creaţiile Sale.

Prin urmare, suntem impregnaţi cu un sentiment de dragoste nemărginită faţă de Creator şi, ca rezultat al similitudinii sentimentelor, Creatorul şi omul se unesc într-o singură entitate. Întrucât acest stadiu reprezintă scopul final al Creaţiei, primele trei stadii cuprind paşii preliminari şi necesari pentru a ajunge la cel de-al patrulea stadiu.

Toate dorinţele individului sunt plasate în inimă pentru că, fiziologic, ele acolo sunt simţite. Prin urmare, inima noastră este considerată reprezentativă pentru toate dorinţele corpului şi pentru esenţa noastră. Schimbările dorinţelor din inima cuiva indică schimbările în personalitatea sa.

De când ne naştem, adică din momentul în care am apărut în această lume, inima se ocupă doar de grijile corpului şi doar dorinţele trupului o preocupă. Inima este umplută doar de dorinţele corpului şi cu ele se hrăneşte.

Însă adânc în inima noastră, în profunzimea tuturor dorinţelor, există un punct care este ascuns în spatele tuturor dorinţelor mărunte şi temporare, pe care nu îl percepem. Este nevoie de o senzaţie spirituală pentru a-l percepe. Acest punct este o parte a Creatorului Însuşi.

Dacă în mod conştient, prin puterea eforturilor noastre de a învinge şi trece peste indiferenţa şi lenea corpului, căutăm în Cabala moduri de a ne

apropia de Creator, acest punct se umple treptat cu dorinţe pure şi bune. Astfel, vom dobândi percepţia Creatorului pe primul nivel spiritual, nivelul lumii *Asia*.

Apoi, percepând toate etapele lumii *Asia*, putem începe să Îl percepem pe Creator la nivelul lumii *Yeţira*, şi tot aşa până când ajungem la cel mai Înalt Nivel: percepţia Creatorului la nivelul lumii *Aţilut*.

De fiecare dată experimentăm toate percepţiile în acelaşi punct interior al inimii noastre. În trecut, inima noastră a fost sub influenţa dorinţelor corpului, încât punctul său interior nu a primit nici o percepţie a Creatorului. Ne puteam gândi doar la dorinţele la care corpul ne forţa să ne gândim şi doream doar ceea ce trupul ne obliga să dorim.

Acum, dacă ne umplem inima cu dorinţe pure şi altruiste rugându-ne, solicitând şi cerând Creatorului salvarea spirituală, vom începe să Îl percepem. Apoi, vom fi capabili să ne gândim doar la El, deoarece s-au născut în noi gânduri şi dorinţe legate de acest nivel spiritual.

Prin urmare, ne dorim întotdeauna doar ce suntem forţaţi să ne dorim, datorită influenţei spirituale pe care o primim, în concordanţă cu stadiul la care ne aflăm.

Având în vedere cele de mai sus, este clar că nu ar trebui să ne străduim să ne schimbăm propriile gânduri, ci trebuie să cerem Creatorului să facă asta, deoarece toate dorinţele şi gândurile noastre

sunt pur şi simplu consecinţa a ceea ce primim sau, mai exact, a gradului în care Îl percepem pe Creator.

În ceea ce priveşte întreaga Creaţie, este evident că toate provin de la Creator, însă El ne-a creat cu un anumit grad de libertate a voinţei. Capacitatea de a ne direcţiona dorinţele se manifestă doar la aceia care au ajuns la stadiile *ABYA*. Cu cât este mai mare ascensiunea spirituală, cu atât mai mare este gradul nostru de libertate.

Pentru a ne lămuri, putem compara procesul dezvoltării noastre spirituale cu dezvoltarea naturii materiale a acestei lumi. Întreaga natură şi întregul univers reprezintă doar o singură dorinţă de automulţumire. Ea există în fiecare individ într-o măsură variabilă, şi cu cât această dorinţă creşte, cu atât mai avansate devin fiinţele în lumea noastră, deoarece dorinţa determină mintea să lucreze şi să se dezvolte pentru satisfacerea nevoilor proprii.

Gândurile noastre sunt întotdeauna rezultatul dorinţelor noastre. Ele le urmează şi sunt direcţionate doar către realizarea acestor dorinţe şi nimic altceva. În plus, gândurile au un rol special: cu ajutorul lor putem să ne mărim dorinţele.

Dacă aprofundăm şi extindem în mod constant gândurile referitoare la ceva anume şi ne străduim să revenim constant la ele, această dorinţă va începe treptat să crească în detrimentul altora. În acest fel putem schimba raportul dintre dorinţele noastre. Dacă ne gândim constant la o mică

dorinţă, o putem transforma într-una mare, care va pune în umbră toate celelalte dorinţele şi va determina esenţa noastră.

Fazele revelării

Cel mai mic nivel pe scara spiritualităţii seamănă cu partea neînsufleţită a naturii, fiind similar corpurilor din spaţiu, mineralelor etc. Acest nivel neînsufleţit este numit, de asemenea, „fără viaţă".

Nivelul neînsufleţit al spiritualităţii (sau cineva care se găseşte acolo) nu este capabil să acţioneze în mod independent. Nu îşi poate descoperi propriile caracteristici, deoarece dorinţa interioară de a avea plăcere este atât de mică, încât este definită ca fiind doar protectoarea caracteristicilor sale, şi nu urmarea dezvoltării lor.

Lipsa individualităţii la acest nivel al Creaţiei este accentuată de faptul că omul nu posedă în mod independent nimic. Acesta se concentrează orbeşte asupra funcţionării sale, îndeplineşte în mod automat dorinţele Creatorului, din moment ce nu poate concepe nimic altceva pentru că nu are dorinţe individuale.

Deoarece Creatorul a vrut ca obiectele neînsufleţite să se comporte exact în acest fel, El le-a dat cel mai scăzut nivel al dorinţelor, fără a le pretinde să se dezvolte. Neavând alte dorinţe în afara celor implantate de Creator, aceste obiecte îşi execută orbeşte sarcinile, având grijă doar de

nevoile lor de natură spirituală neînsufleţită, fără a simţi mediul în care se află. În mod similar, oamenilor aflaţi la nivelul spiritual inanimat le lipseşte, de asemenea, orice dorinţă individuală. Doar dorinţele Creatorului îi ghidează şi, datorită naturii lor, trebuie să urmeze meticulos şi inconştient această coordonare, în conformitate cu programul implantat în ei de către Creator.

Prin urmare, în ciuda faptului că natura umană a fost concepută în acest mod de Creator pentru propriul Său scop, oamenii aflaţi în această stare spirituală nu pot percepe nimic altceva, decât pe ei înşişi. În consecinţă, ei nu pot face nimic pentru alţii, însă pot lucra pentru propriul beneficiu. Acest nivel de dezvoltare spirituală este numit „neînsufleţit".

Un grad mai înalt de dezvoltare poate fi găsit în natura vegetală. Creatorul a conferit acestui grup o dorinţă de plăcere mai mare decât cea acordată obiectelor neînsufleţite; plantele au nevoie de o oarecare mişcare şi de creştere pentru a-şi satisface propriile nevoi.

Însă această mişcare şi creştere reprezintă un atribut al grupului, nu o aspiraţie individuală. Oamenii care aparţin nivelului vegetal al dorinţei manifestă un anumit grad de independenţă spirituală faţă de Creator, Creatorul fiind cel care stabileşte programul. Deoarece Creatorul a construit întreaga natură pe baza egoismului absolut (dorinţa de automulţumire), la nivel vegetal aceşti indivizi încep să dezvolte înclinaţia pentru a se distanţa de dorinţele deja implantate în ei.

Prin urmare, ei încep să acţioneze din consideraţie pentru alţii, de parcă ar acţiona împotriva naturii proprii. Cu toate acestea, indiferent de faptul că plantele din această lume cresc în toate direcţiile şi au o anumită libertate de mişcare, mişcarea lor este în continuare considerată a fi o mişcare colectivă. La urma urmei, nici o plantă nu este capabilă, datorită faptului că îi lipseşte cu desăvârşire o dorinţă adecvată, să înţeleagă posibilitatea de mişcare individuală.

În mod similar, o persoană aparţinând nivelului vegetal al dorinţei nu este capabilă să aspire la eforturi individuale care se abat de la normele colectivităţii, societăţii şi ale educaţiei. Dimpotrivă, această persoană are ca scop conservarea şi respectarea tuturor normelor şi legilor mediului său „vegetal". Acesta este compus dintr-un grup de oameni similari care aparţin nivelului de dezvoltare „vegetal".

Prin urmare, asemenea plantei, omul care se află la acest nivel nu are o viaţă individuală, separată, ci trăieşte ca parte a comunităţii, locuind printre mulţi alţii care au o natură similară.

În rândul plantelor, cât şi al tuturor oamenii de la acest nivel, se poate vorbi mai degrabă de o singură viaţă comună, decât de o viaţă individuală, proprie fiecăruia dintre ei. Generalizând, toate plantele pot fi comparate cu un organism vegetal unic, în care fiecare plantă poate fi asemănată cu o ramură distinctă a acestuia.

Oamenii aparţinând nivelului spiritual „vegetal" pot fi comparaţi cu cei din exemplul anterior. Deşi se abat uneori de la natura lor egoistă, datorită

faptului că dezvoltarea lor spirituală este minoră, ei rămân limitaţi de legile societăţii şi ale mediului lor. Ei nu au dorinţe individuale sau puterea de a se opune societăţii sau dezvoltării lor, deşi în anumite aspecte şi-au depăşit deja natura de bază şi acţionează în beneficiul celorlalţi.

Pe scara evoluţiei spirituale, nivelul vegetal este urmat de nivelul animal. Acesta este considerat mai înalt, deoarece dorinţele atribuite de Creator acestui nivel îi dezvoltă pe cei din cadrul nivelului în aşa fel încât aceştia obţin satisfacţie datorită abilităţii de a se mişca şi de a gândi independent de ceilalţi, în scopul satisfacerii propriilor dorinţe, mult mai mult decât în cazul nivelului vegetal.

Fiecare animal are propriul caracter şi propriile sentimente, indiferent de mediul înconjurător. În consecinţă, o persoană aflată la acest nivel de dezvoltare posedă o mai mare abilitate de a acţiona contrar înclinaţiilor egoiste şi în favoarea celorlalţi.

Chiar dacă a fost câştigat un anumit grad de independenţă faţă de colectivitate, ceea ce duce la o viaţă proprie individualizată care nu este modelată de opiniile comunităţii, sentimentele de sine sunt încă extrem de importante.

Cei care se află la nivelul uman („vorbitor“) al dezvoltării sunt deja capabili să acţioneze împotriva naturii lor şi contrar colectivităţii (spre deosebire de plante).

Aceşti oameni sunt complet independenţi de societate în alegerea dorinţelor lor.

Ei pot simţi orice altă fiinţă şi astfel pot avea grijă de alţii. Ei îi pot ajuta în încercarea lor de a se schimba în bine, identificându-se cu suferinţa lor. Cei de la acest nivel, spre deosebire de cei aflaţi la nivelul animal, pot simţi trecutul şi viitorul şi astfel pot acţiona, fiind călăuziţi de recunoaşterea unui scop central.

Toate lumile şi stadiile atribuite acestor lumi pot fi asemănătoare cu o succesiune de ecrane care ascund de noi (Lumina) Creatorul. Pe măsură ce dobândim puterea spirituală de a ne depăşi natura, fiecare dintre aceste forţe, fiecare ecran consecutiv dispare treptat ca şi cum s-ar dizolva.

Următoarea poveste ilustrează evoluţia căutării noastre spirituale, pentru a dizolva ecranele şi a trăi în uniune cu Creatorul.

18

Atotputernicul Magician care nu putea fi singur. Poveste pentru oameni mari

Ştiţi de ce doar cei bătrâni spun poveşti şi legende? Pentru că legendele sunt cele mai înţelepte lucruri din lume! Totul în lume se schimbă, şi doar legendele adevărate se păstrează. Legendele sunt înţelepciune, iar cel care le spune trebuie să aibă multă cunoaştere şi să vadă lucruri pe care alţii nu le pot vedea.

Pentru aceasta, omul trebuie să fi trăit mult. De aceea, doar bătrânii ştiu cum să spună legende. Aşa cum este scris în cea mai mare şi mai veche carte magică: „O persoană în vârstă este cineva care a dobândit înţelepciune."

Copiilor le place să audă legende pentru că ei au imaginaţie şi minţi capabile să-şi închipuie totul, nu doar ceea ce văd alţii. Dacă un copil creşte şi încă mai vede ceea ce alţii nu văd, el devine iscusit şi „dobândeşte înţelepciune".

Deoarece copiii văd ceea ce alţii nu văd, ei ştiu că ceea ce îşi imaginează este real. Ei rămân „copii înţelepţi“, precum este scris în cea mai mare şi veche carte magică, *Zohar*.

A fost odată un mare magician, nobil şi bun la inimă, care avea toate însuşirile pe care le găsim în cărţile pentru copii. El era bun la inimă, însă nu ştia cu cine să împărtăşească această bunătate. Nu avea pe nimeni asupra căruia să îşi reverse afecţiunea, cu care să se joace, să îşi petreacă timpul şi la care să se gândească.

Magicianul, de asemenea, simţea nevoia să fie dorit, pentru că este foarte trist să fii singur.

Ce ar trebui el să facă? El a crezut că, făcând o piatră, doar una mică dar frumoasă, va găsi răspunsul.

„Voi mângâia piatra şi voi simţi că ceva este în mod constant lângă mine şi amândoi ne vom simţi bine, pentru că este trist să fii singur.“ El a fluturat bagheta şi într-o clipă a apărut o piatră exact aşa cum şi-a dorit.

A început să mângâie piatra, să o îmbrăţişeze şi să îi vorbească, însă piatra nu i-a răspuns. A rămas rece şi nu a făcut nimic în schimb. Orice i-ar fi făcut pietrei, ea rămâne acelaşi obiect neînsufleţit.

Această situaţie nu-i convenea deloc magicianului. Cum se poate ca piatra să nu îi răspundă? El a încercat să creeze mai multe pietre, apoi stânci, dealuri, munţi, terenuri, Pământul, Luna şi Galaxia. Însă toate erau deopotrivă … nimic.

Magicianul se simţea în continuare singur şi trist. În tristeţea lui, el s-a gândit că în loc de pietre ar putea să facă o plantă care să înflorească frumos. El ar uda-o, i-ar da aer, soare, i-ar cânta şi planta ar fi fericită. Astfel, amândoi ar fi fericiţi, pentru că este trist să fii singur.

A fluturat bagheta şi într-o clipă a apărut o plantă, întocmai cum şi-a dorit. Era atât de fericit, încât a început să danseze în jurul ei, însă planta nu s-a mişcat. Nu a dansat cu el şi nu i-a urmat mişcările. A răspuns în cei mai simpli termeni doar la ceea ce magicianul i-a dat.

Dacă i-a dat apă, planta a crescut, dacă nu i-a dat apă, planta a murit. Asta nu a fost de ajuns pentru un magician atât de mărinimos care dorea să dea cu toată inima.

Trebuia să facă ceva mai mult, pentru că este foarte trist să fii singur. A creat atunci tot felul de plante de diferite mărimi: câmpuri, păduri, livezi, plantaţii şi crânguri. Însă toate s-au comportat la fel ca prima plantă şi iarăşi era singur în tristeţea lui.

Magicianul s-a gândit, şi iar s-a gândit. Ce ar trebui să facă? Să creeze un animal! Ce fel de animal? Un câine? Da, un câine micuţ şi drăguţ care să-l însoţească tot timpul. L-ar lua în plimbările sale şi câinele poznaş ar sări şi ar alerga.

Când ar ajunge acasă, la palatul său (sau mai degrabă, fiind magician, la castelul său), câinele ar fi atât de încântat să îl vadă, încât i-ar ieşi în întâmpinare. Amândoi ar fi atât de fericiţi, pentru că este foarte trist să fii singur! El şi-a fluturat bagheta şi a apărut un câine, exact cum şi-a dorit. A

început să aibă grijă de el: să îl hrănească, să îi dea să bea apă şi să îl mângâie. Chiar a alergat cu căţelul, l-a spălat şi l-a luat cu el în plimbările sale.

Dar dragostea unui câine se rezumă la a fi mereu alături de stăpânul său. Magicianul s-a întristat văzând că un câine nu poate răspunde în mod reciproc, chiar dacă el se joacă atât de frumos cu căţelul şi îl ia cu el peste tot. Un câine nu poate fi adevăratul lui prieten, nu poate aprecia ceea ce face pentru el, nu îi înţelege gândurile şi dorinţele şi tot efortul care îl face pentru el.

Însă asta era ceea ce îşi dorea magicianul. Aşa că a făcut şi alte creaturi: peşti, păsări, mamifere, toate fără niciun rezultat; nici unul dintre ele nu-l înţelegea. Era foarte trist să fie aşa de singur.

Magicianul a stat şi s-a gândit. Atunci şi-a dat seama că pentru a avea un prieten adevărat, acela ar trebui să fie cineva care l-ar căuta pe magician, l-ar dori tare mult, ar fi ca magicianul, capabil să îl iubească, să îl înţeleagă, să îi semene, să îi fie partener. Partener? Prieten adevărat?

Ar trebui să fie cineva apropiat lui, care să înţeleagă ceea ce el îi dăruieşte şi care să îi poată răspunde în mod reciproc, oferindu-i totul în schimb. Şi magicienii vor să iubească şi să fie iubiţi. Atunci amândoi ar fi mulţumiţi, pentru că este foarte trist să fii singur.

Şi apoi magicianul s-a gândit să creeze un om. Omul ar putea fi adevăratul lui prieten! El ar putea fi ca magicianul. Pentru a fi asemănător

creatorului său, omul ar avea nevoie doar de ajutor. Atunci amândoi s-ar simţi bine, pentru că este foarte trist să fii singur.

Dar pentru ca ei să se simtă bine, omul trebuie să se simtă în primul rând singur şi să fie trist fără magician. Magicianul şi-a fluturat din nou bagheta şi în depărtare a apărut un om. Omul nu a simţit că a existat un magician care a făcut toate pietrele, plantele, dealurile, câmpurile şi luna, ploaia, vântul etc. Omul nu a ştiut că El a făcut o întreagă lume plină cu lucruri minunate, cum ar fi computerele şi fotbalul, care îl fac să se simtă bine şi să nu îi lipsească nimic.

Magicianul, pe de altă parte, se simţea în continuare trist pentru că era singur. Omul nu ştia că a fost un magician care l-a creat, l-a iubit, l-a aşteaptat şi care a spus că împreună se vor simţi bine, pentru că este foarte trist să fii singur.

Şi totuşi, cum ar putea un om care este mulţumit, care are totul, chiar şi un computer şi o minge de fotbal, dar care nu ştie de existenţa magicianului să vrea să îl găsească, să facă cunoştinţă cu el, să îl cunoască, să se apropie de el, să îl iubească, să îi fie prieten şi să îi spună: „Vino, ne vom simţi bine amândoi, pentru că este foarte trist să fiu singur, fără tine!“?

Omul cunoaşte doar mediul său, vrea ceea ce vor şi ceilalţi, vorbeşte la fel ca ei, încearcă să nu ofenseze pe nimeni, cere cuviincios ceva: un calculator sau o minge de fotbal. Cum poate omul să ştie că există un magician trist pentru că este singur?

Însă magicianul este bun la inimă şi în permanenţă atent la tot ce se întâmplă cu omul, iar când soseşte momentul, el flutură bagheta şi cheamă în tăcere inima acestuia. Omul înţelege că el caută ceva, dar nu îşi dă seama că magicianul îl cheamă, spunând: „Vino, ne vom simţi amândoi bine, pentru că este foarte trist să fiu singur, fără tine!“

Apoi magicianul flutură din nou bagheta, şi omul îi simte prezenţa. El începe să se gândească la magician, să creadă că le va fi bine împreună, pentru că este foarte trist să fii singur, fără magician.

O altă fluturare de baghetă şi omul simte că există un turn plin cu bunătate şi putere, unde magicianul îl aşteaptă şi doar acolo se vor simţi bine, pentru că este foarte trist să fii singur.

„Dar unde este acest turn? Cum pot ajunge la el? Care este calea?“ se întreabă omul, nedumerit şi confuz. Cum îl poate întâlni pe magician? În inima lui rămâne sentimentul mişcării baghetei şi nu poate dormi. Vede numai magicieni şi turnuri puternice, şi nici să mănânce nu poate.

Asta se întâmplă atunci când omul vrea ceva foarte mult şi nu poate obţine, şi este trist să fie singur. Însă pentru fi la fel ca magicianul: înţelept, mare, nobil, bun la inimă, iubitor şi un bun prieten, o fluturare de baghetă nu este de ajuns. Omul trebuie să înveţe să facă el însuşi minuni.

Astfel că magicianul, în mod secret şi subtil, uşor şi inofensiv, conduce omul la cea mai mare şi veche carte magică, Cartea *Zohar* şi îi arată calea către turnul puternic. Omul înţelege asta şi astfel poate ajunge repede la

magician, la prietenul său şi îi poate spune: „Vino, ne vom simţi bine împreună, pentru că este foarte trist să fii singur!“

Cu toate acestea, există un zid înalt care înconjoară turnul şi gărzile numeroase îl resping pe om şi nu îi lasă să fie împreună cu magicianul şi să se simtă bine. Omul disperă, magicianul se ascunde în turn în spatele porţilor încuiate, zidul este înalt, gărzile vigilente resping pe oricine, nimeni nu poate trece.

Ce se va întâmpla …? Cum pot fi ei împreună? Cum se pot simţi bine? Pentru că este trist să fii singur.

De fiecare dată când omul este extenuat şi disperat, simte imediat mişcarea baghetei şi se grăbeşte din nou către ziduri, încercând să înşele gărzile, nu contează cum! El vrea să spargă porţile, să ajungă la turn, să urce treptele scării şi să ajungă la magician.

Şi de fiecare dată când „valul“ îl poartă înainte şi se află mai aproape de turn şi de magician, gărzile devin mai vigilente, mai puternice şi stăruitoare, sfârtecându-l fără milă. Însă cu fiecare încercare omul devine mai curajos, mai puternic şi mai înţelept. El învaţă să folosească tot felul de trucuri, să inventeze lucruri demne de un magician.

De fiecare dată când este respins, el doreşte mai mult să ajungă la magician, simte o mai mare iubire pentru el şi vrea mai mult decât orice pe lume să fie cu magicianul şi să îi vadă faţă, pentru că le va fi bine împreună. Chiar dacă lui îi este dat totul în această lume, fără magician el se va simţi singur.

Apoi, în momentul în care nu mai suportă să fie separat de el, porţile turnului se deschid şi magicianul, magicianul lui, se grăbeşte spre el şi îi spune: „Vino, ne va fi bine împreună, pentru că este foarte trist să fii singur!“

Şi de atunci ei sunt prieteni devotaţi, se cunosc bine şi nu există plăcere mai mare decât cea care este între ei: eternă şi nemărginită. Ei se simt atât de bine împreună, încât nu îşi mai aduc aminte, nici măcar ocazional, cât este de trist să fii singur.

SFÂRŞIT

Secvenţa de ecrane ascunde Creatorul de noi. Aceste ecrane există în noi înşine şi în sufletele noastre. Creatorul reprezintă tot ceea ce există în afară de noi şi sufletele noastre cu ecranele lor interferente. Putem percepe numai acea mică parte din mediul exterior care poate trece prin ecranul nostru.

Tot ceea ce se află în afară scapă complet percepţiei noastre. Similar, în această lume vedem doar acele obiecte care sunt reflectate pe suprafaţa interioară a ochiului, de îndată ce ele ajung în raza noastră vizuală.

Cunoaşterea lumilor spirituale provine din percepţiile şi senzaţiile pe care le-au dobândit sufletele cabaliştilor şi pe care ni le-au transmis.

Cu toate acestea, realizările lor sunt restricţionate de spectrul vederii lor spirituale. Prin urmare, toate lumile spirituale pe care le cunoaştem există doar în relaţie cu aceste suflete.

Având în vedere cele de mai sus, întreaga Creaţie poate fi împărţită în trei părţi:

1. Creatorul

Nu putem discuta despre El datorită faptului că noi putem judeca doar acele fenomene care se încadrează în intervalul nostru de percepţie spirituală, după ce trec prin ecranele cu care interferează.

2. Scopul Creaţiei

Acesta este punctul nostru de plecare, de la care putem începe să explorăm intenţia Creatorului. În timp ce unii susţin că esenţa Sa se orientează spre plăcerea dăruită creaturilor Sale, nu putem spune nimic altceva despre relaţia Creatorului cu noi, din lipsă de informaţii.

Creatorul a dorit ca noi să simţim influenţa Lui asupra noastră ca Plăcere, şi astfel ne-a creat receptori senzitivi care să ne permită să Îi simţim influenţa. Întrucât toate percepţiile noastre sunt realizate de către suflet, este lipsit de sens să vorbim despre alte lumi fără ca omul să fie conectat cu aceia care percep acele lumi. Fără capacitatea sufletului de a percepe, alte lumi nu există.

Ecranele de interferenţă care stau între noi şi Creator reprezintă de fapt aceste lumi. *Olam* derivă din cuvântul *alama*, care înseamnă „ascundere“. Lumile există numai în scopul de a-i transmite sufletului chiar şi o mică parte din Plăcerea (Lumina) emanată de Creator.

3. Sufletele

Acestea sunt entităţi generate de Creator, care se percep pe sine ca existând independent. Acest sentiment este extrem de subiectiv şi, în esenţă, reprezintă sufletul care este sinele nostru individual şi care a fost făcut în acest mod de către Creator. În realitate, noi suntem de fapt o parte integrantă a Lui.

Întreaga cale a dezvoltării omului, de la treapta iniţială până la cea finală la care se uneşte complet cu Creatorul în toate calităţile sale, poate fi împărţită în cinci trepte. Fiecare dintre acestea poate fi împărţită în alte cinci trepte care sunt, la rândul lor, formate din câte cinci trepte.

În total sunt 125 de trepte. Fiecare persoană aflată pe o anumită treaptă experimentează aceleaşi sentimente şi influenţe ca oricare altă persoană aflată pe aceeaşi treaptă. Fiecare persoană posedă aceleaşi organe senzoriale spirituale şi, prin urmare, poate simţi la fel ca oricine altcineva care se află pe aceeaşi treaptă.

În mod similar, fiecare persoană din lumea noastră posedă aceleaşi organe de simţ care oferă percepţii identice, dar nu permit perceperea altor lumi.

Prin urmare, cărţile de Cabala pot fi înţelese numai de cei care ajung la nivelul autorului, deoarece doar atunci autorul şi cititorul vor avea experienţe comune. Acest principiu se aplică, de asemenea, şi celor care citesc autori ce descriu evenimente ale acestei lumi.

Sufletul primeşte din lumile spirituale conştientizarea apropierii Creatorului, alături de satisfacţia spirituală şi iluminarea care însoţesc unificarea cu El. Sufletul primeşte, de asemenea, datorită înţelegerii pe care a dobândit-o asupra propriilor dorinţe şi a legilor Dominaţiei Sale, aşa-numita „Lumină a Creatorului" sau capacitatea de a-L percepe.

Pe măsură ce avansăm pe calea spirituală, percepem treptat că suntem atraşi de Creator. Acesta este motivul pentru care la fiecare fază a călătoriei noastre dobândim o nouă perspectivă asupra Revelării Creatorului.

Pentru aceia care pot sesiza doar lumea noastră, Biblia apare ca o culegere de legi şi evenimente istorice care descriu comportamentul fiinţelor umane în această lume. Însă aceia care sunt mai avansaţi pe calea lor spirituală încep să perceapă acţiunile spirituale ale Creatorului, dincolo de numele obiectelor şi acţiunilor din lumea noastră.

Din toate cele de mai sus devine clar că în Creaţie sunt doi participanţi: Creatorul şi fiinţa umană care a fost creată de cel Atotputernic. Toate celelalte viziuni care ne apar, fie percepţia lumii noastre sau chiar percepţia Lumilor Superioare, sunt doar diferite faze ale revelării şi dezvăluirii Creatorului pe calea Sa, pentru a se apropia de noi.

19

Nivelurile spirituale

Întreaga Creaţie poate fi definită ca o funcţie cu patru parametri: timp, suflet, lume şi Sursa existenţei. Aceştia sunt reglaţi din interior de Voinţa şi Dorinţele Creatorului.

Timp: o progresie de tip cauză-efect a evenimentelor care au loc în fiecare suflet şi în întreaga omenire, similară cu dezvoltarea istorică a umanităţii.

Suflet: tot ce este organic (viu), inclusiv fiinţele umane.

Lume: întregul univers anorganic (fără viaţă). În lumile spirituale acesta corespunde nivelului mineral al dorinţelor.

Sursa Existenţei: planul de evoluţie al evenimentelor. Acest plan se aplică atât fiecăruia dintre noi, cât şi întregii umanităţi şi guvernează întrega Creaţie, aducând-o la condiţia predeterminată iniţial.

Când a decis să creeze toate lumile şi să apropie fiinţele umane de El, Creatorul şi-a ascuns treptat prezenţa prin diminuarea Luminii Sale pentru a crea lumea noastră. Cele patru faze ale ascunderii treptate (de sus în jos) a Prezenţei Creatorului sunt cunoscute sub numele de „lumi“. Acestea sunt:

Aţilut: lumea în care cei prezenţi sunt complet unificaţi cu Creatorul.

Bria: lumea în care cei prezenţi sunt în conexiune cu Creatorul.

Yeţira: lumea în care cei prezenţi Îl percep pe Creator.

Asia: lumea în care cei prezenţi nu Îl percep deloc sau aproape deloc pe Creator. Acest nivel include lumea noastră ca ultima, cea mai de jos şi cea mai îndepărtată lume de Creator.

Toate lumile de deasupra au apărut una din alta, în aşa fel încât fiecare lume este replica celeilalte. Fiecare lume inferioară, fiind mai îndepărtată de Creator, este o versiune impură şi totuşi o replică fidelă a celei anterioare.

În mod interesant, fiecare lume este o replică a celor patru parametrii: lume, suflet, timp şi Sursa existenţei. Astfel, tot ce există în lume este rezultatul direct al proceselor care au avut deja loc într-o lume superioară, iar tot ce s-a întâmplat în acea lume superioară este rezultatul celor petrecute chiar mai devreme, şi tot aşa până în punctul în care toţi cei patru parametrii: lume, timp, suflet şi Sursa existenţei se îmbină într-o singură Sursă a existenţei, în Creator!

Acest „loc" este cunoscut sub numele de *Aţilut*. Îmbrăcarea Creatorului cu veşmintele lumilor *Aţilut*, *Bria*, *Yeţira* (aşa cum ne apare El, ca strălucire a Luminii, prin ecranele care diminuează aceste lumi) este cunoscută drept Cabala. Îmbrăcarea Creatorului cu veşmintele lumii noastre, lumea *Asia*, este cunoscută ca Tora scrisă.

Cu toate astea, într-adevăr, nu există diferenţă între Cabala şi Tora acestei lumi. Sursa a tot ceea ce există este Creatorul.

Cu alte cuvinte, a studia şi a trăi în conformitate cu Tora sau a studia şi a trăi în conformitate cu Cabala depinde de nivelul spiritual al studentului. Dacă cineva se află la nivelul acestei lumi, atunci vede şi percepe laolaltă această lume şi Tora.

De îndată ce studentul trece la un nivel mai înalt, va apărea o imagine diferită. Învelişul acestei lumi va dispărea şi vor rămâne doar învelişurile lumilor *Yeţira* şi *Bria*. Atunci, Tora şi întreaga realitatea vor apărea diferit, aşa cum apar celor care au ajuns la nivelul lumii *Yeţira*.

În acel moment, Biblia, cu toate poveştile sale despre animale, războaie şi obiecte ale acestei lumi, se transformă în Cabala, şi anume: descrierea lumii *Yeţira*.

Dacă persoana se ridică pe sine chiar mai mult, la lumea *Bria* sau *Aţilut*, atunci o nouă imagine a lumii şi a mecanismului guvernării acesteia vor apărea, în concordanţă cu starea sa spirituală.

Nu există diferenţe între evenimentele din Biblie şi Cabala – Biblia lumii spirituale. Diferenţa este dată de nivelul spiritual al celor implicaţi. De fapt, dacă doi oameni citesc aceeaşi carte, unul poate vedea evenimente istorice, iar celălalt – reprezentarea în mod clar a supremaţiei Creatorului asupra lumilor.

Aceia pentru care Creatorul este în ascundere completă se află în lumea *Asia*. Acesta este motivul pentru care, în cele din urmă, nimic nu li se pare a fi bun: lumea le apare ca fiind plină de suferinţă, iar ei nu o pot percepe altfel din cauza ascunderii Creatorului.

Şi dacă experimentează cu adevărat plăcerea, ea apare numai ca plăcere care succede suferinţei. Se întâmplă aşa doar când omul ajunge la nivelul *Yeţira,* nivel în care Creatorul se revelează pe Sine parţial şi îi îngăduie să vadă guvernarea Sa prin recompensă şi pedeapsă; în acest fel se naşte iubirea (dependenţa de recompensă) şi frica (dependenţa de pedeapsă) în acel om.

Al treilea pas – iubirea necondiţionată – apare atunci când omul îşi dă seama că niciodată Creatorul nu i-a făcut rău, ci doar bine. Aceasta corespunde nivelului *Bria*. Când Creatorul revelează întreaga imagine a Creaţiei şi supremaţia Sa asupra celor creaţi, omul începe să simtă iubire absolută pentru Creator, ca urmare a faptului că iubirea Sa absolută faţă de toată Creaţia Sa este acum vizibilă.

Această înţelegere ridică omul la nivelul lumii *Aţilut*. Prin urmare, capacitatea noastră de a înţelege acţiunile Sale depinde doar de măsura în care Creatorul ni se va revela pe Sine, deoarece suntem creaţi în aşa fel încât comportamentul Creatorului ne influenţează (gândurile, calităţile, faptele) în mod automat. Astfel, tot ceea ce putem face este să Îi cerem Lui să ne schimbe.

În afară de faptul că toate acţiunile Creatorului sunt în mod inerent bune, există, de asemenea, forţe care provin de la El, ce par să acţioneze contrar dorinţelor Sale. Aceste forţe invocă adesea critica acţiunilor Sale şi din aceasta cauză se numesc „impure".

La fiecare pas, de la primul până la ultimul punct al căii noastre, există două forţe opuse. Ambele au fost create de Creator. Una este pură, iar cealaltă este impură. Forţa impură invocă în noi în mod deliberat neîncredere, îndepărtându-ne de Creator. Însă dacă ignorăm această forţă impură şi insistăm să cerem cu tărie Creatorului să ne salveze, atunci întărim legăturile noastre cu El şi primim în schimb forţa pură. Ca urmare, ne ridică la un nivel spiritual superior şi, în acel moment, forţa impură încetează să ne mai afecteze, deoarece şi-a îndeplinit rolul.

Forţa impură a lumii *Asia* (pasul 1)

Această forţă tinde să inculce evenimente prin negarea existenţei Creatorului.

Forţa impură a lumii *Yeţira* (pasul 2)

Această forţă tinde să ne convingă că lumea este guvernată nu prin recompensă şi pedeapsă, ci în mod arbitrar.

Forţa impură a lumii *Bria* (pasul 3)

Această forţă tinde să neutralizeze percepţia iubirii Creatorului pentru noi, invocând în schimb dragostea noastră pentru El.

Forţa impură a lumii *Aţilut* (pasul 4)

Această forţă tinde să ne demonstreze că nu întotdeauna Creatorul acţionează cu dragoste absolută faţă de creaturile Sale, încercând să atenueze sentimentele noastre de iubire absolută pentru El.

Astfel, devine clar că ridicarea la fiecare nivel spiritual consecutiv, Revelarea Creatorului şi dobândirea plăcerii datorată apropierii de El necesită depăşirea forţelor opuse similare. Acestea apar sub formă de gânduri şi dorinţe. Numai atunci când ele sunt depăşite ne putem ridica la următorul nivel, înaintând cu încă un pas pe calea noastră.

Din cele de mai sus putem concluziona că diversităţii forţelor spirituale şi simţurilor din cele patru lumi: *Asia*, *Yeţira*, *Bria*, *Aţilut* îi corespunde o gamă de forţe şi simţuri opuse şi paralele în cele patru lumi impure: *Asia*, *Yeţira*, *Bria*, *Aţilut*. Mişcarea de avansare este un proces alternativ.

Numai după depăşirea tuturor forţelor impure şi a obstacolelor trimise de Creator şi după ce Îi cerem să se reveleze pe Sine, dobândind astfel forţa necesară pentru a rezista puterii forţelor impure, gândurilor şi dorinţelor, putem ajunge la un stadiul pur.

După ce ne naştem, fiecare dintre noi se află într-o stare în care Creatorul este complet ascuns. Pentru a începe să înaintăm pe calea spirituală descrisă este necesar să:

1. Percepem starea prezentă ca insuportabilă.
2. Simţim, cel puţin într-o anumită măsură, existenţa Creatorului.
3. Simţim că depindem doar de Creator.
4. Recunoaştem că doar Creatorul ne poate ajuta.

Prin Revelarea Sa, Creatorul poate modifica imediat dorinţele noastre şi poate forma în noi o inteligenţă cu o esenţă nouă. Apariţia acestor dorinţe puternice trezeşte imediat puterea de a le îndeplini.

Singurul lucru care defineşte esenţa noastră este combinarea şi reunirea dorinţelor noastre.

Raţiunea există doar pentru a ne ajuta să dobândim aceste dorinţe. De fapt, raţiunea nu este nimic altceva decât un instrument ajutător.

Vom avansa pe calea noastră în etape, pas cu pas, fiind influenţaţi alternativ de forţa impură, egoistă, (de stânga) şi de forţa pură, altruistă, (de dreapta). Depăşind forţele de stânga cu ajutorul Creatorului, vom dobândi caracteristicile forţelor de dreapta.

Calea este asemănătoare cu două şine, dispuse una în stânga, iar cealaltă în dreapta, ca două forţe de respingere şi de atracţie în relaţie cu Creatorul, similare celor două dorinţe: egoism şi altruism. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de punctul de plecare, cu atât mai puternice devin forţele care se opun.

Devenind din ce în ce mai asemănători Creatorului atât în dorinţe, cât şi în ceea ce priveşte iubirea, vom putea înainta, deoarece iubirea Creatorului este singurul sentiment divin perceput, din care derivă toate celelalte sentimente. Creatorul doreşte să înfăptuiască numai ceea ce este bine

pentru noi, pentru a ne aduce la o stare ideală, care poate fi o stare asemănătoare cu a Lui.

Aceasta este starea de veşnicie, plină de plăcerea nelimitată a iubirii infinite a Creatorului, care determină un sentiment asemănător. Deoarece atingerea acestei stări este scopul Creaţiei, toate celelalte dorinţe sunt considerate impure.

Scopul Creatorului este să ne aducă la o stare asemănătoare cu a Lui. Acest scop este imperativ pentru fiecare dintre noi şi pentru întreaga umanitate fie că vrem, fie că nu. Noi nu putem, pur şi simplu, să ne propunem acest scop, pentru că doar fiind uniţi cu Creatorul putem percepe toate plăcerile şi putem găsi izbăvire de toate suferinţele.

Suferinţa este trimisă chiar de Creator pentru a ne împinge să avansăm, forţându-ne să schimbăm anturajul, obiceiurile, acţiunile şi punctele de vedere, întrucât suntem pregătiţi să ne eliberăm instinctiv de suferinţă. Mai mult decât atât, nu putem experimenta plăcerea fără să ne fi confruntat cu suferinţa, la fel cum nu există răspuns fără întrebare sau saţietate fără foame.

Astfel, pentru a experimenta o senzaţie oarecare, mai întâi trebuie să trăim senzaţia opusă. Aşadar, pentru a experimenta puterea atracţiei şi iubirii pentru Creator, trebuie să experimentăm sentimente exact opuse, cum ar fi ura şi înstrăinare de idealuri, obiceiuri şi dorinţe.

Nici un sentiment nu se poate naşte din vid; trebuie să existe o dorinţă clară pentru a ajunge la un sentiment. De exemplu, o persoană ar trebui să

fie învăţată să înţeleagă muzica, iar în acest fel va ajunge să o iubească. Cel căruia îi lipseşte educaţia nu poate înţelege fericirea celui educat care, după eforturi istovitoare, descoperă ceva nou, ceva ce caută de mult timp.

Dorinţa pentru ceva anume este cunoscută în terminologia Cabalei ca „vas“ (*kli*), deoarece în mod special sentimentul de lipsă este o condiţie necesară pentru ca plăcerea să îl umple. Mărimea plăcerii pe care cineva o va primi depinde desigur de mărimea vasului.

Chiar şi în lumea noastră putem vedea că nu mărimea stomacului, ci dorinţa, senzaţia de foame este cea care determină cât de multă plăcere vom primi mâncând. Nivelul suferinţei cauzată de lipsa a ceea ce se doreşte determină mărimea vasului care, la rândul său, condiţionează cantitatea de plăcere ce urmează a fi primită.

Plăcerea care umple dorinţa de a fi mulţumit este cunoscută sub numele de Lumină, pentru că înzestrează vasul cu un sentiment de împlinire şi satisfacţie.

Prin urmare, o dorinţă trebuie să fie atât de puternică, încât omul să sufere din cauza a ceea ce îi lipseşte. Doar atunci se poate spune că vasul este pregătit să primească abundenţa atât de mult aşteptată.

Scopul creării forţelor impure (dorinţelor), cunoscute sub numele de *klipot*, este acela de a-i produce omului o dorinţă infinit de mare. Dacă nu

ar exista dorinţele *klipot*, nu am experimenta nevoia de mai mult decât necesităţile de bază ale corpului.

În felul acesta am rămâne la nivelul de dezvoltare al unui copil. *Klipot* sunt cele care ne obligă să căutăm plăceri noi, deoarece creează în mod constant dorinţe noi care pretind să fie împlinite şi care ne forţează dezvoltarea.

Dobândirea calităţilor caracteristice lumii *Aţilut* este cunoscută sub numele de „învierea morţilor“, deoarece în acest mod putem transforma toate dorinţele impure (moarte) într-o formă pură. Înainte de lumea *Aţilut*, omul, asemănător celui care merge pe două şine de cale ferată, poate să îşi schimbe dorinţele doar cu unele opuse, însă nu le poate transforma pe toate în dorinţe pure.

După intrarea în lumea *Aţilut* putem corecta dorinţe din trecut, ajungând astfel la o stare superioară de înălţare spirituală. Acest proces este cunoscut sub numele de „*învierea morţilor*“ (dorinţelor).

Desigur că învierea, în acest caz, nu se referă la corpurile noastre fizice. Acestea, ca de altfel toate creaturile care populează această lume, se vor dezintegra imediat ce sufletul le va părăsi, şi nu vor avea nicio valoare fără prezenţa sufletului.

În cazul în care, ca rezultat al muncii asupra sinelui, nu mai suntem controlaţi de dorinţele noastre impure, dar suntem distraşi de acestea şi incapabili să ne conectăm cu Creatorul, această situaţie se numeşte *Şabat* (Sâmbătă). Dacă gândurile şi dorinţele noaste pentru Creator sunt deviate

fie de noi, fie de influenţa gândurilor altora, atunci când permitem acestor gândurilor sau dorinţe străine să intre („profanarea Şabatului“) nu le putem considera gânduri străine, ci ale noastre. Suntem siguri că acestea sunt gândurile corecte, mai degrabă decât cele care anterior ne-au dus, fără îndoială, direct pe calea noastră către Creator.

Dacă un om valoros, expert într-un anumit domeniu, se alătură unui grup de oameni care nu sunt foarte buni în domeniul respectiv, iar membrii grupului îl conving că este mai bine să lucreze fără tragere de inimă, decât cu tot sufletul, atunci acest mare expert îşi va pierde treptat talentul.

Totuşi, dacă un asemenea expert se află în mijlocul unor lucrători mediocri, care aparţin altei arii de expertiză, nu va fi influenţat în rău, deoarece nu există nici o asociere între el şi restul grupului. Prin urmare, cel ce doreşte cu adevărat să reuşească într-un anumit domeniu de expertiză ar trebui să facă eforturi pentru a deveni parte a mediului de experţi care îşi consideră munca o artă.

În plus, cea mai remarcabilă diferenţă dintre un expert şi un lucrător obişnuit este aceea că un expert obţine plăcere din munca în sine şi din rezultatele ei, nu din plata muncii. Prin urmare, cei care au cu adevărat dorinţa de a se ridica spiritual pe sine, ar trebui să verifice cu atenţie mediul şi pe cei din preajma lor.

Dacă este un mediu cu oameni cărora le lipseşte credinţa în Creator, atunci cei care caută înălţarea spirituală sunt asemenea experţilor care se află printre specialiştii dintr-un domeniu diferit. Scopul expertului este să

crească spiritual, în timp ce scopul specialiştilor este să obţină cea mai mare plăcere din această lume.

Prin urmare, opiniile specialiştilor nu reprezintă un mare pericol. Chiar dacă pentru o clipă vor adopta un alt punct de vedere, în clipa următoare ar deveni evident că acesta provine de la cei necredincioşi. În acel moment vor renunţa la el, iar obiectivele iniţiale vor fi restabilite.

Cu toate acestea, ar trebui să fim atenţi la cei care cred, dar nu acordă atenţia cuvenită motivului real pentru care îndeplinesc poruncile.

Aceşti oameni anticipează recompensa care îi aşteaptă în lumea viitoare şi respectă poruncile doar pentru acest scop. Ei ar trebui evitaţi cu atenţie.

Omul ar trebui să fie precaut mai ales cu cei care se numesc ei înşişi „cabalişti“ sau mistici şi să se îndepărteze de ei cât de mult poate. Aceste persoane pot dăuna celui care de curând a căpătat noi abilităţi în domeniu.

Cabala prezintă Creaţia ca fiind compusă din două componente: Creatorul şi dorinţa de a fi mulţumit datorită apropierii de El. Dorinţa pentru o astfel de mulţumire, ca Sursă de plăcere infinită, absolută, este cunoscută sub numele de „*suflet*“. El este similar tuturor dorinţelor, dar există în afara formei fizice.

Cauza şi scopul Creaţiei este dorinţa Creatorului de a mulţumi sufletele noastre. Dorinţa sufletului este de a fi mulţumit de Creator. Dorinţa

Creatorului şi dorinţa sufletului sunt rezolvate pe măsură ce se apropie unul de altul şi se unifică. Când calităţile şi dorinţele coincid, rezultatul este unificarea şi apropierea.

În mod similar, în lumea noastră considerăm mai degrabă că o persoană se află lângă noi datorită *sentimentului* de apropiere pe care îl experimentăm, decât datorită proximităţii. La fel ca în lumea noastră, cu cât este mai mare distanţa iniţială de separare, cu atât mai mare este obstacolul în calea dorinţei, dar şi plăcerea pe care o vom primim din atingerea a ceea ce ne străduim.

Din acest motiv, Creatorul plasează sufletul într-o stare de distanţare maximă şi de opoziţie în raport cu El: se ascunde complet pe Sine ca Sursă a tuturor plăcerilor şi pune sufletul într-un corp care are dorinţa de a obţine plăcere din tot ceea ce îl înconjoară.

În ciuda ascunderii Creatorului şi a obstacolelor create de dorinţele corpului nostru, putem dezvolta dorinţa de a ne apropia şi a ne lipi de Creator. Apoi, tocmai din cauza obstacolelor cauzate de opoziţia corpului vom simţi o dorinţă şi mai mare de a primi plăcere de la Creator, decât cea care a fost posibilă înainte de învelirea sufletelor noastre în corpuri.

Metoda sau instrucţiunea prin care ne putem alipi de Creator este cunoscută sub numele de Cabala, nume derivat de la verbul „*lekabel*“: a primi plăcere de la Creator. Cu ajutorul cuvintelor şi categoriilor lumii noastre, Cabala ne relatează experienţe din lumea spirituală.

Potrivit Cabalei, tot ce se spune în Biblie (care include Cele Cinci Cărţi ale lui Moise, *Scrierile* şi *Profeţii*), se spune pentru a ne învăţa cum să ajungem la scopul Creaţiei.

Cabala vede astfel semnificaţia: „La început" (la începutul muncii pentru sine, la începutul schiţării apropierii de Creator), „strămoşii noştri" (starea iniţială a dorinţelor unei persoane) „erau adoratori de idoli" (toate dorinţele personale erau îndreptate spre obţinerea plăcerii). „După aceea, Creatorul a ales pe unul dintre ei" (dintre toate dorinţele, vom alege una, cea de unire cu Creatorul) „şi i-a poruncit să se separe de ţară şi oameni şi să se aşeze într-un loc diferit" (pentru a percepe Creatorul, noi trebuie să ridicăm o dorinţă – dorinţa de a percepe Creatorul – mai presus de toate celălalte şi să ne îndepărtăm de alte dorinţe).

Dacă putem alege doar una dintre dorinţe, pe care să o cultivăm şi să trăim doar în conformitate cu ea, aceasta este dorinţa de a ne uni cu Creatorul. Apoi, este ca şi cum am trece la o altă viaţă – o viaţă spirituală. Dacă dorim să avansăm sau suntem deja pe cale, direct către Creator, atunci ne numim „*Israel*", derivat din cuvintele *iaşar* (direct) *laEl* (la Creator).

Crearea lumii, inclusiv concepţia şi conducerea ei, îi permit acesteia să existe şi să avanseze, în conformitate cu un plan prestabilit, către finalul pentru care a fost creată.

20

Întoarcerea la Creator

Pentru implementarea Supravegherii Divine care să-i permită omului libertatea de alegere în privinţa acţiunilor, au fost create două sisteme de guvernare. Fiecărei forţe pozitive, pure, i se opune întotdeauna o forţă impură, negativă. Patru lumi *ABYA de kduşa* (Sfinţenie) au fost create, opuse celor patru lumi negative *ABYA de tumaa* (impuritate).

În lumea noastră, diferenţa dintre puterile pure şi impure nu este evidentă, aşa cum pare că nu există nici o diferenţă între cel care ascende spre Creator şi cel care nu se dezvoltă spiritual. Noi înşine nu suntem capabili să cunoaştem adevărul în privinţa progresului sau stagnării şi nu putem determina dacă asupra noastră acţionează o forţă pozitivă sau negativă. Prin urmare, conştientizarea şi încrederea că ne aflăm pe calea cea bună şi dreaptă sunt extrem de înşelătoare şi deseori se dovedeşte că nu am putut face o alegere corectă.

Dacă suntem abia la începutul călătoriei noastre spirituale, cum putem avansa corect pentru a atinge scopul Creaţiei şi scopul existenţei noastre? Fără o înţelegere clară a ceea ce constituie binele sau răul pentru destinaţia noastră finală, pentru adevărata şi eterna bunăstare, şi nu pentru

mulţumirea iluzorie şi efemeră, cum putem găsi calea corectă în această lume?

Întreaga omenire rătăceşte pierdută ca într-o pădure, creând teorii greşite privind scopul esenţial al vieţii şi modalităţile în care acesta poate fi atins.

Nici aceia dintre noi care sunt la începutul căii corecte nu au repere şi sunt incapabili să determine corectitudinea gândurile şi dorinţele lor.

Este posibil ca Creatorul să ne fi creat fără să pregătească niciun ajutor pentru această stare de nerezolvat şi lipsită de speranţă? Bunul-simţ ne spune că nu este rezonabil să creezi ceva cu un scop clar şi apoi să abandonezi procesul în mâinile unor creaturi slabe şi oarbe ca noi.

Cu certitudine Creatorul nu ar fi acţionat în acest fel. Probabil că pentru orice situaţie El ne-a dat o modalitate de a găsi calea corectă. De fapt, singura cale este de a merge mai presus de raţiune. Pe toate căile, noi experimentăm căderi şi învăţăm cum să le evităm. Nu finalizăm cu succes nici o acţiune decât dacă, mai întâi, ne poticnim. Când simţim că am ajuns la o stare de disperare, atunci avem nevoie de Creator.

De fapt, există o confirmare certă a corectitudinii căii alese, şi anume: ajutorul de la Creator! Cei care aleg calea impurei şi egoistei *ABYA* nu ajung la destinaţia lor spirituală, îşi pierd toată puterea pe parcursul

procesului şi, în final, ajung la bariera maximei disperării, din cauză că nu au dobândit dezvăluirea Creatorului ca imagine a întregii Creaţii.

Pe de altă parte, cei care urmează căile lumilor pure *ABYA* sunt răsplătiţi prin conştientizarea şi înţelegerea faptului că întreaga Creaţie ne este dată ca o binecuvântare de la Creator. Aceşti oameni sunt capabili să ajungă la cea mai înaltă stare spirituală.

Prin urmare, în lumea noastră (în starea noastră) acesta este singurul test care ne arată calea pe care ar trebui să mergem, cum ar trebui să acţionăm şi ce gânduri ar trebui să alegem, astfel încât ele să ne fie de ajutor în atingem scopului, indiferent de gândurile şi dorinţele pe care le primim atât de la lumea *Asia* pură, cât şi de la lumea *Asia* impură.

Diferenţa dintre cei care urmează calea cea dreaptă şi cei care greşesc constă în faptul că, spre deosebire de aceştia din urmă, celor dintâi li se va revela Creatorul şi îi va apropia de El.

Astfel, dacă vedem că secretele Cabalei nu devin evidente, atunci trebuie să concluzionăm că este incorectă calea, cu toate că entuziasmul, convingerea puternică şi imaginaţia pot evidenţia o altă direcţie, indicând faptul că am atins deja o anumită înălţare spirituală. Un asemenea final este obişnuit în rândul celor implicaţi superficial în studiul Cabalei şi al filozofilor „mistici“.

Întreaga cale a ascensiunii spirituale de-a lungul stadiilor lumilor *ABYA* poate fi descrisă ca o exercitare alternativă a forţelor care provin din fiecare stadiu consecutiv la care ne găsim la un moment dat. Fiecare dintre aceste forţe este notată cu o anumită literă a alfabetului ebraic. Adică fiecare literă simbolizează o forţă spirituală care guvernează un anumit stadiu al lumilor *ABYA*. Dar numai o forţă este capabilă să ne salveze şi să ne elibereze din domeniul dorinţelor egoiste. Acea forţă este binecuvântarea Creatorului, notată cu litera *bet*.

În lumile *ABYA* impure nu există nici o forţă opusă care să îi corespundă, deoarece binecuvântarea provine numai şi numai de la Creator şi nu poate exista nimic egal cu Creatorul în nici una din lumile impure *ABYA*. Prin urmare, lumile există doar prin binecuvântarea Creatorului şi numai această binecuvântare poate lumina distincţia dintre bine şi rău sau mai precis, dintre ceea ce aduce satisfacţie unei persoane şi ceea ce acţionează în detrimentul ei.

Numai cu binecuvântarea Creatorului poate cineva să distingă forţele pure de cele impure şi să depăşească impuritatea de-a lungul drumului vieţii sale până la finalul Creaţiei. Acest lucru demonstrează clar dacă cineva se înşeală pe sine sau se îndreaptă cu adevărat către lumile spirituale.

Fiecare forţă de pe tărâmul forţelor impure, ale răului, există doar pentru că este alimentată de o forţă corespunzătoare, dar opusă şi care

există în regatul forţelor pure. Singura excepţie este Forţa care provine din binecuvântarea Creatorului.

Aşadar, nicio Forţă nu ar fi putut crea această lume, cu excepţia Celei care irupe din binecuvântarea Creatorului. Fără a fi diminuată în acest proces, Forţa provine de la Creator şi pătrunde în întregul spectru al lumilor, ajungând până la cel mai jos stadiu – lumea noastră.

Această Forţă este capabilă să corecteze creaturile, dându-le puterea de a se perfecţiona şi de a începe ascensiunea spirituală. Cu ajutorul acestei Forţe a fost creat universul; prin urmare, forţele impure, egoiste, nu îi pot diminua puterea şi nici nu o pot folosi în avantajul lor, deoarece forţele impure au efect numai în cazul în care forţele pure sunt slabe.

Astfel, Forţa pură ne ajută, în cele din urmă, să distingem între gândurile pure şi cele impure deoarece, de îndată ce gândurile noastre se îndepărtează de Creator, puterea pe care o are Forţa binecuvântării dispare.

Sunetele literelor (*nekudot*) simbolizează revărsarea Luminii, percepţia Creatorului. Orice percepţie a Creatorului, orice sentiment spiritual cuprinde zece *Sfirot*. Pornind de la cel mai înalt dintre ele (*Keter*), sunetele corespund următoarelor gradaţii: 1) *kamaţ*; 2) *patah*; 3) *ţeirei*; 4) *segol*; 5) *shva*; 6) *holam*; 7) *hirek*; 8) *kubuţ*; 9) *şuruk*; 10) fără sunet, adică îi corespunde lui *Malhut* – ultimul stadiu al percepţiei, care niciodată nu este umplut. Uneori, pe parcursul procesului de avansare spre scopul apropierii noastre de Creator, ne simţim deodată vlăguiţi pentru că ne lipsesc cunoştinţele de Cabala şi suntem incapabili să facem chiar şi cel mai mic

act de altruism. În schimb, gândurile noastre sunt preocupate doar de succesul din această lume.

Atunci vom cădea în deznădejde, crezând că doar oamenilor deosebiţi, cu puteri înnăscute, care au calităţi, gânduri, dorinţe adecvate scopului şi ale căror inimi tânjesc după Cabala şi autoperfecţionare le-a fost dată capacitatea de a se apropia de Creator.

Apoi apare un alt sentiment: conştientizarea faptului că fiecare are un loc pregătit lângă Creator şi fiecare, mai devreme sau mai târziu, va fi răsplătit cu plăceri spirituale prin aderarea la Creator. Atunci ne vom ridica deasupra disperării, devenind conştienţi că El este „Atotputernic" şi plănuieşte o cale pentru fiecare, ştie ceea ce fiecare dintre noi simte, ne conduce şi aşteaptă să ne întoarcem rugându-L să ne apropie de El.

După aceea, ne vom aminti că de mai multe ori ne-am spus asta, dar nimic nu s-a schimbat. În final, rămânem cufundaţi în gândurile noastre de neputinţă, înjositoare şi demne de dispreţ. Mai târziu vom ajunge să înţelegem că acest sentiment ne-a fost trimis de Creator pentru a-l putea depăşi.

Vom începe atunci să lucrăm pentru a ne perfecţiona, folosind-ne de toată voinţa de care dispunem. Deodată vom primi condiţia viitoare la care aspirăm. Asta înseamnă că Lumina viitoarei stări străluceşte de la distanţă, din moment ce nu poate străluci din interior, atâta vreme cât natura dorinţelor noastre rămâne egoistă. Lumina (plăcerea spirituală) nu poate intra şi străluci (mulţumindu-ne) în asemenea dorinţe.

În calitate de creaturi, noi suntem o esenţă concentrată de dorinţe egoiste şi ne numim „fiinţe umane“.

Pe de altă parte, Creatorul este cu desăvârşire lipsit de orice egoism. Prin urmare, întoarcerea la Creator, lipirea de El şi conştientizarea Lui vin ca rezultat al faptului că am obţinut echivalenţa de formă cu El. O astfel de întoarcere la Creator este numită „marea întoarcere“.

Acesta este motivul pentru care întoarcerea la Creator, unirea cu Creatorul şi conştientizarea Creatorului pot fi considerate ca fiind nimic altceva decât concordanţa cu anumite calităţi ale Lui. Această întoarcere la Creator este cunoscută sub numele de *hazara beciuva*.

Se poate determina că o asemenea întoarcere a fost atinsă numai când Creatorul Însuşi „mărturiseşte“ asta. Care este această mărturie? Faptul că omul are acum capacitatea de a simţi în mod constant Prezenţa Lui, ceea ce face posibil ca el să fie, în toate gândurile sale, cu Creatorul.

În acest mod, omul se poate rupe pe sine, îndepărtându-se de dorinţele corpului.

Numai noi, ca indivizi, putem simţi dacă într-adevăr ne-am întors la Creator.

Puterea pe care o dobândim atunci când Îl percepem pe Creator ne îngăduie ca, treptat, să ne întoarcem complet la El şi să schimbăm dorinţele egoiste cu cele altruiste.

Cu cât avem mai multe dorinţe „rele“ la începutul drumului, cu atât mai mult ne putem autoperfecţiona şi, în consecinţă, ne putem apropia mai mult de Creator. De aceea nu ar trebui niciodată să ne plângem de însuşirile noastre rele, ci mai degrabă să cerem corectarea lor. Ar trebui să ne întoarcem la acest mod de gândire de fiecare dată când ne vin în minte gânduri despre lipsa propriei valori.

Toate aceste gânduri sunt trezite în noi ca rezultat al senzaţiei de îndepărtare faţă de Creator, iar Creatorul ne trimite nouă aceste sentimente, şi nu altora, dar numai dacă suntem pregătiţi să le primim. Alţii nu se consideră a fi răi şi nu îşi percep propriul egoism. Dimpotrivă, au convingerea că ei sunt neprihăniţi.

Aceste gânduri nu ne sunt trimise de Creator pentru a ne face să suferim sau să cădem în disperare, ci mai degrabă să ne încurajeze să apelăm la El, cerând să fim eliberaţi de noi înşine şi de slăbiciunile noastre.

De fiecare dată când din nou ne simţim neputincioşi şi slabi, după ce în trecut am mai experimentat deja aceleaşi sentimente, ne vom aminti că nu trebuie să ne întoarcem la sentimentele de eşec şi înfrângere. Trebuie să ne reamintim că, de fiecare dată când trecem prin acest proces, suferim noi corectări care se acumulează până când Creatorul Însuşi le adună împreună.

Toate aceste sentimente negative referitoare la distanţarea noastră de Creator, nemulţumirea faţă de calea spirituală, plângerile cu privire la stările de impas le experimentăm într-o măsură necesară pentru noi, astfel încât să merităm conştientizarea Creatorului şi a plăcerilor care provin de la El. Doar atunci „porţile lacrimilor" se vor deschide larg, şi doar atunci putem intra prin ele în sălile Creatorului.

Chiar dacă devenim copleşiţi de reacţiile puternice şi de încăpăţânarea egoismului nostru, nu ar trebui să credem că nu ne-a dat Creatorul suficientă putere pentru a le face faţă sau că ne-am născut fără talent, răbdare, calm şi claritate a minţii. De asemenea, nu ar trebui să ne lamentăm că nu ne-a dat Creatorul condiţiile adecvate pentru a ne corecta, fiind astfel în imposibilitate de a realiza ceea ce altcineva ar fi putut face.

Este, de asemenea, interzis să gândim că aceste suferinţe sunt rezultatul păcatelor noastre anterioare sau că asta este „soarta noastră" ori că acţiunile făcute într-o altă viaţă au condus la această stare. Ne este, de asemenea, interzis să renunţăm la speranţă şi să nu facem nimic, iar dacă folosim în mod corespunzător puţina putere şi minimele talentele pe care le avem, vom avea foarte mult succes.

Vom avea nevoie atât în prezent, cât şi în viitor, de fiecare însuşire, chiar şi de cele mai modeste însuşiri pe care Creatorul ni le-a dat pentru a ne realiza obiectivul: corectarea sufletului. Acest proces este similar cu plantarea unei seminţe. Dacă este plantată într-un sol fertil şi este îngrijită corespunzător, atunci sămânţa va germina, va creşte şi va rodi. Prin

urmare, avem nevoie atât de un mentor bun, cât şi de pământ (mediu) bun pentru ca toate trăsăturile noastre să se poată dezvolta şi echilibra, iar cu fiecare combinaţie de trăsături să creăm o relaţie potrivită care să ne ajute să atingem scopul principal.

Fiecare întrebare care se trezeşte în noi este trimisă de Creator, care aşteaptă de la noi răspunsul corect. Răspunsul la întrebările corpului şi ale minţii, precum şi la întrebările egoiste, ca de exemplu: „De ce?“ şi „Ce câştig din asta?“ au un singur răspuns, unul pe care corpul nu îl înţelege: „Este Voinţa Creatorului ca eu să ajung la El în acest fel.“

Toate cuvintele Cabalei şi toate sfaturile pe care ni le oferă vizează un singur aspect: cum putem ajunge la Creator pentru a ne uni cu El. Toate deficienţele provin din incapacitatea noastră de a simţi măreţia Creatorului. Fiind doar la începutul aspiraţiei de a ne apropia de El, noi vrem deja să Îl experimentăm în simţurile noastre.

Dacă nu avem un ecran (*masah*) care să respingă Lumina Creatorului, acest lucru este imposibil, iar această situaţie se menţine atâta timp cât nu avem vase de dăruire. Şi câtă vreme nu avem aceste calităţi de dăruire, putem avea doar o senzaţie vagă a Creatorului, numită „Lumina Înconjurătoare“, care poate străluci din depărtare asupra celui care este încă departe de calităţile Creatorului.

Lumina Înconjurătoare este întotdeauna mai mare decât Lumina Interioară, care este obţinută cu ajutorul unui ecran, dat fiind faptul că posedă anumite calităţi altruiste. Lumina Înconjurătoare este Însuşi

Creatorul, în timp ce Lumina Interioară (sufletul) este doar acea „parte“ a Creatorului pe care un individ o poate dobândi după ce şi-a îmbunătăţit într-o anumită măsură propriile calităţi.

Deci, cum putem primi Lumina Creatorului cât încă nu ne-am corectat înclinaţiile? Răspunsul este simplu: *numai prin intensificarea strălucirii pe care o are Lumina Înconjurătoare*. Cu alte cuvinte, vom realiza acest lucru doar prin creşterea importanţei Creatorului în ochii noştri, tânjind în mod constant să Îl simţim pe Creator ca Sursă a întregii existenţe şi a tot ceea ce este înfăptuit.

Trebuie să înţelegem că tot ceea ce ni se întâmplă este un act al lui Dumnezeu şi că nu există nimic în lume în afară de El. Toate eforturile noastre ar trebui să se concentreze pe acest lucru: să nu credem că ceea ce ni se întâmplă se datorează şansei, sorţii sau este consecinţa acţiunilor noastre anterioare ori voinţa altora. Noi trebuie să ne străduim să nu Îl uităm pe Creator.

Sub nici un motiv nu ar trebui să interpretăm textul sau o secţiune oarecare din Biblie (Cele Cinci Cărţi ale lui Moise) în conformitate cu propriile noastre percepţii, comparând evenimentele descrise cu cele din lumea noastră.

De exemplu, aşa cum am scris în cărţile anterioare, „Lavan cel rău“ (menţionat în Biblie), fiind umplut cu Lumina Creatorului, este cel mai înalt nivel al sufletului. „Faraon“ este un simbol al întregului nostru egoism.

Un alt exemplu care poate fi găsit în Biblie este cel în care se povesteşte că o anumită persoană, cu numele de Ptahia, s-a dus într-un oraş şi a adunat în jurul său oameni „goi“, iar toţi au mers cu el în deşert. Numele Ptahia derivă din verbul „*liftoah*“ (a deschide) – o persoana care deschide ochii oamenilor.

El i-a adunat pe toţi cei „goi“ – oameni care simt golul din viaţa lor. „El i-a luat din oraş în deşert“ – a deschis deşertul în vieţile lor pentru că, aşa cum este scris în *Biblie*: „*Leh aharai bamidbar*.“

„*Leh*“ (Mergi), spune Creatorul omului, „*aharai bamidbar*“ (după Mine în deşert) – cu sentimentul că viaţa ta fără percepţia spiritualităţii este ca un deşert, este fără pic de apă, că cea mai mică scânteie salvatoare a sentimentului goliciunii îţi va părea ca „un izvor rece pentru sufletul tău istovit“.

Alt exemplu poate fi găsit în *Hagada şelPesah*, (Legenda Paştelui), în exodul din Egipt, din captivitatea spirituală a Faraonului – egoismul nostru. „Faraonul a murit“ – în cele din urmă, omul vede că egoismul nu este pentru binele lui, că îl ucide şi îl obligă să-l servească toată viaţa. Acest principiu „moare“ acum în ochii lui. Şi atât timp cât nu recunoaşte că egoismul său este singurul duşman, el crede că viaţa şi captivitatea în Egipt (captivitatea în dorinţele corpului) au fost bune şi favorabile. Chiar după aceea, ocazional, (în timpul căderilor spirituale) el plânge după „bucăţile de carne şi pâine“ pe care le-a avut în Egipt, adică cele care au servit din abundenţă egoismului său.

Atâta vreme cât Faraon (egoismul din inima omului), regele Egiptului, (care a domnit peste toate gândurile şi dorinţele cuiva) a fost în viaţă, el a dictat omului dorinţele şi acţiunile, împotriva voinţei lui. Se spune despre această persoană că este „exilată (captivă) în Egipt“, în captivitatea numeroaselor dorinţe egoiste (*miţraim* care derivă din cuvintele *miţ-ra* – concentrarea răului“).

Noi înşine nu suntem capabili să înţelegem că natura care ne guvernează este rea. Acest lucru persistă atâta timp cât Creatorul nu creează binele pentru om, reprezentat de: „Şi iată, Faraonul a murit.“

El ne oferă acele experienţe de viaţă care ne permit să recunoaştem că egoismul este duşmanul nostru. Numai atunci acest simbol al răului va muri, iar noi vom simţim că suntem incapabili să trăim ca până atunci, muncind degeaba.

Şi „fiii lui *Israel* au gemut din cauza muncii şi au strigat“ – ei au făcut acest lucru numai după ce au înţeles că nu sunt capabili să se mişte fără beneficii personale, egoiste, şi că nu au câştigat încă natura spirituală, altruistă.

„Şi strigătul lor de ajutor pentru a ieşi din sclavie s-a ridicat până la Dumnezeu, şi Dumnezeu a auzit vocea lor“ – acest lucru se întâmplă numai în cazul în care cineva strigă cu adevărat, din adâncul sufletului, lucru care este posibil numai dacă omul a atins limitele extreme ale răbdării şi suferinţei.

Numai atunci Creatorul trimite ajutor, iar acest ajutor vine întotdeauna pe neaşteptate. Omul nu poate şti niciodată în avans care lacrimă va fi ultima; toate lacrimile trebuie să fie vărsate ca şi cum ar fi ultimele. Cât despre ajutorul Creatorului – „*yeşuat haŞem karaf haein*“ – „Salvarea Domnului apare deodată“ şi întotdeauna pe neaşteptate!

Zohar-ul este considerat de mulţi a fi o învăţătură morală bazată pe Cabala, deoarece este scris în limbajul poruncilor, prescriind ceea ce ar trebui să facă o persoană. Este clar că definind astfel cartea *Zohar*, oamenii încearcă să îi nege mistica, esenţa sa ascunsă.

În cartea *Zohar*, autorii se referă doar la alcătuirea şi funcţionarea lumilor spirituale, într-un limbaj deliberat scolastic şi oficial. Acest lucru a fost decis pentru a nu lăsa în mintea cititorului nici un dubiu asupra faptului că cel mai important scop al Cabalei nu este înţelepciunea în sine, ci „distribuirea înţelepciunii“. De fapt, scopul principal al Cabalei şi al legilor spirituale este de a dezvolta nevoia noastră de Creator şi de a dori să ne asemănăm cu El în privinţa calităţilor sufletului.

Când vrem să intrăm în lumea spirituală, toate obstacolele pe care le întâlnim în calea noastră spre Creator sunt de fapt semne ale apropierii de El, de porţile spiritualităţii. Asta pentru că nu există situaţie în care să fim mai îndepărtaţi de Creator decât aceea în care nu credem în existenţa tărâmului spiritual sau suntem incapabili să dorim să-l experimentăm.

Sentimentul îndepărtării noastre de tărâmul spiritualităţii apare pentru că El ne lăsă să devenim conştienţi de adevărata noastră stare, trezind

astfel în noi dorinţa de a ne apropia de El. Iar dacă aceste sentimente de distanţare faţă de Creator nu ar fi trezite, noi nu am avea nici o şansă să începem să ne apropiem de El.

Prin urmare, aceste sentimente de distanţare sunt un semn al începutului apropierii. Şi tot aşa, pe întreaga cale a celui care avansează către Creator: experimentăm în mod constant toate tipurile de obstacole. În realitate, aceste obstacole nu sunt altceva decât Creatorul care ne ajută, trezind în noi sentimente de furie şi insatisfacţie faţă de starea noastră prezentă, pentru a ne determina să Îi cerem să o schimbe.

Toate obstacolele pe care trebuie să le depăşim pentru a ajunge mai aproape de Creator sunt necesare datorită obişnuinţei noastre de a urma calea fiind distanţaţi – recunoscând egoismul şi separarea de Creator. Totuşi, acest sentiment nu ar trebui să ne afecteze acţiunile.

În schimb, ar trebui să recunoaştem în prealabil că acest sentiment dezvăluie adevărata noastră stare şi că starea anterioară nu a fost mai bună decât cea prezentă, deşi nu am conştientizat acest fapt la momentul respectiv. Astfel decurg lucrurile până când încetăm să ne mai concentrăm asupra preocupărilor legate de condiţia noastră şi le înlocuim cu gânduri şi dorinţe care se centrează pe o singură aspiraţie: să ne pese doar de modul în care Creatorul ne priveşte.

Această dorinţă ar trebui să determine toate acţiunile şi gândurile noastre. Ceea ce Creatorul doreşte să vadă în fiecare dintre noi devine clar celui care studiază Cabala şi urmează în totalitate direcţionarea legilor

spirituale pentru a ajunge la acest ultim scop. Atunci, toate legile spirituale devin un instrument pentru unificarea cu Creatorul.

Până când vom începe să cântărim care dintre acţiunile şi gândurile noastre sunt împotriva dorinţelor Creatorului, noi evaluăm de fapt toate acţiunile care sunt împotriva dorinţelor celor care îşi impun voinţa asupra noastră, definindu-ne astfel gândurile şi acţiunile. Niciodată nu avem libertatea de a acţiona pe cont propriu.

Fie suntem influenţaţi de cei care ne determină comportamentul şi acţiunile, fie gândurile şi acţiunile noastre sunt dictate de Voinţa Creatorului. Niciodată nu putem acţiona în libertate absolută. Ascunderea Creatorului este făcută pentru beneficiul nostru.

La fel cum în lumea noastră fiecare obiect care nu este pe deplin explorat ne atrage mai mult decât unul complet examinat, tot astfel vălul lumii spirituale este indispensabil pentru a ne induce intensificarea dorinţei care alimentează sentimentul importanţei de a atinge înţelegerea lumii spirituale.

Noi nu suntem niciodată cu adevărat capabili să înţelegem măreţia Creatorului şi lumile spirituale care constituie o revelare parţială a Sa. Însă tocmai datorită ascunderii Creatorului sau a măsurii în care El ne dă un sentiment de ascundere şi distanţare se trezeşte în noi dorinţa de a-L percepe pe Creator, precum şi importanţa strădaniei de a înţelege ceea ce este ascuns.

Pe de altă parte, gradul ascunderii este determinat de nevoia personală de a atinge ceea ce este ascuns. Astfel, cineva conştientizează treptat importanţa atingerii a ceea ce este ascuns, pe când altul începe să se simtă îndepărtat de obiectul dorinţei sale pătimaşe.

Calea de a atinge, prin Cabala, ceea ce este ascuns diferă de oricare altă experienţă din această lume. De exemplu, când cineva este onorat, acest fapt îi umple egoismul şi, prin urmare, provocă daune mari la nivelul sufletului. Prejudiciul este considerat a fi atât de mare, încât oameni proeminenţi, remarcabili, care au câştigat o popularitate imensă şi au dobândit discipoli, consideră că o asemenea faimă a fost de fapt o pedeapsă de la Creator.

Pe de altă parte, există cei mari, cei pe care Creatorul doreşte să îi protejeze, astfel încât ei să nu piardă cât de puţin din nivelul lor spiritual. Acestora Creatorul nu le trimite doar discipoli, ci şi pe aceia care îi urăsc, îi invidiază, se opun opiniilor lor şi sunt gata să îi defăimeze. În acest fel, Creatorul echilibrează lauda şi onoarea primită de cei mari, cu suferinţa pe care o experimentează prin contemporanii lor.

Este dificil pentru cineva care încă nu a intrat pe tărâmul spiritualităţii şi nu a perceput puterea şi dorinţele spirituale să îşi susţină acţiunile şi gândurile în direcţia bună. Prin contrast, îi este uşor şi natural unei persoane să acţioneze în concordanţă cu natura lumilor spirituale, dacă a primit puterea spirituală şi a intrat pe tărâmul spiritualităţii, dobândind astfel o pregătire înaltă.

În timpul declinului spiritual toate realizările spirituale anterioare dispar.

Dorinţa de a-L servi pe Creator şi a se uni cu El, dorinţa de a lupta cu el însuşi şi de a rămâne doar în starea de ascensiune – toate acestea dispar. Chiar şi amintirea realizărilor spirituale dispare, precum şi conştientizarea faptului că poate exista o dorinţă de ascensiune spirituală.

Unii sunt de părere că dacă aceste lucruri într-adevăr există, ele pot fi menţinute numai de gânduri măreţe şi înălţătoare, în timp ce se pun la adăpost de multitudinea plăcerilor mărunte şi neînsemnate ale acestei lumi. Însă cei mai mulţi dintre oamenii obişnuiţi, din rândul cărora omul simte într-un astfel de moment că face parte, pe lângă aspiraţiile spirituale, au alte griji şi scopuri în această lume.

Cum poate o persoană obişnuită ca mine – se întreabă omul – să viseze măcar la o legătură cu Creatorul, ca să nu mai vorbim despre o legătură strânsă cu El? Însăşi posibilitatea în sine pare absurdă şi vagă.

Despre momente ca acestea s-a spus: „Unde găsiţi măreţia Creatorului, veţi găsi, de asemenea, şi modestia Lui“, deoarece Creatorul oferă fiecăreia dintre creaturile sale posibilitatea de a se uni cu El. Şi, după un timp, cei aflaţi în declin urcă spiritual încă o dată, însă nu trebuie să uite starea de declin moral, astfel încât să poată aprecia cu adevarat starea de

înaltă spiritualitate a aspiraţiei de a se uni cu Creatorul – darul personal, individual, al Creatorului.

În acest caz nu va mai fi nevoie să experimenteze din nou stări de declin spiritual pentru că, prin munca constantă asupra propriei persoane, prin ridicarea la credinţa mai presus de raţiune, prin învăţarea şi respectarea unei ordini stabilite a acţiunilor şi gândurilor, omul va crea astfel un vas spiritual pentru o ascensiune spirituală treptată.

Calea Cabalei

Calea de dorit pentru ascensiunea spirituală este calea Cabalei. Calea suferinţei ne aşteaptă doar dacă nu există altă cale care să ne determine să ajungem la perfecţiune. Aşa cum este menţionat, calea Cabalei este o oportunitate dată de Sus fiecăruia, pentru a crea în noi dorinţele necesare creşterii spirituale, demonstrând prin urcări şi coborâri că Lumina spirituală este plăcere, iar absenţa ei este suferinţă.

În acest fel începem să ne dorim Lumina, urcarea spirituală şi percepţia Creatorului. Fără ca mai întâi să primim Lumina Spirituală şi apoi să ne fie luată, noi nu putem simţi dorinţa de Lumină.

Cu cât este mai mare Lumina pe care Creatorul o trimite iniţial şi pe care apoi o „ia“, cu atât va fi mai mare dorinţa noastră de a primi încă o dată Lumina. Această cale este cunoscută sub numele de „calea Cabalei“

sau calea Luminii. Există, de asemenea, „calea suferinţei“, atunci când cineva caută o modalitate prin care să scape de suferinţa constantă şi greu de suportat din viaţa sa, dar nu din dorinţa de a restabili plăcerile pierdute.

Pe calea Cabalei se trezeşte dorinţa de a fi umplut de Lumina spirituală, ca Sursă vitalizată a salvării. Ambele căi conduc către acelaşi scop; în timp ce una ne atrage prin plăcerea şi perfecţiunea care se află înainte, cealaltă ne împinge din spate, determinându-ne să evadăm din durere.

Pentru ca o fiinţa umană să fie capabilă să analizeze factorii externi şi senzaţiile interioare, ea dispune de două mijloace perceptive: amar şi dulce – percepute de inimă, fals şi adevărat – percepute de intelect.

Dobândirea spirituală nu poate fi apreciată de către inimă, deoarece este total opusă adevăratei sale naturi. De aceea dobândirea respectivă este întotdeauna percepută ca amară, în timp ce orice plăcere personală este percepută ca fiind dulce. Acesta este motivul pentru care munca asupra propriei persoane, prin care dorinţele sunt reorientate, este considerată munca inimii.

Munca minţii este de o cu totul altă natură, întrucât noi nu ne putem baza pe propria minte şi logică pentru a analiza evenimentele înconjurătoare. Într-un astfel de caz suntem forţaţi, în pofida noastră, să ne bazăm pe mintea naturală, egoistă.

Suntem incapabili să ne rupem de ea pentru că fiecare a fost creat astfel de cel Atotputernic. De aceea, există doar o singură cale: să schimbăm complet înclinaţia obişnuită de a analiza mediul şi, în loc de asta, să

acceptăm sfatul înţelepţilor expus în cărţile de Cabala şi explicat de profesorii care au ajuns la nivelul spiritual al conştientizării.

Dacă suntem capabili să facem, cu ajutorul Creatorului, chiar şi cea mai mică încercare de a analiza mai degrabă prin credinţă, decât prin raţiune şi să discernem cu inima noastră gustul amar al egoismului, ni se va trimite imediat înţelegerea spirituală a nivelului atins, care cuprinde atât Lumina spirituală, cât şi puterea (ecranul).

Creatorul revelează apoi următorul grad inferior de egoism, cel care a fost anterior ascuns întrucât, dacă am înţelege imediat toată amploarea propriului egoism, nu am avea puterea să îl depăşim. În schimb, am deveni cu siguranţă descurajaţi de sarcina copleşitoare care stă în faţa noastră.

Cu toate acestea, ar trebui să ne dăm seama că acest munte de egoism a fost mereu acolo, în noi, de la început, însă a fost ascuns şi este revelat treptat, întrucât Creatorul ne dă atât posibilitatea de a-l corecta, cât şi puterea de a face acest lucru. De aceea, cei care urcă treptele spirituale, depăşind succesiv „propria“ raţiune, se simt tot mai nedumeriţi şi confuzi în ceea ce priveşte îndrumările înţelepţilor din cărţile de Cabala şi a instructorilor cabalişti.

În măsura în care diminuăm importanţa „propriei“ înţelegeri, ni se acordă o înţelegere superioară. În cele din urmă, în loc să fim nedumeriţi de faptul că am întors spatele logicii egoiste a acestei lumi, noi devenim incomparabil mai înţelepţi.

Dacă nu am ajuns încă la o înţelegere superioară sau nu ne-am schimbat modul de a analiza, începând să simţim mai degrabă dulceaţa gândurilor care nu sunt egoiste, decât amărăciunea lor ori nu am început să vedem adevărul credinţei comparativ cu falsitatea intelectului, intelect care este legat de natura lumii noastre, putem continua să progresăm printr-o metodă de analiză deja îmbunătăţită, provenită de la profesorii noştri: ascultând şi urmând exemplul profesorului în orice situaţie. Iată sfatul înţelepţilor: Dacă un singur cabalist care posedă înţelegerea spirituală a minţii şi a inimii conduce umanitatea, oricine poate ajunge la scopul Creaţiei nu pe calea suferinţei, ci prin uşoara şi lipsita de durere cale a Cabalei!

Pe de altă parte, ghinioane şi eşecuri constante ne vor fi sortite dacă aceia care au fost aleşi să călătorească primii pe această cale – cu care Creatorul a făcut o înţelegere şi de la care se cere mult – şi-au ales îndrumători care nu înţeleg scopul Lui înalt sau proiectul Guvernării Sale.

Numai în timpul războaielor, catastrofelor sau marilor nenorociri, atunci când pare că problemele noastre nu au rezolvare, simţim clar mâna Creatorului şi ajutorul Său. Acest lucru se întâmplă numai când ne aflăm în momente critice, deoarece refuzăm să dobândim şi să folosim cunoştinţele cabalistice pentru a recunoaşte Providenţa Divină în lume.

De ce oamenii se nasc cu capacităţi diferite de a percepe forţele subtile din jur, cu niveluri diferite de vigilenţă şi logică a înţelegerii naturii lucrurilor? A cui este vina că o persoană nu a fost creată în acelaşi fel ca

geniile, ca cei cu gândire adâncă şi emoţii profunde? Cum se face că atunci când ne naştem primim de la Creator nevoi intelectuale, spirituale şi aptitudini diferite?

Indivizii care se nasc cu aspiraţii măreţe, inimi mari şi minţi agere sunt numiţi în Biblie „inteligenţi“, pentru că ei sunt capabili să primească cea mai înaltă înţelegere. Pe de altă parte, cei născuţi cu capacităţi mentale şi spirituale limitate sunt denumiţi în Biblie „nechibzuiţi“. Dar, din moment ce fiecare suflet are un scop special pentru care a „coborât“ în această lume, nimeni nu ar trebui să se simtă ruşinat de înclinaţiile cu care s-a născut.

Nu ar trebui să ne simţim ruşinaţi nici de gândurile noastre rele deoarece şi ele ne-au fost trimise de Creator.

Însă ar trebui să acordăm o atenţie specială şi să fim conştienţi de modul în care reacţionăm la gândurile rele*: *dacă luptăm cu ele sau le urmăm orbeşte, dacă ne corectăm (fiecare în măsura capacităţilor cu care s-a născut) şi ce facem pentru a ne corecta.

Este aşa pentru că fiecare dintre noi ar trebui să se simtă ruşinat şi tocmai pentru asta fiecare va trebui să răspundă în faţa Creatorului. Însă cum poate un nechibzuit să se ridice spiritual? Creatorul a spus: „I-am creat pe cei înţelepţi şi i-am creat pe cei nechibzuiţi. Pe cei înţelepţi i-am pus în fiecare generaţie ca să îi ajute pe cei nechibzuiţi, astfel încât,

legându-se de inimile celor care urcă, aceştia să poată ajunge la o uniune completă cu Mine.“

De ce este nevoie de oameni nechibzuiţi în această lume? La urma urmei, în comparaţie cu cei câţiva înţelepţi ai lumii, există o mulţime covârşitoare de nechibzuiţi!

Motivul constă în faptul că fiecare calitate spirituală necesită propriul ei purtător. Acei oameni care au capacităţi spirituale limitate sunt purtătorii egoismului. Pe de altă parte, cei înţelepţi care şi-au corectat propriul egoism, dorind să urce neîncetat prin muncă la Creator, trebuie să îi ajute pe cei nechibzuiţi să lucreze asupra egoismului lor.

Pentru a continua să urce, cei înţelepţi trebuie să absoarbă egoism „străin“ şi să îl corecteze. Astfel, atât nechibzuiţii, cât şi înţelepţii au nevoie unii de alţii.

Întrucât masele pot da celor înţelepţi doar partea lor infimă de egoism care constă din dorinţa pentru plăcerile mărunte, trecătoare ale lumii noastre, pentru fiecare persoană înţeleaptă din această lume există miliarde de nechibzuiţi.

Cu toate acestea, dacă aceştia din urmă acţionează în conformitate cu indicaţiile înţelepţilor, urmându-i conştiincios în tot ceea ce fac, toţi pot ajunge la scopul existenţei lor: unitatea absolută cu Creatorul.

Chiar dacă munca spirituală de a ridica altruismul deasupra egoismului se realizează în inimă, în timp ce ridicarea credinţei deasupra revendicărilor intelectului are loc în minte, ambele sunt condiţionate de respingerea intelectului care ne-a fost dat fiecăruia dintre noi la naştere, precum şi de respingerea mulţumirii de sine şi a autoafirmării.

Acest lucru se datorează faptului că tocmai în timp ce lucrează în scopuri altruiste omul preferă totuşi să vadă şi să ştie cui îi dă şi cine primeşte fructele muncii sale; în acest caz, omul nu are nimic altceva decât credinţa în existenţa Creatorului şi credinţa că El acceptă roadele muncii sale.

Aici găsim ideea de unicitate a Creatorului, în conformitate cu principiul „nu există nimic altceva decât Creatorul". Trebuie să Îl recunoaştem pe Creator ca fiind Cel care ne trimite tot ce simţim şi percepem în mintea noastră, aducându-ne pe o anumită linie de gândire care, la rândul său, ne conduce la anumite decizii şi hotărâri.

Numai după ce acceptăm toate cele de mai sus putem avea o perspectivă adecvată a tot ceea ce transpare. Apoi, putem corecta dorinţele şi gândurile noastre în conformitate cu planul Creatorului.

Cabala se concentrează în întregime asupra Creatorului şi acţiunilor Sale. Din acest motiv Cabala este denumită cu numele Creatorului. Aşa cum numele unei persoane indică la cine se face referire, tot astfel, fiecare cuvânt din Cabala este un nume al Creatorului, deoarece exprimă acţiunile Sale şi indică ceea ce El ne trimite la un moment dat.

Cabala vorbeşte despre noi ca fiind o parte a Creatorului pe care El a îndepărtat-o de Sine, conferindu-ne natura egoistă. Din acest motiv, sufletele noastre sunt compuse din două părţi opuse. Prima dintre acestea este partea divină, care manifestă (în unii dintre noi) propria dorinţă de a percepe Creatorul, determinându-ne astfel să începem să căutăm ceva spiritual pentru a ne simţi împliniţi în interior. În acelaşi timp, plăcerile spre care cei din jurul nostru tind nu mai sunt satisfăcătoare acelora care caută împlinirea spirituală.

A doua parte a sufletului este acea natură egoistă, creată intenţionat, pe care oamenii o experimentează într-o măsură deplină: dorinţa de a avea totul, de a şti totul, de a face totul, de a vedea rezultatul acţiunilor lor, adică de a vedea o parte a „sinelui" în tot ce îi înconjoară. Partea egoistă a sufletului este singura parte care a fost creată, deoarece partea altruistă a sufletului este o parte a Creatorului Însuşi. După ce a luat dorinţa Lui din Sine şi a înzestrat-o cu egoism, El s-a distanţat astfel de acea parte din El, iar această parte a devenit suflet, o Creaţie separată de El.

Sufletul este considerat o Creaţie tocmai pentru că el conţine o parte nouă – egoismul său – o calitate care nu a existat înainte, pentru că nimic de acest fel nu există în Creator. Aceasta este noţiunea de suflet, care cuprinde o parte a Creatorului şi o parte a nou-creatului sentiment egoist „de a primi totul în sine", de care se ocupă Cabala. În Biblie se vorbeşte mai degrabă despre suflet decât despre corp, deoarece acesta din urmă,

fiind alcătuit din carne şi oase, este precum carnea şi oasele animalelor, iar sfârşitul lui este degradarea şi întoarcerea la elementele acestei lumi.

Noi ne simţim ca fiind corpuri, pentru că nu ne percepem sufletele.

Pe măsură ce începem să ne percepem sufletul, sentimentul de corp fizic, cu dorinţele şi durerile sale se diminuează, atunci când sufletul însuşi se afirmă din ce în ce mai mult. Când continuăm să avansăm pe calea spirituală, nu mai simţim întru totul dorinţele corpului, pentru că acordăm atenţie doar sufletului – partea Creatorului din noi.

Astfel, „corpul“ începe mai degrabă să reprezinte dorinţele spirituale, decât dorinţele trupeşti pe care omul nu le mai simte aproape deloc.

Biblia nu vorbeşte despre corpul nostru fizic, despre masa de carne şi oase, ci despre cele două aspiraţii ale sufletului: dorinţa părţii divine de a percepe Creatorul, de a se uni cu El, şi dorinţa părţii egoiste de automulţumire, de autosatisfacţie şi de a se percepe pe sine în loc să perceapă Creatorul.

Ambele aspiraţii sunt cunoscute în Cabala sub numele de „corp“. Ele se referă atât la corpul egoist, cât şi la corpul fizic, adică la cel din lumea noastră, deoarece numai lumea noastră se caracterizată prin egoism, iar corpul spiritual, întrucât dorinţele altruiste sunt dorinţele Creatorului, fiind caracteristice lumii spirituale.

În toate exemplificările sale, Biblia descrie modul în care sufletul nostru este influenţat de diverse situaţii şi circumstanţe. Se ocupă, de asemenea, de dorinţele noastre, concentrându-se asupra modului în care Creatorul le schimbă şi asupra modului în care fiecare dintre noi le putem schimba sau, mai degrabă, despre cum Îl putem ruga pe El să le schimbe, deoarece noi înşine suntem incapabili să le transformăm.

Principala provocare a începătorului este să se bazeze pe puterea voinţei şi să se concentreze asupra faptului că, în ciuda multitudinii gândurilor şi dorinţelor, toate acestea sunt trimise de Creator; toate aceste gânduri şi dorinţe extrem de diferite şi, uneori, atât de josnice sunt trimise de Creator.

Creatorul face acest lucru astfel încât, în ciuda tuturor obstacolelor, omul să persiste în menţinerea legăturii cu Creatorul, păstrând credinţa că toate aceste gânduri şi dorinţe sunt trimise de El. Lupta cu ele ar trebui să ne întărească credinţa că toate provin de la Creator.

Pe măsură ce ne întărim convingerea, putem ajunge la un nivel la care acest sentiment va fi întotdeauna prezent, în ciuda obstacolelor din ce în ce mai mari care vor fi trimise de Creator. Ele sunt menite să continue consolidarea acestui sentiment.

Apoi, credinţei noastre constante în Omniprezenţa Creatorului i se va alătura sentimentul Prezenţei Sale în noi, iar Creatorul se va „îmbrăca“ cu noi, determinând astfel toate gândurile şi dorinţele noastre. În acest moment vom deveni parte a Creatorului.

Trebuie să ajungem să realizăm că fiecare sentiment de distanţare faţă de Creator este în mod special mijlocul prin care vom fi capabili să Îl percepem. Aceste două sentimente sunt cunoscute în Cabala sub numele de *kli* (vas) şi *Or* (Lumină). Primul dintre ele este dorinţa de a experimenta Creatorul, dorinţă care se naşte în noi treptat, în timp ce ne confruntăm cu obstacole (gânduri şi dorinţe).

Acestea ne distrag atenţia în mod deliberat de la gândurile îndreptate către Creator şi Unicitatea Sa, crescând puterea credinţei prin exercitarea voinţei, şi astfel Îl menţinem pe Creator în gândurile noastre.

Lumina în sine este răspunsul la dorinţa noastră de a primi percepţia Creatorului. Când Creatorul Însuşi se înveşmântează în dorinţa unei persoane, Lumina intră în vas, iar creşterea spirituală este de o aşa mărime încât se trezeşte în acea persoană dorinţa pentru spiritualitate şi pentru perceperea Creatorului, necesitatea de a se descoperi pe sine numai sub efectul Luminii, un sentimentul imens de însufleţire şi inspiraţia care rezultă din apropierea de senzaţiile spirituale, precum şi un sentiment de împlinire.

Apoi, omul este invariabil „vizitat“ de gânduri străine. Sub influenţa lor, el începe să coboare de la nivelul pe care l-a atins, până la nivel gândurilor şi dorinţelor obişnuite. După un timp, va începe să regrete aceste griji şi gânduri tranzitorii şi meschine.

La rândul său, aceasta aduce amărăciune şi omul devine mânios pe sine, uneori chiar şi pe Creator, care îi trimite asemenea gânduri şi dorinţe ce îl

determină să întoarcă spatele spiritualității. Este ca un răspuns la acest sentiment amar de regret pentru propria stare spirituală, comparativ cu cel care primeşte de Sus Lumina, sentimentul apropierii de Cel Superior.

Apoi apare dorinţa de a renunţa la tot pentru a-L simţi pe Creator, pentru sentimentele de securitate, încredere de sine şi veşnicie pe care omul le are când se apropie tot mai mult de eternitatea şi perfecţiunea transmise de El. În acel moment dispar toate gândurile pe care omul le-a avut despre ruşine, împreună cu orice temere legată de tot ceea ce există în această lume.

Când omul percepe sufletul ca parte a Creatorului şi, prin urmare, nemuritor, când este în totalitate de acord cu Creatorul, când justifică tot ceea ce Creatorul face pentru creaturile Sale şi când este gata să renunţe la propriul intelect şi să Îl urmeze, atunci el este umplut cu Lumina Creatorului şi devine un slujitor al percepţiilor spirituale.

Însă odată cu trecerea timpului omul este din nou vizitat de gânduri străine. Treptat, după mai multe cicluri de gânduri perturbatoare şi ascensiuni spirituale, apare un sentiment statornic al nevoii de spiritualitate şi omul primeşte în cele din urmă Lumina mereu prezentă a Creatorului.

Rav Baruh l-a întrebat odată pe bunicul său, Baal Şem Tov: „Este cunoscut faptul că, în antichitate, cei care doreau să Îl experimenteze pe Creator s-au supus în mod constant restricţiilor de tot felul, însă tu ai anulat asta, spunând că cineva care se supune în mod voluntar acestor

privaţiuni, acela încalcă legile spirituale, şi este considerat răspunzător. Deci, care este cel mai important lucru pe care o persoană trebuie să îl facă în munca pentru sine?“

Baal Şem Tov i-a răspuns: „Eu am venit în această lume pentru a arăta altă cale; o persoană trebuie să se străduiască să stăpânească trei lucruri: iubirea pentru Creator, iubirea pentru oameni şi iubirea pentru spiritualitate. Atunci nu mai sunt necesare privaţiunile voluntare.“

Capacitatea de a mulţumi Creatorului este deja o bunătate pe care El a dăruit-o.

Bunăvoinţa Creatorului constă în faptul că Îl putem iubi. Puterea Sa constă în faptul că ne putem teme de El.

De ce, atunci, cel care se străduieşte să fie aproape de Creator şi are sentimentul că reuşeşte se simte deodată îndepărtată?

Baal Şem Tov răspunde astfel: „Este ca şi cum ai învăţa un copil să meargă; în timp ce este susţinut, copilul face mai mulţi paşi în direcţia tatălui său. Însă tatăl, dorind să îl înveţe să meargă singur, se îndepărtează până când copilul învaţă să meargă singur.“

Baal Şem Tov a spus: „Munca unui individ cu sine însuşi constă într-o luptă continuă cu egoismul, o luptă dusă până la ultima suflare care trebuie să conducă, de fiecare dată, la înlocuirea egoismului cu Creatorul.

„Creatorul, ca un mare conducător, stă în centrul palatului său. El a ridicat multe ziduri şi obstacole în jurul Său. A împrăştiat o mare bogăţie între zidurile palatului şi conferă onoruri şi titluri celor care depăşesc obstacolele. După ce le primeşte, persoana este mulţumită. Dar numai cel care respinge totul, dorind să fie cu Creatorul Însuşi, câştigă dreptul de a se afla în Prezenţa Sa."

În natură există o stare de tranziţie între sământă şi răsad, în care descompunerea completă a seminţei, dispariţia ei în întregime este necesară. În mod similar, până când nu ajungem la starea de completă dezicere de „sine", nu putem primi noua natură spirituală.

Creatorul a generat „sinele" uman din „nimic", şi din acest motiv trebuie să ne întoarcem de la starea de „sine" la cea de „nimic", cu scopul de a ne uni cu Creatorul. De aceea se spune că salvatorul (Mesia) s-a născut în ziua distrugerii Templului.

Prin urmare, de fiecare dată când ajungem la starea de disperare totală, ne dăm seama că totul este doar „praf şi deşertăciunea deşertăciunilor". Tocmai din această stare apare o nouă treaptă în ascensiunea noastră spirituală pentru că, în acest moment, putem abandona totul.

Un mare cabalist al secolului trecut, Maghid din Mizrich, a declarat: „Sunt zece reguli ale muncii spirituale. Trei dintre acestea pot fi învăţate de la un copil şi şapte de la un hoţ."

Copilul:

1. Este fericit fără un motiv anume;

2. Nu stă o clipă locului;
3. Cere ceea ce vrea cu toată puterea.

Hoţul:

1. Lucrează noaptea;
2. Încearcă să obţină într-o noapte ceea ce nu a câştigat în precedenta;
3. Este loial camarazilor săi;
4. Îşi riscă viaţa pentru a câştiga chiar şi cele mai nesemnificative lucruri;
5. Nu pune preţ pe cele furate şi vinde totul pe nimic;
6. Este bătut, dar nu se abate de la calea lui;
7. Vede avantajele ocupaţiei sale şi nu vrea să o schimbe.

De asemenea, el a adăugat: „Există o cheie pentru fiecare lacăt, iar dacă nu are cheia, un hoţ curajos va sparge lacătul. Creatorul iubeşte persoana care îşi sparge inima pentru a intra în casa Lui."

Numai când vom cunoaşte nivelurile spirituale vom deveni nesemnificativi în ochii noştri şi ne vom putem pleca înaintea Creatorului, simţind că nu mai avem nevoie de nimic: nici de propria salvare spirituală, nici de ascensiune spirituală, nici de eternitate, ci doar de Creator.

În timpul declinului spiritual poate să ni se pară că Însuşi Creatorul se ascunde de noi şi este dificil să ne menţinem credinţa în existenţa şi Providenţa Sa. Dacă simţim într-adevăr că Însuşi Creatorul se ascunde, înseamnă că nu experimentăm cu adevărat ascunderea Sa, ci mai degrabă

situaţia în care Creatorul se aşteaptă ca noi să facem un efort pentru a avansa spre El.

Creatorul este considerat a fi Locul (*HaMakom*), tocmai pentru că omul ar trebui să intre în El cu toată fiinţa sa, astfel încât Creatorul să îl poată înconjura şi să îi fie locuinţă. (Aşa cum am mai spus, noi locuim deja într-un ocean de Lumină al Creatorului şi ar trebui să devenim conştienţi de asta.)

În timp ce ne rugăm ar trebui să verificăm în mod constant unde ne direcţionăm atenţia şi eforturile: la citirea textului şi urmărirea strictă a ordinii fragmentelor unei anumite cărţi de rugăciuni, la profunda examinare a semnificaţiei numelor şi combinaţiilor de litere, la pronunţia distinctă a cuvintelor, la urmărirea cu precizie a intenţiilor mentale (*kavanot*) sau la ceea ce este cel mai important: direcţionarea inimii către ataşamentul faţă de Creator.

Cea mai importantă este intenţia noastră: rugăciunea de a-L percepe pe Creator! Cei care se roagă recunosc existenţa Creatorului, însă cei care se roagă pentru capacitatea de a percepe Creatorul, Îl experimentează!

21

Corectarea egoismului

Întregul corp de legi spirituale are menirea de a ne ajuta să depăşim egoismul. Prin urmare, legea spirituală „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi“ este rezultatul natural al ataşamentului faţă de Creator. Deoarece nu există nimic în afară de El, atunci când omul înţelege asta, toate creaţiile, inclusiv lumea noastră, se contopesc cu percepţia Unicului Creator.

Astfel, devine clar modul în care strămoşii noştri au putut să se supună tuturor legilor spirituale, cu mult înainte ca ele să fi fost transmise urmaşilor. O consecinţă a înălţării spirituale se manifestă atunci când începem să ne iubim duşmanii cei mai răi şi duşmanii din toate neamurile. Astfel, cea mai importantă muncă implică rugăciunea pentru duşmanii noştri.

Atunci când *Rav* Levi Yiţhac din Berdichev a fost criticat pentru vasta sa muncă de predare a modului corect de a-L servi pe Creator, zvonurile despre aceasta au ajuns la *Rav* Elimeleh din Lizhensk. El a exclamat: „Ce este aşa de surprinzător! Asta se întâmplă mereu! Dacă nu s-ar întâmpla, atunci nici o naţiune nu ne-ar putea înrobi.“

Există două etape în lupta împotriva dorinţelor egoiste: întâi le vom cerceta, apoi vom încerca să scăpam de ele doar pentru a înţelege că ele continuă să ne urmărească.

Aceia dintre noi care neagă Unicitatea Creatorului încă nu simt faptul că El şi tot ce se întâmplă în lume, inclusiv tot ce se întâmplă fiecărui individ, sunt unul şi acelaşi lucru. *Rav* Yihiel Mihal (Maghid mi Zlotchiv), un cabalist din secolul trecut, a trăit în mare sărăcie.

Elevii lui l-au întrebat: „Cum poţi rosti binecuvântări Creatorului pentru că ţi-a dat tot ce ai nevoie, când tu ai atât de puţin?“ El a răspuns: „Îl pot binecuvânta pe Creatorul care mi-a dat totul pentru că, în mod evident, de sărăcie aveam nevoie ca să mă apropii de El, şi din acest motiv mi-a dat-o.“

Nimic nu neagă Regula Creatorului mai mult decât depresia. De remarcat că fiecare persoană ajunge la acest sentiment din diferite motive: suferinţa, sentimentul de neajutorare, absenţa a ceea ce îşi doreşte etc. Este imposibil ca cineva să simtă bucurie pentru loviturile primite, cu excepţia cazului în care înţelege necesitatea şi imensa lor valoare; atunci, fiecare lovitură poate fi percepută ca medicament.

Singura îngrijorare a omului ar trebui să fie motivul îngrijorării sale. „O persoană nu ar trebui să considere suferinţa ca fiind rea“ – a explicat *Rav* Moşe din Kovrin – „deoarece nu este nimic rău pe lume, ci mai degrabă amar, pentru că medicamentul este întotdeauna amar“.

Cel mai serios efort ar trebui făcut pentru a „vindeca“ sentimentele de depresie, întrucât bucuria este consecinţa credinţei, şi doar prin creşterea credinţei se poate salva cineva de tristeţe. Din acest motiv, când se spune în *Mişna*: „O persoană trebuie să fie recunoscătoare pentru rău“, *Talmud*-ul adaugă imediat: „Şi trebuie să îl primească cu bucurie,“ pentru că nu există rău în lume!

Întrucât percepem numai ceea ce pătrunde de fapt în simţurile noastre, şi nu ce rămâne în afara noastră, putem înţelege Creatorul doar în măsura în care El acţionează asupra noastră. Prin urmare, avem nevoie ca simţurile noastre să nege unicitatea sursei lor; ele există în mod special pentru ca omul să simtă şi să reveleze, în cele din urmă, Unicitatea Creatorului.

Se spune că, după ce au traversat Marea Roşie, oamenii au crezut în Creator şi au început să cânte. Numai credinţa permite omului să cânte. Dacă omul simte că prin autoperfecţionare va putea să se corecteze, el ar trebui să îşi examineze atitudinea faţă de credinţa în omnipotenţa şi Unicitatea Creatorului, pentru că doar prin Creator, prin rugăciunea pentru schimbare este posibil să schimbe ceva în el.

Se spune că lumea a fost creată pentru încântarea fiinţelor create. *Olam* (lume) derivă din cuvântul *he elem sau ha alama*, adică „ascundere“. Doar prin experimentarea tendinţelor opuse, ale ascunderii şi revelării, poate cineva să experimenteze plăcerea. Acesta este înţelesul expresiei „Am creat un ajutor prin împotrivire“ (*ezer ke-negdo*).

Egoismul a fost creat pentru a ajuta umanitatea.

Treptat, în timp ce luptă împotriva lui, fiecare persoană dobândeşte toate simţurile necesare pentru a experimenta spiritualitatea. Din acest motiv, fiecare persoană ar trebui să privească toate obstacolele şi suferinţele cu conştientizarea deplină a scopului lor, acela de a o determina să ceară ajutorul Creatorului pentru a primi eliberarea de suferinţă. Apoi, egoismul şi alte aspecte neplăcute se transformă în „ajutor împotriva ta“, adică împotriva egoismului însuşi.

Există, de asemenea, posibilitatea unei variante alternative. Imaginaţi-vă că egoismul stă „vizavi de noi“, în locul Creatorului, ecranând-L şi acoperindu-L de noi, ca şi cum ar spune: „Eu stau între tine şi Creator.“

Asta face „Eul“ sau „sinele“ când se află între om şi Creator. În acest scop, există o poruncă pentru ca, înainte de toate, să ne „amintim ce ne-a făcut“ *Amalek*, iar apoi să „ştergem întreaga amintire“ despre el.

Nu ar trebui să căutăm în noi gânduri care să constituie obstacole, ci mai degrabă ar trebui să luăm primul lucru care apare în mintea şi inima noastră în momentul trezirii şi să îl legăm de Creator. În acest fel, „obstacolele“ ne ajută să ne întoarcem gândurile la Creator. Prin urmare, vedem că cel mai rău lucru este atunci când uităm de El.

În măsura în care egoismul nostru ne împinge spre păcat, în aceeaşi măsura el ne împinge să fim excepţional de drepţi. În ambele cazuri ne

îndepărtează de adevăr. Dacă pretindem în faţa altora că suntem drepţi, putem ajunge uneori, fără să ne dăm seama că ne înşelăm, să începem să credem că suntem cu adevărat drepţi.

Rav Iacov Yiţhak din Lyublin (Hoseh mi Lyublin) a spus: „Am mai multă iubire pentru păcătoşii care ştiu că sunt păcătoşi, decât pentru cei drepţi care ştiu că sunt drepţi. Păcătoşii care cred că sunt drepţi nu vor găsi niciodată calea corectă, deoarece chiar şi în pragul iadului ei cred că au fost aduşi acolo să îi salveze pe alţii."

Un adevărat cabalist vrea ca elevii lui să se teamă şi să Îl respecte pe Creator mai mult decât se tem şi îl respectă pe învăţătorul lor. Astfel, ei sunt încurajaţi să depindă de Creator şi să aibă încredere în El mai mult decât în învăţătorul lor.

Atunci când *Rav* Nahum de Ruzhin, un cabalist al ultimului secol, i-a găsit pe elevii săi jucând „Dame", el le-a vorbit despre similitudinea dintre regulile jocului şi cele ale spiritualităţii: în primul rând, nu poţi face două mişcări simultan; în al doilea rând, te poţi mişca înainte, însă nu înapoi; şi în al treilea rând, cel care ajunge la sfârşit poate muta cum doreşte, după propriul plac.

Dacă suntem convinşi că cineva vorbeşte despre noi, devenim interesaţi. Ceea ce se doreşte, dar este ascuns, se numeşte „secret". Dacă citim Biblia şi simţim că se vorbeşte despre noi, putem considera că am început să studiem înţelepciunea secretă a Cabalei, citind despre noi, deşi încă nu suntem conştienţi de asta.

Pe măsură ce avansăm pe calea spirituală vom realiza că Biblia vorbeşte despre noi, iar apoi Biblia se va transforma din ascunsă în revelată. Cei care citesc Biblia fără să îşi pună întrebări referitoare la ei nu pot distinge părţile ei ascunse sau revelate; acestor persoane Biblia le apare ca o simplă istorie sau o colecţie de reguli statutare.

Pentru cei care studiază Cabala, Biblia vorbeşte doar despre prezent. Din punctul de vedere al egoismului nu există nimic mai ciudat şi nenatural, ireal şi absurd decât să se „vândă“ pe sine, intrând în sclavie la Creator, pentru a-şi şterge toate gândurile şi dorinţele şi pentru a se înrobi Voinţei Lui, oricare ar fi ea, fără să ştie dinainte despre ce este vorba.

Toate cererile spirituale par inutile aceluia care este departe de Creator.

Şi invers, de îndată ce experimentează urcarea spirituală, omul este de acord cu această starea fără rezistenţă sau critica raţiunii. Apoi, omului nu îi mai este ruşine de gândurile şi aspiraţiile lui de a se încredinţa Creatorului.

Aceste situaţii contradictorii sunt date, în mod special, pentru a ne ajuta să înţelegem că salvarea de egoism este deasupra naturii şi că ne este acordată numai prin Voinţa Creatorului. Până atunci, noi trăim o stare de nemulţumire pentru că, fie comparăm starea noastră prezentă cu cea din

trecut, fie comparăm prezentul cu speranţele de viitor, şi astfel suferim din cauză că ne lipseşte experienţa dorită.

Dacă am cunoaşte marile plăceri pe care le-am putea primi de Sus, dar pe care încă nu le primim, noi am suferi mult mai mult. Totuşi, se poate spune despre plăcerile spirituale că ele sunt ţinute departe de conştiinţa noastră, în timp ce noi continuăm să rămânem într-o stare de insensibilitate şi nu percepem absenţa lor.

Astfel, este vital pentru noi să simţim Prezenţa Creatorului. Dacă această percepţie ulterior dispare, este clar că vom tânji din nou după ea. Aşa cum se spune în Psalmul 42: „Ca cerbul care freamătă după izvoarele de apă, aşa plânge sufletul meu după tine, Doamne."

Dorinţa de a-L percepe pe Creator este numită „aspiraţia de a *ridica* Prezenţa Creatorului din ţărână", adică de la cel mai jos nivel al înţelegerii noastre, de la care totul în lume ne apare mai de preţ decât capabilitatea de a percepe Creatorul.

Aceia care păzesc poruncile datorită educaţiei lor (care este în sine o manifestare a dorinţei Creatorului) procedează la fel ca cei care aspiră să Îl înţeleagă pe Creator. Diferenţa constă în percepţia celui în cauză. Acest lucru are o mare importanţă, deoarece dorinţa Creatorului este de a acorda un beneficiu creaturilor sale, dăruind-le sentimentul apropierii de El.

Astfel, pentru a renunţa la modul obişnuit de a respecta poruncile şi pentru a acţiona liber, nouă trebuie să ne fie limpede ce am primit ca

rezultat al educaţiei din familie şi din societate şi către ce aspirăm acum, ca indivizi independenţi.

De exemplu, să luăm în considerare o persoană care a fost educată în conformitate cu sistemul „Musar“, care susţine că lumea noastră nu reprezintă nimic. În acest caz, lumea spirituală este percepută ca fiind un pic mai mult decât nimic. Pe de altă parte, Cabala ne învaţă că această lume, aşa cum este ea percepută, este plină de plăceri. Totuşi, lumea spirituală, lumea în care Îl simţim pe Creator, este incomparabil mai frumoasă.

Prin urmare, spiritualitatea nu apare ca fiind pur şi simplu ceva mai mult decât nimic, ci ca cea mai mare dintre plăcerile lumii. Este imposibil ca noi înşine să ne obligăm să Îl satisfacem pe Creator în acelaşi fel în care Creatorul ne satisface pe noi, pentru că asemenea înclinaţii nu se regăsesc în fiinţa umană.

Cu toate acestea, ar trebui să ne fie clar către „cine“ se cuvine să aspirăm. Când căutăm adevărul din spatele dorinţei de a ne apropia de Creator, trebuie să ţinem cont de faptul că, atunci când Îl dorim cu sinceritate pe Creator, toate celelalte gândurile şi dorinţele dispar, aşa cum lumina unei lumânări este copleşită de lumina unei torţe.

Până să Îl percepem pe Creator, fiecare ne simţim ca şi cum am fi singuri pe lume. Din moment ce Creatorul este Unul şi Unic, deoarece numai El este capabil să dăruiască şi dăruieşte întregii lumi, iar noi suntem total opuşi faţă de această calitate de a dărui, imediat ce am primit

percepţia Creatorului dobândim, fie şi temporar, aceeaşi calitate; ca în analogia dintre lumânare şi torţă.

Trăind în concordanţă cu legile lumii spirituale, noi suntem capabili să dobândim tot ceea ce dorim cât încă ne aflăm în această lume.

Când credem că totul a fost trimis de Creator, inclusiv cele mai rele experienţe, rămânem permanent ataşaţi de El.

Există Creatorul şi creatura – fiinţa umană care nu este capabilă să Îl perceapă pe Creator, însă poate „crede“ în existenţa şi unicitatea Lui, în faptul că doar Creatorul există, iar împărăţia Lui este pretutindeni (cuvântul „crede“ este plasat între ghilimele pentru că, în sens cabalistic, credinţa se referă la percepţia pe care cineva o are despre Creator).

Singurul lucru pe care omul şi-l doreşte este să primească plăcere. Acesta a fost planul Creatorului. Acesta a fost, de asemenea, scopul Creaţiei, aceasta a fost Voinţa Creatorului. Omul ar trebui să experimenteze plăcerea în acelaşi mod în care o face Creatorul. Tot ce s-a întâmplat vreodată, se întâmplă sau se va întâmpla fiecăruia dintre noi, atât bine, cât şi rău, este predestinat şi trimis nouă de către Creator.

La sfârşitul corectării va deveni foarte clar că tot ce s-a întâmplat a fost în beneficiul nostru. Însă cât timp ne aflăm pe calea corectării, fiecăruia dintre noi i se va părea că această cale se întinde pe mii de ani, că va fi extrem de lungă, amară, sângeroasă şi extraordinar de dureroasă. Nu

contează cât de pregătiţi suntem pentru următoarea lovitură; de îndată ce percepem că se apropie o nouă încercare, uităm că vine de la acea Unică Putere din lume, de la care vine totul.

Noi uităm că suntem doar instrumente în mâinile Creatorului şi începem să ne imaginăm că acţionăm independent. În consecinţă, credem că circumstanţele neplăcute sunt cauzate de alţi oameni, în loc să le recunoaştem ca instrumente ale Voinţei Creatorului.

Astfel, cel mai important concept pe care trebuie să îl înţelegem este să mergem dincolo de simpla acceptare a faptului că totul vine de la Creator. Ar trebui, de asemenea, să ne concentrăm pe ideea că nu trebuie să ne lăsăm copleşiţi de sentimente şi gânduri negative în momentele noastre cele mai dificile.

Nu ar trebui să începem dintr-odată să gândim „independent“, limitându-ne la convingerea că evenimentele care se petrec în viaţa noastră în acel moment sunt cumva cauzate de alte fiinţe umane, şi nu de Creator; nici nu ar trebui să considerăm că rezultatul oricărui fenomen este determinat de alţi oameni sau de anumite circumstanţe, şi nu de Creator.

Este posibil să învăţăm asta numai prin propriile noastre experienţe, însă, în timp ce învăţăm, avem tendinţa să uităm de ce apar aceste evenimente în viaţa noastră. Tot ce se întâmplă în viaţa noastră este pentru a ne dezvolta şi a ne îndrepta spre creşterea spirituală. Dacă uităm asta, putem cădea în falsa credinţă că există o lipsă a Supravegherii Divine şi o completă ascundere a Creatorului.

Acest proces se desfăşoară în felul următor: Creatorul ne face cunoscut faptul că doar El, Creatorul, conduce lumea şi apoi ne plasează în mijlocul unor evenimente înfricoşătoare şi nefericite care au consecinţe dezagreabile. Sentimentele dezagreabile ne cuprind atât de puternic, încât uităm cine le-a trimis şi cu ce scop ne sunt date aceste lovituri dure.

Din când în când, în timpul unui astfel de „experiment“, înţelegem motivul pentru care ni se întâmplă acest lucru, însă atunci când evenimentele înfricoşătoare se înmulţesc, înţelegerea noastră dispare. Chiar şi atunci când, dintr-odată, ne „amintim“ Cine şi de ce ne-a trimis aceste suferinţe, nu putem să ne convingem să le atribuim Creatorului şi să Îi cerem ajutorul.

Deşi înţelegem că totul provine de la Creator, în acelaşi timp încercăm să ne ajutăm singuri. Putem privi acest proces astfel:

1. Pe calea noastră către Creator se află o forţă sau un gând impur care ne distrage atenţia şi pe care suntem obligaţi să îl întrerupem pentru a ne agăţa de Creator;
2. Atunci când suntem aproape de Creator, suntem ca un copil susţinut de mama lui, însă aceste gânduri/forţe străine încearcă să ne îndepărteze şi să ne împiedice să Îl simţim pe Creator şi Legea Sa;
3. Este ca şi cum Creatorul ne dăruieşte ceva important pentru a ne apăra de duşmanul nostru. Apoi, duşmanul atacă, iar noi luptăm vitejeşte împotriva lui.

4. Când lupta s-a terminat, devine foarte clar faptul că noi am luptat pur şi simplu împotriva obstacolelor trimise de Creator pentru a dobândi înţelegerea şi avansarea.
   În cele din urmă vom dobândi cunoştinţe despre noi înşine şi despre Conducerea Divină a Creatorului, precum şi cultivarea iubirii pentru El şi, în final, înţelegerea motivului pentru care ne-a trimis aceste obstacole.

Educaţia noastră nu ar trebui să ne forţeze sau să ne reprime, ci mai degrabă ar trebui să susţină dezvoltarea abilităţilor de care avem nevoie pentru a ne forma o perspectivă critică asupra stărilor interioare şi a dorinţelor noastre. Educaţia adecvată ar trebui să includă instrucţiuni cu privire la modalitatea de a ne dezvolta abilităţile de gândire şi analiză, în timp ce educaţia tradiţională, dimpotrivă, încearcă să ne insufle acţiuni şi reacţii automate de care să ne putem folosi în viitor.

De fapt, întregul scop al educaţiei ar trebui să fie centrat pe instituirea unor practici obişnuite de analiză şi evaluare a acţiunilor noastre în mod constant şi independent. Acestea sunt acţiuni făcute în mod deliberat, şi nu cele în care am fost constrânşi de o forţă exterioară sau influenţaţi de educaţia noastră.

Cum să ajungem la adevăr când egoismul percepe încrederea ca amărăciune sau durere? Cine este pregătit să se supună unui astfel de calvar de bună voie?

Noi primim vitalitate şi energie de la pasiune, onoare şi invidie.

De exemplu, dacă suntem îmbrăcaţi cu haine ponosite ne simţim ruşinaţi, pentru că alţii sunt mai bine îmbrăcaţi decât noi. În cazul în care şi alţii sunt îmbrăcaţi sărăcăcios, atunci senzaţia neplăcută se înjumătăţeşte. Din acest motiv se spune că „o nenorocire comună este pe jumătate consolată".

Dacă am primi plăcere doar de la una dintre aceste trei surse, nu am putea avansa niciodată în dezvoltarea noastră spirituală. De exemplu, dacă simţim doar imboldul pentru plăcere, dar nu şi pentru onoare, am umbla dezbrăcaţi când este cald pentru că nu am simţi nicio ruşine. Dorinţa de onoare şi dorinţa de a deţine un statut înalt în societate pot scădea dacă oamenii îşi moderează nevoile, aşa cum se întâmplă în timpul încercărilor grele sau al războaielor.

În dorinţa de a primi plăcere sau de a ne reduce suferinţa, depindem de părerile celorlalţi într-o mică măsură, la fel cum o durere de dinţi nu slăbeşte dacă şi altcineva are o durere asemănătoare. Astfel, munca „de dragul Creatorului" trebuie să se bazeze pe plăcere, nu pe onoare, altfel omul devine mulţumit şi se opreşte la jumătatea drumului.

Se spune că „invidia savanţilor sporeşte înţelepciunea". Chiar dacă cineva nu are o dorinţa pentru onoare, tot se va întreba de ce altul este onorat, iar el nu. Din acest motiv, oamenii depun mari eforturi în domeniul

ştiinţei, pentru a se asigura că alţii nu vor primi onoruri mai mari decât obţin ei.

Asemenea eforturi extind cunoştinţele, iar un model similar poate fi observat în rândul noilor studenţi. Unii văd că alţii se trezesc înainte de răsăritul soarelui pentru a studia, aşa că şi ei se forţează să se trezească devreme, chiar dacă în adâncul sufletului lor există o dorinţă puternică de a nu face acest lucru.

Dacă înţelegem că fiecare gând nu este cu adevărat al nostru, ci, de fapt, vine din exterior, atunci putem să ne împotrivim gândurilor mai uşor. Societatea îi afectează pe oameni atât de mult, încât oamenii acceptă ca fiind ale lor toate gândurile şi dorinţele imprimate în ei de alţii. Astfel, este crucial să ne alegem un mediu adecvat, caracterizat prin obiective şi aspiraţii corespunzătoare.

Dacă totuşi vrem să fim influenţaţi şi să primim gânduri de la un anumit cerc de oameni, cea mai sigură metodă de a atinge acest scop este să ne plasăm printre aceştia; mai mult, trebuie să îi servim şi să îi asistăm, deoarece procesul primirii are loc de la superior la inferior. Astfel, într-un grup de studiu este esenţial să îi percepem pe toţi ceilalţi ca având mai multe cunoştinţe decât noi.

Acest lucru este cunoscut ca fiind „dobândirea de la autori", întrucât este dobândit prin intermediul comunicării cu ceilalţi. Mai mult, atunci când suntem împreună cu alţi oameni, la muncă sau acasă, este de dorit să rămânem mental la nivelul colegilor noştri din grupul de studiu. Acest

lucru ne va asigura că nu vom prelua în mod involuntar gânduri străine care să ne determine să gândim asemănător vecinilor, partenerului sau colegilor de muncă.

Dorinţa pentru calităţile spirituale

Este absolut imposibil pentru un începător să deosebească un cabalist adevărat de unul fals, pentru că fiecare dintre ei este apărătorul aceloraşi adevăruri despre necesitatea corectării sinelui şi renunţarea la egoism.

Astfel de expresii cum ar fi: „Lumina Creatorului care străluceşte pretutindeni" pot fi comparate cu o Lumină fără vas, adică omul poate rosti cuvintele cele mai profunde, însă până când nu posedă *kelim* – vasele care să conţină simţul pentru Lumină – vorbitorul nu poate înţelege sensul lor lăuntric. Este mult mai dificil să extragem idei şi noţiuni din cărţile scriitorilor cabalişti – proces cunoscut ca fiind „*mi sfarim*" [din cărţi] – decât să dobândim cunoştinţe direct de la un profesor. Iar dacă cineva doreşte să „absoarbă" gândurile autorului, atunci trebuie să creadă că autorul este un mare cabalist.

Cu cât respectul pentru autor este mai mare, cu atât omul va fi mai capabil să absoarbă de la autorul cărţii. Dintre miile de oameni care L-au

perceput pe Creator, doar anumitor cabalişti – *Rabi* Şimon Bar Yohai (Raşbi), *Rabi* Aşkenazi Yiţhac (Ari) şi *Rabi* Yehuda Aşlag (Baal HaSulam) – li s-a acordat permisiunea de a scrie despre Cabala, într-un limbaj care să fie pe înţelesul celor care nu au dobândit încă percepţia nivelurilor spirituale.

Alte lucrări cabalistice folosesc imagini care sunt doar pe înţelesul acelora care au intrat deja pe tărâmurile spiritualităţii şi, prin urmare, nu pot fi utilizate de începători.

Bazându-se pe alegerea prietenilor şi a cărţilor ca sursă de cunoaştere, omul poate dobândi treptat capacitatea de a gândi independent. Până să ajungă în acest stadiu, el rămâne la statutul comun tuturor fiinţelor umane din această lume, adică la starea dorinţei de a fi independent, dar incapabil să facă acest lucru.

Se spune că invidia, dorinţa şi onoare scot omul din această lume. În termeni simpli, aceste trei dorinţe umane determină omul să acţioneze. Deşi nu sunt considerate dorinţe bune, ele îl motivează totuşi să se schimbe, să crească şi să-şi dorească să obţină din ce în ce mai mult, până când dobândeşte înţelegerea faptului că realul câştig este de natură spirituală, şi decide să părăsească această lume pentru cea spirituală.

De aceea se spune despre aceste trei dorinţe că „duc“ omul din această lume în lumea spirituală care va veni. Ca rezultat al acumulării cunoaşterii şi inteligenţei, omul începe să discearnă ce este mai preţios în această lume şi să înţeleagă faptul că ar trebui să îşi dea silinţa să atingă acele obiective

înalte. În acest fel, el se îndepărtează de dorinţele „pentru sine“ şi ajunge la dorinţele „de dragul Creatorului“.

Întreaga Creaţie poate fi privită ca ***dorinţă de a primi plăcere sau ca suferinţă cauzată de lipsa plăcerii care provine de la Creator.*** Două condiţii sunt necesare pentru a simţi plăcerea:

1. Plăcerea ar trebui să se manifeste şi apoi să dispară, lăsând o impresie, o memorie (*reşimo* de la *roşem* – urmă).
2. Omul trebuie să dobândească cunoştinţele necesare şi puterea de a străpunge învelişul exterior şi, astfel, să devină vrednic să se înfrupte din roade.

Există mai multe tipuri de forţe impure şi care distrag, cunoscute sub numele de *klipot*, adică „cochilii“ sau „coji“. Numele lor reflectă scopul pe care îl au. Aceste forţe: a) protejează forţele spirituale pure (fructe în coajă) de elementele care străpung şi prejudiciază tărâmul spiritual – cei fără lumină, care ar putea cauza prejudicii atât lor înşişi, cât şi altora, după câştigarea spiritualităţii şi b) creează obstacole pentru aceia care doresc cu adevărat să între în posesia roadelor.

În consecinţă, luptându-se cu ele, omul câştigă cunoaşterea necesară şi puterea de a străpunge coaja, devenind astfel vrednic să fie părtaş la roade. În nici un caz nu ar trebui să simtă că orice gând împotriva Creatorului, împotriva căii şi împotriva credinţei provine din altă sursă decât de la Creator.

Numai Creatorul, singura Forţă care înglobează o fiinţă umană, acţionează în întreaga Creaţie, în timp ce fiinţei umane i se acordă rolul de observator activ.

Cu alte cuvinte, fiinţele umane sunt lăsate să experimenteze întreaga gamă de forţe care acţionează asupra lor şi să lupte împotriva convingerii că aceste forţe vin din altă sursă decât de la Creator. De fapt, până nu trimite Creatorul asemenea gânduri obstructive pentru a-l împiedica să studieze Cabala, omul nu poate înainta.

Principalele *klipot* sunt: *klipa miţraim* (Egipt), care îi schimbă omului dorinţa de a continua pe calea spirituală, şi *klipa noga*, care îi dă sentimentul fals că totul este bine aşa cum este şi nu este nevoie să înainteze. În acest caz, omul se simte ca şi cum ar dormi, deşi inima nu este de acord cu această condiţie („*ani ieşena ve libi er*" – eu dorm şi inima mea este trează).

Adevăratele texte cabalistice, în special cele ale lui *Rav* Yehuda Aşlag, sunt scrise în aşa fel încât cei care se adâncesc în ele nu mai pot primi plăcere din strălucirea falsă a *klipa noga*, de îndată ce le-a devenit clară înţelegerea scopului Creaţiei.

Celor puţini care sunt aleşi de Creator să fie aduşi mai aproape de El li se trimite suferinţa din dragoste (*isurei ahava*). Această suferinţă are menirea de a-i impulsiona pe aceşti oameni să depăşească dificultăţile stării lor şi să se apropie de Creator.

Această luptă interioară pe care individul o simte ca fiind a lui, este numită „presiune din interior“ (*dahaf pnimi*). Când acţionăm, acest fapt se consideră a fi „revelat“, deoarece poate fi văzut de toată lumea şi nu poate fi subiectul unor interpretări diferite.

Pe de altă parte, gândurile şi intenţiile noastre sunt considerate a fi „ascunse“. Ele pot diferi foarte mult de modul în care alţii le percep, putând fi diferite chiar şi de propriile noastre percepţii şi intenţii. Uneori, nu conştientizăm cu exactitate ce anume ne îndeamnă spre o acţiune sau alta.

Adevăratele intenţii interioare care ne motivează sunt adesea ascunse atât de noi, cât şi de cei care ne observă. Din acest motiv, Cabala este cunoscută ca partea ascunsă a Bibliei – înţelepciunea ascunsă – deoarece ne învaţă despre intenţii şi cum să le direcţionăm spre Creator.

Aşadar, această cunoaştere ar trebui să fie ascunsă de oricine, uneori chiar şi de cel în cauză. Este absolut necesar să credem că totul în lumea aceasta se întâmplă în conformitate cu Voinţa Creatorului, că totul este condus, trimis şi controlat de El.

Există oameni care susţin că suferinţele noastre nu sunt suferinţe, ci recompense.

Acest lucru este valabil doar pentru acei oameni drepţi care pot lega toate circumstanţele şi toate consecinţele care decurg din ele de Regula

Creatorului. Numai în astfel de cazuri, în care oamenii pot trăi cu credinţă în justeţea finală a Legii Creatorului, în ciuda marilor încercări şi suferinţe, nenorocirea va fi transformată în binecuvântare.

Totuşi, acele încercări pe care nu le putem depăşi mergând dincolo de limitele raţiunii noastre ne aduc declin spiritual, deoarece putem găsi sprijin numai menţinând credinţa deasupra raţiunii. Odată ce am căzut din credinţă şi ne întoarcem la dependenţa de raţiune, trebuie să aşteptăm să fim salvaţi.

Pe de altă parte, cei care pot rezista acestor încercări vor urca, deoarece suferinţa şi încercările cresc puterea credinţei omului. În astfel de cazuri încercările şi suferinţa se vor transforma în binecuvântări.

O cerere adevărată către Creator trebuie să vină din adâncul inimii omului, asta însemnând că inima trebuie să fie în totalitate de acord cu ceea ce vrea să spună Creatorului. Cererea trebuie să fie exprimată nu prin cuvinte, ci prin sentimente, deoarece Creatorul aude doar ceea ce se află în inima omului. Creatorul aude chiar mai mult decât îşi doreşte omul, pentru că El înţelege toate cauzele şi toate sentimentele pe care El Însuşi le trimite.

Nu există creatură care să poată evita scopul predestinat – să înceapă să îşi dorească calităţi spirituale. Însă ce poate face cel care nu are o dorinţă suficientă de a se rupe de plăcerile acestei lumi? Cum poate face faţă ideii de a se despărţi de rude, de familie şi de întreaga lume atât de plină de viaţă şi de mici desfătări, de toate dorinţele egoiste atât de viu colorate în

mintea sa? Ce ar trebui să facă cel care, exact în timp ce cere ajutor Creatorului, nu vrea cu adevărat să fie auzit de Creator şi să i se îndeplinească rugămintea?

Pentru ca cei aflaţi într-o astfel de situaţie să fie ajutaţi şi sprijiniţi este necesară o pregătire specială şi înţelegerea faptului că dobândirea calităţilor altruiste este vitală. O asemenea înţelegere se dezvoltă treptat, pe măsură ce omul îşi dă seama cât de îndepărtat este de bucuriile spirituale şi de pacea interioară – situaţii care îl atrag de la distanţă.

Acest lucru poate fi asemănat cu gazda care trebuie să domolească apetitul oaspeţilor săi cu aperitive, astfel încât aceştia să se bucure de masa care este pregătită pentru ei. Fără această primă pregătire pentru masă, oaspeţii nu vor experimenta o bucurie adevărată, oricât de delicioasă sau abundentă ar fi mâncarea. Această abordare este, de asemenea, eficientă în trezirea apetitului pentru un deliciu nenatural şi necunoscut, cum ar fi primirea plăcerii prin intermediul altruismului.

Nevoia apropierii de Creator se naşte în noi treptat, sub influenţa eforturilor de aspiraţie spirituală în timpul perioadelor de extremă îndepărtare de salvarea spirituală. Acestea cuprind momente de sărăcie severă şi întuneric, când avem nevoie de Creator pentru a ne salva, pentru a ne scoate din situaţiile fără speranţă în care El ne-a plasat.

Dacă avem cu adevărat nevoie de Creator, această necesitate poate fi considerată un semn că suntem gata să-i primim ajutorul, deoarece am

dezvoltat un „apetit“ pentru acceptarea plăcerilor pregătite pentru noi de către Creator.

Măsura în care am experimentat suferinţa este egală cu măsura în care vom putea să primim plăcere. Însă dacă trebuie să trecem prin suferinţă şi să primim bucurie de Sus în aceeaşi măsură în care am suferit, atunci aceasta este calea suferinţei, nu calea Cabalei.

În plus, apare o întrebare: Nevoia de a-I cere ceva Creatorului este reală? Poate că omul ar trebui să experimenteze suferinţa până la punctul în care corpul doreşte pe deplin salvarea şi strigă la Creator cu atâta putere, încât El îl va salva.

Răspunsul este simplu*: *o rugăciune, chiar dacă nu izvorăşte din adâncul inimii cuiva, totuşi pregăteşte* omul pentru *izbăvire.

În rugăciune, noi Îi promitem Creatorului că după ce vom primi puterea spirituală ne vom concentra toate eforturile asupra aspiraţiilor spirituale care acum lipsesc. În aceasta constă marea putere a rugăciunii.

Creatorul acceptă o cerere de acest fel şi, ca rezultat, vom avansa mai degrabă pe calea Cabalei, decât pe calea suferinţei. Din acest motiv nu ar trebui să fim de acord cu calea suferinţei, chiar dacă suntem siguri că suferinţa este trimisă de Creator şi chiar dacă credem cu tărie că tot ce este trimis de El este în beneficiul nostru.

Creatorul nu vrea ca noi să acceptăm în mod pasiv suferinţa. Dimpotrivă, El se aşteaptă ca noi să preîntâmpinăm suferinţa, să evităm starea în care El trebuie să ne împingă de la spate prin suferinţă. El vrea ca noi să depunem eforturi pe calea credinţei şi, cu acest prilej, să cerem să înaintăm.

Chiar dacă nu avem încă o dorinţă adevărată de a atinge starea corectă, ar trebui să cerem în continuare Creatorului să ne dea dorinţa adevărată şi credinţa prin puterea rugăciunii. Adică ar trebui să cerem Creatorului să ne dea dorinţa de a cere, dorinţă care acum ne lipseşte.

Sufletul nostru, „sinele“ fiecăruia dintre noi, există într-o stare perfectă încă din momentul în care Creatorul a decis felul în care ar trebui să existe. Această stare poate fi descrisă ca o „stare de pace absolută“ (deoarece fiecare acţiune este iniţiată de dorinţa de a ajunge la o stare perfectă) şi ca o stare de fericire absolută (deoarece toate dorinţele create în noi de Creator sunt în totalitate împlinite).

Pentru a ajunge la această stare, trebuie să dobândim dorinţa de a ajunge la ea. Pentru asta, ar trebui să reuşim să transformăm actualele noastre aspiraţii în unele perfecte, altruiste. Nu există alternativă: „Creatorul spune astfel: «Dacă nu vei face alegerea potrivită de bunăvoie, voi pune legi aspre asupra ta, care te vor forţa să te întorci la Mine.»“

Fiecare individ dispune simultan de două stări perfecte: prezentul şi viitorul. În orice moment, noi experimentăm doar prezentul, însă trecerea

la starea „viitoare“ poate fi obţinută într-o clipă, prin schimbarea naturii noastre egoiste şi materialiste cu una altruistă şi spirituală.

Creatorul este capabil să înfăptuiască un asemenea miracol în fiecare dintre noi, la un moment dat, deoarece ambele stări există simultan. Diferenţa constă în faptul că putem percepe imediat una din stări, însă nu şi pe cea perfectă, care există în paralel cu prima, în ciuda existenţei noastre simultane în ambele stări.

Motivul pentru care se întâmplă acest fenomen poate fi explicat astfel: calităţile dorinţelor noastre nu coincid cu calităţile stării perfecte, stare pe care nu o percepem. Aşa cum spune Creatorul: „Este imposibil ca Eu şi cu tine să existăm în acelaşi loc“, atâta timp cât suntem opuşi în privinţa dorinţelor noastre.

Din acest motiv, fiecare dintre noi posedă două stări sau, aşa cum este menţionat în Cabala, două corpuri. În special, există corpul fizic, pe care îl ocupăm în momentul actual şi care în Cabala este cunoscut ca „învelişul material“.

Pe de altă parte, sunt dorinţele şi calităţile noastre care, în sens cabalistic, reprezintă corpul, deoarece în ele se află sufletul nostru, care este parte a Creatorului. Dacă în starea prezentă corpul constă în întregime din dorinţe şi gânduri egoiste, atunci doar o parte infimă a sufletului nostru, aşa-numita *ner dakik*, poate pătrunde în noi ca o scânteie din Marea Lumină care ne dă viaţă.

Al doilea corp, care există în paralel cu primul, este corpul spiritual, pe care noi încă nu îl simţim. El constă din viitoarele noastre dorinţe şi calităţi altruiste care constituie sufletul nostru desăvârşit, adică acea parte a Creatorului care va fi dezvăluită în viitor, odată ce procesul de corectare este încheiat.

Calităţile ambelor corpuri, cel egoist şi cel altruist, precum şi forţele lor dătătoare de viaţă sunt împărţite în sentimente şi intelect, pe care le percepem cu inima şi cu mintea. Corpul egoist doreşte să primească cu inima şi să înţeleagă cu mintea, în timp ce corpul altruist doreşte să dea cu inima şi să creadă cu mintea.

Noi nu suntem capabili să schimbăm nici unul dintre aceste două corpuri. Cel spiritual nu poate fi schimbat pentru că este în totalitate perfect, iar cel prezent este complet imuabil şi nu poate fi corectat deloc pentru că a fost conceput ca atare de către Creator.

Însă există un al treilea corp, care serveşte la conectarea părţilor celorlalte două corpuri. Corpul de mijloc, condus de Sus, constă din dorinţe şi gânduri aflate într-o continuă schimbare, pe care trebuie să ne străduim să le corectăm noi înşine şi să cerem Creatorului corectarea lor. În acest mod, conectăm corpul de mijloc, cunoscut sub numele de *klipa noga,* cu corpul spiritual.

Când devenim capabili ca, în mod constant, să asociem toate dorinţele şi gândurile care apar cu corpul spiritual, corpul nostru egoist se va depărta şi vom dobândi un corp spiritual. În acel moment, Creatorul va transforma

toate calităţile corpului egoist în unele opuse, iar întregul egoism înnăscut se va transforma în altruism absolut.

În toate situaţiile cu care ne confruntăm în viaţă trebuie să ne străduim să vedem totul ca venind direct de la Creator şi să privim punctul Său de vedere ca şi cum ar fi al nostru. Ar trebui să afirmăm că „El este cel care se află între mine şi restul; prin El îi privesc pe toţi din această lume, inclusiv pe mine. Tot ceea ce percep provine de la El şi tot ce provine de la mine merge numai la El. Din acest motiv, tot ceea ce ne înconjoară este El.“ Aşa cum se spune: „Tu eşti atât înaintea mea cât şi în spatele meu şi ai pus mâna Ta pe mine.“ „Tot ceea ce este în mine,“ – ar putea spune omul – „tot ceea ce cred şi simt, vine de la Tine şi reprezintă un dialog cu Tine“.

Cel mai înfricoşător sentiment este să percepem abisul fără sfârşit.

Acesta ne izbeşte atunci când un gol pare să se deschidă brusc chiar sub picioarele noastre, un gol caracterizat prin disperare, frică, lipsa oricărui sprijin şi printr-o îndepărtare completă a Luminii Înconjurătoare care ne-a dăruit un sentiment al viitorului, al zilei de mâine, al clipei următoare.

Toate variantele acestui îngrozitor sentiment negativ provin dintr-o senzaţie originală majoră şi, de fapt, pot fi considerate aspecte ale ei. Toate acestea ne sunt trimise de aceeaşi sursă, *Malhut,* sufletul gol plasat la distanţă de către Creator, astfel încât fiecare dintre noi va umple cu Lumină fiecare parte a acelui suflet.

Toate senzaţiile de întuneric pe care le experimentăm provin de la acest suflet gol şi pot fi depăşite doar prin credinţa în Creator, prin perceperea Lui. Acesta este motivul pentru care Creatorul ne trimite întreaga suferinţă.

Regele David, întruchiparea sufletelor noastre, descrie starea sufletului în fiecare linie din psalmi, redând toate impresiile sale pe măsură ce urcă la diferite niveluri. Este uimitor cât de mult trebuie să îndurăm înainte de a avea înţelegerea, conştientizarea şi drumul spre calea cea dreaptă. Nimeni nu ne poate spune care ar trebui să fie următorul pas.

Numai din necesitate, poticnindu-ne la pasul anterior, vom alege acţiunea corectă. Cu cât suntem stimulaţi mai mult de greutăţi, cu atât mai repede putem creşte spiritual. De aceea se spune: „Fericit este cel mâhnit de Creator."

Nu ar trebui să ştim următorul pas şi nici viitorul nostru; interdicţia din Biblie împotriva ghicitului nu ar trebui să fie privită cu uşurinţă.

Creşterea spirituală are loc numai prin creşterea credinţei. Această afirmaţie este susţinută de faptul că toate câte le trăim la un moment dat şi toate câte le vom trăi în momentul următor provin de la Creator şi pot fi depăşite doar prin dobândirea apropierii de El. Acest lucru se produce din necesitate, deoarece natura noastră refuză să admită că El ne conduce.

Cunoaşterea stării viitoare sau, pur şi simplu, încrederea în faptul că o cunoştem ne răpeşte şansa de a închide ochii, de a tăcea şi de a accepta orice manifestare instantanee a Legii Superioare ca fiind adevărată şi

dreaptă. Acest lucru este posibil numai atunci când ne apropiem de Creator.

Biblia descrie toate stările progresive ale ascensiunii noastre spirituale într-un limbaj accesibil. După cum ştim deja, există doar două calităţi în toată Creaţia: altruismul şi egoismul, calitatea Creatorului şi calitatea creaturilor sale. Cabala, pe de altă parte, descrie etapele ascensiunii spirituale în limbajul sentimentelor directe – aşa cum se face în această parte a cărţii – sau în limbajul *Sfirot*, descrierea fizico-matematică a obiectelor spirituale.

Acest limbaj este universal, concis şi precis. Forma lui exterioară este perceptibilă începătorilor. De asemenea, ne ajută să îi înţelegem pe alţii şi să fim înţeleşi de ei, deoarece se concentrează pe obiecte spirituale abstracte şi evenimente care, într-o anumită măsură, sunt îndepărtate de noi.

După ce ajungem la etapele spirituale putem folosi acest limbaj „ştiinţific“ pentru a descrie propriile noastre acţiuni şi sentimente, pentru că Lumina pe care o percepem conţine deja informaţii despre acţiunea în sine, numele acţiunii şi nivelul spiritual.

Cu toate acestea, un cabalist poate transmite sentimente şi senzaţii despre un anumit nivel spiritual numai celui care deja a experimentat acel nivel, întrucât aceste concepte nu vor fi înţelese de altcineva. În mod similar, în lumea noastră, un individ care nu a avut asemenea senzaţii şi

care nici nu le cunoaşte prin analogie cu senzaţii similare nu va fi capabil să le înţeleagă.

Există două etape consecutive de corectare a egoismului. Prima etapă este aceea în care nu îl folosim deloc, ci gândim şi acţionăm numai cu dorinţa de a „dărui“, fără să ne gândim la posibilitatea câştigului rezultat în urma acţiunilor. După ce devenim capabili să acţionăm în acest fel, vom trecem la etapa a doua: vom începe să folosim treptat egoismul prin încorporarea lui progresivă în acţiuni şi gânduri altruiste, şi astfel îl corectăm.

De exemplu, o persoană dăruieşte totul altora, fără a obţine nimic în schimb. Acesta este primul pas al dezvoltării. Dacă cineva este cu adevărat capabil să acţioneze în acest fel în orice situaţie, atunci, pentru a fi în măsură să dăruiască şi mai mult, cei bogaţi îi vor oferi acestui individ şi mai mult.

Bogăţiile vor ajunge astfel la acest individ pentru a fi cedate altora. Valoarea averii pe care o va primi de la alţii va depinde de măsura în care poate oferi tot ceea ce a primit, fără a fi ispitit de această bogăţie. Într-un asemenea caz, egoismul va fi folosit pentru o cauză nobilă: cu cât primeşte mai mult, cu atât va dărui mai mult. Însă poate cineva dărui totul?

Cantitatea averii care trece prin mâinile cuiva determină nivelul corectării sale.

Prima etapă este cunoscut sub numele de „corectarea creaturii“ (a egoismului), iar a doua etapă este cunoscută ca fiind „scopul Creaţiei“ sau abilitatea de a folosi egoismul în acţiuni altruiste, pentru scopuri altruiste.

Cabala se concentrează pe aceste două etape de dezvoltare spirituală. Însă dorinţele şi plăcerile menţionate în Cabala sunt de miliarde de ori mai mari decât toate plăcerile lumii noastre la un loc.

Aceste două etape sunt, de asemenea, în conflict constant una cu cealaltă, pentru că prima respinge total folosirea egoismului şi corectarea lui, în timp ce a doua îl foloseşte în cantităţi mici, în funcţie de mărimea abilităţii cuiva de a-l contracara pentru propria corectare. Astfel, acţiunile acestor două condiţii sunt opuse una celeilalte, chiar dacă ambele sunt altruiste ca scop.

Chiar şi în lumea noastră, un individ care dăruieşte totul face o acţiune opusă celui care primeşte, fie şi numai pentru a dărui. Privite astfel, multe dintre contradicţiile şi conflictele descrise în Biblie devin mai uşor de înţeles.

De exemplu, conflictul dintre Saul şi David, argumentele şi contradicţiile dintre şcolile Şamai şi Hilel, conflictul dintre Maşiah Ben-Iosef (Ari) şi Maşiah Ben-David şi altele, adică aproape toate aspectele litigioase şi războaiele sunt interpretate de cei care nu se află în domeniul spiritualităţii drept conflicte între naţiuni, triburi, familii şi indivizi egoişti.

După o perioadă de muncă intensă, de învăţare şi luptă pentru perceperea spiritualităţii, vom simţi nevoia să vedem unele rezultate. Se

pare că după toată munca depusă (mai ales în comparaţie cu munca celor din jurul nostru) am câştigat dreptul de a experimenta Revelarea Creatorului, de a vedea manifestarea clară a legilor spirituale studiate cu atâta ardoare şi de a percepe plăcerile lumilor spirituale.

În realitate, lucrurile par a fi exact opuse aşteptărilor noastre: am putea simţi mai degrabă că regresăm, decât că progresăm, în comparaţie cu alţii care nu studiază Cabala. Am putea simţi că, în loc să Îl percepem pe Creator şi Creatorul să ne asculte, noi ne îndepărtăm tot mai mult de El.

Mai mult decât atât, discrepanţa tot mai mare dintre realizările spirituale şi diminuarea aspiraţiilor spirituale pare a fi rezultatul direct al studiilor noastre. Astfel că apare o chestiune legitimă: dacă ne uităm la cei care studiază Biblia într-un mod simplu, obişnuit, putem vedea că ei ajung să simtă superioritatea lor faţă de alţii, în timp ce noi, cei care studiem Cabala, devenim din ce în ce mai nemulţumiţi, văzând cât de rău am ajuns în privinţa dorinţele şi gândurile noastre şi cât de mult ne-am îndepărtat de bunele dorinţele spirituale, cele care ne-au condus odată la Cabala!

Poate că ar fi fost mai bine să nu ne fi preocupat deloc să studiem Cabala! Poate tot timpul dedicat acestor studii va fi irosit în zadar! Pe de altă parte, am putea simţi că doar aici vom găsi adevărul şi răspunsul la întrebările interioare.

Acest sentiment tocmai se adaugă la presiunea deja existentă: nu putem abandona Cabala pentru că ea este adevărul, dar se pare că nu avem nimic

în comun cu ea, şi astfel ne îndepărtăm, cu percepţia că dorinţele noastre sunt mult mai mici decât cele ale contemporanilor noştri.

Avem impresia că dacă în locul nostru ar fi fost altcineva, Creatorul i-ar fi răspuns aceluia cu mult timp în urmă şi l-ar fi apropiat mai mult de El. O altă persoană nu s-ar fi plâns şi nu s-ar fi supărat pentru nepăsarea Creatorului faţă de ea sau, eventual, pentru faptul că nu reacţionează deloc la acţiunile ei.

În esenţă, aceste sentimente sunt experimentate mai ales de către aceia care se află în procesul adevăratei lor munci spirituale, decât de cei care sunt preocupaţi de studierea Bibliei doar pentru a afla semnificaţiile sale simple şi pentru a respecta poruncile.

Acest lucru se datorează faptului că cei care aspiră să urce vor depune eforturi pentru a ajunge la o stare spirituală în care toate aspiraţiile, gândurile şi dorinţele sunt lipsite de interese personale. În acest scop, chintesenţa adevăratelor gânduri şi motivaţii este revelată de Sus.

Putem dovedi că suportăm testarea după ce am trecut prin suferinţă, după ce am găsit în noi înşine enormitatea egoismului nostru şi după ce am văzut distanţă mare dintre sine şi cele mai nesemnificative calităţi spirituale. Ne putem dovedi demni de a arunca o privire în lumile spirituale dacă, în ciuda a tot ce am îndurat, putem totuşi să aducem inima la tăcere şi să ne exprimăm dragostea pentru Creator, fără a cere o recompensă pentru eforturile şi suferinţa noastră şi dacă, în ciuda a tot ce

am îndurat, aceste condiţii ne sunt mai dragi decât plăcerile animalice şi decât liniştea.

În general, ori de câte ori vom începe să muncim într-adevărat cu noi înşine, vom vedea imediat obstacolele din calea percepţiei noastre spirituale.

Aceste obstacole apar ca diverse gânduri şi dorinţe străine, precum lipsa încrederii în alegerea corectă a căii şi descurajare în faţa dorinţelor noastre reale.

Toate aceste obstacole sunt trimise de Sus pentru a ne testa. Ele vor determina dacă realmente tânjim după adevăr, oricât de opus ar fi naturii noastre egoiste sau oricât de dureros ar fi să renunţăm la propriul confort de dragul Creatorului.

Pe de altă parte, oamenii obişnuiţi nu sunt testaţi şi se simt confortabil cu modul de viaţă obişnuit, gândindu-se chiar că au un loc garantat în lumea cealaltă, deoarece respectă poruncile din Biblie.

Aceşti indivizi simt că atât lumea aceasta, cât şi cea care va veni sunt asigurate, aşa că se bucură la gândul recompensei viitoare, simţind că este binemeritată pentru că urmează Voinţa Creatorului, şi astfel au câştigat recompense atât în lumea aceasta, cât şi în lumea viitoare.

Cu alte cuvinte, egoismul celui care este atent creşte de mai multe ori în comparaţie cu egoismul celui care nu observă, care nu aşteaptă nicio recompensă de la Creator în domeniul spiritual.

Creatorul nu ne testează pentru a vedea unde ne aflăm în spiritualitate. Creatorul ştie deja asta fără să ne testeze, pentru că El este cel care ne pune pe fiecare dintre noi pe o anumită poziţie. El ne testează pentru a ne face conştienţi de propria noastră starea spirituală. Creând în noi dorinţa pentru plăcerile lumeşti, Creatorul îi respinge pe cei nevrednici şi dăruieşte celor pe care doreşte să îi apropie de El oportunitatea de a înainta spre porţile lumii spirituale prin depăşirea tuturor obstacolelor.

Pentru ca individul ales să simtă ură faţă de egoism, Creatorul revelează treptat *adevăratul său inamic* şi îi arată adevăratul vinovat, cel care stă în calea intrării pe tărâmul spiritualităţii, până când sentimentul de ură se dezvoltă într-o asemenea măsură, încât reuşeşte să se rupă complet de egoism.

Tot ceea ce există în afara „sinelui“ cuiva este Însuşi Creatorul, deoarece baza Creaţiei este percepţia de „sine“ a fiecăruia dintre noi. Această iluzie a „sinelui“ personal constituie Creaţia şi este simţită numai de noi. În afara acestui sentiment al „sinelui“ propriu există doar Creatorul.

Astfel, atitudinea noastră faţă de lume şi faţă de toţi cei care ne înconjoară reflectă atitudinea pe care o avem faţă de Creator. Dacă ne dezvoltăm obişnuinţa pentru o astfel de atitudine faţă de tot ceea ce există,

prin asta vom putea restabili legătura directă cu Creatorul. Dar, dacă nu există nimeni altcineva în afară de Creator, atunci ce este acest „sine“? „Sinele“ este sentimentul „Eului“, sentimentul propriei noastre fiinţe care, în realitate, nu există.

Cu toate acestea, conform voinţei Creatorului, sufletul (care este o parte din El Însuşi) simte în acest fel, deoarece este îndepărtat de Creator. Însuşi Creatorul se ascunde pe Sine, însă pe măsură ce acea parte a Creatorului Îl simte din ce în ce mai mult, „sinele“ începe să perceapă treptat că este mai degrabă parte a Creatorului, decât creatură independentă.

Etapele perceperii treptate a Creatorului sunt cunoscute sub numele de „*lumi*“ sau *Sfirot*.

În mod obişnuit, noi ne naştem fără a-L simţi pe Creator şi percepem totul în jurul nostru ca fiind „realitatea.“ Această condiţie formează „lumea noastră“.

În cazul în care Creatorul doreşte să ne aducă mai aproape de El, vom începe uneori să simţim o vagă existenţă a unei Forţe Superioare. Această Forţă nu este încă vizibilă vederii noastre interioare, însă avem sentimentul că la distanţă, în afară, ceva luminează, şi astfel se creează un sentiment de încredere, de exaltare spirituală şi inspiraţie.

Însă Creatorul poate deveni din nou îndepărtat şi imperceptibil. Această situaţie o simţim ca pe o revenire la starea iniţială şi reuşim cumva să

uităm că la un moment dat am fost siguri de existenţa Creatorului şi chiar L-am perceput.

Creatorul poate, de asemenea, să se distanţeze, în aşa fel încât noi simţim îndepărtarea Prezenţei spirituale şi, ca atare, deznădăjduim. Acest sentiment este trimis de Creator acelora pe care vrea să îi aducă şi mai aproape de El, deoarece dorul după sentimentul minunat care a dispărut ne determină să încercăm retrăirea lui.

Dacă depunem efort să studiem Cabala şi găsim un profesor adevărat, atunci Creatorul, fie se revelează pe Sine într-o mai mare măsură prin ridicarea noastră spirituală, fie se ascunde, determinându-ne să găsim o modalitate de a ieşi din starea de prăbuşire.

În cazul în care, prin exercitarea voinţei noastre, suntem capabili să depăşim această stare neplăcută a ascunderii Creatorului, atunci vom primi ajutor de Sus, sub forma ridicării spirituale şi a inspiraţiei. Pe de altă parte, dacă nu încercăm să ieşim din această stare prin puterile noastre, Creatorul ne-ar putea apropia sau ne-ar putea abandona complet (după ce ne-a îndemnat de mai multe ori să facem independent un efort pentru a avansa spre El), cu toate că nu suntem încă în măsură să Îl percepem.

22

Dezvoltarea spirituală

Tot ceea ce ne dorim să ştim despre lumea noastră este rezultatul Creaţiei şi Providenţei Creatorului sau ceea ce oamenii de ştiinţă numesc „legile naturii“. Omenirea, prin intermediul invenţiilor sale, încearcă să reproducă unele detalii ale Creaţiei, utilizând cunoştinţele pe care le are cu privire la legile naturii. În acest mod se încercă să se reproducă acţiunile Creatorului la o scară mai mică şi cu materiale de calitate inferioară.

Profunzimea înţelegerii naturii este limitată, deşi graniţa se extinde treptat. Totuşi, până în prezent, corpul omenesc este considerat a fi un corp material. O asemenea viziune nu face deosebire între oameni, întrucât individualitatea fiecărui om este determinată mai degrabă de forţa spirituală şi de calităţile lui, decât de formele corpului.

Astfel, se poate spune că toate organismele, indiferent de numărul lor, formează din perspectiva Creaţiei un corp unic, deoarece nu există deosebiri între ele pe baza cărora să le putem diferenţia. Din această perspectivă, pentru a-i înţelege atât pe ceilalţi, cât şi întreaga lume din jurul nostru, pentru a înţelege cum să ne raportăm la ceea ce se află în

afara corpului noastru este suficient să privim în noi şi să ne înţelegem natura interioară.

De fapt, aşa ne şi comportăm, deoarece suntem creaţi să percepem ceea ce pătrunde din afară, adică să reacţionăm la forţele exterioare. Astfel, dacă sub aspect spiritual nu suntem diferiţi de alţii şi toate acţinile noastre sunt obişnuite şi în limitele diferitelor caracteristici fiziologice ale corpului material, atunci este ca şi cum noi nu am exista.

Fără o individualitate spirituală distinctivă este ca şi cum am fi părţi ale unui corp comun, constituit din toate corpurile noastre. Cu alte cuvinte, singura modalitate prin care ne putem deosebi de alţii este dată de sufletele noastre. Prin urmare, fără să deţinem un suflet, nu putem spune ca avem o existenţă individuală.

Cu cât ne diferenţiem mai mult sub aspect spiritual, cu atât mai importanţi suntem, iar dacă aceste diferenţe nu există, atunci nici noi nu existăm.

De-ndată ce se creează în noi prima şi cea mai mică diferenţiere spirituală, această stare spirituală este numită naştere, deoarece pentru prima dată ceva individualizat apare în noi, ceva care ne diferenţiază de oricine altcineva.

Astfel, naşterea individualităţii apare prin separarea de marea masă. Similar situaţiei în care sămânţa a fost plantată, se succed două procese

contradictorii: procesul de descompunere şi procesul de creştere, în cadrul cărora are loc o detaşare completă de forma anterioară. Însă până când aceasta nu este înlăturată complet, până când forma fizică a omului nu este lepădată, nu se poate trece de la corpul fizic la forţa spirituală

Până când nu se parcurg aceste stări (numite „procrearea fructului de sus în jos“), nu se poate naşte în noi, de jos în sus, prima forţă spirituală, nu poate începe să crească şi să ajungă la nivelul şi la forma Celui care ne-a dat naştere.

Procese similare au loc în lumea anorganică, vegetală, animală şi umană, deşi în forme diferite. Cabala defineşte „naşterea spirituală“ ca fiind prima manifestare într-un individ a celor mai neînsemnate calităţi ale celei mai de jos lumi spirituale – ieşirea omului în afara graniţelor lumii „noastre“ până la primul şi cel mai de jos nivel spiritual.

Spre deosebire de un nou-născut din această lume, cel ce se naşte spiritual nu moare, ci se dezvoltă continuu. Omul poate începe să se înţeleagă pe sine doar din momentul în care devine conştient de sine, niciodată mai devreme.

De exemplu, noi nu ne amintim stările noastre anterioare, cum ar fi: momentul concepţiei, momentul naşterii sau stadii chiar mai timpurii. Putem înţelege doar dezvoltarea noastră, nu şi formele noastre anterioare.

Cu toate acestea, Cabala descrie toate stările care preced Creaţia, începând cu starea în care există doar Creatorul şi până la crearea de către El a unui suflet comun – fiinţa spirituală. Urmează apoi coborârea treptată

a lumilor spirituale, de la cel mai înalt nivel la cel mai jos nivel, până la ultima stare a celui mai de jos tărâm spiritual.

Cabala nu descrie celelalte stadii care urmează (modul în care un individ al lumii noastre ajunge la cel mai de jos nivel al tărâmului spiritual şi ascensiunea lui ulterioară de jos în sus, către scopul final – revenirea la punctul de început al Creaţiei). Acest lucru se datorează faptului că urcarea şi coborârea sufletului are loc în conformitate cu aceleaşi legi şi niveluri, iar toţi cei care vor să înţeleagă acest proces trebuie să experimenteze independent fiecare etapă a naşterii spirituale, până la ultimul nivel al desăvârşirii spirituale.

Toate sufletele care au ajuns la sfârşitul corectării lor, la starea de corectare deplină a calităţilor iniţiale, se vor întoarce la Creator şi se vor uni cu El într-o stare de absolută indivizibilitate, datorită totalei lor asemănări.

Cu alte cuvinte, din momentul naşterii spirituale şi până la ataşarea completă de Creator, sufletul trebuie să avanseze, de jos în sus, prin aceleaşi 125 de trepte pe care a coborât, de sus în jos, de la Creator până la noi.

În Cabala, primul nivel din partea de jos este cunoscut sub numele de „naştere“, iar ultimul, cel mai de sus nivel, se numeşte „corectarea finală“. Toate stadiile intermediare sunt denumite cu numele aşezărilor sau personajelor din Biblie, prin simboluri cabalistice, cu nume de *Sfirot* sau lumi.

Din cele de mai sus devine clar că suntem incapabili să înţelegem Creaţia şi pe noi înşine fără a înţelege în totalitate scopul Creaţiei, actul Creaţiei şi toate stadiile dezvoltării până la sfârşitul corectării. Deoarece examinăm doar lumea noastră interioară, putem explora numai acea parte a existenţei pe care o percepem. Aşadar, nu ne putem cunoaşte complet pe noi înşine.

Mai mult decât atât, cunoaşterea noastră este limitată deoarece, pentru a înţelege un obiect, trebuie să cercetăm latura lui negativă, iar noi suntem incapabili să ne vedem propriile lipsuri. În ciuda oricăror dorinţe contrare, natura noastră exclude automat aceste neajunsuri din conştiinţă întrucât, dacă suntem conştienţi de ele vom simţi o imensă durere, iar natura noastră va evita automat astfel de sentimente.

Numai cabaliştii, care lucrează la corectarea propriei lor naturi pentru a dobândi calităţile Creatorului, descoperă treptat neajunsurile naturii lor până la gradul la care se pot corecta. Întrucât aceste caracteristici sunt deja în curs de corectare, este ca şi cum atributele necorectate nu mai aparţin individului. Numai atunci intelectul şi natura cabalistului vor permite recunoaşterea acestor neajunsuri.

Tendinţa noastră de a vedea la ceilalţi în primul rând trăsăturile negative nu ne ajută să ne analizăm. Deoarece natura umană evită automat senzaţiile negative, noi suntem incapabili să transferăm asupra noastră însuşirile negative pe care le recunoaştem la alţii. Natura noastră nu ne va îngădui să percepem în noi aceleaşi aspecte negative.

De fapt, suntem capabili să detectăm însuşirile negative ale celorlalţi pentru că acest lucru ne face plăcere!

Astfel, se poate afirma cu certitudine că nici măcar o singură persoană din această lume nu se cunoaşte pe sine.

Un cabalist, pe de altă parte, înţelege întreaga sferă a naturii omului, a rădăcinilor sale, înţelegându-l în forma sa primară, formă care este dată de suflet.

În conformitate cu acest lucru, pentru a dobândi o reală înţelegere a Creaţiei, omul trebuie să o analizeze de sus în jos – de la Creator la lumea noastră – şi apoi de jos în sus. Calea de sus în jos este numită „coborârea treptată a sufletului în lumea noastră". Aceasta reprezintă concepţia şi dezvoltarea sufletului prin analogie cu aspecte similare din lumea noastră – punctul în care fetusul este conceput în corpul mamei cu sămânţa tatălui.

Până când nu se manifestă în om nivelul cel mai de jos, un nivel la care este complet depărtat de Creator, ca un rod al părinţilor săi, ca o sămânţă care şi-a pierdut complet forma iniţială, el nu poate deveni un organism fizic independent. În lumea spirituală, la fel ca în lumea noastră, omul continuă să fie complet dependent de Sursa sa până când, cu ajutorul acesteia, devine o fiinţă spirituală independentă.

Abia născut spiritual, omul ajunge la nivelul la care este cel mai îndepărtat de Creator şi începe treptat să îşi însuşească nivelurile

ascensiunii către El. Calea de jos în sus este cunoscută ca „înţelegerea personală şi ascensiunea“ în stadii de creştere spirituală, în concordanţă cu legile tărâmurilor spirituale. Ele sunt compatibile cu cele din lumea noastră, în care un nou-născut se dezvoltă în conformitate cu legile acestei lumi.

Stadiile creşterii de jos în sus corespund exact cu stadiile prin care sufletul a coborât de la Creator în lumea noastră, de sus în jos.

Din acest motiv Cabala se concentrează asupra coborârii sufletului, în timp ce etapele urcării trebuie să fie învăţate în mod independent de către fiecare persoană care urcă, pentru a fi capabilă să crească spiritual.

Prin urmare, sub nicio formă nu ar trebui să se intervină asupra elevului şi nici să fie forţat să facă acţiuni spirituale. Acestea din urmă trebuie să fie dictate de propria conştientizare a evenimentelor din jurul lui, cu scopul de a explora şi corecta toate trăsăturile care au nevoie de corectare. Acesta este, de asemenea, motivul pentru care cabaliştilor le este interzis să împărtăşească informaţii referitoare la propriile lor urcări şi coborâri.

Pentru că cele două căi – de sus în jos şi de jos în sus – sunt absolut identice, dacă omul înţelege calea de jos în sus, atunci va înţelege şi calea de sus în jos. În acest fel, pe parcursul dezvoltării sale, el ajunge să-şi înţeleagă starea dinainte de naştere.

Programul Creaţiei coboară în lumea noastră de sus în jos; cel mai înalt nivel spiritual dă naştere celui inferior, pe parcursul întregii căi până în lumea noastră, unde se naşte un individ, la un moment dat, în timpul uneia

din vieţile sale. Din acel moment procesul se inversează şi obligă omul să crească spiritual până când ajunge la cel mai înalt nivel.

Cei care sunt în creştere spirituală trebuie să includă propriile eforturile în timpul dezvoltării şi să adauge Creaţiei propriile acţiuni pentru dezvoltare, până la finalizarea ei. Aceste acţiuni constau doar în reconstituirea completă a procesului Creaţiei, pentru că omul nu poate inventa ceva ce nu există nici fizic, nici spiritual în natură. În acelaşi mod, tot ceea ce facem nu reprezintă altceva decât idei şi modele luate din natură. Prin urmare, întreaga cale de dezvoltare spirituală constă doar în aspiraţia de a reproduce şi reconstrui tărâmul spiritual care a fost deja implantat de către Creator în natura spirituală.

Aşa după cum s-a precizat în prima parte a cărţii, atât creaturile acestei lumi, cât şi tot ceea ce le înconjoară au fost create în corespondenţă deplină cu condiţiile necesare fiecăreia dintre ele. La fel ca în lumea noastră, natura a pregătit un loc sigur şi adecvat pentru dezvoltarea urmaşilor, iar venirea unui nou-născut stimulează nevoia părinţilor de a avea grijă de el.

În mod similar se petrec lucrurile şi în lumea spirituală unde, până la naşterea spirituală a unui individ, totul se întâmplă fără cunoaştere individuală şi fără intervenţia cuiva.

De îndată ce individul creşte, apar dificultăţile şi disconfortul, fiind necesare eforturi pentru a-şi continua existenţa.

Pe măsură ce se maturizează, omul manifestă tot mai multe însuşiri negative.

La fel se întâmplă şi în lumea spirituală unde, odată cu progresul spiritual, însuşirile negative ale omului devin din ce în ce mai evidente. Această structură este special creată şi pregătită de Creator prin intermediul naturii, atât în lumea noastră, cât şi în lumea spirituală. Ea ne aduce la stadiul necesar de dezvoltare încât, prin privaţiuni repetate, să înţelegem că numai iubindu-ne aproapele ca pe noi înşine putem dobândi fericirea. Numai atunci vom putea redescoperi corespondenţa dintre sine şi acţiunile de sus în jos ale „naturii".

Prin urmare, de fiecare dată când găsim „greşeli" în natură sau „imperfecţiuni" ale Creatorului putem folosi acea oportunitate pentru a ne desăvârşi natura şi a ne corecta atitudinea faţă de lumea din jurul nostru.

Trebuie să îi iubim pe toţi şi tot ceea ce există în jurul nostru ca pe noi înşine, în conformitate cu descinderea lor din nivelurile spirituale, de sus în jos.

Atunci vom fi complet de acord cu Creatorul şi, astfel, vom ajunge la scopul Creaţiei – binele şi plăcerea absolută. Toate acestea sunt la îndemâna noastră, iar Creatorul în nici un caz nu se va abate de la planul

Său, pentru că El l-a conceput pentru noi, Vrând să împartă binele şi plăcerea absolută cu noi.

Sarcina pe care o avem constă doar în studierea nivelurilor prin care se realizează coborârea spirituală, de sus în jos, pentru a obţine înţelegerea modului în care trebuie să ne comportăm în propria ascensiune, de jos în sus. Sentimentul aparent nefiresc de iubire faţă de alţii (nu a celor „apropiaţi" nouă, ci a celor *ca noi*, pentru că cei care sunt lângă noi ne sunt deja dragi) pe care Creatorul îl cere de la noi ne face să simţim o restrângere internă a „eului", la fel ca orice sentiment altruist sau ca orice negare pe care egoismul o va exprima.

Dacă putem renunţa la interesele personale sau dacă le putem restrânge, atunci spaţiul spiritual lăsat vacant de egoism poate fi folosit pentru a primi Lumina de Sus, care va acţiona asupra vidului, umplându-l şi extinzându-se. Împreună, aceste două acţiuni sunt numite „*pulsaţia vieţii*" sau „*sufletul*" şi sunt deja capabile să determine acţiuni de restrângere şi extindere.

Numai în acest mod vasul spiritual al omului poate să primească Lumina Creatorului şi, cu sufletul extins, să se înalţe. Restrângerea poate fi cauzată de o forţă externă sau de acţiunile calităţilor interne ale vasului. În cazul restrângerii ca urmare a efectelor dureroase ale presiunii unei forţe exterioare, natura vasului determină sporirea forţelor pentru a se opune acelei restrângeri. El se extinde şi apoi revine la starea iniţială, eliberându-se de presiunea exterioară.

Dacă această restrângere este cauzată de vasul în sine, atunci vasul este incapabil să se extindă până la starea sa iniţială, pe cont propriu. Dacă Lumina Creatorului intră în vas şi îl umple, atunci vasul are posibilitatea să se extindă până la starea anterioară. Această Lumină este numită „*Viaţă*“.

Viaţa în sine este dobândirea esenţei vieţii şi poate fi obţinută doar prin restrângerile precedente, deoarece omul este incapabil să depăşească graniţele spirituale în care a fost creat. Omul se poate restrânge pentru prima dată doar sub influenţa unei forţe exterioare sau rugându-se Creatorului pentru a primi ajutor din partea celor mai înalte forţe spirituale, deoarece, până când omul nu primeşte ajutor – viaţă – pentru prima dată în sufletul său, el este incapabil să genereze o asemenea acţiune nefirească a sufletului.

Atâta timp cât omul depinde de forţa exterioară, şi nu este în măsură să se „restrângă“ independent, el nu este considerat a fi în viaţă, pentru că „natura vie“ este definită ca având capacitatea de a acţiona independent.

Învăţăturile Cabalei descriu în mod clar întreaga Creaţie. Cabala împarte tot ceea ce există în Creaţie în două concepte: Lumină (*Or*) şi vas (*kli*).

Lumina este plăcere, iar vasul este dorinţa de a primi plăcere. Când plăcerea intră în dorinţa de a primi plăcere, ea dă acestei dorinţe nevoia specifică de a primi plăcerea. În absenţa Luminii, vasul nu ştie ce plăcere vrea să primească. Astfel, vasul în sine nu este niciodată independent, doar

Lumina dictează tipul de plăcere pe care o va primi – gândurile, aspiraţiile şi toate calităţile lui. Din acest motiv, valoarea spirituală a vasului şi importanţa lui sunt complet determinate de cantitatea Luminii care îl umple.

În plus, cea mai mare dorinţă a vasului de a primi plăcere este cea mai „grosieră" pentru că depinde de Lumină într-o mai mare măsură şi este mai puţin independentă.

Pe de altă parte, cu cât este mai „grosieră", cu atât mai mare este cantitatea de plăcere pe care o poate primi. Creşterea şi dezvoltarea depind tocmai de dorinţele mari. Acest paradox apare ca rezultat al calităţilor opuse ale luminii şi vasului.

Recompensa pentru eforturile spirituale este recunoaşterea Creatorului, însă „sinele" nostru este cel care Îl ascunde pe Creator de noi.

Deoarece dorinţa este cea care defineşte un individ, şi nu corpul lui fiziologic, în momentul în care apare o nouă voinţă este ca şi cum un nou individ se *naşte*. Acesta este modul în care putem înţelege conceptul de circuit al sufletelor, ceea ce înseamnă că, cu fiecare gând nou şi cu fiecare dorinţă nouă, omul se naşte din nou, pentru că dorinţa este nouă.

Dacă dorinţa individului este animalică, atunci se spune că sufletul acestuia s-a îmbrăcat într-un animal, iar dacă dorinţa este elevată, atunci el

devine înţelept. Numai în acest mod ar trebui omul să înţeleagă circuitul sufletelor. Individul este capabil să perceapă cu claritate cât de contradictorii pot fi uneori opiniile şi dorinţele lui (ca şi cum el nu ar fi unul singur, ci mai mulţi indivizi diferiţi).

De fiecare dată când omul experimentează anumite dorinţe care sunt cu adevărat puternice, el nu îşi poate imagina că ar mai putea exista o altă stare, complet opusă celei în care se află în acel moment. Acest lucru se datorează faptului că sufletul omului este etern, întrucât este parte a Creatorului. Din acest motiv, omul se aşteaptă să rămână pentru totdeauna în orice stare care i-a fost dată.

De Sus, Creatorul modifică sufletul omului, ceea ce constituie circuitul sufletelor. Astfel, starea anterioară dispare, şi „un nou individ se naşte“. În mod similar, în ascensiunea noastră spirituală, în stările de inspiraţie şi declin, de bucurie şi depresie, pare de neconceput faptul că am putea trece de la o stare la alta, aşa cum din starea de euforie spirituală nu ne putem imagina cum ar putea exista un alt interes în afara creşterii spirituale.

Aşa cum morţii nu îşi pot imagina că există o stare precum viaţa, nici cei care sunt vii nu se gândesc la moarte. Toate acestea au loc datorită existenţei Divinităţii şi, prin urmare, a naturii eterne a sufletului.

Întreaga noastră realitate a fost creată special pentru a ne distrage de la perceperea lumii spirituale. O mie de gânduri ne distrag în mod constant de la scopul nostru, şi pe cât de mult vom încerca să ne concentrăm, pe atât de mari vor fi obstacole pe care le experimentăm.

Singura soluţie împotriva acestor obstacole este Creatorul. Acesta este scopul pentru care El le-a creat: pentru ca, în căutarea căii de mântuire personală, să ne întoarcem la Creator.

Aşa cum încercăm să distragem atenţia copiilor spunându-le poveşti în timp ce îi hrănim, tot aşa şi Creatorul, pentru a ne conduce spre bine, este forţat să încorporeze adevărul altruist în cauze egoiste, astfel încât să dorim să experimentăm spiritualitatea. Apoi, de îndată ce am experimentat-o, vom dori să beneficiem de această hrană spirituală.

Întreaga cale a corectării este construită pe principiul unităţii cu Creatorul, a conexiunii cu obiectele spirituale, pentru a dobândi calităţile lor spirituale. Numai în contact cu spiritualitatea suntem capabili să fim părtaşi la obţinerea lor.

Din acest motiv este foarte important să avem un profesor şi câţiva colegi care sunt în căutarea aceluiaşi scop; chiar şi în relaţiile zilnice, cărora nu le dăm atenţie şi, prin urmare, nu suntem stingheriţi de corp, putem dobândi dorinţe spirituale. Cu cât este mai mare străduinţa de a fi cu cei care au scopuri spirituale înalte, cu atât mai mari sunt şansele de a fi influenţaţi de gândurile şi dorinţele lor.

Deoarece efortul real este considerat a fi cel care este făcut împotriva dorinţelor corpului, este mai uşor să depunem efort dacă există exemple şi mulţi le urmează, oricât de nefiresc ar părea. (Conştiinţa majorităţii este determinantă; acolo unde toţi sunt dezbrăcaţi, în saună sau în societatea „primitivă“, veşmintele sunt uşor de lepădat.)

Grupul de prieteni şi profesorul sunt doar instrumente ajutătoare. În procesul urcării spirituale Creatorul va continua să se asigure că omul va fi forţat să apeleze doar la El pentru ajutor.

De ce există atât o Tora scrisă, (forma scrisă a legilor spirituale) aşa cum este Biblia, cât şi una orală? Răspunsul este simplu: forma scrisă ne oferă descrierea proceselor spirituale care se realizează de sus în jos. Ea se rezumă doar la acest procedeu, deşi foloseşte limbajul narativ al povestirilor istorice şi al documentelor legale, limbajul profeţiei şi al învăţăturii cabalistice.

Scopul principal pentru care sunt dăruite legile spirituale este ascensiunea *spirituală a omului de jos în sus, până la Creator*, iar aceasta este o cale individuală, a fiecăruia, o cale determinată de calităţile şi particularităţile sufletului individual.

Astfel, fiecare înţelege ascensiunea nivelurilor tărâmului spiritual în mod propriu. Revelarea legilor spirituale de jos în sus este numită „Tora *orală*", pentru că nu este necesar şi nici posibil să fie oferită o versiune a ei fiecărui om. Fiecare ar trebui să înţeleagă individual, rugându-se Creatorului.

Toate eforturile depuse în studiu şi în munca cu noi înşine sunt necesare pentru a conştientiza că suntem neputincioşi şi pentru a ne întoarce spre Creator pentru ajutor. Însă noi nu ne putem evalua acţiunile şi nici nu putem striga la Creator după ajutor, până când nu vom simţi nevoia de ajutor.

Cu cât studiem şi muncim mai mult cu noi înşine, cu atât mai mari sunt nemulţumirile noastre faţă de Creator.

Chiar dacă, în cele din urmă, ajutorul vine de la Creator, nu îl vom putea primi fără să ne rugăm pentru el. Astfel, cel care vrea să înainteze ar trebui să exercite eforturi în toate acţiunile posibile. Cel care stă şi aşteaptă este descris ca „un nebun care stă cu braţele încrucişate şi se macină pe sine".

„Efortul" este definit ca fiind orice face omul împotriva dorinţelor corpului, indiferent de natura acţiunii. De exemplu, dacă cineva doarme în ciuda dorinţelor corpului, acesta este un efort. Marea problemă constă în faptul că omul anticipează întotdeauna o recompensă pentru eforturile făcute. Pentru a-şi depăşi egoismul, el trebuie să se străduiască să facă un efort fără a fi recompensat pentru asta.

Omul ar trebui, deci, să ceară Creatorului putere pentru a face acest lucru, deoarece corpul nu poate lucra fără o recompensă. Aşa cum un artist care îşi iubeşte opera se gândeşte doar la ea în timp ce lucrează, şi nu la recompense, tot astfel şi cel care Îl iubeşte pe Creator, doreşte putere pentru a-şi suprima egoismul. În acest fel, omul poate fi mai aproape de Creator pentru că aşa doreşte el, şi nu pentru că apropierea îi va oferi o plăcere nelimitată.

Dacă omul nu se străduieşte să obţină o recompensă, el este în mod constant fericit deoarece, cu cât sunt mai mari eforturile pe care le face cu ajutorul Creatorului, cu atât este mai fericit atât el, cât şi Creatorul. Într-un fel, este ca şi cum omul ar fi în mod constant recompensat.

Din acest motiv, dacă omul consideră că autoperfecţionarea este foarte dificilă şi nicio plăcere nu derivă din ea, acesta este un semn ca egoismul este încă prezent. Omul nu a făcut încă tranziţia de la marea masă a societăţii către cei puţini din această lume care lucrează pentru Creator, şi nu pentru ei înşişi.

Însă acela care simte cât de dificil este să facă chiar şi cel mai mic efort pentru Creator, şi nu pentru sine, se află deja la mijlocul drumului dintre mase şi cabalişti.

În orice caz, masele nu pot fi educate în mod corespunzător, pentru că ele sunt incapabile să accepte noţiunea de muncă fără recompensă. Educaţia maselor este construită pe baza *satisfacerii egoismului*. Din acest motiv le este uşor acestor oameni să respecte poruncile în cel mai strict sens şi, eventual, să caute dificultăţi suplimentare.

Cu toate acestea, stadiul preliminar de simplu credincios este o necesitate pentru toată lumea. În consecinţă, marele cabalist Rambam (secolul al XII-lea) a scris că la început toţi învaţă aşa cum învaţă copiii. Lor li se arată că obiceiurile trebuie păstrate pentru beneficii egoiste, pentru recompensa din lumea viitoare. Mai târziu, când cresc, iar unii

dintre ei devin mai înţelepţi şi învaţă adevărul de la un profesor, ei pot fi învăţaţi treptat cum să se îndepărteze de egoism.

În general, rezultatul pe care cineva îl aşteaptă ca urmare a acţiunilor lui se numeşte recompensă**,** chiar dacă acţiunile au loc în domenii diferite. Omul nu poate munci fără recompensă, însă poate transforma recompensa, înlocuind plăcerile egoiste cu plăceri altruiste.

De exemplu, nu există nicio diferenţă între plăcerea pe care o are un copil când se joacă cu o jucărie şi plăcerea pe care adultul o primeşte din spiritualitate. Diferenţa constă doar în forma exterioară a plăcerii, în veşmântul ei. Pentru a schimba forma, la fel ca în lumea noastră, omul trebuie să crească.

Apoi, în loc să îşi dorească o jucărie, el va dori spiritualitatea, adică forma egoistă a dorinţei va fi înlocuită cu una altruistă. Prin urmare, este incorect să se susţină că profesorii cabalişti ne învaţă să ne abţinem de la plăceri. Dimpotrivă, în conformitate cu legile Cabalei, cel care îşi refuză un anumit fel de plăcere trebuie să aducă jertfă, un fel de amendă, pentru a ispăşi păcatul de a nu fi folosit tot ceea ce Creatorul a acordat oamenilor.

Scopul Creaţiei este exact acela de a încânta sufletele cu plăcere deplină, iar o astfel de plăcere poate fi găsită doar în forma altruistă. Cabala ne este dată pentru ca, cu ajutorul ei, să putem fi convinşi că este necesar să modificăm forma exterioară a plăcerii noastre, astfel încât adevărul să ni se pară mai degrabă dulce decât amar, faţă de cum pare el în acest moment.

De-a lungul vieţii noastre suntem obligaţi să modificăm forma exterioară a plăcerii, datorită vârstei sau societăţii. Nu există cuvânt în vocabularul nostru care să definească plăcerea. Există, în schimb, cuvinte care descriu forma, veşmântul şi obiectele care ne oferă plăcere: mâncare, natură, jucării. Noi descriem dorinţa pentru plăcere în funcţie de tipul ei. De exemplu: „Îmi place peştele."

Plăcerea preferată a celor care studiază Cabala poate fi determinată de întrebarea: Ce este important pentru om, Cabala sau Cel care dăruieşte Cabala? Este Cabala importantă pentru ca vine de la Creator? Este Creatorul important sau respectarea legilor spirituale şi recompensa care decurge din respectarea lor sunt mai importante?

Complexitatea întregii probleme constă în faptul că, deşi există o cale scurtă şi uşoară de a atinge starea spirituală, egoismul nu ne permite să o urmăm. De regulă, avem tendinţa să alegem cea mai dificilă şi întortocheată cale dictată de egoismul nostru; ne întoarcem la punctul iniţial după multă suferinţă şi doar atunci vom urma calea corectă.

Calea scurtă şi uşoară este calea credinţei, iar calea lungă şi grea este *calea suferinţei*. Însă pe cât este de greu de ales calea credinţei, pe atât este de uşor de urmat, de îndată ce a fost aleasă.

Obstacolul sub forma cererii din partea intelectului nostru, ca mai întâi să înţelegem şi apoi să acţionăm, este numit „piatră de încercare" sau „piatră" (*even*). Fiecare se împiedică de această piatră.

Cabala vorbeşte doar de un singur suflet, sufletul fiecăruia dintre noi, şi despre ascensiunea lui la stadiul final. Se spune în Biblie că atunci când braţele (credinţa) lui Moise (*Moşe*, care derivă din verbul *limşoh* – a trage, a scoate pe cineva din egoism) au devenit slabe, el a început să piardă lupta cu duşmanii (aceia pe care îi credea a fi duşmani erau, de fapt, gândurile şi dorinţele lui egoiste).

Atunci, bătrânii (gândurile sale înţelepte) l-au aşezat (au coborât intelectul) pe o piatră (deasupra egoismului), i-au ridicat mâinile (credinţa) şi au pus o piatră sub ele (au ridicat credinţa deasupra simţului comun, egoist), astfel încât *Israel* să triumfe (aspiraţia către ascensiunea spirituală).

Se spune, de asemenea, că strămoşii noştri erau adoratori de idoli (aspiraţiile iniţiale ale omului sunt egoiste şi urmăresc beneficiul propriului corp) şi că au fost fugari (*Ţion* derivă din cuvântul *yeţia*, care ne spune că prin *yeţiot* – ieşiri din egoism – Lumina este primită).

În lumea cabalistului începător există doar două stări*: *cea a suferinţei sau cea a perceperii Creatorului.

Până când individul nu îşi corectează egoismul şi nu îşi îndreaptă toate gândurile şi dorinţele personale spre Creatorul, lumea din jurul său va fi percepută doar ca o sursă de suferinţă.

Apoi, după ce L-a simţit pe Creator, omul vede că El umple lumea cu Sine, deoarece întreaga lume este formată din obiecte spirituale corectate. Această imagine a lumii apare doar dacă omul câştigă vederea spirituală. În acel moment, toate suferinţele prin care a trecut încep să apară ca necesare şi plăcute, pentru că a primit o corectare a celor trecute.

Mai mult decât atât, omul trebuie să ştie cine conduce lumea şi trebuie să înţeleagă că totul în lume se întâmplă conform dorinţei Sale, în ciuda faptului că trupul, cu Voinţa Creatorului, susţine continuu că tot ce se petrece în lume este întâmplător.

Cu toate acestea, în ciuda corpului, omul trebuie să creadă cu tărie că toate acţiunile din lume sunt urmate fie de pedeapsă, fie de recompensă. De exemplu, dacă cineva simte deodată dorinţa de a se ridica spiritual, poate părea că această dorinţă a apărut din întâmplare. După ce a cerut ajutor Creatorului pentru a acţiona corect, nu a primit imediat un răspuns şi, din această cauză, nu acordă suficientă importanţă ultimei rugăciuni, pe care a şi uitat-o. Dorinţa este recompensa pentru fapta bună făcută anterior: i-a cerut ajutor Creatorului pentru a acţiona în mod corespunzător.

De asemenea, dacă omul susţine că în etapa actuală, în care simte că este înălţat spiritual, nu are alte griji în viaţă cu excepţia celor nobile, trebuie să înţeleagă că: 1) această stare este trimisă de Creator ca răspuns la rugăciunile anterioare; 2) printr-o asemenea afirmaţie omul se proclamă pe sine capabil să lucreze în mod independent.

Acest lucru înseamnă că ascensiunea spirituală a omului depinde mai degrabă de acţiunile sale, decât de cele ale Creatorului. În plus, dacă în timp ce învaţă începe brusc să perceapă obiectul studiului, trebuie ca încă o dată să fie convins că acest lucru nu este întâmplător, ci că această stare îi este trimisă de Creator.

Astfel, în timp ce studiem ar trebui să ne plasăm într-o stare de dependenţă faţă de Voinţa Creatorului, astfel încât să ne putem întări credinţa în Providenţa Superioară. Devenind dependenţi de Creator, vom forma o legătură cu El, legătură care, în cele din urmă, ne conduce la ataşamentul complet faţă de Creator.

Există două forţe opuse care acţionează asupra noastră: forţa *altruistă*, care susţine că a trăi potrivit Voinţei Creatorului ar trebui să fie scopul suprem în această lume şi că totul ar trebui să fie făcut de dragul Său şi forţa *egoistă*, care susţine că totul pe lumea asta este creat pentru oameni şi datorită oamenilor.

Deşi în toate situaţiile forţa altruistă prevalează, există atât o cale lungă, a suferinţei, cât şi o cale scurtă, numită calea Cabalei.

Fiecare om ar trebui să se străduiască în mod voluntar să scurteze radical calea şi timpul propriei corectări, altfel va fi obligat să accepte calea suferinţei pentru a ajunge la aceeaşi destinaţie. Creatorul îl va forţa inevitabil să accepte căile Cabalei.

Cel mai natural sentiment al omului este iubirea de sine, iubire care este specifică nou-născuţilor şi copiilor. Dar nu mai puţin natural este sentimentul de iubire pentru altul care se naşte din iubirea de sine şi care furnizează nenumărate teme în domeniul artei şi poeziei. Nu există o explicaţie ştiinţifică pentru iubire şi implicaţiile ei.

Pe parcursul vieţii ne-am întâlnit cu fenomenul natural şi inerent de iubire reciprocă, de apogeu al acestui sentiment şi apoi, în mod ciudat, de declin. Tocmai în cazul iubirii reciproce, cu cât este mai puternic sentimentul, cu atât trece mai repede.

Invers, un sentiment slab pe care îl are o persoană, adesea stimulează la altcineva un sentiment forte intens, dar amplificarea bruscă a stării emoţionale ar putea foarte bine diminua sentimentul iniţial de iubire al celuilalt. Acest paradox poate fi observat în diverse tipuri de iubire: iubirea dintre sexe, dintre părinţi şi copii etc.

Mai mult decât atât, se poate spune că dacă omul manifestă o mare dragoste faţă de cineva, el nu îi dă celuilalt posibilitatea de a-şi dori să îl iubească mai intens. Adică, afişarea unei mari iubiri nu permite celui care este iubit să răspundă acestui sentiment într-o măsură deplină, dimpotrivă, transformă treptat sentimentele de iubire în ură. Acest lucru se datorează faptului că cel care este iubit încetează să se teamă că îl va pierde pe cel care îl iubeşte, confruntându-se cu iubirea lui veşnică şi necondiţionată.

Dacă în lumea noastră rareori avem şansa de a iubi pe cineva, chiar şi în mod egoist, nu este surprinzător faptul că sentimentul de *iubire altruistă*

ne este complet străin şi inaccesibil. Deoarece exact aceasta este iubirea pe care Creatorul o revarsă asupra noastră, El îşi ascunde sentimentele până când ne vom dezvolta calităţile necesare să Îi răspundem în deplină reciprocitate şi în mod constant.

Atâta vreme cât nu simţim iubire faţă de noi, vom accepta orice fel de iubire. De îndată ce vom primi iubirea şi devenim mulţumiţi de ea, începem să fim mai selectivi, dorind numai sentimente de o intensitate neobişnuit de mare.

În această situaţie există posibilitatea unei aspiraţii constante de intensificare a iubirii pentru Creator. O iubire de neclintit, constantă şi reciprocă este posibilă doar dacă nu depinde de nimic.

Din acest motiv iubirea Creatorului este ascunsă de noi şi este revelată treptat în conştiinţa cabalistului, în măsura în care acesta este capabil să scape de egoism, egoismul fiind singura cauză a descreşterii sentimentului de iubire reciprocă în lumea noastră.

Am fost creaţi egoişti pentru a ni se da posibilitatea de a depăşi graniţele propriilor sentimente, permiţându-ne să simţim dezvăluirea iubirii Creatorului. Numai dacă simţim iubirea Creatorului, în dorinţa de a ne uni cu El, tânjim să ne eliberăm de egoism – inamicul comun. Se poate spune că egoismul este a treia componentă a triunghiul Creaţiei (Creatorul, noi şi egoismul), componentă care ne îngăduie să Îl alegem pe Creator.

Mai mult decât atât, scopul ultim al Creaţiei şi toate acţiunile Creatorului, indiferent de modul în care le vedem, sunt clădite pe baza

acestei iubiri absolute şi constante. Lumina care emană de la Creator – care a construit toate lumile şi care ne-a creat, o doză infimă din ceea ce se află în corpul nostru şi care constituie viaţa noastră – ne reaminteşte ce va fi sufletul nostru după corectare. Această Lumină este sentimentul iubirii Sale.

Motivul creării noastre este simpla dorinţă de a crea binele, dorinţa de a iubi şi de a satisface, simpla dorinţă de altruism (deci, neinteligibilă nouă), dorinţa ca noi, obiectele iubirii Sale, să experimentăm în totalitate iubirea Sa şi să găsim satisfacţie în asta, la fel ca în propriile sentimente de iubire pentru El. Doar o senzaţie simultană a acestor două sentimente, atât de contradictorii în lumea noastră, ne răsplăteşte cu plăcerea totală, care este scopul Creatorului.

Propria noastră natură poate fi cuprinsă într-un singur cuvânt – egoism. Una dintre cele mai evidente manifestări ale egoismului este percepţia propriului „sine". Un individ poate îndura orice, cu excepţia sentimentului de umilinţă. Pentru a evita umilirea, omul este adesea gata să moară.

În toate situaţiile, fie că este vorba de sărăcie, înfrângere, pierdere sau trădare, vom încerca mereu – şi chiar facem asta – să găsim cauzele exterioare şi motivele care sunt independente de voinţa noastră şi responsabile pentru starea în care ne aflăm. În caz contrar, niciodată nu am fi capabili să ne disculpăm în ochii noştri sau ai altora, lucru pe care natura noastră nu îl permite.

Natura noastră nu va îngădui niciodată să ne umilim, pentru că în acest fel o parte din ceea ce a fost creat, parte percepută de noi sub forma „sinelui“, va fi distrusă şi înlăturată din această lume.

Din acest motiv, noi nu putem distruge singuri egoismul, ci numai cu ajutorul Creatorului. Egoismul va fi înlocuit în mod voluntar numai ridicând, mai presus de orice, importanţa scopului Creaţiei în ochii noştri.

23

Munca spirituală

Faptul că Îi cerem Creatorului percepţii spirituale, dar nu Îi cerem să ne rezolve problemele curente, arată cât de slabă este credinţa noastră în omnipotenţa şi Omniprezenţa Lui. Aceasta semnifică, de asemenea, lipsa de înţelegere cu privire la faptul că toate probleme ne sunt trimise cu un singur scop, acela de a încerca noi înşine să le rezolvăm.

În acelaşi timp, ar trebui să cerem ajutorul Creatorului pentru rezolvarea lor, crezând pe deplin că toate problemele ne sunt date pentru a ne întări credinţa în Unicitatea Sa. Dacă într-adevăr credem că totul depinde de Creator, atunci trebuie să ne întoarcem către El, însă nu cu speranţa că ne va rezolva problemele.

Ar trebui să folosim aceste probleme ca oportunităţi pentru a deveni dependenţi de Creator.

În acelaşi timp, pentru a nu ne înşela pe noi înşine în privinţa acestor probleme, ar trebui să luptăm cu ele, aşa cum fac şi cei din jurul nostru.

Declinul spiritual este trimis de Sus pentru a facilita ulterior creşterea spirituală. Deoarece este trimis de Sus, vine *instantaneu*, apare într-o secundă şi, astfel, aproape întotdeauna ne găseşte nepregătiţi.

Însă ieşirea din această stare, adică urcarea spirituală, are loc *încet*, ca vindecarea după boală, pentru că trebuie să înţelegem pe deplin starea de declin şi trebuie să încercăm să o depăşim singuri.

Dacă în timpul ridicării spirituale suntem capabili să ne analizăm trăsăturile negative, să unim linia stângă cu cea dreaptă, atunci vom reuşi să evităm multe declinuri spirituale, sărind peste ele. Însă doar aceia dintre noi care sunt capabili să păstreze linia dreaptă, adică sunt capabili să justifice acţiunile Creatorului în ciuda suferinţelor egoiste, îşi vor menţine poziţia şi vor evita declinul spiritual.

Aceasta este o reminiscenţă a regulii stabilite în Biblie, referitoare la războiul poruncit (*milhemet miţva*) şi războiul voluntar (*milhemet reşut*): războiul obligatoriu împotriva egoismului şi războiul voluntar, în cazul în care omul este capabil şi doreşte să facă un efort personal.

Munca interioară cu noi înşine presupune lupta împotriva egoismului, ridicarea Creatorului deasupra a tot ceea ce există, întărirea credinţei în domeniul Creatorului. Toate acestea trebuie să le ascundem, la fel ca şi alte stări spirituale prin care trecem.

De asemenea, nu putem să sfătuim pe nimeni cu privire la modul în care ar trebui să acţioneze. Dacă observăm că o altă persoană prezintă semne ale egoismului, acea persoana trebuie să fie cea care interpretează

aceste semne, deoarece nu există nimeni altcineva în afară de Creator. Asta înseamnă că tot ceea ce o persoană vede şi simte rezultă direct de la Creator, care doreşte ca aceste aspecte să fie văzute şi simţite de persoana în cauză.

Tot ceea ce ne înconjoară a fost creat doar cu scopul ca noi să înţelegem că este necesar să ne gândim în mod constant la Creator, să Îl rugăm să schimbe condiţiile materiale, fizice, sociale, precum şi oricare alte condiţii ale Creaţiei.

Fiecare dintre noi posedă un număr infinit de defecte, toate izvorând din egoism, din dorinţa de fi mulţumiţi şi de a ajunge cu orice preţ la starea de confort. Toate admonestările (*musar*) se referă la modul în care ar trebui să luptăm cu fiecare deficienţă şi explică această metodă în mod ştiinţific.

Cabala, chiar şi cea pentru începători, ne introduce pe tărâmul Forţelor Spirituale Superioare şi îngăduie fiecăruia să înţelegem diferenţa dintre noi şi obiectele spirituale. În acest fel, fiecare învaţă cine este şi cine ar trebui să devină.

Astfel, nevoia de educaţie laică dispare cu totul, în special în lumina faptului că nu produce rezultatele dorite. Fiind martori la bătălia celor două forţe din noi – egoistă şi altruistă – forţăm treptat corpul să dorească înlocuirea naturii noastre cu cea spirituală şi a calităţilor noastre cu cele ale Creatorului, fără presiunea mentorilor noştri.

În loc să corectăm fiecare dintre greşelile noastre, aşa cum sugerează sistemul* musar*, ar trebui să ne corectăm egoismul ca sursă a întregului rău, aşa cum sugerează Cabala.

Noi experimentăm trecutul, prezentul şi viitorul, în *prezent*. În lumea noastră, toate cele trei sunt percepute în prezent ca trei senzaţii distincte. Acestea sunt produse ca rezultat al modului în care mintea aranjează aceste noţiuni în concordanţă cu propria hartă internă a timpului, obţinându-se astfel senzaţia de timp.

În limbajul Cabalei, acesta este definit pe baza cauzalităţii în relaţia „Lumină – plăcere“. Plăcerea simţită într-un anumit moment este considerată a fi prezentul. Dacă impactul său direct şi intern asupra noastră a trecut deja, dacă plăcerea a trecut, licăreşte de departe şi este simţită ca fiind îndepărtată, atunci o percepem ca „trecut“.

Dacă se produce o întrerupere a Luminii şi nu o mai primim, atunci uităm complet de existenţa ei. Dar dacă Lumina radiază din nou de departe, atunci devine trecutul pe care l-am uitat şi de care ne-am adus aminte.

Dacă nu am experimentat încă o anumită Lumină – plăcere, atunci când dintr-o dată o simţim de departe, ea va fi percepută ca „*viitor*“ („Lumina Încrederii“).

Cu alte cuvinte, noi percepem prezentul ca o achiziţie internă, ca Lumină, ca informaţie şi ca plăcere, în timp ce trecutul şi viitorul le

percepem ca rezultat al unei străluciri îndepărtate a plăcerii de care ne amintim sau pe care o anticipăm. Însă în orice caz, noi nu trăim nici în trecut şi nici în viitor, ci doar în momentul prezent, percepând diferite tipuri de Lumină care sunt interpretate ca momente diferite sau ca timpuri.

Dacă nu experimentăm nici o plăcere în prezent, atunci căutăm Sursa care ne poate da plăcere în viitor, aşteptăm momentul următor care va aduce cu el o altfel de senzaţie. Eforturile în sfera autoperfecţionării constau în atragerea Luminii îndepărtate în percepţiile noastre prezente.

Există două forţe care acţionează asupra noastră: suferinţa ne împinge din spate şi plăcerea ne ademeneşte şi ne trage înainte.

În mod obişnuit, o sigură forţă nu este suficientă; simpla anticipare a viitoarei plăceri nu este de ajuns pentru a avansa, deoarece dacă trebuie să facem un efort pentru a progresa, factori ca lenea şi frica de a pierde ce avem pot deja să apară.

Din acest motiv este nevoie de o forţă care ne împinge din spate – suferinţa simţită în starea prezentă. Toate greşelile provin dintr-o ultimă greşeală – dorinţa de a primi plăcere.

De obicei, cei care fac aceste greşeli nu se laudă cu faptul că nu au putut rezista tentaţiei sau că au fost mai slabi decât tentaţia. Doar plăcerea din furie le dă un sentiment de mândrie manifestă, pentru că le atestă

dreptatea. Exact această mândrie este cea care îi trage în jos. Astfel, furia este cea mai puternică expresie a egoismului.

Atunci când experimentăm suferinţa materială, fizică sau spirituală ar trebui să regretăm faptul că ne-a fost acordată o astfel de pedeapsă de către Creator. Dacă nu regretăm, atunci nu este o pedeapsă, deoarece pedeapsa este un sentiment de durere şi regret pentru o situaţie pe care nu o putem depăşi, referitoare la sănătate, nevoi materiale etc.

Dacă nu experimentăm durere în starea în care ne aflăm, înseamnă că nu am primit încă pedeapsa trimisă de Creator. Orice pedeapsă este corectarea sufletului omului, iar dacă nu o experimentăm, pierdem oportunitatea de corectare. Însă aceluia care experimentează pedeapsa şi este capabil să Îl roage pe Creator să îi aline suferinţa, starea i se îmbunătăţeşte mai mult decât dacă suferinţa ar fi fost suportată fără rugăciune.

Motivul poate fi găsit în faptul că pedepsele alocate de Creator sunt pentru cu totul alte motive decât cele care determină pedeapsa în lumea noastră. Pedeapsa nu ne este dată pentru a acţiona contrar Voinţei Sale, ci pentru a forma o legătură cu El, pentru a ne forţa să ne întoarcem şi să ne apropiem de El.

Astfel, dacă ne rugăm Creatorului să ne elibereze de suferinţă, acest lucru nu ar trebui să fie interpretat ca o cerere către Creator de a fi scutiţi de autoperfecţionare. Rugăciunea oferită pentru a forma legătura cu

Creatorul este un pas spre progres, incomparabil mai mare decât cel prin suferinţă.

„Eşti obligat să te naşti, obligat să trăieşti şi obligat să mori.“ Aşa se întâmplă în lumea noastră. Însă ceea ce se întâmplă în lumea noastră este rezultatul evenimentelor care au loc în lumile spirituale. Nu există totuşi nicio analogie directă sau asemănare între cele două tărâmuri.

Astfel, suntem obligaţi (împotriva dorinţelor corpului) să ne naştem (spiritual, să primim primele senzaţii spirituale), adică să începem să ne separăm de propriul „sine“, o separare cu care corpul, de bună voie, nu este niciodată de acord. După ce am primit de Sus organele spirituale ale acţiunii şi percepţiei (*kelim*), putem începe să ducem o existenţă spirituală şi să înţelegem noua noastră lume.

Însă şi în această stare noi mergem împotriva dorinţei corpului de a lua parte la plăcerile spirituale şi astfel „eşti obligat să trăieşti“. În final, „eşti obligat să mori“ înseamnă că noi percepem obligaţia de a lua parte la existenţa noastră lumească de zi cu zi ca pe o moarte spirituală.

În fiecare generaţie, cabaliştii, prin eforturile lor şi prin cărţile de Cabala, au creat condiţiile potrivite pentru atingerea scopului final – apropierea de Creator. Înainte de marele Baal Şem Tov, doar o mână de oameni puteau atinge acest scop. După el, ca rezultat al muncii sale, chiar şi simpli elevi care studiază Cabala pot ajunge la acest scop.

Mai mult decât atât, ca rezultat al muncii lui Baal HaSulam şi *Rav* Yehuda Aşlag în această lume, astăzi fiecare persoană care doreşte să

înţeleagă scopul Creaţiei poate face acest lucru. Calea Cabalei şi calea suferinţei diferă prin faptul că omul merge pe calea suferinţei doar până când îşi dă seama că este mai rapid şi mai uşor să meargă pe calea Cabalei.

Calea Cabalei constă în procesul prin care noi ne amintim suferinţa prin care am trecut deja şi care ar putea reveni. Astfel, nu trebuie să retrăim aceeaşi suferinţă, deoarece amintirea ei este suficientă pentru a realiza şi a alege calea corectă de acţiune.

Înţelepciunea constă în analizarea a tot ceea ce se întâmplă şi în realizarea faptului că sursa întregii noastre suferinţe este egoismul.

Ca urmare, trebuie să acţionăm astfel încât să evităm intrarea pe calea suferinţei cauzată de egoism. Respingând în mod voluntar egoismul, trebuie apoi să acceptăm căile Cabalei.

Cabaliştii simt că întreaga lume a fost creată doar pentru folosul lor, pentru a-i ajuta să îşi atingă scopurile. Toate dorinţele pe care cabaliştii le primesc de la cei din jurul lor îi ajută să avanseze, pentru că ei imediat resping ideea utilizării lor pentru propriul interes.

Atunci când omul vede aspectele negative ale celorlalţi, acest lucru se întâmplă pentru că el nu este încă eliberat de propriile lipsuri şi, ca rezultat, îşi dă seama de necesitatea propriei perfecţionări. În acest sens, întreaga lume este creată pentru a servi ascensiunii fiinţelor umane, deoarece le permite să îşi observe propriile deficienţe.

Doar simţind adâncimea propriului declin spiritual şi distanţa infinită faţă de ceea ce este dorit cu ardoare putem înţelege miracolul înfăptuit de Creator atunci când ne ridică din această lume la El, în lumile spirituale.

Ce cadou imens ne-a făcut Creatorul! Numai din profunzimea propriei condiţii putem aprecia pe deplin un asemenea dar şi putem răspunde cu iubire adevărată şi dorinţă de unitate.

Este imposibil pentru noi să obţinem orice fel de cunoştinţe, fără a face efortul de a le obţine. De aici rezultă două consecinţe: înţelegerea necesităţii cunoaşterii, care va fi proporţională cu eforturile depuse pentru a o dobândi şi înţelegerea faptului că sarcina noastră este să dobândim această cunoaştere.

Astfel, orice efort produce în om două condiţii necesare: o dorinţă în inima şi gândurile noastre, precum şi pregătirea mentală pentru a sesiza şi înţelege noul. Din acest motiv ni se cere să depunem în continuare efort, de fapt este esenţial să facem asta.

Doar această acţiune depinde de noi, deoarece cunoaşterea ne este asigurată de Sus şi nu avem nicio influenţă asupra apariţiei ei. În special, în domeniul dobândirii cunoaşterii şi percepţiei spirituale, noi primim de Sus doar ceea ce cerem şi pentru care suntem pregătiţi în interior să primim. Însă atunci când cerem Creatorului să ne dea ceva, nu folosim dorinţele noastre, propriul nostru egoism?

Unor astfel de cereri li se poate răspunde prin ridicarea noastră spirituală de către Creator? Mai mult decât atât, cum putem cere ceva ce nu am experimentat niciodată?

Dacă cerem să scăpăm de egoismul nostru, care este sursa întregii suferinţe, sau cerem calităţi spirituale, chiar dacă înainte de a le primi nu ştim ce sunt aceste calităţi, Creatorul ne va acorda darul dorit.

Întrucât Cabala se concentrează numai asupra muncii spirituale care are loc în mintea şi inima noastră, afirmând că progresul spiritual depinde numai de aceşti factori, care este atunci relaţia dintre respectarea ritualurilor religioase şi scopul Creaţiei?

Deoarece toate poruncile din Biblie reprezintă descrierea acţiunilor spirituale ale cabaliştilor aflaţi pe tărâmul spiritual, atunci când le observăm fizic în lumea noastră – chiar dacă ea nu are impact asupra lumilor spirituale – avem grijă la nivel fizic de Voinţa Creatorului.

Fără îndoială, dorinţa Creatorului este să înalţe spiritual Creaţia Sa la propriul Său nivel. Însă transmiterea învăţăturii din generaţie în generaţie, cultivarea solului din care vor răsări cei mari şi valoroşi, sunt posibile doar atunci când masele vor îndeplini anumite sarcini.

Cele de mai sus sunt o reminiscenţă a lumii noastre. Pentru ca un mare învăţat să se dezvolte, este nevoie de toţi ceilalţi. Transmiterea cunoştinţelor de la o generaţie la alta necesită anumite condiţii. Acestea includ înfiinţarea unor instituţii academice în care un viitor mare învăţat va

fi crescut şi educat. Astfel, toată lumea va participa la realizările acelui savant şi va putea avea parte de roadele muncii lui.

Cabaliştii, care au fost aduşi împreună cu colegii lor într-un mediu în care respectarea poruncilor este mecanică şi credinţa în Creator este simplă, continuă să crească spiritual, în timp ce alţii rămân la nivelurile iniţiale ale dezvoltării spirituale.

Cu toate acestea, ei, la fel ca restul umanităţii, participă inconştient la lucrările cabalistului şi, prin urmare, beneficiază de o parte din câştigul spiritual pe care cabalistul îl poate avea.

Mai mult decât atât, părţile inconştiente ale calităţilor lor spirituale sunt, de asemenea, corectate inconştient, dând astfel posibilitatea ca, în mai multe generaţii, colegii să fie capabili de ascensiune spirituală conştientă. Chiar şi despre studenţii care au venit să studieze Cabala, (unii pentru cunoaştere în general, alţii pentru ascensiunea spirituală), se spune: „O mie intră în şcoală, însă doar unul iese pentru a-i învăţa pe alţii.“ Cu toate acestea, toţi participă la succesul unuia şi toţi primesc partea lor de corectare prin participarea lor.

Odată intraţi pe tărâmul spiritualităţii şi având corectate proprietăţile egoiste, cabalistul începe iar să experimenteze nevoia pentru prezenţa celorlalţi: trăind în lumea noastră, cabalistul colectează dorinţele egoiste ale altora şi le corectează, ajutându-i astfel şi pe ceilalţi să obţină capacitatea de a fi angajaţi conştient în munca spirituală cândva, în viitor.

Dacă o persoană obişnuită îl poate ajuta în vreun fel pe cabalist, chiar prin efectuarea unor sarcini mecanice, acea persoană îi îngăduie acestuia să includă dorinţele sale personale în corectarea pe care o face cabalistul.

Deci, se spune în Talmud că „a servi un înţelept este mai util pentru un discipol, decât să înveţe de unul singur“.

Procesul de învăţare implică egoismul şi raţiunea noastră pământeană, în timp ce a fi în serviciul unui înţelept presupune credinţa în măreţia înţeleptului, un sentiment pe care un elev nu îl poate percepe. Prin urmare, serviciul elevului este mult mai aproape în esenţă de calităţile spirituale şi, în consecinţă, este preferabil pentru discipol.

Astfel, cel care a fost mai aproape de învăţător şi l-a servit cel mai bine, a câştigat o şansă mai mare pentru ascensiunea spirituală. În consecinţă, cabaliştii spun despre calea Cabalei că nu este moştenită, ci mai degrabă transmisă de la învăţător la discipol. Aşa a fost în toate generaţiile până acum.

Cu toate acestea, actuala generaţie a căzut spiritual atât de jos, încât liderii săi transmit cunoştinţele lor pe linie familială, deoarece toată cunoaşterea lor este la nivel corporal. Pe de altă parte, cei care au format o legătură cu Creatorul şi cu discipolii, îşi transferă moştenirea asupra celor care o pot primi, adică asupra celor mai apropiaţi discipoli.

Când experimentăm obstacole în avansarea noastră către Creator, noi trebuie să-I cerem Creatorului următoarele:

1. Să înlăture toate obstacolele pe care chiar El le-a trimis, astfel încât să le depăşim prin propriile mijloace şi să nu avem nevoie de o forţă spirituală mai mare decât avem deja.
2. Să ne acorde o dorinţă mai mare pentru înţelegere spirituală şi să împărtăşească cu noi importanţa ridicării spirituale. Atunci, obstacolele nu vor mai putea să ne împiedice să mergem pe calea Creatorului. Noi, ca indivizi, suntem dispuşi să renunţăm la orice în schimbul vieţii noastre, dacă viaţa are valoare pentru noi. Din această cauză trebuie să Îi cerem Creatorului să ne acorde gustul vieţii spirituale, şi astfel nu vor exista obstacole care să ne împiedice.

O dorinţă spirituală implică dorinţa de a dărui şi folosirea acestei dorinţe doar pentru plăcerea celorlalţi. Dorinţa de plăcere pentru sine lipseşte din tărâmul spiritual. Lumea materială este diametral opusă celei spirituale.

În cazul în care nu există calităţi comune sau un teren comun între spiritualitate (altruism) şi materialitate (egoism), cum poate cineva să îşi corecteze egoismul? Lumina spirituală, care este capabilă să transforme egoismul în altruism, nu poate intra într-o dorinţă egoistă.

Motivul pentru care lumea nu Îl percepe pe Creator este acela că Lumina Creatorului intră într-un obiect numai în măsura în care calităţile obiectului corespund calităţilor Luminii.

Un vas egoist poate fi schimbat într-unul spiritual numai prin intrarea Luminii Creatorului în el. Nu există altă cale.

Prin urmare, El a creat omul; mai întâi, pentru a exista sub influenţa forţelor egoiste de la care primeşte calităţi care îl separă de spiritualitate şi, apoi, pentru a se afla sub influenţa forţelor spirituale.

În final, în timp ce lucrează asupra propriului centru spiritual din inimă, cu ajutorul Cabalei omul trebuie să corecteze acele dorinţe pe care le-a primit de la forţele egoismului.

24

Credinţa

În Biblie se spune că Avraam a afirmat că Sara este sora lui, şi nu soţia lui, pentru că se temea că va fi ucis, iar ea ar fi putut deveni disponibilă pentru alţii. Întrucât Cabala echivalează întreaga lume cu o singură persoană – întrucât sufletul a fost divizat în 600 000 de părţi pentru a simplifica dobândirea scopului final – Avraam este privit ca personificarea credinţei noastre.

O soţie este permisă doar soţului, spre deosebire de o soră care este interzisă doar fratelui, însă nu şi altora. Avraam a văzut că el însuşi (credinţa) era singurul (singura calitate a fiinţelor umane) capabil să o facă pe Sara temeiul vieţii lui.

El a înţeles, de asemenea, că alţi bărbaţi (alte calităţi ale omului) i-ar putea dăuna (credinţei) pentru că au fost captivaţi de frumuseţea Sarei şi doreau să o aibă pentru totdeauna de dragul propriului egoism. Din această cauză Avraam a declarat că Sara (scopul Creaţiei) este sora lui, pentru a nu o interzice şi altor bărbaţi (calităţile unei persoane). În consecinţă, până când corectarea nu este completă, omul se poate angaja în Cabala doar pentru propriul interes.

Diferenţa dintre toate lumile spirituale şi lumea noastră este dată de faptul că tot ce aparţine lumii spirituale este parte a Creatorului şi are forma unei scări spirituale pentru a face mai uşoară ascensiunea fiinţelor umane.

Lumea noastră egoistă, pe de altă parte, nu a fost niciodată parte a Creatorului, ci a fost generată din nonexistenţă şi va dispărea după ascensiunea ultimului suflet din lumea noastră în lumea spiritualităţii. Din acest motiv sunt sortite dispariţiei toate tipurile de activitate umană transmise din generaţie în generaţie şi tot ceea ce este produs din materia acestei lumi.

Întrebare: Prima creatură a primit întreaga Lumină şi a respins-o, pentru a nu se simţi ruşinată. Cum poate fi o asemenea stare considerată apropiată de Creator, de vreme ce o senzaţie neplăcută ar trebui să însemne o îndepărtare de Creator?

Răspuns: Într-o asemenea stare spirituală, trecutul, prezentul şi viitorul se contopesc într-un singur ansamblu. Creatura nu a experimentat sentimentul de ruşine, pentru că a decis să ajungă la starea de unitate cu Creatorul prin propria dorinţă, experimentând, în acelaşi timp, atât decizia, cât şi consecinţele acesteia.

Nu numai încrederea, ci şi sentimentul de lipsă al pericolului sunt rezultatul efectului Luminii Înconjurătoare (*Or Makif*) şi al simţirii Creatorului în prezent. Dar, din moment ce omul încă nu a generat calităţi

corespunzătoare corectate, Creatorul nu este simţit ca Lumină Interioară (*Or Pnimi*), ci ca Lumină Înconjurătoare.

Încrederea şi credinţa sunt concepte similare. Credinţa este „disponibilitatea psihologică de a suferi pentru un scop“.

Nu există alte obstacole în calea dorinţei unui om decât oboseala şi lipsa răbdării pentru a face efortul necesar. Astfel, un om puternic este acela care are încredere, răbdare şi puterea de a suferi. Un om slab este acela care simte o lipsă de toleranţă la suferinţă şi renunţă chiar de la cea mai mică presiune exercitată de suferinţă.

Pentru a-L percepe pe Creator este nevoie de intelect şi putere. Se ştie că pentru a dobândi ceva foarte valoros, omul trebuie să depună mult efort şi să treacă prin mari suferinţe. Cantitatea de efort pe care o investim determină în ochii noştri valoarea obiectului pe care dorim să îl dobândim.

Gradul răbdării noastre semnifică puterea de viaţă pe care o avem. Până la vârsta de patruzeci de ani suntem la apogeul puterii, după care forţa de viaţă scade, împreună cu capacitatea de a avea încredere în noi înşine, până când această încredere şi credinţă dispar complet în momentul ieşirii noastre din această viaţă.

Deoarece Cabala este cea mai mare înţelepciune şi, spre deosebire de toate celelalte achiziţii ale acestei lumi, este o achiziţie eternă, ea solicită implicit cele mai mari eforturi pentru că ne „cumpără“ lumea şi nu ceva

temporar şi tranzitoriu. Înţelegând Cabala, putem înţelege adevărata sursă a tuturor ştiinţelor, o stare complet revelată. Acest lucru în sine ne arată ce fel de efort este necesar, deoarece ştim deja cât de mult efort necesită înţelegerea unei singure ştiinţe, chiar şi în cadrul îngust în care am reuşit să o înţelegem.

Noi primim puterile, cu adevărat supranaturale, de care avem nevoie pentru a înţelege Cabala de Sus şi, astfel, suntem capabili să ne purtăm suferinţa pe calea către înţelegerea acestei înţelepciuni. În acelaşi timp, primim sentimentul de încredere în sine şi puterea dătătoare de viaţă, necesare pentru a o înţelege singuri.

Nu putem depăşi însă toate obstacolele fără ajutorul nemijlocit al Creatorului (ajutorul Lui ascuns este evident prin faptul că El susţine viaţa în fiecare Creaţie). Credinţa este forţa care determină cât de pregătiţi suntem pentru a acţiona.

La începutul căii noastre ne lipseşte capacitatea de a-L percepe pe Creator, deoarece ne lipsesc calităţile altruiste. Cu toate acestea, începem să simţim existenţa unei supreme şi omnipotente forţe care conduce lumea, iar în momentele de disperare extremă ne întoarcem către această forţă. Facem acest lucru instinctiv.

Creatorul ne-a dat această calitate deosebită astfel încât, în ciuda educaţiei anti-religioase şi a perspectivei viitorului, să putem începe să Îl descoperim exact din starea de ascundere absolută.

În timp ce urmărim generaţii de oameni de ştiinţă care descoperă misterele naturii, dacă facem eforturi similare pentru a-L descoperi pe Creator, El se va dezvălui asemenea misterelor naturii. De fapt, toate căile de căutare ale omenirii ne conduc la revelarea misterelor naturii.

Unde sunt oamenii de ştiinţă care cercetează scopul Creaţiei? Dimpotrivă, oamenii de ştiinţă sunt cei care, de obicei, neagă existenţa Celui mai Înalt Tărâm. Motivul negării lor constă în faptul că le-a fost dăruită de către Creator doar capacitatea de a cerceta materia şi de a inova.

Tocmai din acest motiv, şi în ciuda tuturor ştiinţelor, Creatorul ne insuflă credinţa instinctivă. Natura şi universul par să nege existenţa Tărâmului Superior. Prin urmare, oamenii de ştiinţă nu dispun în mod natural de puterea credinţei.

În plus, societatea aşteaptă rezultatele materiale ale muncii oamenilor de ştiinţă care, instinctiv, se supun acestei aşteptări. Deoarece cele mai preţioase lucruri din această lume există în cantităţi mici şi sunt găsite numai prin eforturi susţinute, la fel se întâmplă şi cu Revelarea Creatorului, ea fiind cea mai dificilă dintre toate descoperirile. De aceea oamenii de ştiinţă tind în mod natural să evite eşecul şi nu îşi asumă sarcina revelării Creatorului.

Astfel, sigura modalitate de a ne apropia de perceperea Creatorului constă în cultivarea sentimentului credinţei, indiferent de opinia celorlalţi. Puterea credinţei nu este mai mare decât celelalte puteri inerente naturii umane – toate acestea fiind rezultatul Luminii Creatorului. Calitatea

specială care deosebeşte puterea credinţei de alte puteri este faptul că ne aduce în contact cu Creatorul.

Procesul perceperii Creatorului este comparabil cu procesul dobândirii cunoaşterii.

La început, noi învăţăm şi înţelegem. Apoi, vom începe să folosim ceea ce am învăţat.

Ca întotdeauna, la început este dificil, însă fructele sunt culese de cei care dobândesc scopul final: intrarea în lumea spirituală. În acel moment câştigăm plăcerea nemărginită a percepţiei Creatorului şi dobândim, în consecinţă, cunoaşterea absolută a tuturor lumilor şi a celor care le locuiesc, cât şi a succesiunii sufletelor în toate timpurile şi stările, de la începutul Creaţiei şi până la sfârşitul ei.

25

Procesul de armonizare cu Creatorul

Creaţia – acţiunea altruistă – este îndepărtarea de egoism. Ea constă din stabilirea unei limite sau a unui ecran (*masah*) faţă de plăcerea care vine sub forma Luminii spirituale. Acest ecran, la rândul său, reflectă plăcerea înapoi la Sursă. Făcând acest lucru, ne limităm în mod voluntar potenţialul de plăcere şi, astfel, stabilim motivul pentru care acceptăm plăcerea: pentru scopul Creaţiei, şi nu pentru noi.

Creatorul vrea să ne dăruiască plăcere. Prin urmare, bucurându-ne de ea, la rândul nostru încântăm Creatorul, şi acesta este singurul motiv pentru care ne bucurăm de această plăcere. Decidem, în mod special, că plăcerea pe care o primim trebuie să se datoreze faptului că aducem un beneficiu Creatorului şi astfel avem voinţa de a rezista şi de a nu primi plăcerea în mod direct.

Într-un astfel de caz, acţiunile noastre şi forma acţiunilor Creatorului coincid şi, în plus faţă de plăcerea iniţială, experimentăm o mare plăcere datorită acordului calităţilor noastre cu cele ale Creatorului – măreţia Sa, tăria, puterea, cunoaşterea deplină şi existenţa nelimitată.

Nivelul maturităţii spirituale este determinat de mărimea ecranului pe care îl putem ridica în calea plăcerii egoiste. Cu cât este mai mare puterea împotrivirii faţă de interesele personale, cu atât mai mare va fi nivelul atins şi Lumina pe care o vom primi „de dragul Creatorului"

Toate organele de percepţie sunt construite astfel: atunci când intrăm în contact cu informaţia prin intermediul sunetului, văzului, mirosului etc. o putem interpreta. Atâta timp cât semnalele nu ajung în contact cu aceste bariere, nu putem simţi şi nici interpreta informaţia.

Desigur, toate instrumentele de măsură funcţionează în concordanţă cu acest principiu de bază, deoarece legile lumii noastre sunt pur şi simplu consecinţa legilor spirituale. Prin urmare, noi fenomene sunt revelate în lumea noastră, inclusiv prima dezvăluire a Creatorului, iar apoi fiecare sesizare ulterioară a Sa depinde doar de mărimea graniţei pe care o putem depăşi.

În lumea spirituală, această graniţă este cunoscută ca vas (*kli*). De fapt, ceea ce noi percepem nu este Lumina însăşi, ci interacţiunea sa cu graniţa, care rezultă din influenţa Luminii asupra *kli*-ului spiritual al fiinţei umane.

În mod similar, în lumea noastră, noi nu percepem fenomenul în sine, ci rezultatul interacţiunii sale cu organele de percepţie sau cu instrumentele noastre.

Creatorul a înzestrat o anumită parte a Sa cu o dorinţă egoistă pentru plăcere, dorinţă pe care El Însuşi a creat-o. În consecinţă, acea parte a

încetat să Îl perceapă pe Creator şi se percepe doar pe sine, precum şi propriile stări şi dorinţe. Această parte se numeşte „suflet“.

Această parte egoistă este, de asemenea, o parte a Creatorului, deoarece există doar El şi nu există nici un loc liber care să nu fie umplut de Creator. Cu toate acestea, pentru că egoistul simte doar propriile dorinţe, el nu Îl percepe pe Creator.

Scopul Creaţiei este ca această parte să aleagă să se întoarcă la Creator prin propria sa voinţă şi prin propriile sale decizii, pentru a avea din nou calităţi asemănătoare cu ale Creatorului.

Creatorul controlează în totalitate procesul prin care această parte egoistă ajunge să se unească cu El, însă acest control exterior este imperceptibil. Dorinţa Creatorului se manifestă (împreună cu ajutorul Lui ascuns) în dorinţa de unire cu El, dorinţă care emană din adâncul părţii egoiste.

Pentru a simplifica această problemă, Creatorul a divizat egoismul în 600 000 de părţi. Fiecare parte rezolvă problema respingerii succesive a egoismului, ajungând ca prin intermediul unui proces repetitiv de dobândire a calităţilor egoiste şi a suferinţei pe care o cauzează să înţeleagă că egoismul este rău.

Fiecare parte dintre cele 600 000 de părţi ale sufletului este cunoscută ca „sufletul“ fiinţei umane. Perioada de contopire cu egoismul se numeşte „viaţa“ fiinţei umane. O întrerupere temporară a legăturii cu egoismul este cunoscută ca „existenţa“ în lumile spirituale. Momentul în care sufletul

dobândeşte calităţi egoiste este cunoscut ca „naşterea“ fiinţei umane în această lume.

După o serie de fuziuni cu egoismul, fiecare dintre cele 600 000 de părţi ale sufletului colectiv trebuie să aleagă să se unească cu Creatorul şi să respingă egoismul, în ciuda faptului că egoismul este încă în suflet, în timp ce, la rândul său, sufletul este încă (îmbrăcat) în corpul uman.

Procesul treptat de armonizare a calităţilor cu Creatorul este cunoscut sub numele de „urcare spirituală“. Urcarea spirituală apare pe parcursul nivelurilor sau treptelor, care sunt cunoscute sub numele de *Sfirot*.

În total, de la primul până la ultimul pas al unirii cu Creatorul, scara spirituală cuprinde 125 de trepte sau *Sfirot*. După fiecare 25 de *Sfirot* se încheie o etapă numită „lume“ sau „tărâm“. Astfel, în afară de starea noastră, care este cunoscută sub numele de „lumea noastră“, există 5 lumi.

Scopul părţii egoiste este să ajungă la calităţile Creatorului în timpul existenţei în această lume, astfel încât, în ciuda egoismului, să Îl putem percepe pe Creator în noi şi în tot ceea ce ne înconjoară. Dorinţa pentru unitate este o dorinţă naturală în noi. Nu este o dorinţă influenţată de premise sau deducţii, ci mai degrabă este o cunoaştere profundă a nevoii de unire cu Creatorul.

În Creator această dorinţă există de la sine, însă în Creaţie ea acţionează ca o lege naturală permanentă. Deoarece El a creat natura în conformitate cu propriul său plan, fiecare lege naturală reprezintă dorinţa Sa de a vedea că această ordine există. Prin urmare, toate instinctele şi dorinţele noastre

„naturale" provin direct de la Creator, în timp ce inferenţele care necesită calcule şi cunoştinţe anterioare sunt roadele propriilor noastre acţiuni.

Dacă dorim să ajungem la unitatea completă cu Creatorul, trebuie să aducem această dorinţă la nivelul cunoaşterii instinctive, ca şi cum ar fi fost primită de la Creator împreună cu natura noastră.

Legile dorinţelor spirituale sunt de aşa natură, încât nu există loc pentru dorinţe incomplete sau parţiale – acelea care lasă loc îndoielii sau sunt irelevante. Din acest motiv, Creatorul este atent doar la motivul pentru care acestea izvorăsc din adâncul nostru şi corespund cu dorinţa completă a vasului spiritual de la nivelul la care ne aflăm.

Procesul naşterii unei asemenea dorinţe în inima noastră apare încet şi se acumulează în mod necunoscut nouă, la un nivel mult mai ridicat decât poate fi înţeles de intelectul uman.

Creatorul adună toate rugăciunile mici pe care le facem într-una singură, iar după ce primeşte o ultimă cerere care să aibă intensitatea suficientă, El ne ajută.

În mod similar, atunci când intrăm în sfera de acţiune a Luminii Creatorului, vom primi totul dintr-o dată, pentru că Dăruitorul Suprem este etern şi nu face calcule bazate pe timp şi pe succesiunea vieţilor. De aceea, chiar şi cel mai mic nivel spiritual generează un simţ complet al eternului.

Deoarece vom continua să experimentăm o serie de urcări şi coborâri spirituale chiar şi după ce ajungem la primul nivel spiritual, noi trăim în condiţii cum ar fi lumea, anul, sufletul.

Sufletul dinamic, care nu şi-a încheiat încă corectarea, are nevoie de un loc unde să se mute. Acest loc este cunoscut sub numele de „lume“. Suma tuturor mişcărilor sufletelor este percepută ca timp şi este cunoscută sub numele de „an“.

Chiar şi cel mai jos nivel spiritual generează sentimentul unei *perfecţiuni complete* într-o aşa măsură, încât doar prin credinţa deasupra raţiunii înţelegem că ridicarea la noua stare nu este nimic altceva decât depăşirea „negării spirituale“ a unui nivel spiritual mai înalt. Numai prin înţelegerea acestui concept omul poate urca la un nivel mai înalt, la nivelul spiritual despre care el a crezut că există şi la care se ridică deasupra propriului sentiment al perfecţiunii.

Corpul noastru funcţionează automat, în concordanţă cu legile propriei naturi egoiste şi a obişnuinţei. Dacă vom repeta în mod constant că dorim doar urcarea spirituală, în cele din urmă vom ajunge să o dorim. Corpul, în virtutea acestor neîncetate exerciţii, va accepta această dorinţă ca fiind una naturală. Se spune adesea că obiceiul devine a doua natură.

În cazul unui declin spiritual ar trebui să ne menţinem convingerea că „atunci când *Israel* este în exil, Creatorul este cu ei“.

Când ne aflăm într-o stare de apatie şi lipsă de speranţă, nici măcar lumea spirituală nu prezintă interes pentru noi, pentru că totul pare să existe la nivelul la care noi existăm în acel moment.

Prin urmare, trebuie să credem că acest sentiment nu este nimic altceva decât propria conştiinţă, de vreme ce ne aflăm într-o stare de exil spiritual şi, astfel, lipsiţi de conştiinţa Creatorului, care este, de asemenea, exilat din conştiinţa noastră.

Lumina care provine de la Creator trece prin patru stadii, înainte ca egoismul să fie creat. Doar ultimul, al patrulea (*Malhut*), este numit creatură, deoarece îşi percepe dorinţele sale egoiste pentru a găsi încântare în Lumina Creatorului.

Astfel, primele patru stadii sunt calităţi ale Luminii prin care El ne creează. Noi acceptăm cea mai înaltă calitate, aceea a primului stadiu sau dorinţa de a încânta viitoarea Creaţie, ca pe o calitate a Creatorului. La sfârşitul spectrului Luminii se află al cincilea stadiu al dezvoltării sau creaţia egoistă, care doreşte să contracareze propria natură egoistă şi să devină asemănătoare primului stadiu. Deşi există încercări, acestea sunt doar parţial încununate de succes.

Primul stadiu al egoismului, care se poate contracara complet, este cunoscut sub numele de *Olam Adam Kadmon*.

Stadiul al doilea al egoismului este lumea *Olam Aţilut*.

Stadiul al treilea al egoismului, care formează o parte a stadiului cinci şi care nu mai poate fi comparat nici cu primul şi nici cu cel de-al doilea stadiu, este lumea *Olam Bria*.

Stadiul al patrulea al egoismului, care este o parte din cel de-al cincilea stadiu, în comparaţie cu primele trei stadii nu are în sine puterea de a rezista, dar poate să se asemene cu stadiul al patrulea de dezvoltare al Luminii şi este cunoscut sub numele de lumea *Olam Yeţira*.

Partea care a rămasă din stadiul cinci nu are nicio putere să aspire să fie ca oricare din stadiile anterioare. Poate doar să reziste pasiv egoismului, evitând primirea plăcerii (acţiune contrară etapei a cincea). Aceasta este cunoscută sub numele de lumea *Olam Asia*.

Fiecare lume are la rândul ei cinci stadii care sunt numite *parţufim*: *Keter, Hohma, Bina, Zeir Anpin* şi *Malhut*. *Zeir Anpin* constă din şase *Sfirot*: *Hesed, Gevura, Tiferet, Neţah, Hod* şi *Yesod*. După crearea celor cinci lumi, *lumea noastră materială* a fost creată sub lumea *Asia*, şi în ea – o fiinţă umană.

Fiinţa umană a fost înzestrată cu o mică parte din calităţile egoiste al celui de-al cincea stadiu. Dacă fiinţele umane urcă în procesul dezvoltării, de jos în sus, în lumile spirituale, atunci partea egoismului din ele şi, împreună cu ele, toate părţile lumilor pe care le-au folosit pentru a se ridica, devin comparabile cu primul stadiu, cu calităţile Creatorului.

Când stadiul cinci se ridică în întregime la nivelul primului stadiu, toate lumile vor ajunge la *scopul Creaţiei*.

Cauza spirituală a timpului şi spaţiului este absenţa Luminii în sufletul comun, unde ascensiunea şi declinul spiritual creează senzaţia de timp, iar locul pentru viitoarea Prezenţă a Luminii Creatorului produce senzaţia de spaţiu în lumea noastră.

Senzaţia de timp este determinată de faptul că forţele spirituale afectează lumea noastră prin schimbări provocate de influenţele pe care le exercită. Întrucât două obiecte spirituale cu calităţi diferite nu pot fi asemenea unui singur obiect spiritual, ele se influenţează reciproc, prima dată mai mult, a doua oară mai puţin şi aşa mai departe. Astfel se produce în lumea noastră senzaţia de timp.

Pentru corectarea cu succes a egoismului suntem înzestraţi cu trei instrumente: sentimente, intelect şi imaginaţie. Referitor la materia spirituală şi la formă, *materia* este reprezentată de egoism, în timp ce *forma* este determinată de forţele opuse, similare celor din lumea noastră.

Noi considerăm încântarea ca fiind bună şi suferinţa ca fiind rea. Însă suferinţa spirituală serveşte ca unică sursă de dezvoltare şi progres a omenirii. Salvarea spirituală este perfecţiunea, primită pe baza unor puternice senzaţii negative care sunt percepute ca fiind plăcute.

Deoarece linia stângă se întoarce la cea dreaptă, nenorocirile, suferinţa şi presiunile sunt transformate în fericire, plăcere şi libertate spirituală.

Motivul pentru aceasta este faptul că în fiecare obiect există două forţe opuse*: *egoismul şi altruismul, care sunt simţite ca îndepărtare sau apropiere faţă de Creator.

Există mai multe exemple asemănătoare în Biblie: sacrificiul lui Isaac, sacrificiul din Templu etc. (în ebraică sacrificiile sunt *korbanot*, un cuvânt care derivă din cuvântul *karov* – a se apropia de ceva).

Linia dreaptă reprezintă esenţa obiectului spiritual, în timp ce linia stângă este de fapt doar acea parte a egoismului care poate fi utilizată alăturându-i intenţii altruiste.

26

Cunoaşterea lumii spirituale

Multă hârtie au irosit filozofii în dezbaterile lor despre imposibilitatea de a înţelege Creatorul. Iudaismul, ca doctrină fondată pe experimentarea personală a cabaliştilor, a răspuns întrebării: Cum putem discuta despre posibilitatea sau imposibilitatea de a-L simţi pe Creator înainte de a-L percepe?

Orice afirmaţie certă implică un anumit grad de percepţie. Prin urmare, mai întâi trebuie să clarificăm ce se înţelege prin „este imposibil să percepem Creatorul sau infinitul". Pe ce bază putem spune că am înţeles aceste noţiuni?

Este clar că atunci când vorbim despre capacitatea de a înţelege Creatorul, presupunem că această înţelegere se va realiza cu ajutorul organelor senzoriale şi a intelectului, aşa cum se întâmplă atunci când cercetăm orice altceva în această lume. Mai mult decât atât, toate conceptele trebuie să fie uşor de înţeles pentru toată lumea, asemenea oricăror altor concepte care sunt studiate. Astfel, ideile trebuie să întruchipeze ceva tangibil şi real, ceva care poate fi perceput de organele noastre de simţ.

Cel mai aproape de limita percepţiei este organul de simţ tactil, când vine în contact direct cu suprafaţa obiectelor. În privinţa senzaţiilor auditive, nu mai suntem în contact direct cu obiectul, ci cu un intermediar (de exemplu, aerul) care ne face cunoscut obiectul pentru că vine în contact cu acesta la limita exterioară. Obiectul poate fi reprezentat de senzaţiile auditive produse de corzile vocale ale fiinţei umane sau de suprafaţa vibrantă care emite o undă sonoră. În mod similar, folosim organele noastre spirituale de percepţie pentru a-L percepe pe Creator.

Senzaţia de contact (mai mult decât senzaţia tactilă) la limita exterioară a fiinţei create este cunoscută ca „*vedere profetică*". Contactul intermediat de un anumit mediu care, la rândul lui, vine în contact cu limita externă a fiinţei umane (similar senzaţiei auditive) este numit „*auz profetic*".

„Vederea profetică" este considerată cea mai evidentă dezvăluire, (aşa ca în lumea noastră, când vrem să vedem obiectul, pentru că în acest fel obţinem o percepţie completă a lui), pentru că intrăm în contact direct cu Lumina care emană de la Creator.

Pe de altă parte, „auzul profetic" (vocea Creatorului) este definit de cabalişti ca fiind de neînţeles, spre deosebire de vederea profetică. Este similar cu abilitatea noastră de a auzi undele sonore, pentru că ceea ce simţim cu adevărat sunt semnalele obiectului spiritual intermediar, care provin din contactul său cu limita exterioară a Creatorului. Noi interpretăm aceste unde la fel ca în cazul vederii profetice, ca unde sonore.

Cabaliştii care au ajuns la înţelegerea profetică a Creatorului Îl pot percepe mai întâi prin intermediul organelor spirituale omologe ale văzului şi auzului. Apoi, ei interpretează ce au perceput. Cunoaşterea completă este determinată în special de înţelegerea fenomenelor vizibile, întrucât este imposibil să înţelegi natura unui fenomen pur auditiv.

La fel ca în lumea noastră, chiar şi auzul este suficient pentru a sesiza calităţile obiectului studiat (până şi un orb din naştere detectează multe calităţi ale celor din apropiere), astfel încât cunoaşterea spirituală obţinută prin intermediul său este, de asemenea, suficientă. Acest lucru se datorează faptului că prin intermediul auzului spiritual informaţiile care ajung la om conţin în ele toate celelalte calităţi ascunse.

Porunca de a înţelege Creatorul se reduce, în esenţă, la perceperea Lui prin intermediul văzului şi auzului spiritual într-o asemenea măsură, încât suntem absolut siguri de întregul contact vizual şi audibil care este numit „faţă în faţă".

Creaţia şi conducerea fiinţelor create se realizează prin intermediul a două fenomene opuse: ascunderea omnipotenţei Creatorului şi Revelarea treptată a Omnipotenţei Sale, astfel încât creaturile să Îl poată percepe prin calităţile lor corectate.

Din acest motiv, unul din numele Creatorului în ebraică este *Maaţil*, de la cuvântul *ţel*, „umbră" şi, de asemenea, există un alt nume, *Boreh*, care este derivat din cuvintele *bo-ureh*, „vino şi vezi". În consecinţă, din aceste cuvinte au fost derivate numele celor două lumi: *Aţilut* şi *Bria*.

Nu suntem capabili să înţelegem adevărata stare a Creaţiei, ci doar ceea ce simţurile noastre pot percepe, fie material, fie spiritual.

Conştiinţa noastră împarte tot ce există în lume în goliciune şi suficienţă. Acest lucru este aşa, chiar dacă „oamenii învăţaţi" insistă asupra faptului că nu există un concept precum gol complet sau vid.

Această noţiune este dincolo de înţelegerea noastră, deoarece putem înţelege ceea ce lipseşte doar prin intermediul simţurilor. Putem fi capabili să simţim o absenţă sau un gol dacă vom compara raportul dintre ceea ce există în lumea aceasta şi situaţia noastră după moarte.

Totuşi, chiar în timp ce trăim în această lume, ne simţim ca şi cum tot ce există în afara corpului nostru este cumva absent şi nu există cu adevărat. Adevărul este exact invers: ceea ce se găseşte în afara noastră este etern şi existent, în timp ce noi înşine suntem nimic şi dispărem în nimic.

Aceste două concepte sunt absolut inadecvate, deoarece senzaţiile noastre ne determină să credem că tot ce există este conectat cu noi şi există numai în acest cadru; în timp ce tot ce există în afara noastră nu are nicio valoare. Însă raţiunea ne arată contrariul – *noi* suntem cei lipsiţi de importanţă, în timp ce tot ce există în afara noastră este etern.

Dobândirea nivelurilor spirituale superioare

O parte infinit de mică a Luminii Superioare care există în toate obiectele, atât animate cât şi inanimate, determină existenţa lor şi este cunoscută ca „ Lumina Lumânării“ (*Ner Dakik*).

Interdicţia de a dezvălui secretele Cabalei provine din îngrijorarea că s-ar putea să înceapă să fie dispreţuită. Tot ceea ce este necunoscut provoacă respect şi este perceput ca ceva valoros. Aşa este şi natura fiinţelor umane: o persoană săracă câştigă un ban, însă de îndată ce ajunge să aibă un milion nu îl mai preţuieşte, ci caută două milioane şi aşa mai departe.

Acelaşi model poate fi observat în ştiinţă: necunoscutul provoacă respect şi este considerat valoros, însă de îndată ce devine cunoscut şi înţeles nu mai are aceeaşi valoare. Apoi, noi obiecte necunoscute iau locul celor cunoscute şi devin obiecte care trebuie studiate.

Din acest motiv secretele Cabalei nu pot fi revelate maselor, pentru că de îndată ce o înţeleg, vor ajunge să o dispreţuiască. Însă secretele Cabalei pot fi revelate cabaliştilor pentru că ei caută să îşi extindă cunoaşterea, aşa cum fac şi oamenii de ştiinţă.

Pentru că ei nu preţuiesc cunoaşterea pe care o deţin, acest fapt în sine îi determină ca în continuare să înţeleagă ceea este încă necunoscut. Astfel, întreaga lume este creată pentru cei care caută să înţeleagă misterele Creatorului. Cei care simt şi caută Lumina Superioară a Vieţii care emană

de la Creator (*Or Hohma*), nu înţeleg Creatorul sau Esenţa Sa în acest proces.

Însă nu acelaşi lucru se întâmplă cu cei care înţeleg nivelurile spirituale superioare. Cei care percep nivelurile superioare şi Lumina acestor niveluri, nu percep numai Lumina, ci Îl şi înţeleg pe Creator. Cabaliştii nu pot atinge nici cel mai mic nivel spiritual dacă nu înţeleg Creatorul şi calităţile Lui în relaţie cu noi, cei care aparţinem acelui nivel spiritual.

În lumea noastră ajungem să ne înţelegem prietenii în funcţie de acţiunile lor, atât faţă de noi, cât şi faţă de alţii. După ce suntem familiarizaţi cu diferite calităţi ale unei persoane, cum ar fi: bunătatea, invidia, mânia, dorinţa de compromis etc., putem afirma că „ştim" acea persoană.

În mod similar, după ce un cabalist a înţeles toate acţiunile şi manifestarea lor Divină, Creatorul i se revelează prin intermediul Luminii, într-un mod uşor de înţeles. Dacă nivelurile spirituale şi Lumina emanată de acestea nu poartă în ele posibilitatea perceperii Creatorului „Însuşi", atunci noi le considerăm ca fiind impure. („El Însuşi" înseamnă, la fel ca în lumea noastră, că impresia pe care ne-o formăm despre cineva este determinată de acţiunile acestuia şi nu simţim nevoia de a afla orice altceva. În fond, ceea ce nu putem percepe, nu trezeşte în noi niciun interes şi nici nevoia de a fi perceput.)

Forţele impure, cum ar fi *klipa* şi *Sitra Ahra*, sunt forţe care ne domină, împiedicându-ne să ne bucurăm de orice plăcere pe care o obţinem din

puţinul pe care îl experimentăm. Cu alte cuvinte, aceste forţe ne determină să fim mulţumiţi cu ceea ce cunoaştem deja, să ne mulţumim cu coaja (*klipa*), lăsând în acelaşi timp „fructul“ deoparte.

Prin urmare, intelectul nostru nu poate înţelege scopul muncii de dragul Creatorului, deoarece interferenţa creată de forţele impure nu ne îngăduie să înţelegem sensul ascuns al Cabalei.

Într-un obiect spiritual, Lumina care umple jumătatea de sus, de la *Roş* (cap) până la *Tabur* (buric), se numeşte „*trecut*“, în timp ce lumina care umple jumătatea de jos se numeşte „*prezent*“. Lumina Înconjurătoare care nu a intrat încă în obiect, dar aşteptă să fie descoperită, se numeşte „*viitor*“.

În cazul în care omul a căzut spiritual, iar dorinţele egoiste au crescut, importanţa spiritualităţii scade în ochii săi.

Declinul spiritual este trimis de Sus cu un scop*: *pentru ca omul să înţeleagă că încă se află în exil spiritual, iar acest lucru ar trebui să îl motiveze să se roage pentru răscumpărare.

Nu ne vom găsi adevărata linişte până când nu ne vom ridica la scopul prestabilit – eliberarea noastră spirituală precum şi a întregii umanităţi – mai presus de toate. *Exilul* este un concept spiritual.

Galut nu este sclavagismul fizic care a fost experimentat de toate naţiunile la un anumit moment în istoria lor. *Galut* este înrobirea fiecăruia

dintre noi de către cel mai rău inamic al nostru – egoismul. Mai mult decât atât, această înrobire este atât de sofisticată, încât nu suntem conştienţi de faptul că lucrăm în mod constant pentru un stăpân – forţa exterioară care ne-a stăpânit şi care ne impune dorinţele sale.

Noi, ca nişte oameni nesănătoşi, nu ne dăm seama de acest lucru şi ne străduim din toate puterile să îndeplinim cerinţele egoismului. Într-adevăr, starea noastră poate fi asemănată cu cea a unui bolnav psihic care aude voci imaginare sub formă de comenzi sau, mai rău, sub forma unor adevărate dorinţe personale, ajungând să îndeplinească aceste comenzi sau dorinţe.

Galut-ul nostru este exilul din spiritualitate, incapacitatea noastră de a fi în contact cu Creatorul şi de a lucra doar pentru El. Conştientizarea acestei stări este o condiţie vitală pentru eliberarea noastră.

La început, egoismul este înclinat să studieze Cabala şi să depună efortul necesar pentru a înţelege spiritualitatea, în măsura în care cunoştinţele spirituale îi oferă anumite beneficii. Când însă începem să înţelegem tot ceea ce implică munca reală „de dragul Creatorului“ şi când suntem forţaţi să cerem eliberarea, atunci respingem această eliberare, convingându-ne că este imposibil să reuşim.

Astfel, încă odată, devenim sclavii propriei raţiuni, adică ne întoarcem la idealurile vieţii materiale. Ne putem salva din această stare doar dacă acţionăm în conformitate cu credinţa deasupra raţiunii.

O cădere spirituală nu implică pierderea credinţei.

Dezvăluindu-ne tot mai mult propriul egoism, Creatorul ne oferă posibilitatea de a face un efort suplimentar, şi astfel credinţa noastră creşte. Nivelul anterior de credinţă nu a fost pierdut, însă comparativ cu efortul care ne aşteaptă, îl simţim ca pe un declin spiritual.

Lumea noastră este creată asemenea celei spirituale, cu excepţia faptului că este alcătuită din materie egoistă. Putem dobândi cunoştinţe semnificative din lumea înconjurătoare, dacă nu despre calităţile obiectelor spirituale, atunci cel puţin despre relaţiile dintre ele, prin compararea lor cu lumea noastră.

Lumea spirituală conţine, de asemenea, concepte precum: lume, deşert, aşezare, ţări etc. Toate acţiunile spirituale (poruncile) pot fi menţinute la orice nivel, cu excepţia poruncilor iubirii şi fricii. Aceste porunci sunt revelate doar acelora care au atins nivelul spiritual al Pământului lui Israel (*Ereţ Israel*).

Nivelul *Ereţ Israel* conţine la rândul lui un alt nivel cunoscut ca Ierusalim (*Ieruşalaim*), care derivă din cuvintele *iaarah* (frică) şi *şalem* (complet), şi care semnifică dorinţa de a fi emoţionaţi în faţa Creatorului, dorinţă care ne ajută să ne eliberăm de egoism.

27

Stadiile corectării

Fiinţele umane trebuie, involuntar, să efectueze toate acţiunile care sunt necesare pentru a susţine viaţa fizică în corp. De exemplu, chiar şi atunci când suntem bolnavi şi nu dorim să mâncăm, trebuie să ne forţăm să facem asta, ştiind că altfel nu ne vom însănătoşi. Acest lucru se datorează faptului că în lumea noastră recompensele şi pedepsele sunt clare pentru toată lumea. Astfel, totul se supune legilor naturii.

Chiar dacă sufletul este bolnav şi poate fi vindecat numai prin eforturi altruiste, atunci când nu suntem capabili să vedem recompensele şi pedepsele aparente, nu ne putem forţa să începem procesul de vindecare.

Prin urmare, vindecarea sufletului depinde în totalitate de credinţa noastră.

Jumătatea inferioară a Obiectului Spiritual Superior se găseşte în jumătatea superioară a obiectului spiritual inferior. În obiectul inferior, ecranul (*masah*) se găseşte în zona ochilor. Aceasta se numeşte „orbire spirituală“, pentru că în această stare doar jumătatea inferioară a obiectului

superior este accesibilă vederii, deoarece ecranul obiectului spiritual inferior ascunde o parte a Obiectului Spiritual Superior.

Obiectul Spiritual Superior îşi coboară ecranul la nivelul celui inferior, apoi se dezvăluie, iar obiectul inferior începe să-l vadă pe cel superior aşa cum obiectul superior se vede pe sine. Ca rezultat, obiectul inferior primeşte starea de maturitate (*gadlut*). Apoi, obiectul inferior vede că cel superior este într-o stare „deosebită" şi îşi dă seama că ascunderea anterioară a obiectului spiritual superior şi aparenta sa manifestare ca stare de „micime" (*katnut*) a fost făcută exclusiv în beneficiul său. În acest fel, obiectul inferior poate deveni conştient de importanţa celui superior.

Toate stările consecutive experimentate pe calea noastră pot fi comparate cu o boală provocată de Creator, pe care în final El Însuşi o vindecă. Atunci când percepem această boală (de exemplu: lipsa de speranţă, slăbiciunea şi desperarea) ca fiind Voinţa Creatorului, acele stări se transformă în stadii ale corectării, şi putem avansa către unitatea cu El.

De îndată ce Lumina Creatorului intră într-o dorinţa egoistă, aceasta începe instantaneu să se supună Luminii şi este gata să fie transformată în altruism (s-a spus de multe ori că Lumina nu poate intra într-o dorinţa egoistă, însă există două feluri de Lumină: Lumina care vine să corecteze o dorinţă şi Lumina care aduce plăcere; în acest caz ne referim la Lumina care aduce corectarea).

Astfel, atunci când Lumina intră în aceste dorinţe, ele sunt transformate în opusul lor. În acest fel, chiar şi cele mai mari păcate ale noastre sunt

transformate în merite. Însă acest lucru se întâmplă doar dacă ne întoarcem datorită iubirii pentru Creator, atunci când suntem capabili să primim Lumina Creatorului, însă nu de dragul nostru. Numai atunci acţiunile noastre anterioare (dorinţele) sunt transformate în vase care pot primi Lumina.

O asemenea stare nu poate avea loc, totuşi, înainte de corectarea finală. Până atunci, putem primi doar o parte a Luminii Creatorului, însă nu de dragul nostru, ci în conformitate cu principiul liniei de mijloc.

Există mai multe feluri de a primi: din milă, drept cadou sau a lua cu forţa (cererea propriului drept). Atunci când cineva primeşte din milă, se poate simţi ruşinat, totuşi nevoia îl determină să ceară. Pe de altă parte, cadoul nu este cerut. Un cadou este mai degrabă oferit cuiva drag. Cel care cere nu consideră ca primeşte din milă sau ca dar, ci de drept.

Acest din urmă sentiment este caracteristic celor drepţi care cer Creatorului, crezând că au dreptul la ceea ce le-a fost destinat încă de la începutul planului Creaţiei. De aceea se spune: „Cei drepţi iau prin forţă."

Avraam (linia dreaptă: credinţa deasupra raţiunii) a fost gata să îl sacrifice pe Isaac (linia stângă: raţiunea şi controlul stării spirituale a omului) pentru a avansa constant doar pe calea liniei drepte. În consecinţă, el a avansat pe linia de mijloc, care le combină pe cele două.

Credinţa simplă este o credinţă necontrolată şi este cunoscută sub numele de „*credinţă sub raţiune*". Credinţa verificată de raţiune este

numită „*credinţa din cadrul raţiunii*“. Însă *credinţa deasupra raţiunii* este posibilă numai dacă omul şi-a analizat propria stare.

Astfel, dacă noi, văzând că nu am realizat nimic, alegem totuşi credinţa ca şi cum totul ar fi fost realizat, şi continuăm să menţinem această credinţă până la punctul critic, atunci ea este considerată a fi „*credinţa deasupra raţiunii*“, pentru că am ignorat raţiunea. Numai atunci vom deveni demni de linia de mijloc.

Există trei linii ale comportamentului spiritual: linia dreaptă, linia stângă şi combinaţia celor două – linia de mijloc. Dacă omul are o singură linie nu poate să determine tipul ei, deoarece numai atunci când are ambele linii opuse poate să stabilească care este linia dreaptă şi care este linia stângă.

Există, de asemenea, linia dreaptă (cunoscută ca starea de perfecţiune), de-a lungul căreia se deplasează fiecare credincios, aceasta fiind singura cale în conformitate cu legile cu care suntem crescuţi şi de-a lungul căreia călătorim în întreaga noastră viaţă.

Toţi cei care se deplasează pe această cale ştiu exact cât efort trebuie depus, conform propriilor calcule, pentru a simţi că şi-au îndeplinit toate obligaţiile. Astfel, munca le produce satisfacţie. Mai mult, ei simt că fiecare zi care trece aduce merite şi beneficii suplimentare, deoarece au fost respectate mai multe porunci.

Această linie de acţiune este numită „linia dreaptă“. Cei care au fost călăuziţi pe această cale de tineri nu se pot abate de la ea, pentru că au fost

învăţaţi să se comporte în acest mod din copilărie, fără a avea nevoie de autocontrol sau autocritică. Prin urmare, ei îşi trăiesc astfel întreaga lor viaţă şi fiecare zi le creşte propriile merite.

Cei care se deplasează pe *linia dreaptă* trebuie să acţioneze asemenea celor care se deplasează liniar. Singura diferenţă este că celor care se deplasează liniar le lipseşte autocritica stării lor spirituale. Cei care se deplasează pe linia dreaptă întâmpină dificultăţi la fiecare pas, pentru că linia stângă o neutralizează pe cea dreaptă, trezind setea spirituală şi, prin urmare, starea spirituală dobândită nu aduce nici o satisfacţie.

Atunci când ne deplasăm liniar nu ne examinăm critic propria stare, ci adăugăm în mod constant noi valori celor pe care le avem deja, deoarece avem o bază solidă. Între timp, linia stânga şterge toate eforturile anterioare.

Credinţa – singurul antidot împotriva egoismului

Cel mai important dintre factorii determinanţi al percepţiei plăcerii este dorinţa arzătoare de plăcere, dorinţă care în Cabala este cunoscută sub numele de „*vas*“. Mărimea vasului este determinată de gradul în care omului îi lipseşte plăcerea.

Din acest motiv, dacă două vase separate (doi oameni) primesc aceeaşi plăcere, unul va avea un sentiment de saturaţie, în timp ce al doilea simte că nu are nimic şi, în consecinţă, va fi foarte trist.

Prin urmare, fiecare om trebuie să se străduiască să trăiască în momentul prezent, luând aminte la stările anterioare, iar datorită credinţei deasupra raţiunii din starea prezentă nu are nevoie de viitor.

Perceperea *Ereţ Israel* („Ţara lui Israel“) şi, în consecinţă, Revelarea Creatorului, este acordată acelora care au ajuns la nivelul spiritual *Ereţ Israel*. Pentru a ajunge la acest nivel, omul trebuie să se elibereze de cele trei forţe impure, ceea ce semnifică circumcizia spirituală a egoismului său, şi să-şi asume condiţia restricţiei (*ţimţum*), pentru că Lumina nu intră în egoism.

Când se spune în Cabala că ceva este „interzis“ înseamnă, de fapt, că acel lucru este imposibil, chiar dacă omul şi-l doreşte. Obiectivul nu este, totuşi, ca acest lucru să fie dorit. De exemplu, dacă omul munceşte o oră pe zi şi nu cunoaşte alţi oameni care să fi fost recompensaţi deja pentru munca lor, atunci el se va îngrijora pentru plata muncii sale, dar mult mai puţin decât cineva care munceşte zece ore pe zi.

Acesta din urmă trebuie să aibă mult mai multă încredere în şeful său şi, de asemenea, trebuie să îndure o mare suferinţă nevăzând pe alţii care să fi fost plătiţi. Iar dacă omul vrea să muncească zi şi noapte, atunci simte o şi

mai mare ascundere a şefului şi a plăţii. Acest lucru se datorează faptului că cel care munceşte are o nevoie mare de a şti dacă, în cele din urmă, va exista plata promisă.

Cei care se deplasează prin *credinţă deasupra raţiunii* dezvoltă în ei înşişi o nevoie imensă pentru Revelarea Creatorului şi abilitatea de a se confrunta cu revelaţia Sa. În acel moment, Creatorul va dezvălui întreaga Creaţie în faţa lor.

Singura modalitate de a evita folosirea dorinţelor egoiste este avansarea pe calea credinţei.

Numai dacă nu ne vom teme că ne pierdem capacitatea de a lucra în mod altruist vom fi capabili să primim în continuare sentimente şi cunoştinţe solide, până la stadiul la care avansarea pe calea credinţei nu va fi împiedicată.

Astfel, devine clar că hotărârea de a *nu* munci de dragul sinelui este determinată de necesitatea de a abandona posibilităţile egoiste limitate de dobândire a plăcerii. În schimb, omul trebuie să caute posibilităţi nelimitate de a primi plăcere, în afara graniţelor înguste ale corpului. Un asemenea „organ" spiritual de percepţie este cunoscut sub numele de „credinţă deasupra cunoaşterii".

Cei care ajung la nivelul de dezvoltare spirituală la care pot lucra fără a primi vreo recompensă pentru egoismul lor devin compatibili în calităţi cu

Creatorul (şi, prin urmare, ajung aproape de El, deoarece în tărâmul spiritual doar diferenţa dintre calităţile spirituale este cea care separă obiectele, pentru că acolo nu există conceptele de spaţiu şi timp).

De asemenea, este câştigată plăcerea nesfârşită, nelimitată de sentimente de ruşine ca în situaţia în care omul primeşte din milă. Atunci când percepem atotcuprinzătoarea prezenţă invizibilă a Intelectului Superior, care străbate întregul univers şi domină totul, primim încredere şi sprijin adevărat. Prin urmare, credinţa este singurul antidot al egoismului.

Fiinţele umane, prin natura lor, au puterea de a face doar ceea ce înţeleg şi simt. Acest fapt este cunoscut sub numele de „credinţa în raţiune“. Credinţa este numită puterea superioară care ne dă posibilitatea de a acţiona chiar şi atunci când nu ne dăm seama sau nu înţelegem esenţa acţiunilor noastre. Credinţa este o forţă care nu depinde de interesul nostru egoist.

Se spune că acolo unde stă un *baal haciuva* (cineva care doreşte să se întoarcă şi să se apropie de Creator), un om complet drept nu poate sta. Când omul corectează o nouă dorinţă este considerat a fi complet drept. Când omul este incapabil să facă o corectare este numit „păcătos“.

În cazul în care omul se depăşeşte pe sine, atunci este numit „cel întors“. Deoarece întreaga noastră cale duce numai către scopul Creaţiei, fiecare nouă stare consecutivă este mai înaltă decât cea precedentă, iar

noua stare, numită „cel întors“, este mai înaltă decât starea anterioară, numită „cel drept“.

Noi Îl percepem pe Creator ca Lumină a Plăcerii.

În funcţie de calităţile şi de nivelul de puritate al vasului altruist (organul nostru de percepţie al Luminii Spirituale) percepem Lumina Creatorului în diferite moduri. Prin urmare, deşi există o singură Lumină, noi îi atribuim diferite nume, în funcţie de propriile percepţii şi de efectele sale asupra noastră.

Lumina care aduce corectarea

Există două tipuri de Lumină a Creatorului: Lumina cunoaşterii, a raţiunii şi a înţelepciunii (numită *Or Hohma*) şi Lumina milei, încrederii şi unităţii (numită *Or Hasadim*). La rândul său, *Or Hohma* se manifestă în două moduri, în funcţie de acţiunea sa asupra noastră.

La început, atunci când Lumina soseşte, ne descoperim propriul rău. Apoi, după ce l-am descoperit şi ne dăm seama că ar trebui să nu ne mai folosim de egoism, aceeaşi Lumină ne dă putere faţă de aceste dorinţe egoiste, astfel încât să putem lucra (să avem plăcere) cu ele, însă nu în interesul nostru. În final, atunci când am obţinut puterea de a ne depăşi

propriul egoism, aceeaşi Lumină dă posibilitatea dorinţelor egoiste anterioare să găsească plăcere în altruism.

Pe de altă parte, *Or Hasadim* ne dăruieşte mai degrabă dorinţa de a „da“, decât de „a lua“ plăcere. În consecinţă, din cele 320 de dorinţe necorectate ale sufletului, *Or Hohma* separă 32 de părţi din dorinţa lui *Malhut* de a primi plăcere pentru sine (pe care le simţim pe măsură ce are loc ridicarea spirituală, aşa cum omul înţelege treptat întreaga profunzime a acestui rău şi se cutremură când îşi descoperă propria esenţă), deoarece am înţeles că egoismul este cel mai mare duşman al nostru.

Cele 288 de dorinţe rămase nu sunt nici egoiste nici altruiste, ci sunt senzaţii simple (asemenea senzaţiilor auditive, vizuale etc.) care pot fi utilizate în orice fel dorim: pentru noi sau pentru alţii. Sub acţiunea *Or Hasadim* ne dezvoltăm dorinţa de a lucra în mod altruist cu toate cele 288 de senzaţii. Acest lucru se întâmplă după ce *Or Hohma* a înlocuit 32 de dorinţe egoiste cu 32 de dorinţe altruiste.

Corectarea sub influenţa Luminii se realizează fără nici o senzaţie de plăcere care să rezulte din ea. Omul simte doar diferenţa dintre propriul egoism şi măreţia Luminii. Acest lucru este suficient pentru a se elibera de dorinţele corpului. Prin urmare, este spus: „Am creat în tine tendinţele egoiste şi am creat Cabala ca remediu.“

Apoi, după ce omul şi-a corectat dorinţele, începe să primească Lumina pentru a-L încânta pe Creator. Această Lumină, cunoscută ca „Tora“, este numită „Numele Creatorului“, pentru că omul primeşte în propriul suflet o

parte a Creatorului şi Îi atribuie un nume, în acord cu plăcerea primită de la Lumină.

Putem intra în lumea spirituală numai dacă devenim complet altruişti (*hafeţ hesed*).

Aceasta este condiţia minimă pentru a ne asigura că nici o dorinţă egoistă nu ne va putea subjuga vreodată şi astfel să ne facă rău, întrucât nu dorim nimic pentru noi înşine.

Fără protecţia tendinţelor altruiste care au calitatea *Or Hasadim*, atunci când începem să primim plăcere nemărginită de la Lumina Superioară o vom primi pentru noi înşine (riscând astfel să pierim) şi nu vom fi capabili niciodată să ne debarasăm de egoism, în favoarea altruismului. Întreaga noastră existenţă va fi o continuă căutare a acestor plăceri care sunt inaccesibile dorinţelor egoiste.

Însă *Or Hasadim*, care ne face să ne îndreptăm către altruism, nu poate pătrunde cu Lumina sa în dorinţele noastre egoiste. Dorinţele egoiste sunt susţinute de o scânteie de Lumină din noi, care a fost pusă forţat de Creator pentru a rezista legilor naturii spiritualităţii. Ea ne permite să ne menţinem viaţa, pentru că nu putem supravieţui fără a primi nicio plăcere.

Dacă această scânteie a Luminii Superioare dispare, noi pierim imediat. Numai în acest fel ne putem rupe de egoism şi de dorinţele neîmplinite de a fi satisfăcuţi, aducându-ne astfel la disperare şi în întuneric.

Care este motivul pentru care *Or Hasadim* nu poate intra în egoism? Aşa cum am demonstrat anterior, Lumina în sine nu face distincţie între *Or Hohma* şi *Or Hasadim*, omul însă face această distincţie. O dorinţă egoistă poate începe să primească plăcere din Lumină, indiferent de originea Luminii; adică poate începe să primească plăcere din *Or Hasadim* pentru propriul interes. Doar o dorinţă care a fost pregătită pentru acţiuni altruiste poate primi Lumina pentru a obţine plăcere din altruism; adică, pentru a primi Lumina ca *Or Hasadim*.

Omul primeşte plăcere din trei tipuri de senzaţii: trecut, prezent şi viitor. Cea mai mare plăcere este primită din senzaţia viitorului, pentru că plăcerea începe să fie anticipată în prezent. Anticiparea şi preocuparea pentru fapte inacceptabile sunt mai rele decât însăşi faptele, pentru că anticiparea prelungeşte plăcerea şi ocupă gândurile individului pentru o perioadă lungă de timp.

Plăcerea prezentă de obicei durează puţin, potrivit cu dorinţele noastre mărunte şi uşor de satisfăcut.

Plăcerea trecută, pe de altă parte, poate fi retrăită în mod repetat, aducând omului bucurie. Astfel, înainte de a se angaja într-un act de caritate, el trebuie să acorde o mare parte din timp acţiunii de pregătire. Acest lucru îi dă posibilitatea să aibă cât mai multe senzaţii diferite, astfel

încât mai târziu să şi le poată aminti pentru a recrea aspiraţiile către spiritualitate.

Întrucât egoismul este esenţa naturii noastre, noi dorim o viaţă plină de încântare. Dacă ne este dată de Sus, în dorinţele noastre, o mică sământă de suflet care, prin natura sa, doreşte şi încearcă să existe în plăceri anti-egoiste, atunci egoismul nu mai poate justifica aceste acţiuni. O astfel de viaţă nu oferă satisfacţii.

Acest lucru se datorează faptului că sufletul nu ne dă pace, reamintindu-ne în mod constant că nu avem o viaţă împlinită, ci mai degrabă existăm. Ca urmare, vom începe să vedem viaţa ca fiind insuportabilă şi plină de suferinţe pentru că, indiferent de acţiunile noastre, suntem incapabili să primim plăcere. În final, suntem nemulţumiţi de orice, pentru că sufletul nu ne îngăduie să fim mulţumiţi. Acest lucru continuă până în momentul în care egoismul însuşi decide că nu există altă soluţie decât *să asculte vocea sufletului* şi să urmeze indicaţiile sale. În caz contrar, nu vom avea niciodată linişte.

Această situaţie poate fi descrisă astfel: „Creatorul ne aduce înapoi la El, împotriva voinţei noastre." Este imposibil să percepem chiar şi cea mai mică plăcere dacă nu simţim înainte că ne lipseşte ceva. Această lipsă a plăcerii dorite este definită ca „suferinţă".

Capacitatea de a percepe Lumina Superioară necesită, de asemenea, o dorinţă anterioară pentru ea. Din acest motiv, atât atunci când studiem, cât

şi în timpul altor acţiuni ar trebui să cerem să simţim că avem nevoie de Lumina Superioară.

„Nu există nimeni în afară de El.“ Tot ceea ce devine cunoscut este dorinţa Lui şi toate creaţiile fac Voia Lui. Singura diferenţă este că există un mic grup de oameni care fac Voia Lui pentru că aşa doresc ei. Experienţa unificării Creatorului cu creaţiile sale este posibilă doar atunci când există o concordanţă a dorinţelor.

„Binecuvântarea“ este definită ca o revărsare de Sus a Luminii Milei (*Or Hasadim*) şi este posibilă doar atunci când suntem angajaţi în acte altruiste. Cabaliştii spun: „Nevoile oamenilor voştri sunt mari, însă înţelepciunea lor este slabă.“ Nevoile sunt mari tocmai pentru că înţelepciunea este slabă.

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Starea noastră poate fi asemănată cu starea fiului Regelui care a fost lăsat de tatăl său într-un palat plin cu tot felul de comori, însă lipsit de lumină. Astfel, fiul stă în întuneric şi îi lipseşte doar lumina pentru a avea toate acele bogăţii. Are chiar şi o lumânare cu el, (Creatorul i-a dat posibilitatea de a începe să avanseze către El), după cum se spune: «Sufletul fiinţei umane este lumânarea Creatorului. Omul trebuie doar să o aprindă cu dorinţa sa.»“

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Deşi se spune ca scopul Creaţiei este de neînţeles, există o mare diferenţă între lipsa de înţelegere a unui om înţelept şi ignoranţa unui naiv.“

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Legea rădăcinilor şi a ramurilor implică faptul că cel de jos trebuie să ajungă la nivelul celui mai înalt, însă cel înalt nu trebuie să fie asemenea celui de jos.“

Toată munca noastră constă în pregătirea pentru a primi Lumina. Aşa cum a spus *Rav* Yehuda Aşlag: „Cel mai important este *vasul* – *kli*-ul, chiar dacă *kli*-ul fără lumină este la fel de lipsit de viaţă ca trupul fără suflet. Astfel, ar trebui să ne pregătim propriul *kli* în avans, pentru ca în momentul în care va primi lumina să funcţioneze în mod corespunzător. Acest lucru poate fi asemănat cu o maşină creată de om care funcţionează cu energie electrică. Maşina nu va funcţiona dacă nu este conectată la o sursă electrică, însă rezultatul muncii omului depinde de felul în care este făcută maşina.

„În lumea spirituală, toate legile şi dorinţele sunt diametral opuse celor din lumea noastră.

Dacă în lumea noastră este extrem de dificil să acţionezi contrar cunoaşterii şi înţelegerii, în lumea spirituală este extrem de dificil să avansezi cu ajutorul cunoaşterii.

Aşa cum a spus *Rav* Yehuda Aşlag: „Se spune că atunci când toţi au stat în Templu, în timpul slujbei, a fost foarte aglomerat, însă când toată lumea s-a prosternat a rămas destul loc.“ Actul de a sta în picioare

simbolizează „măreţia“ *parţuf*-ului – primirea Luminii; în timp ce actul prosternării este o stare „*măruntă*“ şi reprezintă lipsa Luminii.

În această stare inferioară a fost mai mult spaţiu şi s-a creat un sentiment mărunt al libertăţii pentru că, în starea de ascundere a Creatorului, cei care se află în procesul de urcare spirituală simt potenţialul de a avansa împotriva raţiunii, iar aceasta este sursa bucuriei lor în muncă.

Rav Yehuda Aşlag obişnuia să spună povestea unui mare cabalist al secolului trecut, *Rav* Pinhas din satul Korits. *Rav* Pinhas nu avea bani nici măcar să cumpere cartea lui Ari, *Pomul Vieţii*, trebuind să predea copiilor o jumătate de an pentru a câştiga banii necesari. Chiar dacă ni se pare că obstacolul în calea ridicării spirituale este propriul corp, acest lucru pare astfel pentru că nu suntem conştienţi de funcţiile pe care i le-a atribuit Creatorul.

Aşa cum a spus *Rav* Yehuda Aşlag: „Corpul nostru este ca o *piesă* dintr-un ceas; chiar dacă *piesa* are rolul de a opri ceasul, fără ea ceasul nu va funcţiona, nu va merge.“

Altădată, *Rav* Aşlag a spus: „În ţeava unei puşti există un filet special care face ca ieşirea glonţului să fie dificilă, însă tocmai din acest motiv traiectoria glonţului este mai precisă şi glonţul ajunge mai departe.“ În Cabala, o asemenea stare este cunoscută sub numele de *kişui*.

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Oamenii sunt atât de obişnuiţi să interpreteze Biblia în conformitate cu conceptele acestei lumi încât, chiar

şi atunci când în Biblie este menţionat în mod explicit: «Păziţi-vă sufletele voastre», ei înţeleg că acest lucru se referă la sănătatea corpului."

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Omul se află în stare spirituală în măsura în care îşi dă seama că dorinţele sale egoiste sunt în esenţă forţe impure."

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Cel mai jos nivel spiritual este atins atunci când spiritualitatea devine mai importantă decât materialitatea."

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Există un singur mod în care omul îşi poate manifesta trufia, şi anume, afirmând că nimeni nu Îl poate mulţumi pe Creator mai bine decât el însuşi."

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Recompensa pentru respectarea unei Porunci constă în câştigarea percepţiei Celui care a dat porunca."

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Grijile acestei lumi nu se află în aria de preocupare a celor care sunt angajaţi în ascensiunea spirituală, tot aşa cum cel care este grav bolnav nu se preocupă de salariul său, ci vrea doar să supravieţuiască bolii."

Rav Yehuda Aşlag a spus: „În spiritualitate, la fel ca în lumea noastră fizică, dacă ni se întâmplă ceva datorită unor circumstanţe pe care nu le putem controla, acest faptul în sine nu ne va salva. De exemplu, dacă cineva cade din greşeală de pe o stâncă, simplul fapt că a căzut, deşi nu a dorit să cadă, nu îl va salva de la moarte."

Acelaşi lucru se întâmplă şi în lumea spirituală. Atunci când *Rav* Yehuda Aşlag a fost bolnav, un doctor a fost chemat să vină să-l vadă. Medicul i-a prescris linişte şi odihnă, sugerând că este important ca

pacientul să îşi calmeze nervii, iar dacă vrea să studieze ceva, ar trebui să aleagă ceva mai puţin complicat, aşa cum sunt Psalmii. După ce a plecat doctorul, *Rav* a spus: „Se pare că doctorul crede că este posibil să citeşti Psalmii în mod superficial, fără a înţelege sensul lor ascuns.“

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Nu există nici un loc între «dăruirea» spirituală, altruistă şi «primirea» materială, egoistă. Dacă omul nu este legat de spiritualitate în fiecare moment, el uită de ea cu totul şi rămâne în starea fizică, impură.“

Se spune în cartea *Hakuzari* că atunci când a sosit timpul să aleagă o religie pentru poporul său, regele Kuzari s-a îndreptat către creştini, apoi către musulmani şi în final către evrei. Când Regele l-a ascultat pe evreu, el a remarcat că atât creştinul, cât şi musulmanul îi promiteau viaţă eternă şi mari recompense în lumea de dincolo, după moartea sa. Pe de altă parte, evreul vorbea despre recompense pentru respectarea Poruncilor şi pedepse pentru neascultarea lor, în această lume. Însă Regelui i s-a părut mai important să se preocupe de ceea ce va primi în lumea de dincolo, de după moarte, decât de felul în care ar trebui să-şi trăiască viaţa în această lume.

Evreul a explicat apoi că cei care promit recompensa în lumea care va veni fac asta pentru că vor ca în acest mod să se distanţeze de falsitate şi astfel să ascundă minciuna şi înţelesul în cuvintele lor. În mod similar, *Rav* Yehuda Aşlag a explicat cuvintele *Agra* şi conceptul de *iehudi* („evreu“) spunând că sunt numele celui care a dobândit întreaga lume spirituală, întreaga lume care va veni, în timp ce se află în această lume.

Aceasta este ceea ce ne promite Cabala ca recompensă. Toate recompensele Cabalei trebuie să fie primite în timp ce omul se află în această lume, în special în acest corp, pentru a simţi totul cu întregul corp.

Rav Yehuda Aşlag a spus: „Când omul simte că forţele impure, care sunt dorinţe egoiste, încep să îl preseze, acesta este începutul eliberării sale spirituale.“ *Rav* Yehuda Aşlag a spus, comentând Cabala: „Totul este în mâinile lui Dumnezeu, cu excepţia fricii de Dumnezeu.“ Referitor la ceea ce omul cere Creatorului, Creatorul decide dacă îi dă sau nu ceea ce el a cerut.

Cu toate acestea, dacă omul cere să i se acorde „frica de Rai“, acest lucru nu este decis de Creator, iar dacă omul doreşte cu adevărat să aibă frică de Dumnezeu, această cerere îi va fi cu siguranţă îndeplinită.

28

Nu pentru sine

Viaţa este considerată a fi o stare în care percepem dorinţele pentru dobândirea plăcerii fie din primire, fie din dăruire. Dacă dorinţa de a dobândi plăcere dispare, atunci noua stare este una de inconştienţă, de leşin sau moarte. Din cauza ruşinii pe care o simţim faţă de acţiunile noastre din trecut, ne putem afla într-o stare în care vedem şi simţim în mod clar că nu putem primi nicio plăcere.

Dacă suferim atât de mult, încât cea mai mică plăcere pe care o avem este neutralizată, atunci nu vom mai simţi că trăim. Astfel, prin intermediul mediului înconjurător, duşmanilor, falimentului sau eşecului în muncă, cei care avansează spiritual pot experimenta senzaţii de inutilitate, disperare şi o totală lipsă a sensului vieţii.

Prin urmare, trebuie să ne străduim să primim plăcere din realizarea faptelor considerate bune în ochii Creatorului, şi astfel El va fi fericit. Asemenea gânduri şi acţiuni conţin aşa o plăcere imensă, încât pot neutraliza cele mai mari suferinţe din această lume.

S-ar putea să fim deja la stadiul la care suntem capabili să facem acţiuni altruiste. Indiferent de acţiunea pe care o facem, nu ne gândim la câştigul

personal, ci doar la bunăstarea Celui pentru care este făcută această acţiune (adică pentru Creator).

În cazul în care nu primim plăcere din acţiunile noastre altruiste, atunci ele sunt considerate pură dăruire. De exemplu, dacă respectăm poruncile doar de dragul Creatorului, acest lucru nu ne va dărui Lumina Creatorului (plăcerea) corespunzătoare fiecărei porunci, deoarece procesul de autoperfecţionare nu este încă finalizat.

După ce a primit plăcere de la Lumina Creatorului, omul riscă să îşi trezească egoismul cu care apoi cere să primească, cu orice preţ, plăcere pentru propria satisfacţie. În acest moment, omul nu este capabil să reziste acelei plăceri şi nu o va obţine pentru a fi pe placul Creatorului, ci datorită forţei pe care o are dorinţa de a obţine plăcere.

Kelim, cu care facem acţiunile altruiste, sunt cunoscute ca „vase ale dăruirii." Un obiect spiritual are o structură similară cu cea a corpului fizic şi este alcătuit din 613 organe.

În general, modelul forţelor spirituale este similar cu structura fizică a corpului nostru.

Din acest motiv, 248 de vase ale dăruirii sunt situate în partea superioară a trunchiului obiectului spiritual şi corespund acţiunilor spirituale pozitive pe care fiecare om este obligat să le facă.

Lumina primită de cel care respectă acţiunile spirituale descrise mai sus este cunoscută sub numele de „Lumina Harului" (*Or Hasadim*) sau „harul ascuns" (*Hasadim mehusim*). Lumina Înţelepciunii (*Or Hohma*) rămâne ascunsă beneficiarului.

Un om cu voinţă puternică îşi va corecta sentimentele într-o asemenea măsură, încât va fi capabil să facă acţiuni altruiste şi, ca rezultat, să primească plăcere de dragul Creatorului, adică să primească plăcere din dorinţele egoiste trecute. Acest proces este numit „Primire de dragul Dăruirii".

Prin urmare, acel om va fi capabil să primească Lumina conţinută de fiecare act spiritual. (Poruncile din Biblie sunt acţiuni spirituale. Deoarece fiecare individ din lumea noastră este obligat să îndeplinească aceste porunci în funcţie de nivelul său spiritual, ele sunt o etapă preliminară, necesară pentru a atinge principalul scop spiritual: să aducă plăcere Creatorului.)

Primul stadiu prin care trecem atunci când încercăm să înţelegem scopul Creaţiei este munca cu noi înşine pentru câştigul personal („nu în numele Lui"), deoarece există mai multe moduri prin care putem simţi plăcerea: mâncând, jucându-ne, primind onoruri şi glorie etc. Aceste metode ne permit să simţim doar plăceri mici şi efemere. Motivaţia din spatele acestor acţiuni este „pentru sine"

Putem atinge plăceri mult mai mari dacă avem încredere în Creator, în faptul că El este Atotputernic, în Unicitatea Lui (cu privire la guvernarea

întregii lumi şi a tot ceea ce se întâmplă fiecăruia dintre noi), în Guvernarea Sa (cu privire la tot ceea ce ne îngrijorează), în Bunăvoinţa Sa de a ajuta (atunci când aude rugăciunile noastre) şi în toate cele de mai sus.

Numai după ce am îndeplinit prima etapă a acestei munci vom primi senzaţii foarte diferite, senzaţii speciale ale unei stări spirituale mai înalte. Ca urmare, nu vom mai fi preocupaţi de existenţa sau inexistenţa unui câştig personal. Dimpotrivă, toate gândurile şi calculele noastre vor fi direcţionate spre atingerea adevărului spiritual. Gândurile şi intenţiile noastre se vor concentra asupra esenţei adevăratelor legi ale Creaţiei, asupra perceperii şi îndeplinirii Voinţei Creatorului, ele însele rezultând din percepţia asupra puterii şi măreţiei Sale.

Apoi, vom uita toate motivaţiile din trecut şi ne vom da seama că nu avem nici cea mai mică tendinţă de a ne gândi sau a ne face griji cu privire la noi înşine, aşa că ne vom încredinţa măreţiei transcenderii Raţiunii Supreme şi nu vom mai putem auzi vocea propriei raţiuni. Cea mai importantă preocupare a noastră se va axa pe modalitatea de a face ceva plăcut şi agreabil Creatorului. O asemenea stare este numită „nu pentru sine“.

Cauza principală care stă la baza credinţei o reprezintă faptul că nu există plăcere mai mare decât perceperea Creatorului şi simţirea Lui cu toată fiinţa noastră. Însă pentru a putea primi această plăcere în mod altruist avem nevoie de ascunderea Creatorului; starea de ascundere ne dă

posibilitatea să respectăm poruncile fără a primi nicio plăcere în schimb. Un astfel de act se consideră că este făcut „nu de dragul recompensei“.

Atunci când ajungem la această stare şi creăm un asemenea vas spiritual, începem imediat să vedem şi să percepem Creatorul cu întreaga noastră fiinţă. Motivul care anterior ne-a determinat şi convins să lucrăm pentru Creator de dragul beneficiului personal dispare, fiind comparabil cu moartea, întrucât am fost odată conectaţi la viaţă şi am dobândit acest sentiment în virtutea credinţei.

Dacă vom începe să lucrăm pentru a dobândi credinţa deasupra raţiunii, cât încă ne aflăm în starea corectată, vom primi înapoi sufletul nostru, Lumina Creatorului.

A realiza „*Lişma*“

Numele cabalistice, chiar dacă au fost luate din lumea noastră, în lumea spirituală semnifică obiecte şi acţiuni complet diferite, fără nicio legătură cu lumea noastră. Este adevărat că obiectele spirituale sunt sursele primare ale obiectelor care se găsesc în lumea noastră (vezi „*Limbajul Cabalei*“, partea întâia; „*Numele Creatorului*“, partea a treia).

Din această incongruenţă şi lipsă de asemănare între cauzele spirituale şi efectele lor în lumea noastră se poate vedea din nou cât de îndepărtate sunt obiectele spirituale de conceptele egoiste. În lumea spirituală un nume

semnifică o anumită dezvăluire a luminii Creatorului faţă de o persoană, prin intermediul unei acţiuni căreia îi este atribuită un anumit nume.

În mod similar, în lumea noastră fiecare cuvânt dezvăluie ceva care nu aparţine obiectului în sine, ci percepţiei noastre în legătură cu acel obiect. Fenomenul sau obiectul în sine se află complet în afara percepţiei noastre. Este o entitate în sine, absolut de neînţeles pentru noi.

Fără îndoială, obiectul posedă forme şi proprietăţi absolut diferite de cele care pot fi detectate cu ajutorul instrumentelor sau al organelor de simţ. Acest concept poate fi înţeles cu ajutorul comparaţiei dintre o imagine văzută prin intermediul senzaţiilor vizuale şi aceeaşi imagine văzută prin intermediul razelor X sau prin intermediul căldurii.

În orice caz, obiectul şi percepţia lui sunt diferite.

Percepţia obiectului este rezultatul calităţilor celui care îl percepe. Astfel, combinaţia dintre obiect (dintre adevăratele sale calităţi) şi calităţile celui care îl percepe (omul) dă naştere unei a treia entităţi: descrierea obiectului aşa cum este perceput de om. Aceasta se bazează atât pe calităţile generale ale obiectului în sine, cât şi pe calităţile celui care percepe.

În procesul muncii cu Lumina spirituală există două stări distincte ale aceluia care doreşte Lumina şi o primeşte: percepţia şi calităţile omului înainte de a primi Lumina şi după primirea ei.

Există, de asemenea, două stări ale Luminii care umple vasele omului: starea Luminii înainte de a veni în contact cu sentimentele şi dorinţele lui şi starea Luminii după ce a venit în contact cu el.

În starea anterioară Lumina este cunoscută sub numele de Lumină Simplă pentru că nu are nicio legătură cu calităţile celui care percepe. Deoarece toate obiectele – altele decât Lumina Creatorului – doresc să primească şi să se bucure de Lumină, nu există nicio posibilitate reală de a percepe, de a examina, de a simţi sau chiar de a ne imagina Lumina în afara noastră.

Astfel, dacă ne adresăm Creatorului numindu-L Cel Puternic, este pentru că în acel moment simţim (cel care simte cu adevărat) puterea Sa. Iar dacă nu percepem nicio calitate a Creatorului, atunci este imposibil să ne referim la El printr-un nume, pentru că însuşi cuvântul „Creator" implică faptul că omul percepe acea calitate particulară a Luminii.

Cu toate acestea, dacă omul pronunţă numele Creatorului (adică Îi enumeră calităţile) fără a-I percepe calităţile prin propriile simţuri, înseamnă că atribuie un nume Luminii simple înainte de a intui înţelesul acestui nume, ceea ce înseamnă că minte, deoarece Lumină simplă nu are nume.

Aceia dintre noi care se străduiesc să avanseze spiritual trebuie să evite influenţele exterioare şi să-şi apere convingerile personale care nu s-au maturizat încă, până când primesc percepţiile care îi pot susţine. Principala apărare şi distanţare trebuie să-i vizeze nu doar pe aceia care sunt departe

de Cabala, deoarece aceştia pot transmite doar indiferenţă sau rostesc cel mult lucruri negative, ceea ce este în total dezacord cu starea celui care este implicat în avansarea spirituală. Apărarea trebuie să vizeze oamenii care se presupune că sunt aproape de Cabala.

Pe de altă parte, un începător nu trebuie să se teamă de oamenii care sunt departe de Cabala, pentru că este evident că nu poate învăţa nimic de la ei şi, prin urmare, ei nu reprezintă o ameninţare de înrobire spirituală.

Egoismul nostru ne îngăduie să progresăm doar atunci când simte frică.

Astfel, el ne împinge spre tot felul de acţiuni, doar pentru a neutraliza acest sentiment. Prin urmare, dacă omul ar putea simţi frica faţă de Creator, atunci ar putea să-şi dezvolte puterea necesară şi dorinţa de a lucra.

Există două feluri de frică: frica de a încălca poruncile şi frica de Creator. Prima frică este cea care împiedică omul să păcătuiască şi fără de care omul ar păcătui. Dacă omul nu se teme că păcătuieşte, pentru că toate acţiunile sunt făcute doar de dragul Creatorului, el va respecta oricum toate poruncile, dar nu datorită fricii, ci pentru că aceasta este Voinţa Creatorului.

Frica de a nu săvârşi o abatere (un păcat) este o frică egoistă, pentru că este provocată de preocuparea de a nu-şi face rău sieşi. Frica de Creator

este considerată a fi altruistă pentru că este provocată de îngrijorarea pentru faptul că nu împlineşte dorinţele Creatorului din iubire.

Pentru că nu vede necesitatea îndeplinirii poruncilor Creatorului, omului îi este foarte greu să le respecte (să respecte acţiunile dorite de Creator), în ciuda dorinţei enorme de a face tot ce aduce bucurie Creatorului.

Frica provenită din sentimentul iubirii trebuie să fie mai puternică decât frica egoistă. De exemplu, atunci când cineva anticipează că va fi văzut în momentul în care va comite o crimă sau când pur şi simplu va încălca legea, acea persoană va simţi suferinţă şi ruşine.

În mod similar, un cabalist dezvoltă în sine un sentiment de teamă cu privire la faptul că nu a făcut totul pentru Creator. Acest sentiment este la fel de mare ca frica de pedeapsă a egoistului pentru păcatele sale.

„O persoană învaţă doar ceea ce doreşte să înveţe.“ („O persoană învaţă doar ce doreşte inima sa.“) Plecând de la această presupunere, devine clar că omul nu va învăţa niciodată să respecte anumite reguli şi norme, cu excepţia cazului în care doreşte asta. Însă cine vrea să fie dojenit? Mai ales că, de cele mai multe ori, omul nu îşi percepe propriile deficienţe. Cum poate atunci cineva, chiar aspirând la corectare, să ajungă la scop?

Fiinţa umană este creată în aşa fel încât are o singură dorinţă: să se mulţumească pe sine. Astfel de oameni învaţă numai de dragul de a găsi un mijloc pentru a-şi satisface dorinţele, şi nu învăţa ceva care nu le aduce mulţumire, întrucât aceasta este natura noastră.

Prin urmare, cei care doresc să se apropie de Creator pentru a învăţa cum să acţioneze „de dragul Creatorului" trebuie să-I ceară Lui să le dea o inimă nouă, înlocuind egoismul cu dorinţe altruiste. Dacă Creatorul le va îndeplini această cerere, atunci oricând vor învăţa, ei vor găsi modalităţi de a-I aduce Lui plăcere.

Cu toate acestea, niciodată nu vom percepe ceva ce este în contrast cu inima noastră, fie că este altruist sau egoist, şi niciodată nu ne vom simţi obligaţi să facem ceva care să nu-i fie pe plac. Însă de îndată ce Creatorul ne modifică inima egoistă transformând-o într-una altruistă, ne vom da seama ce trebuie să facem pentru a fi capabili să ne corectăm cu ajutorul noilor atribute dobândite, precum şi pentru a descoperi că nu este nimic mai important în această lume decât să Îl mulţumim pe Creator.

În plus, calităţile pe care le-am văzut ca deficienţe se vor transforma în virtuţi pentru că prin corectarea lor aducem plăcere Creatorului. Însă cei care nu sunt gata să se corecteze nu vor putea să îşi vadă propriile deficienţe pentru că ele sunt revelate numai în măsura în care suntem capabili să le corectăm.

Toate acţiunile umane referitoare la satisfacerea propriilor nevoi, precum şi toată munca „de dragul sinelui" dispar când omul părăseşte această lume. Toate lucrurile care au contat şi tot ce a suferit dispare într-o clipă.

Prin urmare, atunci când suntem capabili să evaluăm dacă merită sau nu să muncim pentru ceva din această lume şi apoi, în ultimul moment al

vieţii noastre, să pierdem totul, putem ajunge la concluzia că este de preferat să lucrăm de „dragul Creatorului“. Această decizie ne va face să ne dăm seama de necesitatea de a cere ajutor Creatorului, în special dacă am depus o mare cantitate de efort pentru a respecta poruncile şi am anticipat că acest lucru ne va aduce beneficiu.

Cel care nu a depus efort în studiul Cabala are o dorinţă mai mică de a-şi transforma propriile acţiuni în acţiuni de „dragul Creatorului“, deoarece nu are nimic de pierdut, în timp ce munca de transformare a sinelui necesită un mare efort.

Din acest motiv, omul trebuie ca prin toate mijloacele de care dispune să-şi intensifice eforturile sale în munca *LoLişma*, „nu de dragul Creatorului“, pentru că acest lucru va conduce ulterior la dezvoltarea dorinţei de a reveni la Creator şi apoi de a munci *Lişma*, în numele Său.

29

Transformarea propriei naturi

Fiecare sentiment pe care îl avem provine de Sus. Dacă simţim că am depus mult efort, dacă simţim iubire şi năzuinţă spre Creator, acest lucru indică faptul că Însuşi Creatorul experimentează aceleaşi sentimente faţă de noi (în conformitate cu regula: „Omul este umbra Creatorului.“). Astfel, tot ceea ce simte omul faţă de Creator este identic cu ceea ce simte Creatorul faţă de om şi invers.

După ce Adam şi-a pierdut spiritualitatea ca urmare a păcatului său (pierdere care simbolizează coborârea spirituală a sufletului primordial din lumea *Aţilut* la nivelul numit „această lume“ sau „lumea noastră“), sufletul lui s-a spart în 600 000 de părţi distincte. Aceste părţi s-au îmbrăcat în corpuri umane care s-au născut în această lume. Fiecare parte se îmbracă de atâtea ori într-un corp uman de cât ori este necesar pentru a se corecta în totalitate.

Când fiecare parte individuală îşi va încheia corectarea, ele se vor uni din nou într-un suflet comun numit „Adam“.

În succesiunea generaţiilor există cauza, cunoscută sub numele de „taţi“ şi efectul, cunoscut sub numele de „fii“. Motivul apariţiei fiilor este

continuarea corectării care nu a fost făcută de către taţi, adică sufletele din încarnările anterioare.

Creatorul ne aduce aproape de El, însă nu datorită calităţilor noastre, ci sentimentelor de singurătate şi dorinţei de a ne curăţa de „mizerie“. Dacă ar fi să simţim plăcere din starea de bucurie spirituală, am putea ajunge să credem că este util să servim Creatorului pentru a experimenta astfel de senzaţii.

Prin urmare, Creatorul înlătură în mod constant plăcerea din starea spirituală a omului, pentru a revela motivul pentru care acesta caută avansarea spirituală: fie din dorinţa de a-L servi, de a primi plăcerea care rezultă din acest lucru, fie datorită credinţei în El. În acest fel, omului îi este dată şansa de a acţiona mai degrabă pentru alţii, decât pentru propria plăcere.

Eliminarea plăcerii din orice stare spirituală aruncă omul într-o stare de depresie şi disperare în care nu există nicio dorinţă pentru munca spirituală. Totuşi, în această stare omul are şansa reală de a se apropia de Creator, în virtutea credinţei deasupra raţiunii.

Senzaţia de disperare ajută omul să îşi dea seama că lipsa momentană a atracţiei pentru spiritualitate este doar o percepţie subiectivă. În realitate, nu există nimic mai important decât Creatorul.

Din cele de mai sus putem conchide că pregătirea deliberată a unei căderi spirituale realizată de Creator are scopul de a ne ridica rapid la un nivel mai înalt.

Totodată, aceasta este o oportunitate de a ne spori credinţa. De altfel, se spune: „Creatorul pregăteşte remediul înaintea bolii“ şi: „Creatorul vindecă cu acelaşi lucru cu care loveşte.“

Deşi orice tentativă de diminuare a forţei vieţii şi a interesului pentru viaţă ne zdruncină întreaga fiinţă, dacă dorim cu adevărat să avansăm spiritual, vom primi cu bucurie şansa de a ne menţine credinţa deasupra raţiunii. Procedând astfel, ne vom afirma dorinţa de a ne elibera de plăcerile personale.

În mod obişnuit, fiinţa umană este preocupată de sine, concentrându-se asupra propriilor sentimente şi gânduri referitoare la suferinţă şi plăcere. Insă când ne străduim să dobândim percepţia spirituală, trebuie să ne reorientăm interesele către natura altruistă, către spaţiul ocupat de Creator, astfel încât existenţa şi dorinţele Lui să reprezinte întreaga preocupare a vieţii noastre.

Trebuie să corectăm tot ceea ce se întâmplă trebuie cu planul Său, trebuie să ne includem în El, astfel încât numai învelişul corporal să rămână în plan fizic.

Cu toate acestea, sentimentele lăuntrice, esenţa şi personalitatea omului, precum şi tot ceea ce este desemnat ca fiind sufletul, trebuie să fie

transferate „în afara“ corpului. Numai atunci vom simţi în mod constant forţa binelui care se răspândeşte în întreaga Creaţie. Acest sentiment este asemănător credinţei deasupra raţiunii pentru că încercăm să ne transferăm toate sentimentele în afară, dincolo de graniţele corpului.

După ce am dobândit credinţa în Creator trebuie să rămânem în această stare, indiferent de obstacolele pe care El le poate trimite, astfel încât credinţa noastră să crească şi să începem să primim treptat Lumina Creatorului în vasul creat prin credinţă.

Întreaga Creaţie este construită pe baza interacţiunii a două forţe opuse: egoismul – dorinţa de a primi plăcere şi altruismul – dorinţa de a dărui plăcere. Calea corectării treptate constă în experimentarea procesului de transformare a dorinţelor egoiste în dorinţe opuse, iar această cale este construită prin combinaţia dintre cele două forţe.

Treptat, cantităţi mici de dorinţe egoiste se contopesc cu cele altruiste, şi astfel sunt corectate. Această metodă de transformare a naturii noastre este numită „munca pe cele trei linii“. Linia dreaptă se numeşte „linia albă“, pentru că nu conţine greşeli sau defecte.

După ce am intrat în posesia liniei drepte, putem obţine cea mai mare parte a liniei stângi, aşa-numita „linie roşie“, care conţine egoismul nostru. Este interzis să utilizăm egoismul în acţiuni spirituale, pentru că este posibil să cădem sub influenţa lui.

Forţele (dorinţele) impure se străduiesc să primească Lumina Înţelepciunii – *Or Hohma* pentru propriul interes, să perceapă Creatorul şi

să fie mulţumite de sine, folosind aceste percepţii pentru satisfacerea dorinţelor egoiste. Dacă noi, în virtutea credinţei deasupra raţiunii, (străduindu-ne să primim, însă nu în dorinţele noastre egoiste), refuzăm posibilitatea de a-L percepe pe Creator, acţiunile Sale şi dominaţia Sa, refuzăm satisfacţia pe care ne-o dă Lumina Sa, decidem să mergem dincolo de aspiraţiile noastre naturale de a înţelege şi a experimenta totul, de a cunoaşte totul dinainte ca să ştim ce recompense vom primi pentru acţiunile noastre, atunci nu vom mai fi legaţi de interdicţia de a folosi linia stângă.

Această cale pe care alegem să o urmăm este numită „crearea unei umbre", pentru că ne izolăm de Lumina Creatorului. În acest caz, avem posibilitatea să luăm o mică parte din dorinţele liniei stângi şi să le conectăm cu cele din linia dreaptă.

Rezultanta combinării forţelor şi dorinţelor este cunoscută sub numele de „linia de mijloc". Exact în această linie se revelează Creatorul pe Sine. Ulterior, întregul proces se repetă la un nivel spiritual superior şi tot aşa până la sfârşitul căii.

Diferenţa dintre un angajat şi un sclav este că, în procesul muncii, angajatul se gândeşte la recompensa pe care o va primi pentru munca sa. Mărimea recompensei este cunoscută şi serveşte ca motivaţie pentru munca sa. Sclavul, pe de altă parte, nu primeşte nicio recompensă, ci doar strictul necesar pentru a supravieţui. Un sclav nu deţine nimic; stăpânul

deţine totul. Prin urmare, dacă un sclav munceşte din greu înseamnă că doreşte să fie pe placul stăpânului.

Scopul nostru este să ne simţim în munca spirituală aşa cum se simte sclavul care munceşte fără nicio recompensă.

Călătoria spirituala nu ar trebui să fie influenţată de frica pedepsei sau de anticiparea recompensei, ci doar de dorinţa altruistă de a face Voinţa Creatorului.

Mai mult decât atât, nu ar trebui să anticipăm că perceperea Lui ar fi o consecinţă a muncii, pentru că şi aceasta este o formă de recompensă. Ar trebui să îndeplinim Voinţa Lui fără să ne dorim ca El să ştie că am făcut-o de dragul Lui, fără măcar să ne gândim că am făcut ceva special pentru El, fără să vedem rezultatele muncii noastre, ci doar să fim încredinţaţi că El este mulţumit de noi.

Dacă munca noastră ar fi aşa cum este descrisă mai sus, atunci ar trebui să eliminăm complet noţiunile de recompensă şi pedeapsă. Pentru a înţelege asta trebuie să ştim ce semnificaţii acordă Cabala acestor noţiuni.

Noi primim o recompensă atunci când facem un anumit efort pentru a obţine ceva ce ne dorim. Ca rezultat al acestor eforturi vom primi sau găsi ceea ce ne dorim. O recompensă nu poate fi ceva care există din abundenţă în lumea noastră şi este accesibil oricui. Numai prin muncă, numai prin

efortul pe care îl facem putem primi o anumită recompensă, recompensă care nu poate fi obţinută fără acest efort.

De exemplu, cu greu poate pretinde cineva că a „muncit" pentru a găsi o piatră, dacă pietrele există din abundenţă în jurul său. În această situaţie nu există nici muncă şi nici recompensă. Pe de altă parte, pentru a avea o mică piatră preţioasă, omul trebuie să depună un efort mare, pentru că o astfel de piatră este greu de găsit. În acest caz, efortul a fost real şi recompensa este atribuită.

30

Frica de Creator

Lumina Creatorului umple întreaga Creaţie. Deşi suntem înconjuraţi de această Lumina, noi nu o putem percepe. Plăcerile pe care le simţim sunt doar mici raze care ajung la noi prin mila Creatorului, deoarece în lipsa oricărei plăceri existenţa noastră ar lua sfârşit.

Noi simţim razele ca nişte forţe care ne atrag spre acele obiecte în care ele au pătruns. Obiectele în sine nu sunt importante, lucru care devine evident în momentul în care încetăm să fim interesaţi de ele, deşi în trecut ne-au atras foarte mult.

Motivul pentru care nu primim întreaga Lumină a Creatorului, ci doar o mică parte a sa, este faptul că egoismul acţionează ca o barieră. Ca urmare a legii asemănării sau congruenţei calităţilor, nu putem percepe Lumina atâta timp cât dorinţele noastre sunt egoiste.

Două obiecte se pot percepe reciproc numai în măsura în care calităţile lor coincid.

Până şi în lumea noastră putem vedea că doi oameni care au gânduri şi dorinţe diferite nu se pot înţelege unul pe altul.

Astfel, cel care posedă calităţile Creatorului va fi pur şi simplu „scufundat“ într-un ocean nemărginit de plăcere şi cunoaştere completă.

În cazul în care Creatorul se află peste tot şi nu este nevoie să Îl căutăm ca pe un obiect preţios, atunci în mod evident El nu poate fi considerat o „recompensă“. În mod similar, nu putem spune că muncim pentru a-L căuta, deoarece El este atât în jurul nostru, cât şi în interiorul nostru.

Noi nu Îl putem percepe, dar El este în noi, în credinţa noastră. În acelaşi timp, dacă Îl percepem şi primim plăcere de la El, nu putem spune că am fost recompensaţi. La urma urmei, dacă nu am muncit deloc, iar obiectul în cauză se găseşte din abundenţă în întreaga lume, atunci acest obiect nu poate fi considerat o recompensă.

Astfel, apare următoarea întrebare*: *Care este recompensa faptului că am rezistat naturii noastre egoiste?

Mai întâi, trebuie să înţelegem de ce Creatorul a instituit legea congruenţei. Ca urmare a acestui fapt, deşi El umple totul, noi suntem incapabili să Îl percepem, pentru că se ascunde de noi.

Răspunsul la întrebarea: „Care este recompensa pentru faptul că rezistăm în faţa egoismului?“ este următorul: „Creatorul a instituit Legea Congruenţei.“ Aceasta ne dă posibilitatea de a percepe doar acele obiecte

care se află la nivelul nostru spiritual. În acest fel suntem împiedicaţi să experimentăm cele mai teribile sentimente ale egoismului nostru (care reprezintă natura Creaţiei) atunci când primim plăcere de la El, deoarece împreună cu plăcerea vin şi sentimentele de ruşine şi umilinţă.

Egoismul nu poate rezista acestui sentiment. Dacă suntem în imposibilitatea de a justifica acţiunile rele în faţa noastră sau a altora, dacă suntem incapabili să găsim circumstanţele exterioare care se presupune că ne-au forţat să facem fapte rele, atunci preferăm orice altă pedeapsă cu excepţia sentimentului de umilinţă a „eului“, pentru că acesta este stâlpul existenţei noastre. Dacă este umilit, „eul“ dispare spiritual; este ca şi cum am dispărea din această lume.

Însă atunci când ajungem la un asemenea nivel de înţelegere încât singura noastră dorinţă este aceea de a dărui totul Creatorului şi când suntem în mod constant preocupaţi de gândul referitor la ce altceva am mai putea face pentru Creator, atunci vom descoperi că am fost creaţi pentru a primi plăcere de la Creator şi că asta este tot ceea ce El doreşte. În acel moment vom primi toate plăcerile posibile, pentru că vrem doar să îndeplinim Voinţa Creatorului.

În acest caz nu mai există loc pentru ruşine, întrucât Creatorul ne arată că vrea să ne dăruiască plăcere şi doreşte ca noi să o acceptăm. Mai degrabă îndeplinim Voinţa Creatorului prin această acceptare, decât prin intermediul propriilor dorinţe egoiste. Ca rezultat, devenim asemănători cu Creatorul din punct de vedere al calităţilor noastre, iar ecranul dispare.

Toate acestea au loc pentru că ajungem la un nivel spiritual la care, asemenea Creatorului, putem dărui plăcere.

Din cele de mai sus putem concluziona că răsplata pentru eforturile noastre ar trebui să constea din primirea unor calităţi noi, altruiste: dorinţa de a „dărui“ şi aspiraţia de a oferi plăcere, dorinţe similare cu cele pe care le are Creatorul faţă de noi. Acest nivel spiritual şi aceste calităţi sunt cunoscute sub numele de „frica de Creator“.

Frica spirituală (altruistă), asemenea tuturor celorlalte calităţi altruiste ale obiectelor spirituale, este complet diferită de orice calitate sau percepţie personală. „Frica de Creator“ este frica de a fi îndepărtat de Creator. Ea nu este rezultatul evaluării beneficiului egoist, nici al fricii de a rămâne fără egoism şi nici al fricii de a deveni similari cu Creatorul. Toate acestea sunt bazate pe noţiunea beneficiului personal şi iau în calcul numai propria stare a omului.

Frica de Creator este îngrijorarea altruistă de a nu fi capabili să facem ceva care să fie pe placul Creatorului. O astfel de frică este ea însăşi o calitate altruistă, în contrast cu frica egoistă, care este întotdeauna legată de incapacitatea de a ne satisface propriile nevoi.

Dobândirea fricii faţă de Creator ar trebui să fie cauza şi scopul eforturilor noastre.

Ar trebui să investim toate eforturile noastre în acest demers. Apoi, cu ajutorul calităţilor dobândite, putem primi toate plăcerile care ne-au fost destinate. O asemenea stare este cunoscută sub numele de „finalizarea corectării“ (*gmar tikun*).

Iubirea de Creator ar trebui să fie precedată de frica de Creator. Pentru a putea să ne îndeplinim obligaţiile din iubire, pentru a putea să recunoaştem plăcerea conţinută de acele acţiuni spirituale numite „porunci“ şi pentru ca această plăcere să invoce sentimentul de iubire, (deoarece în lumea noastră iubirea este cea care ne aduce plăcere, în timp ce ura ne aduce suferinţă), ar trebui ca mai întâi să dobândim frica de Creator.

Dacă respectăm poruncile mai degrabă din frică, decât din sentimente de plăcere sau iubire, înseamnă că nu percepem plăcerea care este ascunsă în porunci şi urmăm Voinţa Creatorului de frica pedepsei. Corpul nu rezistă acestei sarcini pentru că se teme, de asemenea, de pedeapsă, şi în permanenţă încearcă să găsească motivul pentru care îndeplineşte această sarcină.

La rândul său, acest aspect constituie motivul pentru care frica şi credinţa în pedeapsa şi recompensa Creatorului cresc, până când percepem în mod constant existenţa Lui. După ce am dobândit sentimentul existenţei Creatorului, adică încrederea în El, putem începe să îndeplinim din iubire Voinţa Sa, deoarece am dobândit „gustul“ şi plăcerea pentru respectarea poruncilor.

În cazul în care Creatorul ne-ar permite, de la bun început, să respectăm poruncile datorită iubirii, evitând astfel frica şi primind doar plăcere din această sarcină, credinţa noastră în Creator nu s-ar mai dezvolta niciodată. Putem compara acest lucru cu oamenii care îşi petrec întreaga viaţă vânând plăcerile lumeşti şi care nu au nevoie de credinţă în Creator pentru a respecta poruncile (legile) naturii lor, deoarece natura lor îi obligă să îndeplinească aceste sarcini promiţându-le o recompensă.

Prin urmare, cabaliştii care percep plăcerea datorită respectării încă de la început a legilor spirituale ale Creatorului le vor respecta în mod involuntar, aşa cum alţii se vor grăbi să împlinească Voinţa Creatorului doar de dragul imenselor plăceri ascunse pe calea Cabalei. Astfel, nimeni nu va fi capabil să se apropie de Creator.

Din acest motiv plăcerile conţinute în legile spirituale şi în Cabala sunt în întregime ascunse. (Lumina este plăcerea care este ascunsă în fiecare lege spirituală; Lumina Creatorului este suma tuturor legilor spirituale.) Aceste plăceri sunt revelate doar atunci când omul ajunge la o stare de credinţă constantă în Creator.

31

O sămânţă de altruism

Cum poate o fiinţă umană, care a fost creată cu însuşirile egoismului absolut, care nu simte nevoia de a se salva de dorinţele corpului, care nu îşi poate imagina că există ceva în afara propriilor percepţii, să treacă de dorinţele corpului şi să înţeleagă ceva ce există în afara propriilor organe senzoriale?

Noi suntem creaţi cu aspiraţia de a ne umple dorinţele egoiste cu plăcere. Datorită acestui fapt nu avem nici o modalitate de a ne schimba şi de a ne transforma calităţile egoiste în unele opuse. Pentru a ne crea această posibilitate, atunci când a realizat egoismul, Creatorul a plasat în el sămânţa altruismului, pe care o putem cultiva studiind şi acţionând conform metodelor Cabalei.

Atunci când simţim presiunea dorinţelor corpului suntem incapabili să rezistăm, aşa încât toate gândurile noastre sunt îndreptate spre îndeplinirea dorinţelor lui. În această stare nu avem libertatea de a acţiona sau de a ne gândi la nimic altceva decât la propria satisfacţie.

Pe de altă parte, în timpul ascensiunii spirituale trăim momente în care aspirăm la creşterea spirituală şi la îndepărtarea de dorinţele fizice, care ne

trag în jos. În aceste momente nici măcar nu percepem dorinţele corpului şi, prin urmare, nu cerem dreptul de a alege liber între materialitate şi spiritualitate.

În consecinţă, rămânând în starea de egoism, nu avem puterea de a alege altruismul. Însă, de îndată ce percepem măreţia lumii spirituale, nu ne mai aflăm în faţa unei alegeri, pentru că deja dorim spiritualitatea.

Prin urmare, noţiunea de liber-arbitru constă în posibilitatea de a alege*: *Care forţă ne va domina*: *egoismul sau altruismul? Când apare o astfel de stare neutră în care să fim capabili să facem o alegere liberă?

Prin urmare, nu există altă posibilitate decât să ne ataşăm de un învăţător, să ne adâncim în studiul cărţilor de Cabala, să ne alăturăm unui grup care aspiră să atingă acelaşi scop, să ne lăsăm influenţaţi de altruism şi putere spirituală. În consecinţă, deşi uneori rămâne în stare latentă timp de mai multe vieţi, sământa altruismului care a fost implantată în noi se trezeşte.

Aceasta este esenţa liberului arbitru. De îndată ce începem să simţim că dorinţele altruiste se trezesc, vom începe să percepem spiritualitatea fără prea mult efort. Cel care se străduieşte să dobândească gânduri şi acţiuni spirituale, dar încă nu este ataşat cu fermitate de aceste convingeri personale, trebuie să se protejeze de contactul cu oamenii ale căror gânduri sunt adânc înrădăcinate în propriul lor egoism.

Acest lucru este valabil în special pentru aceia care aspiră să trăiască după principiul credinţei deasupra raţiunii. Ei trebuie să evite orice contact cu opiniile celor care trec prin viaţă în limitele raţiunii lor şi care, prin filozofia lor, sunt opuşi Cabalei. În cărţile de Cabala s-a spus că raţiunea ignoranţilor este opusă raţiunii Cabalei.

„Gândirea în limitele raţiunii noastre implică, în primul rând, faptul că vom calcula beneficiile acţiunilor pe care le facem. Pe de altă parte, raţiunea Cabalei – credinţa deasupra raţiunii umane – presupune că acţiunile noastre nu vor fi conectate cu calculele egoiste ale raţiunii sau cu beneficiile posibile care pot rezulta din aceste acţiuni.

Cei care au nevoie de ajutor din partea altora sunt consideraţi săraci. Cei care sunt bucuroşi cu ceea ce au sunt consideraţi bogaţi. Însă atunci când recunoaştem că dorinţele (*liba*) şi gândurile egoiste (*moha*) ne conduc toate acţiunile, brusc începem să înţelegem propria stare spirituală şi să ne dăm seama de puterea egoismului şi a răului din noi.

Sentimentul de tristeţe care ne cuprinde atunci când ne dăm seama de adevărata noastră stare spirituală dă naştere dorinţei de a ne corecta. Când această dorinţă ajunge la o intensitate suficientă, Creatorul trimite Lumina Corectării în *kli* (vas), şi astfel începem să urcăm treptele scării spirituale.

Oamenii sunt în general crescuţi în acord cu propria lor natură egoistă şi cu poruncilor din Biblie, continuând să susţină în mod automat convingerile dobândite de la naştere. Astfel, este puţin probabil ca ei să părăsească vreodată acest nivel de conexiune cu Creatorul.

Prin urmare, atunci când corpul (dorinţa de a primi) întreabă de ce respectăm poruncile, răspundem că aşa am fost educaţi, că acesta este modul de viaţa acceptat de noi şi de comunitatea noastră. Având la bază educaţia, obiceiul devine a doua natură şi nu cere efort pentru a acţiona, deoarece acţiunile sunt dictate atât de corp, cât şi de minte.

Astfel, nu există riscul de a încălca ceea ce este familiar şi natural. De exemplu, un bun evreu nu va simţi dorinţa de a conduce maşina în ziua de sâmbătă. Iar dacă dorim să ne comportăm altfel decât am fost educaţi, lucru care nu este perceput de corp ca fiind o nevoie naturală a sa, atunci chiar şi cea mai nesemnificativă acţiune va genera întrebarea: De ce ne angajăm în această activitate şi ce ne determină să părăsim starea de linişte pentru a face acest lucru?

În acest caz, vom fi confruntaţi cu un test şi cu o alternativă, pentru că nici noi şi nici societatea din care venim nu se angajează în acţiunile pe care plănuim să le facem. Nu există nimeni care să ne servească drept exemplu şi nimeni care să ne susţină intenţiile.

Nu ne linişteşte nici gândul că nu suntem singuri pe această cale. Din cauză că nu putem găsi un exemplu nici în ceea ce am învăţat şi nici în societate, trebuie să concluzionăm că frica de Creator este cea care ne îndeamnă să acţionăm şi să gândim într-o nouă manieră. Astfel, cu excepţia Creatorului, nu există nimeni căruia să-i cerem sprijin şi înţelegere.

Deoarece Creatorul este Unul şi este singurul care ne poate susţine, noi suntem, de asemenea, consideraţi a fi unici, şi nu parte componentă a masei de oameni în care ne-am născut şi am crescut. Pentru că nu găsim sprijin în mediu şi suntem în totalitate dependenţi de mila Creatorului, devenim demni de a primi Lumina Lui, Lumină care are rolul de a ne ghida pe calea noastră.

Fiecare începător ajunge la aceeaşi întrebare*: *Cine hotărăşte direcţia în care merg, eu sau Creatorul?

Cu alte cuvinte, cine pe cine alege: *Omul Îl alege pe Creator, sau Creatorul îl alege pe om?*

Dintr-un anumit punct de vedere, omul trebuie să spună că cel care alege este Creatorul, în virtutea a ceea ce se numeşte „*providenţa personală*“. Ca atare, omul trebuie să fie recunoscător Creatorului pentru că i-a oferit oportunitatea de a face ceva pentru El.

Având în vedere motivul pentru care Creatorul alege o anumită persoană şi îi oferă această oportunitate, apare întrebarea: De ce să respectăm poruncile? Care este scopul?

Acum omul ajunge la concluzia că această oportunitate a fost dată pentru a încuraja realizarea acţiunii de dragul Creatorului, că munca în sine este o recompensă şi că îndepărtarea de această muncă ar fi o pedeapsă. Asumarea acestei munci – de a servi Creatorul – este acum

alegerea lui. Prin urmare, omul este pregătit să ceară ajutor Creatorului pentru a-şi întări intenţia, astfel încât toate acţiunile pe care le face să fie în beneficul Lui. Aceasta este alegerea liberă pe care omul o face.

32

Lupta pentru perceperea unicităţii Creatorului

În Cabala, masele sunt cunoscute sub numele de „proprietari“ (*baal habait*), pentru că aspiră să îşi construiască propriile case (un vas, *kli*, egoist) şi să le umple cu plăcere. Dorinţele celui care avansează spiritual îşi au sursa în Lumina Creatorului şi se concentrează asupra sarcinii de a construi în inimă o casă pentru Creator, care să fie umplută cu Lumina Lui.

Noi discernem toate noţiunile şi toate evenimentele în funcţie de propriile percepţii. Atribuim nume evenimentelor care au loc, în concordanţă cu reacţiile organelor noastre senzoriale. Astfel, dacă vorbim despre un anumit obiect sau acţiune, ne exprimăm în funcţie de ceea ce percepem.

Fiecare dintre noi stabileşte măsura în care un obiect este dăunător, în conformitate cu gradul în care acel obiect ne împiedică să primim plăcere. În unele cazuri nu putem tolera nici măcar apropierea de un anumit obiect. Astfel, nivelul de înţelegere a importanţei Cabalei şi a legilor sale vor

determina răul pe care îl vom discerne în piedicile care stau în calea respectării legilor spirituale.

Prin urmare, dacă vrem să ajungem la nivelul la care să urâm răul, trebuie să elogiem în gândurile noastre Creatorul şi Cabala. În acest fel ne vom dezvolta iubirea faţă de Creator, şi în aceeaşi măsură, ura faţă de egoism.

În lectura de Paşte există o poveste despre patru fii care pun întrebări referitoare la munca spirituală. Deşi toate cele patru calităţi sunt prezente în fiecare dintre noi, deşi Cabala vorbeşte de obicei despre o imagine unică a omului în relaţie cu Creatorul, cu toate aceste, cele patru calităţi pot fi examinate ca patru tipuri distincte de personalitate.

Cabala este dată pentru a ne ajuta să ne concentrăm asupra luptei împotriva egoismului. Dacă nu avem întrebări referitoare la propria noastră natură, înseamnă că nu am ajuns încă să realizăm răul din noi şi, prin urmare, nu avem nevoie de Cabala. În acest caz, dacă credem în recompensă şi pedeapsă, putem fi „treziţi“ de ideea că există o recompensă pentru respectarea legilor spirituale.

Dacă deja acţionăm pentru a fi recompensaţi, dar încă nu simţim propriul egoism, atunci nu ne putem corecta pentru că nu avem cunoştinţă de defectele noastre. Apoi, trebuie să învăţam să respectăm în mod altruist poruncile. Ca urmare, egoismul se va manifesta şi va întreba:

„Care este scopul acestei munci?“

„Ce voi câştiga din asta?“

„Ce se întâmplă dacă munca este neconformă cu dorinţele mele?“

În acel moment vom avea nevoie de ajutorul Cabalei pentru a începe să muncim împotriva egoismului, deoarece începem să simţim răul din noi.

Există o anumită forţă spirituală – un înger – care este responsabilă de generarea suferinţei omului pentru a clarifica faptul că egoismul nu îl poate satisface. Această suferinţă determină omul să iasă din graniţele egoismului, evitând astfel să rămână sclav pentru totdeauna.

Se spune că înainte de a dărui Biblia poporului *Israel,* Creatorul a oferit-o tuturor naţiunilor lumii, însă toţi au refuzat-o. Fiecare dintre noi este ca o lume în miniatură alcătuită dintr-o multitudine de dorinţe care sunt numite „naţiuni“.

Trebuie să ştim că nici una dintre dorinţele noastre nu este adecvată ridicării spirituale, cu excepţia dorinţei de a avansa spre Creator, dorinţă cunoscută sub numele de „*Israel*“ (din cuvintele ebraice *iaşar* – direct şi *El* – Dumnezeu, însemnând „spre Dumnezeu“). Numai prin alegerea acestei dorinţe omul poate să primească înţelepciunea ascunsă a Cabalei.

Ascunderea nivelului spiritual al omului este una dintre condiţiile obligatoriu necesare pentru succesul ridicării sale spirituale.

Ascunderea de acest tip implică efectuarea unor acţiuni, astfel încât acestea să nu fie vizibile altora.

Cel mai important lucru este ascunderea gândurilor şi aspiraţiilor omului. Dacă se iveşte o anumită situaţie în care un cabalist trebuie să-şi expună punctul de vedere, acesta trebuie să fie confuz şi exprimat în termeni foarte generali, astfel încât adevăratele intenţii ale cabalistului să nu fie clare.

De exemplu, să presupunem că cineva face o donaţie importantă pentru a finanţa lecţiile unui cabalist şi pune condiţia ca numele donatorului să fie făcut public în ziar. În anunţ trebuie să fie menţionată suma, pentru ca donatorul să se bucure de faimă, şi astfel să obţină plăcere.

Deşi pare clar că onoarea este principala dorinţă a donatorului, totodată este posibil ca el să dorească ascunderea faptului că articolul din ziar va ajuta la răspândirea Cabalei. În general, ascunderea are loc mai degrabă în intenţii, decât în acţiuni.

În cazul în care Creatorul trebuie să trimită un sentiment de declin spiritual unui cabalist, atunci îi va lua mai întâi credinţa în alţi mari cabalişti, pentru că dacă ar primi încurajări de la ei, niciodată nu va mai experimenta declinul spiritual.

Cei care respectă poruncile sunt preocupaţi doar de acţiunile lor, nu şi de intenţii. Ei ştiu că respectă aceste porunci de dragul recompensei din această lume sau din cea viitoare. De asemenea, au întotdeauna o justificare pentru acţiunile lor şi se percep pe ei înşişi ca fiind corecţi.

Pe de altă parte, un cabalist care munceşte la corectarea egoismului înnăscut încearcă să controleze fiecare intenţie de a respecta poruncile. În

timp ce are dorinţa de a îndeplini Voinţa Creatorului, corpul se va opune, împreună cu gândurile care îl obstrucţionează în mod constant. În consecinţă, cabalistul se va simţi ca un păcătos.

Toate acestea se întâmplă cu un scop. Creatorul vrea să determine cabalistul să se angajeze constant în corectarea gândurilor şi a intenţiilor lui. Astfel, cabalistul nu va rămâne în sclavia egoismului şi nu va continua să trudească pentru sine, aşa cum fac alţii, şi îşi va da seama că nu există altă cale pentru a îndeplini Voinţa Creatorului, cu excepţia situaţiei în care face totul de dragul Lui.

Tot acest proces generează cabalistului sentimentul că este mai rău decât masele. Pentru mase, incapacitatea de a-şi înţelege starea spirituală este cauza care stă la baza respectării fizice a poruncilor.

Un cabalist este obligat să îşi transforme dorinţele egoiste în dorinţe altruiste sau să fie capabil să respecte întru totul poruncile.

Din acest motiv cabalistul se vede pe sine mai rău decât masele.

Omul este într-o stare de război continuu pentru a se pune de acord cu dorinţele sale. Există însă un război, care este de natură opusă, în care omul se războieşte cu sine pentru a-şi reda întreaga inimă Creatorului şi pentru a o umple cu „inamicul“ său natural – altruismul.

Scopul acestei bătălii este că în întreaga lui fiinţă este prezent Creatorul, nu doar pentru că aceasta este Voinţa Divină, ci şi pentru că omul doreşte

asta. Astfel, Creatorul ar trebui să ne conducă şi să ne ghideze, pentru că I-am cerut acest lucru.

Într-o asemenea bătălie, trebuie mai întâi să încetăm *să echivalăm sinele cu corpul* şi să înţelegem că trupul, intelectul, gândurile şi emoţiile sunt atribute externe trimise de Creator pentru a ne determina să Îi cerem ajutorul; să Îi cerem să depăşim aceste atribute; să Îi cerem să ne întărească ideea Unicităţii Sale şi ideea că El este acela care ne trimite toate gândurile; să ne rugăm ca El să ne trimită credinţa şi sentimentul Prezenţei şi al Stăpânirii Sale.

În acest fel, toate gândurile contrare vor fi reduse la tăcere. Nu vom mai crede că totul depinde de noi sau că în această lume există o altă voinţă şi o altă forţă decât Creatorul.

De exemplu, chiar dacă este posibil să ştim că totul este creat şi condus de Creator (linia dreaptă), putem crede, totuşi, că o anumită persoană ne-a făcut ceva rău sau ne-ar putea face (linia stângă).

Pe de o parte, suntem convinşi că toate acţiunile noastre emană de la o singură Sursă – Creatorul (linia dreaptă). Pe de altă parte, nu putem suprima gândul că altcineva ne influenţează sau că rezultatul unui eveniment este condiţionat de altceva decât de Creator (linia stângă).

Astfel de ciocniri între percepţii apar din motive variate, în funcţie de legăturile noastre sociale, până în momentul în care Creatorul ne ajută să atingem linia de mijloc. Bătălia are loc pentru percepţia Unicităţii Creatorului, în timp ce gândurile care ne împiedică sunt trimise să învingă

tocmai aceste opinii. Cu ajutorul Creatorului ne batem pentru victorie şi pentru a dobândi o percepţie mai mare cu privire la Dominaţia Sa, ceea ce înseamnă să dobândim o mare credinţă.

Războiul nostru obişnuit se centrează pe gratificarea egoismului, asemenea tuturor războaielor din această lumea. Cu toate acestea, adevăratul război (războiul împotriva naturii noastre) se concentrează asupra eliberării de sub dominaţia „inamicului“ nostru – Creatorul. Acest război încearcă să predea mintea şi inima controlului Creatorului, astfel încât Creatorul să le câştige atât pe ele, cât şi întreaga lume, atât mica lume a omului, cât şi lumea ca întreg şi să înzestreze toate creaţiile cu calităţile Sale, în acord cu voinţa lor.

Starea în care dorinţele şi calităţile Creatorului ocupă toate gândurile şi dorinţele omului este cunoscută ca „o stare altruistă“. Aceasta include: o stare a „dăruirii“, o stare de predare a sufletului fizic Creatorului şi o stare de întoarcere spirituală (*hazara beciuuva*). Toate aceste stări se află sub influenţa Luminii Graţiei (*Or Hasadim*) care emană de la Creator şi care ne dă puterea de a depăşi gândurile corpului care ne creează dificultăţi.

Stările de mai sus nu sunt întotdeauna necesare. Putem depăşi anumite obstacole, create de modul în care gândim, după care un nou val de gânduri ne trag înapoi. În acest caz, putem să cădem iar sub influenţa lor şi să avem dubii cu privire la Unicitatea Creatorului şi să ne luptăm cu ele încă o dată şi din nou să simţim nevoia să apelăm la Creator pentru a ne

ajuta şi pentru a primi Lumina, astfel încât să depăşim aceste gânduri şi să le predăm Legii Creatorului.

Starea în care primim plăcere de dragul Creatorului şi în care nu doar ne predăm Lui, ci trecem de partea Lui, este numită „primire de dragul Creatorului". Ordinea naturală în care ne alegem gândurile şi acţiunile este de aşa natură, încât fie conştient, fie inconştient, vom alege întotdeauna cale care ne oferă cele mai mari plăceri. Omul va dispreţui plăcerile mici, de dragul celor mari.

Nu există liber-arbitru în acest proces. Dreptul de a alege şi libertatea de a decide apar doar în momentul în care vom hotărî să luăm decizii bazate pe adevăr, şi nu pe plăcere. Acest lucru se întâmplă doar atunci când decidem să mergem pe calea adevărului, în ciuda suferinţelor pe care le aduce.

Înclinaţia naturală a corpului este să evite suferinţa şi să caute plăcerea, prin orice mijloace.

Această tendinţă va împiedica omul să ia decizii bazate pe principiul adevărului. Cel care aspiră să îndeplinească Voinţa Creatorului trebuie să plaseze dorinţele Creatorului mai presus de ale sale.

De asemenea, trebuie să se preocupe în mod *constant* de perceperea măreţiei Creatorului, pentru a dobândi suficientă putere să îndeplinească mai degrabă Voinţa Creatorului, decât propria sa voinţă.

Măsura în care credem în măreţia şi puterea Creatorului va determina capacitatea noastră de a-I împlini dorinţele. Astfel, trebuie să ne concentrăm toate eforturile asupra creşterii măreţiei Creatorului. Deoarece Creatorul vrea să simţim plăcere, El a creat în noi dorinţa de a fi satisfăcuţi. Nu există nici o altă calitate în noi în afară de această dorinţă, care ne dictează fiecare gând, fiecare acţiune şi ne programează existenţa.

Egoismul este cunoscut ca fiind un înger rău, o forţă rea care ne controlează de Sus, trimiţându-ne plăcere, iar noi, fără să vrem, devenim sclavii săi. Starea de supunere faţă de această forţă este cunoscută sub numele de „*sclavie*“ sau „*exil*“ (*galut*) din lumea spirituală.

Dacă egoismul, acest înger rău, nu ar avea nimic de dat, atunci nu ar ajunge să pună stăpânire pe om. În acelaşi timp, dacă am putea renunţa la plăcerile oferite de egoism, nu am fi înrobiţi de ele. Din păcate, nu suntem capabili să ne îndepărtăm de starea de sclavie, însă dacă vrem să facem asta – lucru considerat a fi alegerea noastră liberă – atunci Creatorul ne va ajuta de Sus, înlăturând plăcerile cu care ne amăgeşte egoismul. Astfel, ne putem îndepărta de domeniul egoismului pentru a deveni liberi. Mai mult decât atât, intrând sub influenţa forţelor spirituale pure, putem să experimentăm plăcere din acţiuni altruiste, devenind în acest fel slujitorii altruismului.

În concluzie, noi, ca indivizi, suntem sclavii plăcerii. Dacă plăcerea noastră provine din faptul că primim, atunci suntem sclavii egoismului (ai

faraonului, ai îngerului rău etc.). Dacă plăcerea noastră provine din dăruire, atunci suntem slujitorii Creatorului (ai altruismului).

Însă nu putem exista fără a primi o anumita formă de plăcere. Aceasta este esenţa umană, acesta este modul în care Creatorul a proiectat fiinţele umane şi acest aspect nu poate fi modificat. Tot ce trebuie să facem este să ne rugăm Creatorului să ne dăruiască dorinţa pentru altruism. Aceasta este esenţa liberului arbitru şi a rugăciunii noastre.

33

A primi de dragul dăruirii

Modul corect (eficient) de a ne adresa Creatorului este compus din două etape. În primul rând, trebuie să înţelegem că bunătatea Creatorul se manifestă faţă de toate fiinţele, fără excepţie, iar acţiunile Sale sunt în totalitate binevoitoare, oricât de neplăcute ar putea părea.

Creatorul ne trimite doar ce este bun pentru noi şi ne oferă ceea ce este necesar.

Astfel, nu avem ce să cerem Creatorului. Ar trebui să fim mulţumiţi cu ceea ce primim de la El, indiferent de starea în care ne aflăm. De asemenea, ar trebui să fim recunoscători Creatorului şi să Îl slăvim, întrucât nu există nimic altceva care să poată fi adăugat stării noastre şi, prin urmare, ar trebui să fim mulţumiţi de soarta pe care o avem.

Întotdeauna trebuie ca, mai întâi, să mulţumim Creatorului pentru tot ce am primit în trecut, şi abia apoi putem cere pentru viitor. Însă dacă simţim că ne lipseşte ceva în viaţă, atunci suntem îndepărtaţi de Creator în aceeaşi

măsură în care percepem deficienţa. Acest lucru apare deoarece Creatorul este absolut perfect, în timp ce noi suntem nefericiţi.

Atunci când începem să simţim că ceea ce avem este cel mai bun lucru pe care îl putem avea (deoarece este exact starea pe care Creatorul ne-a trimis-o) ne apropiem de Creator şi putem cere pentru viitor.

Starea de „fericit cu soarta sa“ poate apărea pur şi simplu ca urmare a înţelegerii faptului că circumstanţele din viaţa noastră nu sunt consecinţa acţiunilor noastre, ci sunt trimise de Creator. Această stare poate apărea când ne dăm seama că citim o carte care se referă la Creator, la viaţa veşnică, la scopul suprem al vieţii noastre şi la scopul binevoitor al Creaţiei.

Totodată, ea conţine metoda prin care putem cere Creatorului să ne schimbe viaţa şi ne ajută să conştientizăm faptul că milioane de oameni din lume nu au oportunitatea de a experimenta aceste lucruri. Astfel, cei care doresc să Îl perceapă pe Creator, însă nu au ajuns la acest obiectiv, ar trebui să fie mulţumiţi cu condiţia lor pentru că ea vine de la Creator.

Deşi aceşti oameni încă mai au dorinţe neîmplinite (în ciuda faptului că sunt mulţumiţi cu ceea ce Creatorul a decis să le dea, şi astfel sunt aproape de El), ei devin demni de a primi Lumina Creatorului care le va aduce întreaga cunoaştere, înţelegere şi plăcere.

Pentru a ne separa, în sens spiritual, de egoism trebuie să remarcăm propria insignifianţă, josnicia intereselor, aspiraţiilor şi plăcerilor noastre. Totodată, trebuie să fim conştienţi de măsura în care suntem dispuşi să

facem totul doar pentru propriul succes şi de faptul că toate gândurile noastre urmăresc doar câştigul personal.

Starea de smerenie este importantă pentru că ne ajută să recunoaştem adevărul: faptul că satisfacţia personală este mai însemnată decât Creatorul, iar dacă nu vedem niciun beneficiu personal în acţiunile noastre, atunci nu le putem îndeplini nici cu gândul, nici cu fapta.

Creatorul primeşte plăcere dăruindu-ne nouă plăcere. Dacă ne bucurăm de faptul că plăcerea dăruită de Creator Îi oferă Lui posibilitatea de a ne produce încântare, atunci calităţile şi dorinţe noastre coincid cu cele ale Creatorului şi fiecare parte este mulţumită dăruind: Creatorul dăruieşte plăcere, iar noi creăm condiţiile pentru a o primi. Fiecare se gândeşte la celălalt şi nu la sine, aceasta fiind ceea ce defineşte acţiunile lor.

Deoarece fiinţele umane se nasc egoiste, suntem incapabili să ne gândim la altcineva în afară de noi înşine. Putem dărui numai în situaţia în care avem un beneficiu imediat, mai mare decât ceea ce am dăruit, (ca în procesul negocierii). Faţă de această calitate, fiinţa umană este extrem de îndepărtată de Creator şi nu Îl percepe.

Această ultimă separare de Creator – Sursa tuturor plăcerilor – este determinată de egoism şi este cauza tuturor suferinţelor noastre. Înţelegerea acestui fapt este numită „realizarea răului“ deoarece, pentru a ne îndepărta de egoism prin ură faţă de el, trebuie să simţim pe deplin şi să recunoaştem că este răul nostru, singurul duşman de moarte care ne împiedică să atingem perfecţiunea, plăcerea şi nemurirea.

Astfel, în toate acţiunile, fie că este vorba de studiul Cabalei, fie că este vorba de respectarea poruncilor, trebuie să ne stabilim ca scop îndepărtarea de egoism şi avansarea către Creator, în virtutea asemănării calităţilor. Numai atunci vom fi capabili să primim din actele altruiste aceeaşi plăcere pe care o primeam din cele egoiste.

Dacă, cu ajutor de Sus, vom începe să primim plăcerea care provine din fapte altruiste şi, ca rezultat, simţim că suntem fericiţi şi că asta este cea mai mare recompensă, atunci această stare este cunoscută ca „dăruire de dragul dăruirii“, stare în care nu aşteptăm nicio recompensă. Mulţumirea noastră provine doar din capacitatea de a face ceva pentru Creator.

De îndată ce am atins acest nivel spiritual şi dorim să dăruim ceva Creatorului, devine evident că El doreşte doar un singur lucru: să ne dăruiască plăcere. Atunci, suntem gata să primim plăcere pentru că aceasta este Voinţa Creatorului. Această acţiune este numită „primire de dragul dăruirii“.

În stările spirituale, intelectul omului (raţiunea, înţelepciunea) corespunde Luminii Înţelepciunii (*Or Hohma*). Inima omului, dorinţele şi sentimentele lui corespund Luminii Milei (*Or Hasadim*). Numai atunci când inima este gata să asculte, raţiunea poate să acţioneze asupra ei. *Or Hohma* poate lumina doar acolo unde *Or Hasadim* este deja prezentă. Dacă *Or Hasadim* nu este prezentă, atunci *Or Hohma* nu luminează. Această stare este cunoscută ca „întuneric“ sau „noapte“.

În lumea noastră, adică în acea lume în care omul încă se află în sclavia egoismului, raţiunea nu poate să domine inima niciodată, pentru că inima este sursa tuturor dorinţelor. Ea este singurul stăpân al omului, în timp ce raţiunea nu are puterea de a contracara dorinţele inimii.

De exemplu, o persoană care doreşte să fure cere sfatul raţiunii pentru a şti cum să procedeze. Astfel, raţiunea devine executorul dorinţelor inimii. Pe de altă parte, dacă decide să facă fapte bune, raţiunea îi oferă şi de această dată sprijin, aşa cum fac şi alte părţi ale corpului. Prin urmare, nu avem altă soluţie decât să curăţam inima de dorinţele egoiste.

Creatorul arată omului, în mod intenţionat, că dorinţa Lui este de a-i dărui plăcere, în scopul de a-i da posibilitatea să se elibereze de ruşinea primirii. Omul poate înţelege că primind plăceri „de dragul Creatorului" Îl mulţumeşte cu adevărat, adică mai degrabă mulţumeşte Creatorul, decât primeşte plăcere de la El.

Există trei tipuri de muncă pe care omul le poate face în Cabala prin respectarea poruncilor. În fiecare dintre ele există aspiraţii bune şi rele:

1. Omul studiază pentru sine, pentru a deveni faimos, astfel încât ceilalţi, cu excepţia Creatorului, să îl răsplătească cu onoruri şi bani pentru eforturile sale. Din acest motiv publicul se angajează în studiul Cabalei, pentru a primi o recompensă.
2. Omul studiază de dragul Creatorului, pentru a obţine o recompensă de la El în această lume şi în lumea care va veni. În acest caz, pentru ca ceilalţi să nu îi poată vedea munca, studiul se face în particular,

evitând astfel să fie recompensat pentru eforturile sale. Singura recompensă dorită este cea de la Creator. Un astfel de om se va teme că recompensele primite de la alţii îl pot distrage de la intenţia de a fi recompensat doar de Creator.

Aceste intenţii ale celui care face muncă spirituală sunt numite de „dragul Creatorului“, pentru că omul lucrează pentru Creator, respectă poruncile Creatorului şi primeşte răsplată numai de la Creator. Este la fel ca în primul caz în care omul a lucrat pentru ceilalţi, le-a îndeplinit aşteptările prin această muncă, iar apoi a cerut o recompensă pentru munca sa.

În ambele cazuri, numitorul comun este aşteptarea şi dorinţa unei recompense. În primul caz, omul a lucrat pentru alţii şi a aşteptat o recompensă pentru munca sa. În al doilea caz, omul a lucrat pentru Creator şi a aşteptat o recompensă de la Creator.

3. După primele două stadii, omul îşi dă seama de gradul de dependenţă faţă de egoism. Corpul (dorinţa de a primi) începe atunci să se întrebe: „Ce fel de muncă este asta? Unde este recompensa?“ Nu obţine însă nici un răspuns.

În primul stadiu egoismul nu pune nici o întrebare pentru că primeşte recompensă din reacţiile celorlalţi. În stadiul următor, omul poate răspunde egoismului afirmând că doreşte o răsplată mai mare decât poate primi de la oameni, adică doreşte plăceri spirituale eterne, atât în această lume cât, şi în cea viitoare.

În ultimul stadiul, atunci când Creatorul vrea să dăruiască omului, acesta începe să înţeleagă gradul de înrobire faţă de egoism şi nu poate răspunde corpului. Creatorul vrea doar ca omul să dorească să facă acelaşi lucru şi aceasta va fi răsplata pentru acţiunile lui.

„Recompensa“ se referă la beneficiul pe care oamenii doresc să îl obţină ca urmare a muncii lor. În general, recompensa se referă la „plăcere“, în timp ce prin „muncă“ înţelegem orice efort intelectual, fizic sau moral din partea corpului. Recompensa poate veni sub formă de bani, onoare, faimă etc.

Atunci când simţim că ne lipseşte puterea de a rezista corpului, că nu avem energia de a realiza nici cele mai mici sarcini pentru că organismul nu poate face nici un efort fără o recompensă, atunci nu există altă cale decât să ne întoarcem către Creator şi să îi cerem ajutorul. Trebuie să Îl rugăm să ne dea puteri supranaturale care să ne îngăduie să lucrăm deasupra raţiunii şi a naturii noastre.

Cel mai important aspect este să credem că, în ciuda legilor naturii, Creatorul ne poate ajuta, şi că El aşteaptă să Îi cerem ajutorul. Însă la această decizie se poate ajunge numai dacă omul este complet dezamăgit de abilităţile sale.

Creatorul doreşte ca fiecare persoană să aleagă ce este drept şi să se îndepărteze de ceea ce este greşit.

În caz contrar, Creatorul ar fi creat o fiinţă umană înzestrată cu propriile Lui calităţi sau, odată creat egoismul, El Însuşi l-ar fi transformat în altruism, fără să mai fi nevoie de exilarea amară din starea de Perfecţiune Superioară.

34

Suferinţa trimisă ca bunătate absolută

Liberul-arbitru este decizia personală şi independentă a fiinţei umane prin care alege să fie condusă mai degrabă de Creator, decât de Faraon. Puterea Faraonului constă în faptul că ne arată ce recompense putem primi. Noi percepem cu uşurinţă recompensele pe care le putem obţine ca urmare a realizării unor acţiuni egoiste; înţelegem aceste recompense cu ajutorul raţiunii şi le vedem cu ochii noştri. Rezultatul este cunoscut de la început şi este apreciat de societate, familie, părinţi şi de copii.

Prin urmare, corpul îl întreabă pe Faraon: „Cine este Stăpânul de a cărui voce trebuie să ascult?“ (*Exodul*, 5, 2). Altfel spus: „Ce câştig din această muncă?“

Avem dreptate atunci când credem că este imposibil să avansăm împotriva naturii noastre. Însă avansarea în sine nu este scopul final, ea este doar încrederea în capacitatea Creatorului de a ne schimba.

Lumina Creatorului, dezvăluirea Sa fiinţei umane este cunoscută sub numele de „viaţă“.

Prima dovadă a percepţiei permanente a Creatorului este numită „naşterea spirituală“ a omului. Aşa cum în lumea noastră omul are dorinţa naturală de a trăi, tot aşa şi în lumea spirituală, el este obligat să îşi dezvolte aceeaşi aspiraţie.

Acest lucru este necesar dacă omul doreşte să se nască spiritual, în concordanţă cu principiul „suferinţa pentru plăcere determină plăcerea care este primită“. Prin urmare, trebuie să studiem Cabala de dragul Cabalei, pentru a revela Lumina şi pe Creator. Dacă omul nu ajunge la acest obiectiv, el simte o imensă suferinţă şi amărăciune. Această condiţie este numită „o viaţă în suferinţă“. Cu toate acestea, omul trebuie să continue să facă efort. Faptul că nu a ajuns la Revelarea Creatorului ar trebui să-l determine să-şi intensifice eforturile până când Creatorul se va revela.

Se vede clar că suferinţa umană este cea care treptat dă naştere dorinţei reale de a dobândi Revelarea Creatorului. O astfel de suferinţă este numită „suferinţă din iubire“ şi ea stârneşte invidia oricui. Atunci când vasul este suficient de plin cu această suferinţă, Creatorul se va revela pe Sine cabaliştilor, celor care au dobândit această dorinţă.

Adesea, pentru a finaliza o afacere este nevoie de un intermediar care să îi spună cumpărătorului că un anumit obiect merită mai mult decât preţul afişat pe acel obiect. Cu alte cuvinte, vânzătorul nu ridică în mod exagerat preţul.

Întreaga metodă de „acceptare a observaţiei“ (*musar*) se bazează pe acest principiu, care îşi propune să convingă omul să lase de-o parte consideraţiile materiale de dragul spiritualului. Cărţile de *musar* ne învaţă că toate plăcerile acestei lumi sunt false şi lipsite de valoare. Prin urmare, omul nu renunţă la nimic atunci când întoarce spatele plăcerilor acestei lumi.

Metoda *Rav*-ului Baal Şem Tov este cumva diferită. Ea pune un accent mai mare pe obiectul care urmează a fi cumpărat. Omului îi este arătată valoarea infinită şi măreţia achiziţiei spirituale. Se admite faptul că plăcerile acestei lumi au o anumită valoare, însă este de preferat ca omul să le refuze, deoarece plăcerile spirituale sunt incomparabil mai mari.

Dacă omul ar putea rămâne în egoism şi, în acelaşi timp, să primească plăceri spirituale împreună cu cele materiale, atunci dorinţele lui ar putea creşte constant. Ca rezultat, el s-ar îndepărta de Creator din cauza diferenţei tot mai mari dintre calităţile Creatorului şi amploarea lor, comparativ cu ale lui. Pentru că nu ar mai percepe Creatorul, nu ar exista niciun sentiment de ruşine în actul de primire a plăcerii.

Omul poate primi plăcere de la Creator doar devenind similar cu El în calităţi, fapt care va fi imediat contracarat de organism. Această rezistenţă va fi experimentată sub forma întrebărilor care apar, ca de exemplu:

„Ce am câştigat din această muncă pentru care am depus atâta efort? De ce trebuie să studiez din greu noaptea?“

„Este posibil să dobândeşti percepţia spiritualităţii şi a Creatorului până la gradul la care le descriu cabaliştii?"

„Este aceasta o sarcină care poate fi îndeplinită de un om obişnuit?"

Tot ceea ce sugerează egoismul este corect: fiinţa umană nu este capabilă să ajungă nici măcar la cel mai mic nivel spiritual fără ajutor. Totuşi, dacă este ajutată de Creator poate atinge acest nivel. Cel mai greu lucru este însă să aibă încredere în ajutorul acestuia până când îl va primi. Ajutorul Creatorului în combaterea egoismului vine ca o Revelare a măreţiei şi puterii Sale.

Dacă măreţia Creatorului ar fi revelată tuturor oamenilor din această lume, fiecare om nu ar face nimic altceva decât să se străduiască să aducă plăcere Creatorului, chiar fără recompensă, pentru că posibilitatea de a-L servi pe El ar fi considerată o recompensă în sine şi nimeni nu ar mai cere nimic altceva. Oamenii ar refuza orice recompensă adiţională.

Deoarece măreţia Creatorului este ascunsă ochilor şi simţurilor noastre, noi nu suntem capabili să realizăm nimic de dragul Său. Corpul (raţiunea noastră) se consideră mai important decât Creatorul, pentru că se simte doar pe sine. Argumentul său logic este următorul: dacă este mai important corpul decât Creatorul, atunci omul ar trebui să lucreze pentru corp şi să fie recompensat.

Însă omul nu munceşte dacă nu obţine un beneficiu în urma muncii. În lumea noastră vedem că numai copiii, în jocurile lor, sau oamenii instabili emoţional sunt gata să muncească fără a anticipa recompense. În ambele

cazuri acest lucru se întâmplă întrucât cei din aceste categorii sunt forţaţi de către natura lor să acţioneze astfel: copiii – pentru a se dezvolta, iar oamenii instabili emoţional – pentru a-şi corecta sufletele.

Plăcerea este un derivat al dorinţei care o precede: apetitul, suferinţa, pasiunea şi foamea. Cel care are totul este teribil de nefericit pentru că nu mai are ce să mai dorească. Prin urmare, omul poate deveni depresiv. Dacă ar fi să măsurăm averea unui om prin percepţia fericirii, atunci oamenii săraci ar fi cei mai fericiţi pentru că sunt mulţumiţi chiar şi de cele mai nesemnificative lucruri.

Creatorul nu se revelează imediat şi dintr-odată, deoarece omul trebuie să-şi dezvolte o dorinţă completă şi corectă pentru Revelarea Lui. Exact acesta este motivul pentru care Creatorul se ascunde pe Sine: pentru ca omul să simtă că are o nevoie urgentă de Creator. Atunci când decide să se îndrepte spre Creator, în loc să se simtă împlinit şi mulţumit de această alegere, omul este aruncat în situaţii pline de suferinţă.

Acest lucru se întâmplă pentru a ne determina să avem credinţă în bunătatea Creatorului, mai presus de propriile noastre sentimente şi gânduri. Indiferent de suferinţa care se abate asupra noastră, trebuie să ne învingem gândurile legate de această suferinţă prin efort intern şi forţându-ne să ne gândim la scopul Creaţiei. Ar trebui, de asemenea, să luăm în considerare rolul nostru în această schemă, chiar dacă nici mintea şi nici inima nu sunt înclinate să se gândească la aceste aspecte.

Nu ar trebui să ne minţim şi să spunem că aceasta nu este suferinţă, ci odată cu suferinţa ar trebui să avem credinţă, deşi simţim contrariul. Acest lucru necesită renunţarea la încercarea de a percepe Creatorul sau Revelarea Lui, cât şi a gândurilor, acţiunilor şi planurilor Sale, atunci când ne trimite suferinţă. Aceasta ar putea fi similară cu mita sau recompensa pentru suferinţa îndurată.

Gândurile şi acţiunile noastre ar trebui să nu fie direcţionate către sine sau în sine; ele nu ar trebui să fie concentrate asupra sentimentelor şi suferinţei sau asupra gândurilor referitoare la dorinţa de a scăpa din această situaţie. În schimb, ar trebui să ne transferăm percepţia în afara corpurilor, ca şi cum ne-am mişca din interior spre exterior. Ar trebui să încercăm să Îl percepem pe Creator şi planul Său nu prin inimile noastre, ci din exterior, distanţându-ne de proces, plasându-ne în locul Creatorului şi acceptând această suferinţă ca pe o condiţie necesară pentru a ne spori credinţa în Dominaţia Supremă, astfel încât să putem face totul de dragul Creatorului.

Realizând cele precizate anterior putem câştiga Revelarea Creatorului, percepţia Luminii Divine şi a adevăratei Sale Dominaţii. Lucrurile se petrec astfel deoarece revelarea Creatorului se datorează doar unor dorinţe altruiste, unor gânduri care nu se referă la sine şi la problemele noastre personale, unor griji „ din afară“, pentru că doar atunci calităţile noastre sunt identice cu cele ale Creatorului.

Dacă noi, în inimile noastre, cerem Creatorului să ne scutească de suferinţă, atunci suntem cerşetori sau egoişti.

Din acest motiv trebuie să descoperim în noi sentimente pozitive faţă de Creator, pentru că doar atunci putem primi Revelarea Sa.

Este necesar să ne amintim că ascunderea Creatorului şi suferinţa noastră sunt consecinţa „cojilor“ noastre egoiste, întrucât Creatorul emană doar plăcere şi claritate.

El face acest lucru doar dacă noi creăm dorinţe altruiste şi respingem în totalitate egoismul, ca o îndepărtare de propria natură şi de sentimentul „Eului“. Toate păcatele îşi au originea în refuzul de a avansa prin intermediul credinţei deasupra raţiunii. În consecinţă, noi experimentăm o suferinţă constantă pentru că „pământul a fost tras de sub picioarele noastre“.

În mod firesc, ca rezultat al eforturilor investite în studiu şi în munca cu noi înşine, ne aşteptăm să primim o recompensă. În schimb, primim doar situaţii critice şi sentimente dureroase de disperare. Este mai greu să rezistăm plăcerilor care se datorează faptelor noastre bune, decât celor egoiste, pentru că, prin comparaţie, plăcerea rezultată în primul caz este extrem de mare.

Este foarte greu, chiar şi pentru o clipă, să înţelegem că acesta este ajutorul Creatorului. Indiferent de raţionamentele pe care le facem, corpul se plânge de necesitatea de a scăpa de o asemenea stare. Numai ajutorul

Creatorului ne poate scăpa de problemele care pot apărea la un moment dat, şi nu cererea noastră de a găsi o soluţie.

Răspunsul se găseşte în rugăciunea pentru oportunitatea, indiferent de cerinţele corpului, de a dobândi credinţa deasupra raţiunii, de fi în acord cu acţiunile Creatorului, deoarece El este singurul care conduce totul şi creează toate circumstanţele care ne asigură bunăstarea spirituală.

Toate chinurile pământeşti, toată suferinţa spirituală, ruşinea şi nemulţumirile trebuie să fie tolerate de către un cabalist pe calea către unificare spirituală cu Creatorul. Istoria Cabalei este plină de exemple: Raşbi, Rambam, Ramhal, Ari etc.

Atunci când ne menţinem credinţa deasupra raţiunii contrar propriilor noastre percepţii, atunci când suferinţa este interpretată ca bunătate absolută şi ca Voinţă a Creatorului de a aduce omul mai aproape de El, atunci când toate aceste condiţii sunt îndeplinite, Creatorul se va revela pe Sine în toată măreţia Sa.

35

Înclinaţia rea

Conform Cabalei, corpurile noastre sunt doar o carcasă temporară pentru sufletul etern care coboară de Sus, iar ciclul vieţii şi al morţii se poate compara cu schimbarea hainelor în lumea noastră. Sufletul schimbă un corp cu altul, la fel de uşor cum o persoană îşi schimbă îmbrăcămintea.

Definirea împlinirii altruiste a Voinţei Creatorului, precum şi definirea stării de a fi altruist, atât în gând cât şi în acţiune, întruchipează procesul de autoevaluare, indiferent de evenimentele neplăcute, sentimentele sau incidentele trimise intenţionat de Creator.

Procesul autoevaluării ar trebui să-l ajute pe om să vadă cât de joasă este propria stare şi totuşi să îl determine să împlinească Voinţa Creatorului şi să aspire să îndeplinească legile juste ale lumii spirituale, şi nu bunăstarea „personală".

Dorinţa de a avea calităţi similare cu ale Creatorul poate să provină din suferinţele şi încercările pe care omul le experimentează sau poate fi determinată de percepţia măreţiei Sale. Apoi, alegerea lui implică cererea exprimată faţă de Creator pentru a avansa cu ajutorul Cabalei.

Toate acţiunile pe care le întreprindem trebuie să fie motivate de intenţia noastră de a percepe măreţia Creatorului, astfel încât percepţia şi realizarea acestui aspect să ne poată ajuta să devenim mai puri şi mai spirituali.

Pentru a avansa spiritual trebuie ca la fiecare nivel să fim preocupaţi să dezvoltăm percepţia măreţiei Creatorului. Trebuie să înţelegem că pentru a dobândi perfecţiunea spirituală sau doar pentru a rămâne la acelaşi nivel spiritual pe care ne aflăm trebuie să cultivăm o înţelegere mai profundă a măreţiei Creatorului.

Importanţa darului este determinată de importanţa celui care dăruieşte. Acest lucru este în mare măsură adevărat. De exemplu, un obiect care aparţine unei persoane considerată faimoasă şi importantă de către societate valorează adesea milioane.

Importanţa Cabalei este, de asemenea, determinată de importanţa Celui care ne răsplăteşte cu această înţelepciune. Dacă omul nu crede în Creator, atunci Cabala nu are o valoare mai mare decât cea a unui document istoric sau literar, iar dacă omul crede în puterea Cabalei şi în utilitatea ei pentru că se încrede în Puterea Superioară, atunci valoarea Cabalei este incomensurabilă.

Cu cât credem mai mult în Creator, cu atât mai valoroasă este Cabala pentru noi.

În consecinţă, de fiecare dată când ne supunem autorităţii Creatorului, în concordanţă cu mărimea credinţei pe care o avem în El, vom înţelege semnificaţia Cabalei şi sensul ei profund. În acest fel, se poate spune că, de fiecare dată când ajungem la un nivel spiritual mai înalt, primim o nouă Cabala (Lumină), ca şi cum ar fi de la un nou Creator.

Acest proces se referă numai la cei care primesc o nouă Revelare a Luminii Creatorului pe măsură ce urcă scara spirituală. Din acest motiv se spune că „Cel drept trăieşte prin credinţa lui" – mărimea credinţei omului determină cantitatea de Lumină percepută.

Este scris în cărţile de Cabala: „În fiecare zi el este răsplătit cu o nouă Lumină." Pentru un cabalist, fiecare „zi" (momentul în care Creatorul străluceşte) este o nouă Lumină.

Putem ajunge să respectăm poruncile, însă este imposibil să ne obişnuim cu necesitatea de a atribui acţiunilor noastre intenţii altruiste, deoarece acest lucru nu poate deveni parte a naturii noastre egoiste care să poată fi realizată de la sine, la fel ca nevoile fizice.

Dacă suntem pătrunşi de sentimentul că războiul nostru împotriva egoismului este un război împotriva forţelor întunericului, împotriva calităţilor opuse Creatorului, atunci vom îndepărta aceste forţe şi nu ne vom asocia cu ele, le vom evita în gândurile noastre, ca şi cum ne-am îndepărta de dorinţele corpului.

Continuând să simţim aceste dorinţe, vom începe să le dispreţuim, aşa cum cineva îşi dispreţuieşte duşmanul. În acest fel, putem triumfa împotriva egoismului şi, în acelaşi timp, ne putem alina suferinţa datorată lui. O astfel de acţiune este cunoscută ca „războiul răzbunării de dragul Creatorului“ (*nikmat haŞem*). Treptat, ne obişnuim să percepem scopurile corecte, gândurile şi intenţiile, indiferent de dorinţele şi cererile egoiste ale corpului.

Dacă, în timp ce studiem, nu anticipăm nici un beneficiu personal şi începem să suferim din această cauză, starea respectivă este cunoscută ca fiind „înclinaţia rea“ (*ieţer ra*). Măsura răului este determinată de nivelul de percepţie al răului, de gradul în care suferim din cauza lipsei de atracţie pentru spiritualitate, cu excepţia cazului în care îl percepem ca pe un beneficiu personal.

Cu cât suferim mai mult din cauza faptului că situaţia nu se schimbă, cu atât mai mare va fi măsura în care percepem răul. Dacă înţelegem, cu ajutorul raţiunii, că nu am reuşit să avansăm spiritual, iar acest lucru nu ne provoacă durere, înseamnă că nu avem încă înclinaţia rea (*ieţer ra*), deoarece încă nu suferim de pe urma răului.

Dacă nu simţim răul, trebuie să ne angajăm în studiul Cabalei. Însă dacă percepem răul din noi înşine, trebuie să scăpăm de el prin credinţă deasupra raţiunii.

Aceasta definiţie necesită anumite explicaţii. Este scris în cărţile de Cabala: „Am creat înclinaţia rea (forţa, dorinţa) şi am creat Tora ca *poţiune* („condiment“) pentru ea (pentru corectarea ei). *Poţiune* înseamnă condimente, aditivi, suplimente, care fac mâncarea mai gustoasă şi acceptabilă pentru consum.

Vedem că primul creat este răul, este egoismul. Cabala este doar un supliment, adică mijlocul prin care ne este îngăduit să gustăm şi să folosim răul. Acest lucru este foarte ciudat, pentru că se spune că poruncile sunt date numai în scopul de a purifica sufletul cu ajutorul lor. Acest lucru înseamnă că de îndată ce omul este purificat nu mai este nevoie de porunci (acte spirituale pentru corectare).

Adevăratul scop al Creaţiei este dăruirea plăcerii fiinţelor pe care Creatorul le-a creat. În acest scop, creaturile sunt înzestrate cu dorinţa de a primi plăcere. Pentru ca să nu simtă ruşine atunci când primesc plăcere (ruşinea distruge plăcerea) li se dă posibilitatea de a-şi corecta sentimentele de ruşine.

Acest lucru poate fi realizat dacă fiinţele create doresc să nu primească nimic pentru sine, ci doar să Îi facă pe plac Creatorului. Numai atunci nu vor simţi ruşine datorită plăcerii primite, deoarece o vor primi pentru a face plăcere Creatorului, şi nu pentru ele însele.

Ce putem dărui Creatorului pentru a-I face plăcere? Pentru asta, Creatorul ne-a dat Cabala şi legile spirituale ca să le respectăm „de dragul

Lui“. Apoi, El ne poate trimite plăceri pe care să le primim şi care să nu fie diminuate de sentimentele de ruşine şi milă.

Dacă ne comportăm în conformitate cu legile spirituale, adică de dragul Creatorului, suntem similari cu El în acţiunile noastre, acţiuni care sunt menite să ne ofere plăcere. Pe măsură ce dorinţele, actele şi calităţile noastre se aseamănă cu cele ale Creatorului, ajungem mai aproape unul de celălalt. Creatorul doreşte ca noi să Îi dăruim, aşa cum El ne dăruieşte, astfel încât plăcerile noastre să nu fie umbrite de ruşine şi să nu fie percepute ca un act de caritate.

Dorinţa spirituală, dorinţa care îndeplineşte toate condiţiile necesare pentru a primi Lumina, determină mărimea şi tipul de plăcere primită, pentru că Lumina Creatorului include totul în ea: fiecare dintre dorinţele noastre de a fi mulţumiţi de ceva. Din întreaga Lumină se desprinde ceea ce dorim.

Creatorul prescrie exact 613 porunci pentru corectarea răului (din noi) în bine (pentru noi), pentru că El a creat dorinţa noastră de a fi mulţumiţi din exact 613 părţi şi fiecare poruncă corectează o anume parte sau proprietate. Din acest motiv se spune: „Am creat răul, şi Tora pentru corectarea acestuia.“

Care este scopul respectării Torei (legilor spirituale) după corectarea răului? Legile spirituale ne sunt date:

1. Atunci când încă suntem sclavi ai naturii noastre şi nu suntem capabili să acţionăm de dragul Creatorului, rămânând distanţi faţă de

El din cauza disparităţii între calităţi. Cele 613 de legi spirituale ne îngăduie să avem puterea de a ne îndepărta de egoism.

2. La sfârşitul corectării, atunci când ne aflăm în unitate cu Creatorul datorită similitudinii calităţilor şi dorinţelor, devenim vrednici de Lumina Torei: cele 613 porunci devin parte a corpului nostru spiritual; ele devin vasul sufletului nostru şi în fiecare dintre aceste 613 dorinţe primim Lumina Plăcerii.

După cum vedem, în acest stadiu legile spirituale se transformă din mijloace ale corectării în „locuri“ de primire a plăcerii (vas, *kli*).

36

Munca pe cele trei linii

În linia stângă, cea care aduce suferinţă ca rezultat al absenţei dorinţei, se trezeşte nevoia de a fi ajutaţi de Creator, sub forma Luminii sufletului. În linia dreaptă, în care omul nu doreşte nimic pentru sine, există doar Lumina Smereniei (*Or Hasadim*), bucuria datorată asemănării calităţilor spirituale. Însă această stare nu este perfectă, deoarece îi lipseşte cunoaşterea şi înţelegerea semnificaţiei interioare. În linia stângă nu există perfecţiune, pentru că Lumina Înţelepciunii poate lumina doar dacă există similitudine între calităţi, între Lumina primită şi cel care primeşte Lumina.

Această congruenţă se produce în *Or Hasadim*, care se găseşte în linia din dreapta. Avansarea spirituală poate avea loc doar dacă avem o dorinţă, însă linia din dreapta nu doreşte nimic. Toate dorinţele sunt concentrate în linia din stânga. Cu toate acestea, ceea ce dorim nu poate fi primit în dorinţele egoiste.

De aceea este necesar să unim aceste două calităţi, pentru ca Lumina cunoaşterii şi plăcerii din linia stângă să poată pătrunde în Lumina calităţilor altruiste ale liniei din dreapta, şi astfel Lumina liniei de mijloc

va lumina fiinţa creată. Fără Linia din dreapta, Linia din stânga nu este revelată, este percepută doar ca întuneric.

Munca pe cele două linii are loc chiar şi atunci când ne aflăm în sclavia egoismului nostru. Cu toate acestea, încă nu ne controlăm dorinţele. În schimb, dorinţele dictează gândurile şi acţiunile noastre şi ne împiedică să ne umplem cu Lumina asemănării cu Creatorul (*Or Hasadim*) şi cu Lumina înţelegerii finale (*Or Hohma*).

Suntem capabili doar să pronunţăm numele lumilor, *Sfirot*-urilor şi *Kelim*-urilor. În această stare este eficient să studiem construcţia lumilor spirituale şi a efectelor lor, adică să studiem Cabala, studiu care ne ajută să ne dezvoltăm dorinţa de a ne apropia de Creator. În acest proces vom începe să dorim să ne asemănăm cu obiectele pe care le studiem şi, prin urmare, vom atrage asupra noastră graţia tărâmurilor superioare, deşi, din cauza faptului că lipsesc simţurile spirituale, nu percepem acest proces.

Forţele spirituale ne influenţează numai dacă studiem cu scopul de a ne apropia (calităţile) de spiritualitate. Numai aşa vom atrage asupra noastră efectul purificator al Luminii Înconjurătoare. Acest lucru poate fi observat în numeroase cazuri, însă fără o îndrumare corespunzătoare, doar ni se pare că ştim ce conţin cărţile cabalistice şi chiar ne putem angaja în discuţii „pline de înţeles“ pe acest subiect.

Cu toate acestea, s-ar putea să nu înţelegem niciodată adevărata esenţă emoţională a ceea ce am învăţat. Însă cei care ating un nivel spiritual prin

munca lor, chiar şi pe cel mai nesemnificativ, se află deja în „coaja“ lumii noastre şi sunt angajaţi în munca pentru care au coborât în această lume.

Pe de altă parte, cunoştinţele şi memoria „celor deştepţi“ sporesc deseori egoismul şi îndoielile, şi astfel se îndepărtează de scopul lor.

Acest lucru se întâmplă pentru că Lumina provenită din studiul Cabalei poate fi medicament salvator (*sam hahaim****) sau otravă mortală (****sam hamavet****).***

Începătorii nu îi pot deosebi pe cei care percep cu adevărat (cabaliştii) de cei care studiază Cabala doar ca pe o altă ştiinţă socială. Pentru începători, *munca pe cele trei linii* este focalizată mai degrabă pe analizarea propriilor stări, decât pe ajungerea la Lumina Superioară, asupra căreia se focalizează cei care o percep deja.

În linia din dreapta, cunoscută sub numele de starea de „a dărui“, *hesed* sau credinţă deasupra raţiunii, suntem mulţumiţi cu destinul care ne-a fost dat, cu credinţa noastră şi cu ceea ce Creatorul ne-a dăruit, deoarece considerăm acest lucru ca fiind cel mai mare cadou pe care l-am primit. Acest lucru se întâmplă mai degrabă pe baza dezvoltării, autoeducaţiei sau acceptării de a ne asuma anumite obligaţii, indiferent de faptul că noi respectăm poruncile Creatorului fără a înţelege semnificaţia lor interioară.

Însă această stare nu este considerată încă linia din dreapta, pentru că lipseşte linia de stânga. Numai atunci când apare starea opusă putem vorbi

despre una din linii. Astfel, numai după ce ne evaluăm critic propria persoană, numai după ce determinăm adevăratul scop al vieţii noastre, numai după ce evaluăm în mod critic rezultatele eforturilor noastre, doar atunci obţinem linia stângă.

Important aici este scopul Creaţiei. Noi stabilim că, în esenţă, scopul nostru este să primim plăcere de la Creator. În acelaşi timp, simţim că nu am experimentat asta niciodată.

În timpul studiului învăţăm că această situaţie poate apărea doar atunci când calităţile noastre sunt asemănătoare cu cele ale Creatorului. Astfel, suntem obligaţi să ne examinăm propriile dorinţe şi aspiraţii, să le judecăm cât de obiectiv putem, să controlăm şi să analizăm totul pentru a stabili dacă ne îndreptăm cu adevărat către renunţarea la egoism şi către dobândirea iubirii pentru alţi oameni.

Dacă atunci când studiem vedem că încă suntem la nivelul dorinţelor egoiste şi nu am progresat spre o stare mai bună, cădem adesea în disperare şi apatie. Mai mult decât atât, uneori descoperim nu numai că suntem înconjuraţi de dorinţele noastre egoiste, ci că ele au crescut de când am dobândit dorinţe pentru plăceri pe care odată le consideram mărunte, meschine, efemere şi nedemne.

Este clar că în această stare devine dificil să continuăm să respectăm poruncile şi să le studiem cu bucurie; mai degrabă cădem în deznădejde şi dezamăgire, regretând atât timpul irosit, cât şi efortul depus şi lipsurile suferite. Atunci ne revoltăm împotriva scopului Creaţiei.

Această stare este cunoscută ca „linia stângă“, pentru că are nevoie de corectare. Acum percepem propria noastră goliciune şi trebuie să ne întoarcem la linia de dreapta, la sentimentul de fericire deplină, satisfacţie şi întregire cu destinul nostru. Înainte, nu se consideră că ne aflăm în linia de dreapta, deoarece încă ne aflam într-o singură linie, pentru simplul motiv că nu exista o a doua linie, şi deci nu exista autocritică.

Dacă, după o înţelegerea autentică a propriei imperfecţiuni, obţinută în linia a doua, ne întoarcem la prima linie, adică la sentimentul perfecţiunii (împotriva stării noastre actuale şi împotriva sentimentelor noastre), atunci se consideră că acţionăm de-a lungul celor două linii opuse – cea de dreapta şi cea de stânga.

Întreaga cale de renunţare la egoism şi îndepărtare de limitele înguste ale intereselor personale este construită pe baza liniei de dreapta. Se spune că trebuie să ne îndepărtăm de propriile „noastre“ interese, care sunt efemere, meschine şi care schimbă în mod constant dorinţele corpului. Ele nu ne-au fost date de Sus pentru a le accepta ca scop al vieţii, ci pentru a renunţa la ele în scopul de a atinge percepţia eternă şi absolută a plăcerii spirituale şi pentru a ne uni cu Supremul care există în univers şi care este Creatorul.

Este însă imposibil să ne îndepărtăm de gândurile şi dorinţele personale, deoarece nu percepem nimic altceva decât pe noi înşine. În această stare, singurele lucruri în care putem crede sunt existenţa Creatorului, stăpânirea

Sa, scopul Creaţiei Sale şi necesitatea de a atinge acest scop în ciuda plângerilor corpului nostru.

Credinţa în ceea ce nu este perceput – credinţa în ceva care este mai presus de înţelegerea noastră – este cunoscută sub numele de „credinţă deasupra raţiunii“.

În special, după linia de stânga este momentul să trecem la o astfel de percepţie a realităţii, aşa cum a fost explicat mai sus.

Suntem fericiţi că am meritat să avem grijă de Voinţa Creatorului, cu toate că, drept rezultat al dorinţelor noastre egoiste, nu am dobândit nicio plăcere. Totuşi, în ciuda acestor sentimente, credem că am primit un dar special de la Creator.

Astfel, cu toate că ne aflăm într-o asemenea stare, suntem capabili să avem grijă de Voinţa Creatorului exact în acest mod, şi nu ca majoritatea oamenilor care fac asta pentru a primi plăcere sau ca rezultat al creşterii şi educaţiei lor, fără a fi conştienţi de faptul că fac totul mecanic.

De asemenea, ne dăm seama că acţionăm contrar corpului, adică suntem de partea Creatorului, nu de partea corpului; credem că totul emană de Sus, de la Creator, printr-o conexiune specială cu noi. Prin urmare, apreciem un asemenea dar care ne inspiră, ca şi cum am fi fost recompensaţi cu cea mai înaltă percepţie spirituală.

Doar în acest caz prima linie este cunoscută ca linia de dreapta, ca perfecţiune, pentru că bucuria vine nu din propria noastră stare, ci din relaţia Creatorului cu noi, relaţie care ne îngăduie să acţionăm în afara graniţelor dorinţelor egoiste. Într-o asemenea stare, cu toate că încă suntem sclavii egoismului, putem primi totuşi de Sus iluminarea spirituală.

Deşi Lumina Spirituală nu a pătruns încă în noi (Lumina nu poate intra în dorinţele egoiste), cu toate acestea ea ne înconjoară (*Or Makif*) şi ne leagă de spiritualitate. De asemenea, ne ajută să înţelegem că până şi cea mai scurtă conexiune cu Creatorul este deja o mare recompensă şi o mare plăcere. În ceea ce priveşte percepţia Luminii, trebuie să ne spunem că nu suntem capabili să apreciem valoarea reală a acesteia.

Linia de dreapta mai este numită şi „adevăr" pentru că nu ne minţim pe noi înşine, ci înţelegem în mod clar că nu am atins nivelul spiritual. Mai degrabă spunem că ceea ce am primit vine de la Creator, inclusiv cele mai neplăcute condiţii. Astfel, credinţa deasupra raţiunii este foarte valoroasă pentru că ea reprezintă contactul cu Creatorul.

Putem vedea apoi că realizarea liniei de dreapta se bazează pe înţelegerea faptului că percepţia spirituală lipseşte şi pe sentimentul amar de inutilitate personală. Acestea sunt urmate de îndepărtarea de calcule egoiste şi apropierea de acţiuni bazate pe principiul „nu ceea ce voi câştiga eu, ci ceea ce doreşte Creatorul".

Dacă înţelegem că suntem obiectul atenţiei speciale a Creatorului şi că avem o relaţie specială cu Cabala şi cu poruncile, în timp ce alţii sunt

ocupaţi cu calcule meschine referitoare la preocupările lumeşti, atunci consideraţiile noastre sunt rezonabile.

Totuşi, aceste consideraţii sunt produsul intelectului nostru. Ele nu sunt deasupra raţiunii. De aceea este necesar să ne spunem că, deşi în prezent suntem fericiţi, ar trebuie să acţionăm prin credinţă deasupra raţiunii, astfel încât bucuria noastră să se bazeze pe credinţă.

Pe de altă parte, linia de stânga este construită pe verificarea autenticităţii iubirii noastre faţă de alte fiinţe umane şi a capacităţii de a face acţiuni şi fapte altruiste. De asemenea, trebuie să verificăm dacă într-adevăr dorim să nu primim o recompensă pentru eforturile noastre.

Dacă după aceste estimări vedem ca suntem incapabili să renunţăm la interesele noastre chiar şi într-o mică măsură, atunci nu ne rămâne decât să ne rugăm Creatorului să ne salveze. Din acest motiv, linia de stânga ne aduce la Creator.

Linia de dreapta ne dă posibilitatea de a mulţumi Creatorului pentru sentimentul perfecţiunii Sale, însă nu ne dă percepţia adevăratei stări, stare caracterizată prin absolută ignoranţă şi prin completa absenţă a conexiunii cu spiritualul. Aşadar, nu ne aduce la rugăciune, iar fără rugăciune este imposibil să înţelegem Lumina Cabalei.

Cu toate acestea, în linia din stânga vom încerca să ne depăşim starea cu ajutorul voinţei, şi astfel ne dăm seama că nu avem suficiente forţe pentru o asemenea sarcină. Doar atunci vom înţelege că avem nevoie de

ajutor de Sus, deoarece vedem că numai puterile supranaturale ne pot ajuta. Numai prin linia din stânga putem atinge scopul dorit.

Este important să înţelegem că cele două linii trebuie să se afle în echilibru, astfel încât fiecare dintre ele să fie utilizată în mod egal. Doar atunci va apărea linia de mijloc, combinând linia din dreapta cu cea din stânga şi formând o singură linie.

Dacă o linie este mai mare decât cealaltă, asta le împiedică să se contopească, pentru că linia mai mare se va percepe pe sine ca fiind mai benefică într-o situaţie anume. Aşadar, cele două linii trebuie să fie absolut egale.

Beneficiul acestei dificile sarcini de a creşte egal cele două linii este acela că pe baza lor omul primeşte linia de mijloc – Lumina Superioară care este revelată şi percepută în special prin experimentarea celor două linii.

Dreapta dă perfecţiune, pentru că omul crede în perfecţiunea Creatorului. Deoarece Creatorul conduce lumea – numai El şi nimeni altcineva – egoismul nu va fi luat în considerare, iar omul s-ar afla în starea de perfecţiune.

Stânga oferă o evaluare critică a stării omului şi un sentiment al imperfecţiunii sale. Este deosebit de important să avem grijă, cu orice preţ, ca linia din stânga să nu rămână mai mare decât cea din dreapta (în

termeni practici, un individ ar trebui să petreacă 23,5 ore în linia de dreapta şi să îşi îngăduie o jumătate de oră să activeze dezbaterile egoiste).

Linia de dreapta ar trebui să fie atât de pronunţată, încât să nu fie nevoie de alte atribute pentru a ajunge la sentimentul fericirii absolute. Acest proces simbolizează îndepărtarea controlată de deliberările egoiste. Astfel, ea semnifică perfecţiunea, deoarece nu are nevoie de nimic altceva pentru a simţi bucurie.

Acest lucru se produce pentru că atenţia se concentrează mai degrabă asupra a tot ceea ce se află în afara corpului – tot ceea ce există, inclusiv Creatorul – decât pe nevoile interioare ale corpului. Trecerea la linia de stânga implică o tranziţie de la linia din dreapta către linia din stânga şi înapoi. Ar trebui să facem acest lucru în mod conştient la un anumit interval de timp şi în anumite condiţii, nu doar când avem chef.

Apoi aflăm nu numai că nu am progresat în perceperea şi înţelegerea spiritualităţii, ci şi că viaţa noastră curentă a devenit mai rea decât era înainte. În loc să înaintăm, ne retragem şi mai mult în egoismul nostru.

Într-o asemenea stare trebuie imediat să trecem la rugăciune, pentru a corecta situaţia. Din acest motiv se spune în Biblie că exodul din Egipt (egoismul) a apărut atunci când se aflau în ultima stare, cea de-a patruzeci şi noua stare a dorinţelor impure. Numai atunci când înţelegem pe deplin cât este de profund şi rău egoismul nostru şi strigăm după ajutor, Creatorul ne ridică şi ne dă linia de mijloc, dăruind-ne, de Sus, sufletul – Lumina

Creatorului. Acesta începe să ne lumineze şi să ne dea puterea să ne îndreptăm spre altruism şi să ne naştem în lumea spirituală.

37

Înţelegerea adevăratei noastre naturi

Pentru a ajunge la scopul Creaţiei trebuie să simţim acea „foame“ fără de care nu putem gusta întreaga profunzime a plăcerilor care ne sunt trimise de Creator şi fără de care nu putem aduce satisfacţie Celui Atotputernic. Prin urmare, este necesar să ne corectăm egoismul, lucru care ne va permite să experimentăm plăcerea de dragul Creatorului.

Atunci când ne este frică trebuie să înţelegem motivul pentru care Creatorul ne trimite acest sentiment. Nu există nicio forţă sau putere care să conducă lumea, cu excepţia Creatorului, nici duşmani şi nici forţe întunecate. Însuşi Creatorul este cel care creează în noi o asemenea senzaţie, pentru ca noi să ne întrebăm de ce trăim dintr-o dată acest sentiment.

Atunci, ca rezultat al acestei căutări, vom putea, prin intermediul credinţei, să spunem că autorul este Însuşi Creatorul. Dacă după toate aceste eforturi frica nu scade, trebuie să interpretăm asta ca pe o exemplificare a gradului până la care ar trebui să experimentăm frica faţă de măreţia şi puterea Creatorului. La fel cum corpul nostru se înfricoşează din motive imaginare, tot la fel ar trebui să tremurăm de frica Creatorului.

Cum putem determina în mod precis în ce stare spirituală ne aflăm? Atunci când ne simţim încrezători şi fericiţi, această stare este de obicei rezultatul încrederii în forţele personale şi, astfel, nu simţim că avem nevoie de Creator. Această stare arată că, de fapt, suntem complet îngropaţi în egoism şi suntem departe de Creator.

Pe de altă parte, atunci când suntem complet pierduţi şi neajutoraţi, simţim o nevoie acută de ajutor din partea Creatorului. În acel moment începem să ne simţim mai bine.

Apoi, dacă facem o acţiune care pare a fi „bună" şi trăim un sentiment de satisfacţie faţă de noi înşine, imediat vom cădea pradă egoismului. Nu realizăm că cel care ne dă posibilitatea de a face un act de bunătate este Creatorul, iar prin faptul că suntem mulţumiţi de noi ne alimentăm egoismul.

Dacă zilnic depunem efort să studiem, dacă încercăm să ne întoarcem gândurile către scopul Creaţiei, dar simţim că încă nu înţelegem nimic şi că nici nu ne-am corectat, iar în inima noastră Îi reproşăm Creatorului starea în care ne aflăm, atunci ne îndepărtăm de adevăr.

De îndată ce vom încerca să trecem la altruism, corpul şi raţiunea se vor revolta împotriva acestor gânduri şi vor încerca să ne îndepărteze prin orice mijloc de această cale. Sute de gânduri, scuze şi probleme urgente apar imediat, deoarece urâm altruismul pentru că nu aduce nici un beneficiu organismului. Intelectul nostru nu poate să suporte asemenea aspiraţii nici măcar un moment, drept urmare, ele sunt imediat suprimate.

Astfel, gândurile referitoare la anularea egoismului par foarte dificile şi depăşesc puterea umană. Dacă nu sunt percepute aşa, acest lucru indică faptul că undeva în adâncul lor se ascunde un oarecare beneficiu pentru corp, care ne permite să gândim şi să acţionăm într-un fel anume, ajungând să credem în mod eronat că faptele şi gândurile noastre sunt altruiste.

Pentru a determina dacă un anumit gând sau o anumită acţiune apar ca rezultat al preocupări pentru sine sau sunt determinate de altruism, cea mai bună modalitate este să ne întrebăm: Acest gând este susţinut de minte şi inimă? Pot să fac, datorită lor, fie şi cea mai mică mişcare? Dacă răspunsul este afirmativ, atunci este vorba despre autoamăgire şi nu de altruism.

În momentul în care ne concentrăm asupra gândurilor care nu ţin de nevoile corpului, apar imediat întrebări de genul: „De ce am nevoie de asta?“ „Cine este beneficiarul?“ În asemenea situaţii, deşi ne gândim că piedicile vin de la corp (dorinţa noastră de a primi plăcere), cel mai important lucru pe care trebuie să îl descoperim este că, de fapt, nu organismul este acela care pune aceste întrebări şi ne împiedică să ne angajăm în ceva care depăşeşte limitele preocupărilor sale.

Aceasta este de fapt acţiunea Creatorului. El formează în noi aceste gânduri şi dorinţe şi nu ne permite să ne rupem de dorinţele corpului, pentru că nu există nimic altceva în afară de El.

Aşa cum Creatorul ne apropie de El, tot El aşează obstacole în calea noastră către Ceator, astfel încât să învăţăm să înţelegem propria noastră natură şi să fim capabili să reacţionăm la fiecare gând şi dorinţă în timpul încercărilor de a ne îndepărta de ele.

Fără îndoială, asemenea stări sunt trăite doar de cei care se străduiesc să obţină calităţi Divine şi să „pătrundă" în lumea spirituală. Acelor persoane Creatorul le trimite obstacole care sunt simţite ca gânduri şi dorinţe ale corpului şi care îi împing departe de spiritualitate.

Toate acestea se întâmplă pentru ca noi să ne putem descoperi adevărata stare spirituală şi relaţia cu Creatorul: pentru a vedea cât de mult justificăm faptele Creatorului în ciuda obiecţiilor raţiunii, pentru a vedea cât de mult Îl urâm pe Creator, deoarece îndepărtează toate plăcerile din viaţa noastră plină odată cu minuni şi Lumină şi aruncată apoi în abisul disperării în care corpul nu mai poate găsi niciun pic de plăcere în situaţii altruiste.

Deşi ni se pare că cel care se opune este corpul, Creatorul este cel care acţionează asupra sentimentelor şi raţiunii noastre prin faptul că ne dă gânduri şi emoţii care sunt simţite ca fiind pozitive, ori negative. Creatorul Însuşi creează răspunsuri specifice ale inimii şi minţii cu scopul de a ne învăţa şi a ne ajuta să ne cunoaştem.

Mama care îşi învaţă copilul mai întâi îi arată ceva, apoi îl lasă să guste şi imediat îi explică. În mod similar, Creatorul ne arată şi ne explică

adevărata noastră atitudine faţă de spiritualitate, precum şi incapacitatea noastră de a acţiona în mod independent.

Cel mai dificil aspect al urcării spirituale este faptul că în noi există două opinii, două forţe, două scopuri, două dorinţe, toate ciocnindu-se în mod constant. Chiar şi în privinţa scopului Creaţiei trebuie, pe de o parte, să dobândim aceleaşi calităţi cu cele ale Creatorului iar, pe de altă parte, să creăm o singură dorinţa, dorinţa de a renunţa la tot de dragul Creatorului.

Însă Creatorul este complet altruist şi nu are nevoie de nimic, dorindu-şi doar ca noi să experimentăm plăcerea absolută. Acesta este scopul Creaţiei Sale. Totuşi, aceste scopuri par contradictorii: trebuie să renunţăm la orice în favoarea Creatorului fiind, în acelaşi timp, mulţumiţi şi ajungând la plăcerea supremă.

Răspunsul la această aparentă contradicţie este faptul că una dintre situaţii nu este un scop, ci un mijloc de a atinge scopul. Astfel, trebuie să ajungem la starea în care toate gândurile, dorinţele şi acţiunile noastre sunt situate în afara graniţelor egoismului, adică sunt altruiste, sunt numai „de dragul Creatorului". Din moment ce în univers există doar omul şi Creatorul, tot ce se află în afara graniţelor celor cinci simţuri (graniţelor corpului) aparţine Creatorului.

După ce obţinem corectarea (concordanţa calităţilor noastre cu cele ale Creatorului) vom începe să înţelegem scopul Creaţiei, adică să primim de la Creator plăcerea infinită, plăcerea nelimitată de egoism.

Pentru acesta trebuie ca, în primul rând, să obţinem corectarea creaturii, adică asemănarea calităţilor personale cu cele ale Creatorului, şi abia apoi putem începe să obţinem scopul Creaţiei: primirea plăcerii nemărginite, neîngrădită de limitele egoismului nostru.

Înainte de corectare avem doar dorinţa egoistă de a fi mulţumiţi. Pe măsură ce progresăm în corectarea de sine, începem să înlocuim dorinţa de a primi plăcere pentru noi înşine cu dorinţa de a dărui totul.

Însă în acest stadiu suntem incapabili să primim plăcere de la Creator.

Numai după ce s-a încheiat procesul propriei corectări putem începe să primim plăcere nemărginită, nu de dragul egoismului nostru, ci de dragul scopului Creaţiei.

Atunci când nu primim de dragul egoismului, satisfacţia obţinută nu generează sentimente de ruşine pentru că primind, bucurându-ne şi percepându-L pe Creator noi suntem fericiţi că El primeşte plăcere. Astfel, cu cât primim mai mult de la Creator şi suntem mulţumiţi de El, cu atât mai fericiţi suntem pentru faptul că El experimentează plăcerea ca rezultat.

Putem face o analogie între lumina şi întunericul din lumea noastră (zi şi noapte) şi percepţia Luminii spirituale şi a întunericului. Acesta este sentimentul prezenţei sau absenţei Creatorului, a prezenţei sau absenţei îndrumării Creatorului, a „prezenţei sau absenţei Creatorului“ din noi înşine.

Cu alte cuvinte, dacă ar fi să cerem ceva Creatorului şi să primim imediat, aceasta situaţie este numită „Lumină“ sau „Zi“. Însă dacă suntem cuprinşi de îndoială cu privire la existenţa Creatorului şi conducerea universului, această situaţie este numită „întuneric“ sau „noapte“.

Altfel spus, ascunderea Creatorului este cunoscută ca „întuneric“, deoarece ea naşte îndoieli şi gânduri incorecte care sunt simţite ca întunericul nopţii.

Adevăratul nostru scop nu ar trebui să fie perceperea Creatorului şi înţelegerea acţiunilor Sale, deoarece aceasta este o dorinţă pur egoistă. O fiinţă umană nu va fi capabilă să reziste enormei plăceri care rezultă din percepţiile dobândite şi se va întoarce la starea egoistă.

Obiectivul real ar trebui să fie dorinţa de a primi de la Creator puterea de a continua împotriva dorinţelor corpului şi minţii, adică de a ajunge la acea credinţă care va fi mai mare decât intelectul uman şi dorinţele corpului. După ce am înţeles şi am perceput Creatorul, precum şi absoluta Lui bunătate şi putere, ar trebui să alegem să nu Îl vedem în toată slava Sa, deoarece acest lucru ne-ar submina credinţa.

Ar trebui mai degrabă să acţionăm în virtutea credinţei şi împotriva dorinţelor corpului şi ale intelectului uman. Tot ceea ce putem dori este puterea de a crede în El şi în stăpânirea Sa. Această credinţă este cunoscută ca „Lumină“ sau „Zi“, deoarece putem începe să primim plăcere fără frică, fiind eliberaţi de dorinţele corpului şi nefiind înrobiţi de corp sau raţiune.

Atunci când dobândim această nouă natură, adică atunci când suntem capabili să facem acţiuni independente de dorinţele corpului, Creatorul ne dăruieşte plăcere prin Lumina Sa. Dacă întunericul se coboară asupra noastră şi nu simţim niciun fel de plăcere în muncă, dacă nu avem capacitatea de a simţi că avem o relaţie specială cu Creatorul şi nici nu simţim frică şi iubire faţă de El, atunci nu avem decât o alternativă: să strigăm din adâncul sufletului.

Trebuie să ne rugăm Creatorului pentru ca El să aibă milă de noi şi să îndepărteze norii negri care ne întunecă toate sentimentele şi gândurile, ascunzându-L de inima şi ochii noştri. Strigătul sufletului este cea mai puternică rugăciune.

Atunci când nimic nu ajută, când suntem convinşi că toate eforturile, cunoaşterea, experienţa şi acţiunile fizice sunt incapabile să ne ajute să intrăm în Regatul Lumii Spirituale, când simţim cu întreaga noastră fiinţă că am epuizat toate posibilităţile şi toate puterile, înţelegem că doar Creatorul ne poate ajuta şi numai atunci vom striga către El şi ne vom ruga Lui pentru salvare.

Înainte de acest moment nici o dificultate exterioară nu o să ne determine să strigăm cu adevărat către Creator şi din adâncul sufletului. Numai atunci când simţim că am epuizat toate variantele, „porţile lacrimilor“ se vor deschide, astfel încât să putem intra în Lumea Superioară, în locuinţa Creatorului.

Din această cauză, după ce am epuizat toate posibilităţile de a ne ridica spiritual de unii singuri, ne va cuprinde o stare de complet întuneric. Există o singură scăpare: doar Creatorul ne poate ajuta. Însă chiar din starea de spargere a „Eului“ egoist, atunci când încă nu am ajuns la percepţia că există o Forţă care ne ghidează şi ne îndrumă, atunci când încă nu am fost vindecaţi de acest adevăr şi nu am ajuns la această stare, corpul nu ne va permite să apelăm la Creator.

Acesta este motivul pentru care suntem obligaţi să facem tot ce ne stă în putere şi să nu aşteptăm un miracol de Sus. Deoarece Creatorul nu Îşi doreşte să simtă milă pentru noi şi nu aşteaptă un „punct vulnerabil“.

După ce am încercat toate variantele câştigăm experienţă, înţelegere şi cunoaşterea propriei naturi. Sentimentele prin care am trecut sunt necesare pentru că în ele primim şi cu ele simţim Revelarea Luminii Creatorului şi a Inteligenţei Superioare.

38

Citate cabalistice

Cel mai important aspect al procesului de autoperfecţionare este cultivarea sentimentului de umilinţă faţă de Creator. Acesta nu ar trebui să fie un demers artificial, ci un scop al eforturilor noastre. Dacă omul începe să dezvolte treptat această calitate ca rezultat al muncii asupra sa, înseamnă că el acţionează pe calea corectă. (*Talmud, Avoda Zara*)

Fiinţa umană se naşte ca o persoană absolut egoistă, iar această caracteristică este atât de adânc înrădăcinată în sine, încât poate s-o convingă că a devenit deja merituoasă şi s-a eliberat de egoism. (*Talmud, Haghiga*)

Tora este Lumina Creatorului şi doar cel care primeşte această Lumină se consideră că *învaţă Tora* (mai degrabă decât dobândirea unei oarecare înţelepciunii). (*Zohar*, *Meţora*)

Tora este ascunsă. Ea se revelează doar acelora care au ajuns la nivelul celor merituoşi. (*Talmud, Haghiga*)

Când omul, prin intermediul studiului, ajunge la nivelul la care acceptă doar strictul necesar pentru a-şi susţine existenţa fizică, acesta este primul pas al ascensiunii sale în lumea spirituală. (*Talmud, Psahim*)

Cu cât o persoană se simte mai neînsemnată, cu atât se apropie de adevărata sa stare şi de Creator. (Talmud, Sota)

Este interzisă studierea Cabalei în alt scop decât ascensiunea spirituală. (*Talmud, Sanhedrin*)

Cel mai mare potenţial spiritual al omului este să ajungă la nivelul *maase merkav* (actului conducerii). Omul este capabil să se corecteze pe sine într-o asemenea măsură încât Providenţa Divină din toată lumea poate acţiona prin intermediul lui. (*Talmud, Suka*)

O condiţie necesară pentru urcarea spirituală este căutarea continuă a legăturii cu Creatorul. (Rambam, *Ilhot zeSodot Tora*)

Nu dispera de îndată ce ai intrat pe cale; Creatorul ne asigură succesul dacă direcţia este corectă. (*Talmud, Psahim*)

Cel mai important aspect al omului îl reprezintă mai degrabă aspiraţiile sale, decât realizările, pentru că egoismul său cere aceste realizări. (*Talmud, Zavamot*; *Talmud, Sota*)

Aşa cum omul ar trebui să se străduiască să simtă lipsa de importanţă a trăsăturilor sale înnăscute, tot aşa ar trebui să fie mândru de munca sa spirituală şi de scopul său. (*Talmud, Brahot*)

Cel care tinde spre Creator este numit copilul Său (*Talmud, Şabat*), spre deosebire de cel care vrea să primească respect, cunoaştere sau bani pentru studiul său.

Înţelege-L pe Creator. Cabala este cunoscută ca învăţătura celor ascunse (*nistar*) pentru că omul o poate înţelege doar în măsura în care este capabil să îşi transforme calităţile interioare. Prin urmare, omul nu poate transmite percepţiile sale altora, dar poate şi ar trebui să îi ajute pe ceilalţi să urmeze aceeaşi cale. (Rambam, *Ilhot Yesodot Tora*)

Cine îşi poate imagina o lume care nu este umplută de Creator? (*Talmud, Şabat*)

Omul trebuie să îşi imagineze că doar el şi Creatorul există. Diferitele personaje şi poveşti din Biblie semnifică diverse calităţi ale sale şi ale

tuturor oamenilor care se află în diferite stadii ale urcării spirituale. Aceste calităţile şi etape poartă numele oamenilor, a acţiunilor lor şi a locaţiilor geografice. (*Talmud*, *Kiduşin*)

Omul nu trebuie să dispere atunci când, pe măsură ce studiază şi munceşte pentru a se autoperfecţiona făcând eforturi pentru ridicarea spirituală, ajunge să se vadă pe sine într-o condiţie cu mult mai rea decât cea anterioară studierii Cabalei. Adevărata natură a egoismului este revelată celui care se află la un nivel mai înalt decât alţii şi din acest motiv omul se vede pe sine ca fiind mai rău, chiar dacă el a devenit mai bun. (*Talmud*, *Meghila*)

Nu acordaţi atenţie faptului că întreaga lume este în continuă căutare a plăcerilor, în timp ce doar câţiva aspiră către Creator. (*Talmud*, *Roş HaŞana*)

Cel mai important aspect al progresului spiritual al omului este cererea de ajutor adresată Creatorului. (*Talmud*, Yomah)

Cele mai rele manifestări ale egoismului sunt aroganţa şi trufia. (*Talmud*, *Sota*)

Omul trebuie să extragă putere din înţelegerea scopului Creaţiei, bucurându-se în avans de inevitabila reformare a întregii lumi şi de instalarea păcii în întreaga umanitate. (*Talmud, Truma*)

Credinţa este singura cale de salvare. Toate celelalte calităţi pot deveni confuze datorită egoismului, credinţa fiind singura bază a ascensiunii spirituale. (*Talmud, Makot*)

Credinţa nu se poate manifesta în om fără a fi însoţită de frică, pentru că egoismul se înclină doar în faţa fricii. (*Talmud, Şabat*)

Chiar dacă omul nu face nimic, egoismul său îl determină să facă tot felul de fapte rele. Astfel, omul care nu a păcătuit poate fi comparat cu omul care a făcut fapte bune. (*Talmud, Bava Meţiah*)

Unirea omului cu Creatorul poate avea loc numai datorită concordanţei calităţilor lor. (*Talmud, Sota*)

39

Rav Laitman în căutarea Cabalei

Există o întrebare care îmi este frecvent adresată la lecţii şi în interviuri, referitoare la modul în care am ajuns la Cabala. Poate că dacă aş fi fost angajat în ceva diferit şi îndepărtat de Cabala aş fi putut înţelege validitatea acestei întrebări. Cabala ne învăţă despre scopul vieţii noastre, un subiect care este atât de apropiat şi de relevant pentru fiecare dintre noi! Cred că întrebarea corectă ar fi: „Cum aţi descoperit că întrebările despre sine şi despre viaţă se află în Cabala? Cum aţi descoperit Cabala?“ În locul întrebării: „De ce sunteţi preocupat de ea?“

Încă din copilărie, asemenea multor oameni, m-am întrebat: „Pentru ce exist?“ Această întrebare m-a preocupat în mod constant, atunci când nu era suprimată de căutarea plăcerilor.

Cu toate acestea, întrebarea a apărut de multe ori, deşi am încercat să o reprim cu ajutorul unor false obiective: să am o profesie interesantă în care să mă afund sau să plec în ţara mea – un scop care m-a urmărit mulţi ani.

Ajuns în Israel (1974), am continuat să mă lupt cu aceeaşi întrebare referitoare la sensul vieţii, am încercat să găsesc un motiv pentru care să trăiesc. Având la dispoziţie variantele anterioare (politica, afacerile etc.)

pentru a fi la fel ca ceilalţi, nu am reuşit să renunţ la întrebarea: „Pentru ce continui să fac toate acestea? Ce câştig fiind la fel ca ceilalţi?“

Stimulat de greutăţi materiale şi morale, precum şi de înţelegerea faptului că nu am putut face faţă realităţii, am decis să adopt un mod de viaţă religios (1976), sperând că acest curs al vieţii, cu gândurile şi ideile care ar fi apărut, mi se va potrivi mai bine.

Nu am simţit nicio înclinaţie către ştiinţele umaniste, nu am fost niciodată fascinat de studiul psihologiei şi nici nu am apreciat cu adevărat profunzimea lui Dostoievski. Toate studiile mele în domeniul ştiinţelor umaniste au fost mediocre. Ele nu au ieşit în evidenţă din cauza lipsei de profunzime a gândirii sau a sentimentelor.

Totuşi, încă din copilărie am avut o puternică atracţie faţă de ştiinţă, care îmi părea a fi foarte folositoare. Odată, am dat peste o reclamă la un curs de Cabala. M-am înscris imediat şi am „plonjat“ în el, ca de obicei, cu o mare dorinţă. Am cumpărat o mulţime de cărţi (1978) şi am început să le studiez pentru a obţine răspunsuri la toate întrebările pe care le aveam, chiar dacă asta ar fi durat săptămâni întregi.

Pentru prima data în viaţa mea am fost impresionat până în adâncul inimii şi am înţeles că aceasta este aria mea de interes pentru că se referea la subiectele care m-au preocupat atâţia ani.

Am început să caut un profesor adevărat. Am căutat în întreaga ţară şi am urmat multe cursuri. Însă cumva, o voce interioară îmi spunea că toate

acestea nu erau adevărata Cabala, pentru că nu vorbea despre mine, ci despre probleme îndepărtate şi abstracte.

Abandonând toate aceste învăţături, am luat legătura cu unul dintre prietenii mei care era interesat de subiect. Împreună, am petrecut multe seri studiind toate cărţile de Cabala pe care le-am putut găsi. Acest lucru a durat luni de zile. Într-o seară rece şi ploioasă, în 1980, în loc să stăm ca de obicei să studiem *Pardes Rimonim* şi *Tal Orot*, din disperare şi, spre surpriza mea, i-am sugerat prietenului meu să mergem şi să căutăm un profesor în Bnei Brak.

M-am justificat argumentând că dacă ar fi să găsim un profesor, am putea foarte bine să mergem acolo la lecţii. Înainte de această zi, fusesem la Bnei Brak doar de două sau trei ori, căutând cărţi de Cabala.

În acea seară în Bnei Brak era frig, vânt şi ploua. Ajungând la intersecţia străzilor *Rabi* Akiva şi Hazon-Iş, am deschis fereastra şi am strigat la un om de pe cealaltă parte a străzii, îmbrăcat într-o haină lungă şi neagră: „Poţi să-mi spui unde se studiază Cabala pe aici?“

Pentru cei care nu sunt familiarizaţi cu atmosfera şi societatea din cartierul religios, trebuie să spun că întrebarea mea a sunat cel puţin ciudat. Cabala nu era studiată în nicio instituţie de învăţământ sau *Ieşiva*.

Rar avea cineva curajul să declare că este interesat de Cabala. Însă străinul de peste drum, fără a fi câtuşi de puţin surprins, mi-a răspuns: „Virează la stânga şi mergi până când ajungi la o plantaţie de citrice unde o să vezi o sinagogă. Acolo se învaţă Cabala.“

Ajungând la destinaţie, am găsit o clădire cufundată în întuneric. La intrare, am observat o masă lungă, într-o cameră laterală. Acolo se aflau la masă patru sau cinci bărbaţi cu barba albă. M-am prezentat şi am spus că suntem din Rehovot şi vrem să învăţăm Cabala. Bărbatul mai în vârstă, care stătea în capul mesei, ne-a invitat să ne alăturăm şi a sugerat că am putea discuta despre problemele noastre după ce se termină lecţia.

Apoi, lecţia a continuat cu citirea săptămânală a capitolului din *Zohar*, cu comentariile Sulam, vorbind înăbuşit şi pronunţând jumătăţi de fraze în idiş, aşa cum fac oamenii care se înţeleg dintr-o privire. Văzându-i şi auzindu-i, am ajuns la concluzia că această adunare aşa îşi petrece timpul şi, dacă ne-am grăbi, am putea găsi un alt loc în care să studiem Cabala în acea seară.

Însă prietenul meu m-a oprit, spunându-mi că el nu poate fi atât de lipsit de tact. În câteva minute lecţia s-a încheiat şi persoana mai în vârstă s-a lămurit cine suntem şi ne-a cerut numerele de telefon. El a spus că se va gândi pe cine să ne recomande ca profesor şi ne va căuta.

Am fost foarte reticent în a da numărul meu de telefon, gândindu-mă că această încercare a fost o risipă de efort, la fel ca toate încercările anterioare pe care le-am întreprins. Simţindu-mi ezitarea, prietenul meu a dat numărul lui de telefon. Am salutat şi am plecat.

În seara următoare prietenul meu a venit şi mi-a spus că persoana în vârstă l-a sunat şi ne-a recomandat un profesor de Cabala. El mi-a spus, de

asemenea, că a fost stabilită o întâlnire pentru aceeaşi seară. Nu voiam să mai pierd încă o seară, însă am cedat insistenţelor prietenului meu.

Am ajuns la întâlnire. Persoana în vârstă a chemat un alt bărbat, puţin mai tânăr decât el, însă tot cu barbă albă, i-a spus câteva cuvinte în idiş şi apoi ne-a lăsat singuri cu el.

Cel cu care am rămas ne-a sugerat să ne aşezăm şi să începem imediat studiul. El a recomandat să începem cu un articol intitulat „Introducere în Cabala“, articol pe care eu şi prietenul meu am încercat de numeroase ori să îl înţelegem. Ne-am aşezat la una dintre mesele goale din Beit-Kneset (sinagogă).

Bărbatul a început să citească paragraf cu paragraf şi să ne explice sensul fiecăruia. Este întotdeauna dificil pentru mine să îmi amintesc acel moment, acea senzaţie intensă că, după o lungă căutare, în cele din urmă am găsit ceea ce am căutat atâţia ani şi nu am găsit nicăieri. La sfârşitul lecţiei am stabilit programul pentru a doua zi.

În ziua următoare am venit echipat cu un casetofon. Aflând că principalele lecţii au loc între 3 şi 6 dimineaţa, am început să venim în fiecare dimineaţa. Am participat, de asemenea, la ceremonia de celebrare a noii luni şi, asemenea celorlalţi, am contribuit cu donaţia noastră lunară.

Împins de dorinţa de a descoperi totul despre mine şi fiind în general mult mai agresiv, am intrat adeseori în discuţii contradictorii. Toate informaţiile despre noi ajungeau la cel mai în vârstă dintre ei care, aşa cum s-a dovedit mai târziu, întreba de noi destul de des.

Într-o zi, profesorul nostru ne-a spus că după rugăciunea de dimineaţă, în jurul orei 7, persoana în vârstă ar putea studia „Introducere la Cartea *Zohar*“ cu mine. Văzând însă că nu înţeleg, după două sau trei lecţii, bătrânul, prin învăţătorul nostru, m-a anunţat că lecţiile vor înceta.

Aş fi continuat să studiez, chiar dacă simţeam că nu înţeleg nimic. Eram gata să citesc cu el totul în mod mecanic, îndemnat de necesitatea de a înţelege sensul ascuns în interiorul rândurilor. Cu toate acestea, el a ştiut că timpul meu nu sosise încă şi a încetat lecţiile, deşi am fost teribil de afectat.

Au trecut câteva luni şi, prin intermediul profesorului nostru, cel mai în vârstă m-a întrebat dacă l-aş putea însoţi la doctor în Tel Aviv. Desigur, am fost de acord. Pe drum, el a abordat diverse subiecte. Eu, pe de altă parte, am încercat să pun întrebări despre Cabala.

Atunci mi-a spus că atâta vreme cât nu înţeleg nimic poate vorbi cu mine despre orice, însă în viitor, când voi începe să înţeleg, el va înceta să mai fie atât de deschis cu mine.

S-a întâmplat aşa cum a spus. Ani de zile, în loc de răspunsuri, auzeam aceleaşi cuvinte: „Ai deja pe cine să întrebi“, adică pe Creator, „Cere, întreabă, insistă, fă ceea ce vrei; întreabă-L orice şi cere-I orice!“

Vizita la doctor nu a ajutat, iar bătrânul a trebuit să fie internat în spital timp de o lună pentru o infecţie la ureche. Până atunci, l-am însoţit la doctor; în ziua în care a fost internat am decis să stau cu el peste noapte.

Întreaga lună am mers la spital la 4 dimineaţa, săream gardul, treceam în tăcere prin clădire şi apoi studiam. Întreaga lună! Din acel moment Baruh Şalom Halevi Aşlag, fiul cel mare al lui Baal HaSulam a devenit *Rav*-ul meu.

După ce a ieşit din spital ne plimbam cu regularitate prin parc. Când mă întorceam din aceste plimbări stăteam şi scriam cu fervoare tot ceea ce auzisem de la el. Aceste plimbări frecvente, care durau trei sau patru ore pe zi, s-au transformat cu timpul într-un obicei.

În primii doi ani i-am cerut lui *Rav*-ului permisiunea să mă mut aproape de el, însă el spunea de fiecare dată că nu este nevoie, deoarece deplasarea mea de la Rehovot reprezenta un efort benefic din punct de vedere spiritual pentru mine.

Atunci când, doi ani mai târziu, însuşi *Rav*-ul mi-a sugerat că ar trebui să mă mut în Bnei Brak, nu m-am grăbit să fac asta. Din acest motiv *Rav*-ul meu a găsit un apartament în apropiere de el şi a început să mă preseze să mă mut.

Locuind încă în Rehovot, l-am rugat pe *Rav* să îmi dea permisiunea să conduc câteva clase, în unul din locurile unde cu ceva timp în urmă fusesem şi unde am întâlnit oameni care doreau să studieze Cabala. El a fost entuziasmat de idee, însă mai târziu mi-a pus întrebări despre clasele mele.

Atunci când i-am spus despre oportunitatea de a invita câţiva bărbaţi tineri să vină în *Bnei Brak*, *Rav*-ul, deşi era precaut, a acceptat. Astfel,

mulţi bărbaţi tineri au venit în sinagoga noastră, iar locul liniştit şi retras s-a transformat într-o aşezare plină de viaţă.

În primele şase luni a asistat la zece nunţi. Viaţa *Rav*-ului meu, zilele lui au căpătat un sens nou. Era încântat de fluxul de oameni care doreau să studieze Cabala. Ziua noastră începea la ora 3 dimineaţa, iar studiul dura până la ora 6 dimineaţa, apoi urma o rugăciune până la 7 dimineaţa. În fiecare zi, de la 9 la 12, făceam excursii în parc sau la mare.

La întoarcere mă duceam acasă pentru a munci. De la 17 până la 20 continuam să studiem, iar pauzele erau numai pentru rugăciuni. Apoi ne despărţeam şi ne întâlneam din nou la 3 dimineaţa. Am urmat acest program ani de zile. Am înregistrat toate lecţiile, astfel încât colecţia de înregistrări depăşeşte o mie de exemplare.

În ultimii cinci ani (din 1987) *Rav*-ul meu a decis că ar fi o idee bună ca, o dată la două săptămâni, să mergem pentru câteva zile la Tiberias. Aceste călătorii ne ţineau departe de ceilalţi şi au întărit legătura dintre noi.

Totuşi, cu timpul, simţeam că decalajul spiritual care ne separa a devenit mai mare, iar eu nu ştiam cum să îl depăşesc. Am perceput această diferenţă de fiecare dată când mă uitam la bucuria pe care o simţea la cea mai mică posibilitate de a-şi suprima o nevoie fizică.

Pentru el, o hotărâre luată devenea lege, iar programul era urmat cu stricteţe şi nu ţinea cont de oboseală sau boală. Aproape epuizat, el realiza în detaliu tot ceea ce îşi planificase pentru acea zi, fără să renunţe la nici o

sarcină pe care şi-o propunea. Obosit până la epuizare, având dificultăţi de respiraţie, el nu a anulat niciodată o întâlnire sau o lecţie şi nu a renunţat în favoarea altuia la niciuna din responsabilităţile pe care şi le-a asumat.

Observând în mod constant comportamentul său, îmi pierdusem încrederea în mine şi în posibilul meu succes, chiar dacă înţelegeam că acea putere supranaturală provenea din realizarea măreţiei sarcinii sale şi din ajutorul de Sus.

Nu pot uita nici un moment dintre cele petrecute cu el în timpul călătoriilor la Tiberia şi pe Muntele Meron, stând lângă el, absorbind privirea sa, vorbele şi cântecele lui. Aceste amintiri sunt încă vii şi adânc înrădăcinate în inima mea şi eu sper că şi astăzi ele îmi determină şi îmi ghidează calea. Informaţiile pe care le-am adunat fiind alături de el timp de doisprezece ani trăiesc şi acţionează independent.

De foarte multe ori, *Rav*-ul meu rostea ceva inteligibil după un discurs, adăugând câteodată că a rostit fraza pentru a se asigura că ce a spus va intra în lume, va trăi şi va acţiona în această lume.

Deoarece întâlnirile în grup erau practicate de cabalişti încă din cele mai vechi timpuri, l-am rugat pe *Rav* să organizeze asemenea grupuri pentru începători şi să schiţeze un plan al întâlnirilor într-o formă scrisă. Acest lucru l-a condus la scrierea articolelor săptămânale, activitate pe care a continuat-o aproape până în ultimele sale zile.

Ca rezultat, am moştenit mai multe volume care conţin informaţii extraordinare şi care, împreună cu înregistrările pe care le-am făcut pe

parcursul anilor, alcătuiesc o colecţie impresionantă de comentarii şi explicaţii ale Cabalei.

În zilele celebrării Anului Nou, *Rav*-ul al meu s-a îmbolnăvit şi a început să simtă o presiune în piept. Numai după multe stăruinţe a fost de acord să se supună unui control medical. Medicii nu au găsit nimic în neregulă, însă a doua zi dis de dimineaţă, în a Cincea zi de Tişrei, anul 5752 (1991), a murit.

Zeci de studenţi care s-au alăturat grupului în ultimii ani continuă să studieze Cabala şi caută sensul interior al Creaţiei. Învăţăturile trăiesc, aşa cum se întâmplă de secole.

Rav Yehuda Aşlag şi fiul său cel mare, *Rav* Baruh Aşlag, *Rav*-ul meu, prin eforturile lor au dezvoltat şi adaptat această Învăţătură la nevoile generaţiei de astăzi, la tipul de suflete care în prezent coboară în această lume.

Cunoştinţele spirituale sunt transmise de Sus cabalistului, fără ajutorul cuvintelor, fiind primite simultan atât de organele senzoriale, cât şi de intelect. Astfel, toată informaţia este percepută instantaneu.

Aceste cunoştinţe pot fi transmise doar altui cabalist, care trebuie să fie la acelaşi nivel sau la un nivel spiritual superior cu cel care transmite. Este imposibil să transmiţi aceste cunoştinţe unei persoane care nu a ajuns la nivelul spiritual potrivit sau care nu a fost introdusă în lumea spirituală, pentru că o astfel de persoană nu are instrumentele necesare pentru a percepe.

Uneori, un profesor poate recurge la o ridicare spirituală artificială a unui elev până la nivelul său spiritual, prin intermediul unui ecran (*masah*) al profesorului. În acest caz, elevul îşi formează o anumită idee despre esenţa forţelor şi acţiunilor spirituale. Transmiterea informaţiilor celor care nu au intrat încă în lumea spirituală se face cu ajutorul mijloacelor standard de transmitere a informaţiei: text, conferinţă, contact direct şi exemplu personal.

Aşa cum ştim din descrierea sensului literelor (din articolul intitulat *Numele Creatorului*), acestea pot fi utilizate pentru a transmite mai mult decât sensul literal; ele pot fi folosite pentru a exprima conţinutul spiritual şi intern al informaţiei. Însă până când omul nu dobândeşte percepţia care corespunde semnificaţiei spirituale a numelor şi a acţiunilor, citirea cuvintelor poate fi comparată cu aşezarea farfuriilor goale pe masă, cărora le sunt ataşate etichete cu denumirile unor feluri de mâncare fastuoase.

Muzica reprezintă un mijloc şi mai abstract de transmitere a informaţiei. La fel ca lumina vizibilă, ea constă din şapte forţe, calităţi sau tonuri primare, având în vedere faptul că entitatea spirituală (*parţuf*) care guvernează lumea noastră, cunoscută sub numele de *Zeir Anpin de Aţilut*, este alcătuită din şapte părţi sau *Sfirot*.

În funcţie de starea proprie, omul va distinge într-o melodie cabalistică diferite stări spirituale ale compozitorului. Omul nu trebuie neapărat să fie la acelaşi nivel spiritual cu compozitorul melodiei; sensul interior al melodiei poate fi înţeles în măsura în care nivelul său spiritual îi permite.

În 1996, 1998 şi 2000 au fost înregistrate şi publicate trei CD-uri cu muzica lui Rabaş şi Baal HaSulam. Melodiile sunt prezentate aşa cum le-a auzit Michael Laitman de la *Rav*-ul său, *Rav* Baruh Aşlag. Unele melodii au fost compuse pentru textele psalmilor, în timp ce altele îşi au originea în textele noastre de rugăciune.

În plus faţă de cuvinte, sunetele melodiilor poartă în ele o cantitate mare de informaţii cabalistice.

Rav Michael Laitman – alte cărţi

Un interviu cu viitorul

„Cabala nu se referă la căutarea unui corp mistic şi vechi de cunoştinţe, ci este mai degrabă cea mai modernă ştiinţă apropiată de om. Această ştiinţă este ştiinţa secolului 21, care cercetează forţe ce nu pot fi văzute, forţe care guvernează lumea noastră şi influenţează fiecare moment al vieţii noastre. Această ştiinţă va schimba viitorul fiecărui individ şi al întregii umanităţi.

Sursele explică foarte clar că, procesul odată început, întreaga lume se va ridica treptat la o stare mai înaltă de existenţă."

***Rav* Michael Laitman**

Rav M. Laitman consideră că generaţia noastră este prima generaţie de pe Pământ care are capacitatea de a se apropia de viitor, astfel încât să poată experimenta timpul său într-un mod mult mai plăcut. Este însă greu pentru noi să înţelegem că nu trebuie neapărat să ştim ce ne rezervă viitorul pentru a ajunge la această stare. În starea actuală nici nu avem capacitatea de a înţelege despre ce formă a viitorului vorbim.

Putem să continuăm să avansăm aşa cum am făcut-o de la începutul timpurilor sau putem să folosim această sursă infinită de cunoaştere pentru a ne controla destinul. Putem adopta această ultimă Sursă de împlinire pentru a reduce suferinţa din lume sau putem să aşteptăm în continuare să vedem ce se va întâmpla.

Din moment ce un cabalist este cel care a atins tărâmul spiritual, el este complet conştient de procesele care influenţează lumea noastră. Cartea „ *Un interviu cu viitorul*“ a cabalistului Michael Laitman este o carte definitorie a deceniului. Este o întâlnire cu destinul care ne oferă cheia pentru protecţia viitorului întregii umanităţi.

Experienţa Cabalei

Înţelepciunea Cabalei ne învaţă cum să trăim în realitatea care se desfăşoară înaintea noastră. Este o metodă sistematică care a evoluat mii de ani prin intermediul unor persoane unice în fiecare generaţie. În tot acest timp a fost ascunsă publicului, care nu era încă pregătit să o primească, până la generaţia actuală – generaţie pentru care a fost dezvoltată în mod special această metodă. De aceea este scris în *Zohar* că începând cu anul 1995 Cabala va deveni un mod de viaţă, fiind deschisă tuturor, fără restricţii.

De ce generaţia noastră? Pentru că sufletele care au coborât în această lume şi s-au îmbrăcat în corpurile noastre au evoluat de la o generaţie la alta până când au ajuns la starea în care se trezeşte în ele întrebarea referitoare la sensul existenţei lor. Dacă ne gândim la realitate, aşa cum este descrisă în cărţile de Cabala, care vorbesc despre „sfârşitul zilelor" în pragul cărora suntem, apare teama profundă că fără Cabala nu vom fi capabili să asigurăm trecerea în siguranţă către cel mai înalt nivelul care ne aşteaptă.

Cabala ne îngăduie să ajungem să cunoaştem lumea spirituală – sistemul care monitorizează şi conduce realitatea, inclusiv realitatea acestei lumi, întreaga umanitate şi pe fiecare din noi, în orice moment. Prin această metodă putem să controlăm sistemul lumilor şi să determinăm modul de desfăşurare a vieţii noastre de zi cu zi.

Ghid pentru *Înţelepciunea Ascunsă a Cabalei*

Cu ZECE LECŢII COMPLETE DE CABALA

Cabala studiază forţele nevăzute ale lumilor superioare, rădăcinile tuturor gândurilor şi sentimentelor care sunt dincolo de înţelegerea noastră. Deoarece nu avem control asupra lumilor, nu ştim cum şi de ce se formează gândurile şi sentimentele noastre. Ne mirăm de experienţele care sunt amare, dulci, plăcute sau dure. Cu toate acestea, până în prezent am

fost incapabili să creăm instrumente care să examineze cu acurateţe sentimentele noastre, chiar şi în domeniul psihologiei, psihiatriei sau al altor discipline sociale. Factorii comportamentali rămân inaccesibili înţelegerii noastre.

Cabala oferă o metodă sistematică de a ne evalua sentimentele: ia toate sentimentele şi dorinţele noastre şi oferă formula perfectă pentru fiecare fenomen, pe fiecare nivel, pentru a ajunge la fiecare tip de percepţie şi sentiment cunoscut de fiinţele umane.

Înţelepciunea Cabalei este o metodă antică şi validată care a fost adaptată să se potrivească sufletelor polivalente ale generaţiei noastre. Prin intermediul său putem dobândi o conştiinţă mai înaltă şi putem ajunge la spiritualitate, acesta fiind adevăratul motiv pentru care ne aflăm aici.

Ghidul pentru *Înţelepciunea Ascunsă a Cabalei* este conceput pentru a satisface întrebările celor care sunt în căutarea unui înţeles profund al vieţii. Textul ghidează cu blândeţe cititorul pentru a parcurge stadiile iniţiale ale urcării spirituale, astfel încât să ajungă la cel mai înalt nivel al dezvoltării umane. Acum că secretul a fost dezvăluit, cabalistul Michael Laitman vă încurajează să vă alăturaţi miilor de oameni din întreaga lume care sunt implicaţi în mod activ în culegerea roadelor acestui drum.